

Giới thiệu Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!

Thời điểm diễn ra câu chuyện ngôn tình ngược mang tên Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát! của tác giả Bắp Cải là lúc bố cô nợ nần chồng chất, đem cô bán cho một người đàn ông xa lạ làm vợ. Anh nói anh không yêu cô, vậy vì sao luôn cố chấp giữ cô bên người? Bốn năm khước lự chia xa, lần nữa gặp lại, liệu có phải là duyên nợ? Đón xem truyện hay này để biết câu trả lời các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Làm Ấm Giường

Lúc Hứa Nhan trở về nhà đã là mười hai giờ đêm, cô ngồi trên giường ngẩn người thật lâu, cầm điện thoại trong tay mà vẫn không tin nổi những gì vừa nghe được. Bố cô vừa nói cái gì? Lập tức kết hôn? Cô mới bao nhiêu tuổi chứ? Hiện tại ra trường còn chưa được một năm, công việc vừa ổn định thì lại bắt cô quay về thành phố ồn ào để cưới một người đàn ông mà cô không biết mặt mũi, cũng chẳng biết gì về anh ta ngoài cái tên Phi Ngao sao?

Cô quả thật muốn trốn quách đi cho xong. Sờ dĩ cô đến một nơi yên tĩnh cách xa thành phố như thế này làm việc là vì chán ghét cái vẻ náo nhiệt của thành phố. Nhưng người bố kia lại bảo nếu Hứa Nhan dám không về, thì đứa em gái mới mười bảy tuổi của cô sẽ thay cô gả ra ngoài để trừ nợ.

Ngay cả con gái nhỏ của mình ông ta cũng bán được sao? Đúng là khôn nạn!

Hứa Nhan buồn bã lo nghĩ suốt một đêm, chẳng thể nào chợp mắt nổi. Sáng hôm sau, cô thu dọn đồ đạc rồi đến trung tâm ngoại ngữ hiện đang làm để xin nghỉ việc. Bởi vì cô nghĩ rất đột ngột nên phải xin lỗi thật lâu, còn nói dối là gia đình cô gặp chuyện nên không thể không dừng việc dạy học ở đây mới được thông cảm cho.

Ngồi trên xe lửa nhìn cảnh vật lướt nhanh qua tầm mắt, Hứa Nhan tiu tụy tựa đầu vào cửa kính. Chẳng hiểu tại sao một người mới hai mươi lăm tuổi, còn đang trẻ trung như cô phải lập gia đình sớm thế này. Hơn nữa không có lẽ cưới quai gì cả, chỉ có một tờ giấy đăng ký kết hôn, hạ bút xuống liền trở thành vợ chồng với một người đàn ông xa lạ. Nói thật, cô có chút sợ hãi. Không phải bố cô đem cô bán cho một tên xã hội đen đấy chứ? Ông ta lại tiếp tục học đòi chơi chứng khoán rồi vỡ nợ sao?

Hứa Nhan mang theo tâm trạng lo lắng trở về thành phố, lúc vừa ra khỏi ga tàu, chào đón cô không phải là người gia đình mình, mà là hai người mặc đồ đen trông có chút đáng sợ.

“Cô Hứa Nhan?”

Một người trong đó cúi chào Hứa Nhan, tuy là hỏi vậy nhưng lại giống như đã xác định thân phận của cô từ trước. Cô hơi hơi lui về sau một bước, cười gượng gắt đầu.

“Đúng, xin hỏi các anh là?”

“Ông chủ Phi bảo bọn tôi đến đón cô.”

Ông chủ Phi? Hứa Nhan nghe xong cũng không lập tức đi theo bọn họ, mà là cầm điện thoại lên gọi cho bố cô. Nói chuyện được vài câu, bố liền bảo cô đi thẳng đến nhà Phi Ngao, không cần đến chỗ ông.

Hứa Nhan cắn môi, khẽ thở dài trong lòng rồi quay sang nói với hai người mặc áo đen kia:

“Được rồi. Đi thôi.”

Từ trước đến giờ cô luôn là người thích ứng nhanh với hoàn cảnh, bởi vì mẹ mất sớm chỉ để lại hai chị em cô cùng người bố ăn chơi trác táng nên tâm trí cô có chút trưởng thành. Chuyện đã đến nước này, cô không còn cách nào khác ngoài thuận theo. Trước khi chuyển về huyện nhỏ kia làm việc, Hứa Nhan đã gửi em gái Hứa Vân đến nhà di để đi chăm sóc con bé. Lúc đó cô rất muốn cắt đứt hẳn liên hệ với người bố vô dụng lại đáng ghét của mình, nhưng dù sao cũng là máu mủ, không thể làm gì hơn là hàng tháng gửi tiền cho ông ta tiêu.

Không ngờ tới, ông ta vẫn chứng nào tật nấy, đua đòi người khác mua cổ phiếu chứng khoán, rồi vỡ nợ lần hai.

Suốt quãng đường đi cô đều không nói lời nào, lúc xe dừng lại trước một căn biệt thự xa hoa, trong mắt cô ánh lên chút ngạc nhiên. Thật... bị bán cho xã hội đen sao?

“Cô Hứa, mời vào.”

Người đàn ông mặc áo đen lên tiếng nhắc nhở khi thấy Hứa Nhan đứng ở cửa chần chờ không di chuyển. Cô đứng là không muốn đến đây có được không!

Hứa Nhan run rẩy nhìn cánh cửa to lớn trước mặt, chỉ sợ sau khi bước vào rồi thì khó lòng trở ra. Thế nhưng trước ánh mắt hồi thúc của hai người trông có vẻ giống vệ sĩ kia, cô đành cắn răng đi vào.

Bên trong trang hoàng quả thật đẹp mắt, nhưng Hứa Nhan không có tâm trí đâu để ngắm nhìn, bởi vì hiện tại cô đang rất rối rắm. Đồ đạc của cô không nhiều, những thứ dùng được hầu như đều đã mang theo.

Đón tiếp cô là một người đàn ông trung niên mặc quần tây âu, ông mỉm cười hòa nhã, đưa tay làm tư thế mời hướng về phía cầu thang và nói:

“Hứa tiểu thư, tôi là Chu giản qua, mời cô đi lối này. Tôi sẽ chỉ cho cô phòng mình và những thứ có thể cũng như tuyệt đối không thể làm khi sống ở đây.”

Quần gia trông rất giống ông ngoại Hứa Nhan khi còn trẻ, khuôn mặt vô cùng phúc hậu, đuôi mắt cong cong làm cho người ta có cảm giác khá gần gũi. Cô gật đầu đi theo ông, va li và những thứ khác thì do hai người vệ sĩ ôm giúp.

Sau khi giải thích cho cô những vấn đề chung trong biệt thự, Chu quần gia đặt lên bàn một tờ giấy đăng ký kết hôn. Cô hiểu ý nhắc bút lên, đề xuống tên của mình. Người đàn ông họ Phi kia ắt hẳn là một người rất cầu toàn, chỉ nhìn chữ kí cứng cáp đẹp mắt của anh ta cùng những quy tắc chung sống là biết.

Không được gây ra tiếng ồn khi sống ở đây, không được ra ngoài khi chưa có sự cho phép của anh ta. Cô cảm thấy, dường như mình sắp bị nhốt trong một cái lồng đẹp đẽ xa hoa vậy.

Đến gần cuối ngày, hình dáng của Phi Ngạo ra sao Hứa Nhan cũng chẳng biết. Bởi vì anh ta bận rộn công việc nên không có xuất hiện. Sau khi ăn qua loa bữa chiều ở phòng ăn, Hứa Nhan trở về phòng tắm rửa rồi nghỉ ngơi. Bây giờ cũng đã là sáu giờ chiều, vừa lúc em gái cô đi học về. Cô nhắc điện thoại lên gọi cho Hứa Vân, hỏi thăm đi và em gái vài câu, biết nó vẫn ổn thì mới yên tâm thả mình nằm xuống giường, tìm tư thế thoải mái mà ngủ. Cả đêm hôm qua cô chẳng chợp mắt được bao nhiêu, còn phải đi đường dài trở về thành phố, thật sự rất mệt, vừa nằm không lâu liền mơ màng ngủ mất.

Nửa đêm, Hứa Nhan đang ngủ say chợt cảm giác được bên giường trũng xuống. Cô còn chưa kịp hé mắt ra, một mùi hương nam tính đã thoang thoảng bên mũi. Gần như là phản xạ có điều kiện, Hứa Nhan bật dậy.

Cơ thể mới ngồi lên liền bị người nọ đè mạnh xuống giường, hai tay cũng bị khóa trên đỉnh đầu.

Hứa Nhan thoáng chốc sợ hãi kêu ra tiếng:

“Buông ra! Quần gia Chu... ưm...”

Cô còn chưa kịp kêu cứu, một đôi môi mang theo khí lạnh đột nhiên áp xuống môi mềm của cô, hung hăng gặm cắn, đầu lưỡi tron ướt nhanh chóng trượt vào trong miệng cô. Hơi thở mạnh mẽ mang theo mùi hương cả phê rang nhàn nhạt xộc vào mũi, Hứa Nhan sợ đến mức cứng đờ người, từ trước đến giờ cô chưa từng tiếp xúc thân mật như vậy với người con trai nào, cho dù trước kia có bạn trai đi chăng nữa cũng chỉ dừng ở việc chạm môi mà thôi!

Hứa Nhan cảm giác được đầu lưỡi mình bị liếm mát trên đầu, vừa nhột vừa kích thích, đầu óc oanh một tiếng nổ tung. Người kia sức lực rất lớn, ép đến mức cô thở hổn hển không thể giãy dụa.

Thấy cô phản ứng ngây ngô như thế, người đàn ông hơi nheo lại ánh mắt, đầu lưỡi đột nhiên truyền tới cảm giác đau nhói, không khỏi khiến anh dừng động tác.

Cô gái nhỏ dưới thân thừa dịp anh ngừng hôn lập tức há miệng thở dốc, mùi hương sữa tắm dịu dịu trên người cô khiến anh hài lòng.

“Phi Ngạo.”

Người nọ đột nhiên nói ra tên mình khiến thân thể Hứa Nhan khựng lại, âm giọng khàn khàn quyến rũ, nhờ ánh sáng của đèn ngủ, cô chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ khuôn mặt của anh. Lúc này, ngay cả tiếng hít thở cũng bị cô ép xuống cực nhỏ. Phi Ngạo? Là người chồng trên danh nghĩa của cô? Chẳng lẽ vừa ký giấy kết hôn xong, bọn họ lập tức động phòng sao?

Như đọc hiểu được ý nghĩ của Hứa Nhan, Phi Ngạo đưa tay vuốt ve gáy cô, lại nói:

“Cô có biết sau khi kết hôn, nghĩa vụ của người vợ là gì không?”

Hứa Nhan bị anh đụng chạm lập tức nổi da gà, tim cô đập điên cuồng trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài. Đầu óc nhanh chóng suy nghĩ đến hàm ý trong lời nói kia.

“Là làm ấm giường.”

Không đợi cô trả lời, Phi Ngạo khẽ cười. Dù anh ta cười, nhưng không nghe ra được ý vui. Giọng nói nhàn nhạt chẳng có cảm xúc gì cả.

Hứa Nhan nhắm mắt lại, cắn răng chịu đựng cảm giác tui thân đang dâng lên trong lòng. Lần nữa mở mắt ra, cô cố gắng bình tĩnh đáp lời anh, giọng vẫn hơi run:

“Tôi biết.”

Ngay từ lúc đặt bút ký giấy kết hôn, cô đã biết sẽ như vậy. Ngoài việc làm ấm giường cho người đàn ông này ra, cô có cái gì đặc biệt để anh ta đưa về đây chứ? Ít nhất, anh ta không phải một ông già sắp rụng răng.

Chỉ là, lúc này Hứa Nhan không biết sau đêm nay cô sẽ hối hận đến mức nào, chỉ mong anh ta chính là một ông già không “lên” được.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lần Đầu (H)

Phi Ngao thấy Hứa Nhan không nói gì, cũng không phản kháng, liền biết cô đã hiểu ý anh. Anh không chút lưu tình kéo váy ngủ của Hứa Nhan lên, bàn tay mang theo hơi ấm phủ xuống đùi cô, nhẹ vuốt ve.

Hứa Nhan cảm giác được động tác của anh, hơi nâng chân muốn tránh né, lại bị anh bóp chặt hông không cho di chuyển. Sợ mình làm người này mất hứng, Hứa Nhan cắn răng nhắm chặt mắt lại, ngoan ngoãn thuận theo mỗi một hành động của anh.

Lòng bàn tay Phi Ngao truyền đến cảm giác da thịt mát lạnh lại mịn màng, anh hài lòng cúi đầu, cách một lớp áo đem ngực trái đầy đặn của cô ngậm vào trong miệng, răng nhẹ nhàng cạo qua điểm nhỏ đang nhô cao. Cơ thể cô tản ra mùi hương rất dễ chịu, da thịt cũng đặc biệt nhạy cảm, khi chạm vào liền nổi lên một màu hồng nhàn nhạt. Đáng tiếc trong phòng ánh sáng leo lét, Phi Ngao không nhìn được hết. Mà thật ra lúc này anh cũng chẳng muốn biết bộ dạng cô ra sao, anh chỉ muốn phát tiết bản thân mình.

Phản ứng đầu tiên của cô sau khi bị anh hôn lên ngực chính là nhắm tịt mắt lại, môi cũng mím chặt giống như đang sợ hãi.

Anh cảm nhận được sự run rẩy của người trong lòng, thoáng chốc khựng lại. Từng cái hôn nhẹ nhàng rơi xuống cằm và cổ Hứa Nhan, những nơi đi qua đều để lại cảm giác nóng rực khó nhin. Cô không biết phải làm sao, chỉ có thể để mặc anh gặm cắn cơ thể nhạy cảm của mình.

Trái tim trong lồng ngực đập một cách điên cuồng, đôi tay rần rục của anh như có ma lực, mỗi lần vuốt ve đều khiến cơ thể Hứa Nhan bủn rủn. Đầu óc cô mơ màng, lúc này dưới thân đột nhiên truyền tới cảm giác lạnh lạnh. Quần lót đã bị anh kéo xuống, ngón tay thon dài dễ dàng tìm được điểm mẫn cảm của cô, chậm rãi dùng lực ma sát.

"Ừm..."

Hứa Nhan lần đầu tiên bị người ta chạm vào chỗ ấy, quả thật xấu hổ không chịu nổi. Giống như có một dòng điện nhỏ di chuyển trong người, tê dại khiến cô bật ra tiếng kêu khẽ.

Phi Ngao một tay sờ nắn bộ ngực nhô cao của cô, tay kia đã bắt đầu vuốt ve trên chốc hạ thân, kế tiếp liền dùng ngón giữa cắm vào trong hoa huyết. Hứa Nhan vừa ngượng vừa sợ, theo bản năng muốn khép chân lại, nhưng người đàn ông bá đạo kia đã nhanh chóng chen vào giữa hai chân cô, tiếp tục xâm chiếm nơi tư mật xinh đẹp trong tay.

Phi Ngao kéo váy ngủ lên đến tận ngực Hứa Nhan, đôi môi mọng mang theo hơi ấm liên tục gặm cắn điểm nhỏ trên ngực cô, liếm mút một cách vô cùng thành thạo. Có lẽ đối với anh, việc giường chiếu này quá đỗi quen thuộc, nhưng Hứa Nhan thì lại khác. Trên ngực bị anh hôn nhờn nhột khó nhin, dưới thân cũng đã bắt đầu ẩm ướt, tay cô vô tình chạm vào người anh liền giống như bị bỏng mà rút trở về. Cuối cùng Hứa Nhan không biết đặt tay đi đâu, chỉ đành che mặt thẹn thùng, ngán đi tiếng rên rỉ sắp trào ra.

Phi Ngao giống như không có nhiều kiên nhẫn, đột nhiên cắm thêm hai ngón tay vào trong hoa huyết của cô. Hứa Nhan bị động tác này chọc cho co người lại, cảm giác hơi căng đau khiến vách tường thịt nhanh chóng siết chặt lấy ngón tay anh.

"Thả lỏng." Anh cúi đầu phả khí nóng vào tai cô, âm thanh ma mị quyến rũ, Hứa Nhan nghe xong cũng không dám làm trái ý anh, tận lực khiến mình trở nên thoải mái hơn.

Dù sao cô cũng đã hai mươi lăm tuổi, không còn là đứa con nít nữa.

Thấy cô ngoan ngoãn như vậy, Phi Ngao hài lòng dùng ngón trỏ và ngón giữa cạo mở rộng lối vào của cô, tốc độ ngón tay ra vào rất nhanh, kéo theo không ít đàm thủy trơn ướt.

Cô gái nhỏ dưới thân đã bị anh trâu đến mức khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn hển. Cô bị kích thích, muốn rên lại chẳng dám rên to, cuối cùng biến thành chút nức nở khe khẽ khiến anh gần như mất kiểm soát.

Phi Ngao kéo dị vật to lớn đã sớm cương cứng đặt ở lối vào của cô, sau khi thấm ướt đỉnh đầu thì hung hăng cắm vào!

Hứa Nhan đột nhiên bị anh xuyên xỏ, cảm giác đau đớn như rách da rách thịt khiến cô nghẹn ngào, hai tay bám chặt vào ga giường mà kêu lên:

"Aaa! Đau quá! Anh dừng một chút... um..."

Còn chưa tỏ rõ kháng nghị, người bên trên đã dùng môi chặn đứng những lời tiếp theo của cô, dùng tư thế truyền thống nhất đâm mạnh vào trong. Hứa Nhan chỉ cảm thấy cả người khó chịu, nước mắt từ thân rót cuộc không kiềm được mà rơi xuống bên gò má.

Thứ kia thô to lại nóng rực, vừa tiến vào đã không chút lưu tình mà chuyển động, hại cô đau đến mức sứt sứt, chân muốn quẫy đạp nhưng không có chút sức.

Phi Ngao thân cao 1m85 có hơn, mà Hứa Nhan dù trưởng thành rồi cũng chỉ cao có 1m60, hình thể quá mức chênh lệch, lại là lần đầu của cô, cho nên có chút không chịu nổi, sắc mặt trong chốc lát biến trắng.

Đã rất lâu rồi Phi Ngao không đụng đến phụ nữ, cho nên phần thân vừa được vách tường thịt mềm mại ẩm ướt bao quanh, anh liền bắt đầu kéo ra rồi đâm mạnh vào. Anh quán lấy đầu lưỡi cô, hút hết tất cả hương vị ngọt ngào của cô vào trong miệng. Cho dù Hứa Nhan có kêu khóc cũng không mấy may đã động tới anh, tiếng nước nở bị anh chặn lại, lỗ nhỏ bên dưới càng co rút thì anh càng hưng phấn, tốc độ ra vào cũng nhanh hơn ba phần.

Một tay anh ôm lấy eo Hứa Nhan, tay còn lại đè chặt hông cô, mạnh mẽ dùng dị vật đỉnh sâu vào trong hoa huyết.

Ngoài cảm giác đau rất đáng sợ ra, Hứa Nhan chẳng còn biết gì nữa. Cô đưa tay bám lấy vai anh, mỗi lần bị anh đưa đẩy quá mạnh liền vô tình cào ra mấy dấu đỏ hồng.

Anh nheo lại đôi mắt nguy hiểm, đột nhiên buông tha môi cô, cũng kéo toàn bộ phần thân ra ngoài rồi dừng lại một chút. Ngay khoảnh khắc Hứa Nhan tưởng mình được nghỉ xả hơi thì người nọ cứ nhiên đẩy hông tới trước, lực đạo rất mạnh, dị vật sớm được bôi trơn hưng hăng va chạm đến sâu bên trong. Đỉnh đầu ần ần chạm đến cô từ cung, Hứa Nhan bị bất ngờ kêu to một tiếng, hoa huyết nhỏ bé bị nhồi đầy khiến cơ thể cô run rẩy, hai bên vách tường ép chặt lấy phần thân của anh.

"A, dừng... đau quá! Anh điên rồi sao?"

Cô ghen ngào ôm chặt cổ Phi Ngao với hi vọng cản trở động tác của anh, không ngờ lại bị anh cười nhạo.

"Hút chặt như vậy, đúng là không uổng tiền."

Lời nói tàn nhẫn này khiến cô thoáng chốc tổn thương, rồi nhận ra mình bị khinh thường. Hứa Nhan yên lặng rơi nước mắt, không muốn đáp trả anh, kết quả lại chọc giận ác thú này. Tốc độ đâm chọc của anh mỗi lúc một nhanh, còn chuyên chọn điểm mẫn cảm nhất của cô mà đỉnh mạnh. Âm thanh da thịt ma sát vang lên vô cùng rõ ràng trong căn phòng mờ mờ tối, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ của hai thân ảnh trên giường hòa vào nhau, dần nĩ đến cực điểm.

Hứa Nhan không biết mình đã kêu khóc nhiều đến mức nào, bên dưới liên tục truyền tới cảm giác nóng rát. Cô đau lòng nghĩ, mới ngày hôm qua còn ở một nơi vô cùng yên tĩnh, sống một cuộc sống hết sức bình thường, không ngờ lúc này lại bị người ta cưỡng ép lên giường.

Phi Ngao phát tiết toàn bộ sức lực lên người cô, giống như muốn bao nhiêu lần cũng không đủ. Thời gian trôi qua mỗi phút mỗi giây đối với cô đều rất đáng sợ. Hứa Nhan mệt mỏi nhắm mắt lại, cảm giác được dưới thân ướt át nhầy nhụa mà không khỏi từ thân.

Đợi đến lúc người cô đã muốn chết lặng, Phi Ngao chợt tăng nhanh tốc độ trêu cắm rồi khẽ gầm lên một tiếng, rút ra ngoài. Bạch dịch nóng ẩm liên tục phun lên bụng Hứa Nhan, mùi vị nam tính phụt chốc ngập tràn mũi cô.

Đây là không muốn cô mang thai nên mới bắn ra bên ngoài, Hứa Nhan cũng thầm thấy may mắn vì anh ta làm vậy. Chỉ là quan hệ tình dục mà thôi, trên danh nghĩa thì anh ta cũng là chồng cô, không sao cả. Hứa Nhan tự an ủi chính mình, cơ thể vô lực không cách nào nhúc nhích. Cô ngả đầu sang một bên, cố gắng kéo chăn che người rồi cuộn tròn lại. Mắt có chút rát, cổ họng cũng vô cùng khó chịu, nhưng cô chẳng còn sức để tẩy rửa thân thể.

Phi Ngao xong việc, không nói gì, cứ thế đi vào nhà tắm. Thời điểm anh rời khỏi biệt thự là lúc Hứa Nhan đang ngủ say. Đến cuối cùng, cô vẫn chưa có cơ hội nhìn mặt người đàn ông đầu tiên của mình.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hứa Nhan phát hiện đã có sẵn người hầu đứng chờ bên cạnh giường. Họ giúp cô thu dọn những thứ dơ bẩn và thay mới toàn bộ. Hứa Nhan dùng khăn quần lấy thân thể rã rời, tập tễnh đi vào phòng tắm, cẩn thận ngâm mình trong bồn tắm lớn suốt mười lăm phút đồng hồ mới xua đi được mùi vị tình dục khó ngửi kia.

Khắp người cô phủ kín dấu hôn xanh tím, đặc biệt là phần ngực, bị anh ta cắn khá mạnh, đến giờ chạm vào vẫn còn thấy đau.

Ăn qua loa bữa sáng, Hứa Nhan ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Xuyên qua cửa kính trong suốt có thể thấy được một vườn hoa cực kì rộng lớn, ánh nắng nhàn nhạt phủ xuống bồn phun nước tĩnh lặng, tản ra chút màu sắc tươi sáng.

Hứa Nhan thờ dài, hiện tại cô rất muốn đi thăm vài người bạn cũ, bởi vì ngày hôm qua quay về đã nhận được kha khá tin nhắn hỏi thăm của họ. Nhưng người đàn ông kia đặt ra quy tắc, nếu không có sự cho phép của anh ta thì cô không được rời khỏi nơi này...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Không Nghe Lời

Điện thoại trên giường phát ra lời bài hát quen thuộc, Hứa Nhan nhìn màn hình hiển thị tên Lâm Dương, nhanh chóng cầm lên áp vào bên tai, tâm trạng thoáng chốc vui vẻ.

“Bạn tốt, lâu rồi không gặp.”

[Hứa Nhan, cậu vẫn khỏe chứ? Nghe bảo hôm qua cậu đã trở về? Hôm nay có thời gian không? Chúng ta gặp mặt nói chuyện một chút.]

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói dịu dàng trầm ấm của Lâm Dương, cậu ấy là bạn thân của cô khi còn học chung trường đại học. Sau khi tốt nghiệp, bọn họ ít liên lạc hẳn, về sau cô lại chuyển đi nơi khác, vậy nên cũng khá lâu rồi không nhìn thấy nhau.

“Hôm nay tớ rảnh nhưng...”

Hứa Nhan chần chừ, nghĩ lại lời của Chu quản gia dặn dò, nếu cô muốn sống tốt thì tuyệt đối không được làm trái ý của người đàn ông kia. Đang định từ chối, Lâm Dương lại cắt ngang lời cô.

[Thật ra tớ có chuyện quan trọng cần nói với cậu! Chiều nay 5 giờ gặp cậu ở New Star, nhất định phải đến nhé!"]

Cậu ấy có vẻ rất phấn khích, hơn nữa nói xong lập tức ngắt máy không cho cô có cơ hội tiếp lời. Hứa Nhan cảm thấy có chút đau đầu, suy nghĩ kỹ một lúc, cô xuống lầu tìm Chu quản gia để xin số điện thoại của Phi Ngạo. Nếu muốn ra ngoài, chỉ cần xin phép anh ta là được, không phải sao?

Chu quản gia nhìn cô, cũng không hỏi gì nhiều liền ghi lại số của Phi Ngạo lên một tờ giấy nhỏ.

“Cảm ơn ông.”

Hứa Nhan cầm lấy rồi cúi đầu với Chu quản gia, sau khi trở về phòng mình, cô lại không dám gọi cho anh.

Nhớ lại đêm qua mây mưa cuồng nhiệt, cô không khỏi đỏ mặt. Hiện tại nếu gọi, cô phải dùng thái độ gì để nói chuyện với anh đây?

Hứa Nhan loay hoay một lúc lâu, lo lắng đủ điều, cuối cùng cũng chẳng được gì. Vì cho dù cô có gọi thế nào, Phi Ngạo cũng không nghe máy.

Âm thanh thông báo thuê bao đang vang lên tám lần, cô rút cuộc ném ý định xin phép sự đồng ý của anh ra khỏi đầu. Cùng lắm thì anh nổi giận mắng cô vài câu thôi, chắc sẽ không nghiêm trọng lắm đâu?

Hứa Nhan nhìn đồng hồ, chỉ còn ba tiếng nữa là đến giờ hẹn. Lúc này cô mới phát hiện quần áo mình mang về đây không có cái nào mới cả, cũng không có loại cao cổ để che đi những dấu hôn ngày hôm qua. Cô mặc tạm áo khoác rồi dùng phấn che bớt đi những vết đỏ hồng trên cổ, sau đó chuẩn bị ra ngoài mua sắm.

Chu quản gia thấy cô xuống lầu còn mang theo túi xách, không khỏi ngạc nhiên.

“Hứa thiếu thư ra ngoài sao?”

“Vâng, cháu ra ngoài một chút, cũng không lâu lắm đâu.”

Hứa Nhan có chút chột dạ vì ánh mắt của Chu quản gia nhìn cô rất tinh tường, giống như biết rõ cô ra ngoài mà chưa thông báo với Phi Ngạo vậy.

Chỉ là, ông ấy lại không ngăn cản cô.

“Vậy tôi sẽ cho người đưa Hứa tiểu thư đi.”

“Không cần đâu! Cháu đi taxi là được!”

Hứa Nhan lắc đầu từ chối, bước nhanh về phía cổng. Khu vực này đều là những khu biệt thự lớn nối tiếp nhau, muốn bắt taxi phải đi bộ một đoạn khá xa, cũng may Hứa Nhan không có thói quen đi giày cao gót mà chỉ thích mang những đôi giày thể thao thoải mái. Tuy nhiên, cô đánh giá quá cao thân thể mình. Bởi vì hôm qua bị người đàn ông kia giày vò rất lâu, cho nên mới đi được nửa đường đã khiến cô mệt muốn đứt hơi, hai chân run rẩy. May mắn có một chiếc taxi vừa vận chạy ngang qua, nếu không, cô thật sự nghĩ mình sẽ ngã tại chỗ mất! Hứa Nhan mừng rỡ chui vào trong xe.

Sau khi đến shop quần áo chọn một cái áo sơ mi cao cổ có khả năng che đi phần lớn da thịt, Hứa Nhan cài nút cẩn thận rồi đi đến điểm hẹn.

New Star không xa lắm, vậy nên cô đến trước giờ hẹn khoảng mười lăm phút.

Ngồi ở vị trí cũ quen thuộc, Hứa Nhan bắt đầu hoài niệm. Trước kia cô thường xuyên cùng Lâm Dương ở chỗ này làm luận án, bởi vì quán cafe New

Star trang trí mộc mạc, diện tích không quá to nhưng thoải mái, cũng rất an tĩnh.

Đang ngẩn người nhìn tách trà trên bàn, ngoài cửa vang lên thanh âm leng keng êm tai của chuông đồng, Hứa Nhan ngẩng đầu lên.

Đó là một chàng trai cao gầy mặc áo hoodie màu đen, mái tóc nâu uốn xoắn trông rất trẻ trung, khuôn mặt cũng vô cùng dễ nhìn. Cậu ta nở nụ cười rạng rỡ, sau đó đi nhanh về phía cô rồi thật tự nhiên kéo ghế ngồi xuống đối diện.

“Cậu đến lâu chưa?”

“Vừa mới đến. Cậu muốn uống gì?” Hứa Nhan đem menu trên bàn đẩy qua cho Lâm Dương.

Lâm Dương còn không thèm nhìn menu đã giơ tay gọi phục vụ mang ra hai ly Frappuccino thạch cà phê. Cậu ấy vẫn hiểu ý cô như vậy, Hứa Nhan yên lặng bật ngón cái với Lâm Dương.

Chàng trai trẻ bày ra vẻ mặt hiền nhiên, từ khi nhìn thấy cô, cậu vẫn luôn giữ vững độ cong khóe môi, ánh mắt không chút che giấu sự nhớ nhung và yêu thích. Nhưng Hứa Nhan vẫn luôn lơ đãng không nhận ra.

“Sao cậu lại về thành phố vậy? Có mệt lắm không?”

Hứa Nhan nghe Lâm Dương hỏi, trong lòng không biết là tư vị gì, chỉ cảm thấy cổ họng đắng đắng không nói được câu nào. Cô trầm mặc nhìn thẳng vào người đối diện thật lâu, hít sâu một hơi rồi buông ra mấy chữ nặng nề.

“Tớ trở về vì phải kết hôn.”

Lâm Dương sững sờ, theo bản năng nhìn về phía tay phải của Hứa Nhan, ngón áp út thon dài xinh đẹp, nhưng trống rỗng.

Hứa Nhan ngượng ngùng rút tay xuống đặt lên đùi, không biết phải tiếp tục câu chuyện như thế nào. Bởi vì vẻ mặt của Lâm Dương không còn rạng rỡ như vừa rồi nữa, mà cô cũng chẳng có tâm trạng để trò chuyện thêm về vấn đề này. Đòi người con gái chỉ có việc lấy chồng là đáng mong đợi nhất, vậy mà lẽ cười không thấy đâu, ngay cả nhẫn kết hôn cũng chẳng có. Còn gì tệ hơn thế này không?

“Cậu... thật sự kết hôn sao? Khi nào thì...?”

Lâm Dương cổ họng khô khốc, lồng ngực nhói lên từng hồi đau đớn. Những lời muốn nói với Hứa Nhan mà bản thân đã luyện tập suốt thời gian qua không cách nào nói ra được.

“Cũng gần đây thôi. Thật xin lỗi vì đã không nói với cậu...”

Hứa Nhan lựa chọn giấu đi chuyện cô vừa ký giấy kết hôn ngày hôm qua, bởi vì cô không tìm được lời giải thích nào có vẻ tự nhiên cả. Chẳng lẽ lại nói, bố cô vừa đem cô bán đi?

Trên khuôn mặt của chàng trai trẻ thoáng nét chua xót, nắm tay đặt trên đùi siết chặt lại, gân xanh cũng nổi lên. Chưa đến nửa năm, vậy mà cô đã trở thành người phụ nữ của kẻ khác! Hắn còn nhớ sau khi tốt nghiệp, chính Hứa Nhan cười bảo vẫn còn muốn đọc thân thêm một thời gian nữa, hiện tại cô chưa muốn có bạn trai. Cho nên hắn không cho Hứa Nhan biết tình cảm của mình, để cô yên tâm chuyển đến nơi khác làm việc. Bận rộn mấy tháng, cảm giác hắn dành cho cô mỗi lúc một tăng, vừa nghe tin cô trở về, hắn liền vui mừng hẹn cô ra gặp mặt.

Kết quả, hắn nghe Hứa Nhan nói, cô kết hôn rồi.

Lâm Dương gượng cười, cố gắng làm cho vẻ mặt mình trở nên tươi tắn hơn.

“Chúc mừng cậu, chắc là cậu yêu người ấy lắm? Không ngờ nhanh thật đấy.”

Trong lòng hắn như có ai đưa móng vuốt cào xé, máu chảy không ngừng, vậy mà ngoài mặt vẫn phải chúc cô hạnh phúc.

Hứa Nhan cụp mí mắt, cười đáp: “Tớ cũng không ngờ lại nhanh như vậy.”

Không ngờ cuộc sống tự do tự tại của cô lại kết thúc chóng vánh thế này! Nếu cô và Phi Ngao thật sự yêu nhau thì tốt biết bao. Nhưng đối với anh ta, cô chính là một loại công cụ làm ấm giường. Mà thật ra Hứa Nhan cũng rất thất vọng, người nọ có vẻ rất giàu, đáng đáp cũng không đến nỗi ma chê quỷ hờn, vậy vì sao không ra ngoài chọn cho mình vài cô tình nhân nóng bỏng chứ? Chẳng lẽ... anh ta rất xấu?

Ý nghĩ này xẹt qua trong đầu Hứa Nhan, khóe mắt cô giàn giụa, bao sao đêm đó anh ta vừa xong việc liền chạy mất.

Lâm Dương cùng Hứa Nhan nói chuyện vài câu, rồi ngoáy ý muốn đưa cô về. Chuyện quan trọng mà cậu muốn nói cô cũng chẳng nhớ nữa. Nhìn sắc trời dần tối, lại thấy đáng về kiên quyết của cậu, cô đành gật đầu. Nhưng khi sắp về đến khu biệt thự, Hứa Nhan liền ra hiệu muốn xuống. Nếu để người của Phi Ngao nhìn thấy thì không tốt lắm.

“Từ đoạn này đi bộ một lát là được, cảm ơn cậu.”

Cô đứng bên lề đường cúi xuống nhìn người trong xe, ánh mắt cậu ấy có chút gì đó khác thường.

“Hứa Nhan, nếu có chuyện gì khó khăn, cứ nói với tớ.” Lâm Dương nhìn cô thật sâu, môi mím chặt lại.

“Tớ biết...” Nhưng tớ không thể làm vậy, khoảng nợ đó, ngay cả cậu cũng không có cách nào xoay sở được. Hứa Nhan nghĩ thầm, đưa tay vẫy chào.

Chiếc xe màu đen chậm chậm quay đầu, giống như tiếc nuối không muốn rời đi.

Phi Ngạo đỗ xe cách đó không xa, nhìn thấy cảnh này, mày hơi nhếch lên. Cô, thì ra là một người phụ nữ không biết nghe lời.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chút Trừng Phạt Nhỏ

Đi bộ về biệt thự xong, Hứa Nhan cảm thấy bắp chân bắt đầu hơi đau nhức. Trước kia cô thường xuyên làm việc nhà và hoạt động nhiều, cho nên thân thể rất khỏe mạnh dẻo dai, nhưng hôm nay mới đi chuyển một chút đã mệt mỏi chết rồi. Chẳng lẽ sau khi làm chuyện kia thì sức khỏe của cô xuống dốc sao? Trên ti vi lúc nào cũng nói việc quan hệ lành mạnh sẽ giúp giảm stress mà!

Mang theo một bụng nghi vấn tắm rửa xong, Hứa Nhan cầm điện thoại lên xem, vừa nhìn, mắt liền mở to.

[Hứa Nhan, thật ra tớ thích cậu từ lâu rồi.]

Là tin nhắn của Lâm Dương!

Cô nhìn tin nhắn, không hiểu sao tim bắt gặp đập nhanh hơn, hai má cũng dần dần nóng lên. Không phải chứ? Cô chưa từng nghĩ một người vừa đẹp trai vừa tốt bụng lại giỏi giang như Lâm Dương sẽ thích mình... Trước kia cô bóng gió hỏi về mẫu người lí tưởng của Lâm Dương, cậu ấy còn bảo thích nhất những cô nàng nóng bỏng cơ mà?

Hứa Nhan cúi đầu nhìn bộ ngực nhô cao của mình, thì ra... nóng bỏng trong mắt cậu ấy là như thế này sao? Nhớ lại buổi sáng cậu ấy bảo có chuyện quan trọng cần nói, không khỏi xấu hổ nghĩ về thái độ vô tâm của mình lúc đó.

Cô đem đầu vùi vào trong chăn, lẩn qua lẩn lại một lúc lâu mới ngồi bật dậy, lại đỡ đầu nhìn màn hình điện thoại. Bởi vì lúc còn học đại học là khoảng thời gian khó khăn nhất trong cuộc sống của cô, nên Hứa Nhan không nghĩ tới chuyện yêu đương. Ngoài người bạn thân Lâm Dương này ra cũng chỉ có vài cô bạn “kém chút nữa mới thân”. Bây giờ đột nhiên được tỏ tình, tâm trạng khỏi phải nói vui vẻ tới cỡ nào.

Phi Ngạo vừa lúc đứng bên ngoài cửa nhìn vào, thấy nụ cười ngây ngốc của người phụ nữ kia thì không khỏi lạnh mặt. Anh chậm rãi xoay người, nói lòng cả vạt rồi vào phòng làm việc ngồi, tiện tay gọi Chu quản gia đến.

Lúc Phi Ngạo rời đi rồi, Hứa Nhan mới úp mặt vào gối thở dài. Tất cả cũng đã muộn rồi, Lâm Dương thích cô thì sao chứ? Nếu là cách đây vài ngày, nói không chừng cô còn có thể nghĩ lại về việc của hai người bọn họ, nhưng hiện tại, ngay cả nghĩ cũng chẳng dám nữa!

Thời điểm Hứa Nhan đang ngồi bên bàn đọc sách, Chu quản gia đột nhiên đến nói với cô là Phi Ngạo mấy hôm nay sẽ ở nhà, dặn dò cô cẩn thận đừng làm ồn.

Cô nghe xong, nào có còn tâm trí đi đọc sách, trái tim bé nhỏ của cô chột thất lại, khẽ rung mình. Cứ nghĩ anh ta phải bận rộn lắm, không ngờ lại về nhà sớm hơn hôm qua!

Buổi tối, Hứa Nhan như thường lệ đứng mười giờ trèo lên giường. Lối sống của cô khá khoa học, ít nhất là thời gian đi ngủ luôn luôn sớm hơn mười hai giờ đêm. Nhưng không biết mấy hôm nay là vì bị bố cô và người đàn ông đó ảnh hưởng hay là do lo lắng vu vơ mà mắt vẫn mở trừng trừng.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Hứa Nhan biết là ai, lập tức kéo chăn trùm kín đầu, giả vờ ngủ. Hứa Nhan không tin anh ta vào phòng thấy cô ngủ mà còn có thể lòi cô dậy để làm cái trò lẩn lộn vừa đau vừa mệt chết người kia!

Nhưng suy nghĩ này thật sự rất sai lầm! Phi Ngạo mở đèn, sau đó chậm chậm đi về phía cô, anh càng đến gần, tim cô càng đập nhanh, quả thật có dấu hiệu không chịu nổi áp lực xuất phát từ người anh.

“Cô còn thức.”

Anh nhàn nhạt nói, tay rất tự nhiên kéo xuống lớp chăn dày. Hứa Nhan bị ánh đèn chiếu vào trong mặt, không khỏi nhẩn nhẩn mày, dù là có chút sợ, nhưng vẫn giả chết không chịu mở mắt ra.

Bên tai Hứa Nhan truyền tới tiếng cười khê của Phi Ngạo. Ngay sau đó, cổ tay trái cô bị bóp mạnh, da thịt cô vốn mềm mại, lập tức hiện lên dấu vết hồng hồng. Cô đau đến mức hít một hơi, vội vàng mở mắt.

Khuôn mặt cương nghị đẹp trai của Phi Ngạo gần trong gang tấc, lông mày dày rậm hơi nhếch lên, con ngươi đen thẳm mang đến một loại cảm giác rất ác liệt, giống như đã thú đang nhìn chăm chăm con mồi vậy.

Hứa Nhan cũng từng nhìn thấy nhiều người rất tuấn tú, nhưng so với dáng vẻ vừa nhìn liền khiến tim người ta đập thành thịch của Phi Ngạo thì khác xa một trời một vực.

Môi mông hơi cong lên, thấy biểu tình si mê của cô thì càng thêm khinh thường. Chẳng qua, khuôn mặt của cô khiến anh yêu thích. Tay không biết từ lúc nào đã sờ vào bên má Hứa Nhan, người phụ nữ này, dám làm trái lời anh, xem ra lá gan cũng không nhỏ.

Biết anh ta khó chịu vì việc gì, Hứa Nhan mau chóng thu lại ánh mắt tán thưởng của mình, bỏ qua cảm giác đau đớn mỗi lúc một tăng bên cổ tay và gò má đang bị tay anh bóp chặt, thành thật nói:

“Sáng nay tôi có gọi anh, muốn xin anh ra ngoài gặp bạn, nhưng do anh không bắt máy!”

Phi Ngạo không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm khiến sau lưng Hứa Nhan bắt đầu thấm mồ hôi. Rõ ràng anh ta không nổi giận đùng đùng mắng chửi cô, nhưng sao lại có cảm giác đáng sợ thế này?

Hai người đấu mắt một lúc, anh mới chuyển cái tay đang để bên gò má xuống cổ cô, hơi hơi vuốt ve.

Hứa Nhan lập tức sợ phát run, cô có một loại ảo giác người đàn ông này chuẩn bị bóp cổ mình đến chết! Nhưng không, Phi Ngạo chỉ nói:

“Tôi không cần biết lí do là gì, cô đã làm trái quy tắc của tôi, vì vậy...”

Anh đè cô xuống giường, hai ba động tác đã lột sạch cả người Hứa Nhan. Cô xấu hổ và tức giận đến mức hốc mắt đỏ lên, nhưng lại không có cách nào chống đối, chỉ có thể quật cường không để nước mắt nhỏ xuống. Ánh đèn chiếu xuống thân thể trắng hồng của cô, vết hôn kín khắp cả trước ngực và bụng, thậm chí nơi đó cũng ần ần sưng lên, để lộ chiến tích ngày hôm qua của anh.

Ánh mắt Phi Ngạo rất tinh táo, không hề giận dữ. Anh chỉ cảm thấy món đồ chơi của mình không ngoan, cho nên quyết định trừng phạt cô. Mà anh lại không phải biến thái thích đánh đập người khác, vì vậy chỉ có đè cô ở trên giường làm chuyện khiến cô vừa khó chịu vừa thích thú, giày vò cô cả đêm.

Không có màn dạo đầu giống như hôm qua, mặc kệ cảm giác của cô, Phi Ngạo kéo căng hai chân thon dài của Hứa Nhan rồi đem phân thân thô to chen vào trong.

Hứa Nhan đau đến mức sắc mặt trắng bệch, nơi đó giống như sắp rách nát. Cô hung dữ trừng mắt nhìn người đàn ông thô lỗ kia, chỉ đòi lại một lần lại một lần ra vào càng nhanh và mạnh.

Phi Ngạo ép cô cầu xin anh tha thứ, mặc dù là cô không hề có lỗi! Hứa Nhan ủy khuất cắn chặt răng, chịu đựng đến hơn nửa đêm, bị xoay lật hơn năm sáu tư thế vô cùng táo bạo, rốt cuộc cả người tê dại và xấu hổ khóc cầu anh. Anh vừa cắn khắp người cô vừa dùng thứ kia công phá mỗi một điểm nhạy cảm bên trong, quả thật còn khó chịu và nhục nhã hơn việc bị đánh đập.

Phi Ngạo... Trong đầu Hứa Nhan hung hăng mắng chửi anh, hận không thể đem đầu anh đập cho nứt ra.

Đáng giận hơn là, lần cuối cùng, anh ta vậy nhưng dám bắn ở bên trong? Sắc mặt Hứa Nhan nháy mắt khó coi đến cực điểm, khàn giọng nói:

“Đi ra ngoài!”

Phi Ngạo nhìn khuôn mặt căm hận của cô lại càng làm trái ý, đem phân thân vui bên trong, toàn bộ tinh dịch đều nhồi đầy hoa huyết của Hứa Nhan.

“Anh không sợ tôi mang thai sao?” Hứa Nhan mệt mỏi nhắm mắt lại, chán ghét cảm giác dưới thân, tùy tiện hỏi.

“Cô, tốt nhất không có lần sau.”

Anh chậm rãi nói, sau khi khiến Hứa Nhan không còn sức lực để di chuyển nữa thì vút lại cô một mình trên giường, cứ thế đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, có người đem thuốc tránh thai đến ép cô uống. Hứa Nhan nâng đầu dậy cố gắng nuốt xuống thứ thuốc kia, sau đó lại ngã xuống giường, khắp người đều đau.

Ngày hôm sau tỉnh dậy đã là ba giờ chiều, đầu Hứa Nhan nặng nề, ngồi dậy cũng thấy choáng váng khó chịu. Cô không cách nào ra ngoài được, bởi vì thân thể vô lực, cửa phòng cũng khóa chặt.

Chỉ ra ngoài một chút thôi, vậy mà anh ta lại khóa cửa nhốt cô! Hứa Nhan không thể hiểu nổi, chỉ có thể quy cho người này tính độc chiếm quá cao.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Buổi Tiệc

Những tưởng Phi Ngao chỉ trừng phạt Hứa Nhan một đêm đó, nhưng đêm nào anh cũng bắt ép cô lăn giường cùng mình, đến nỗi thân thể cô gầy đi một vòng. Thể lực của con người sao lại đáng sợ như vậy? Chẳng lẽ nói đàn ông sau khi xuất tinh yếu đi rất nhiều là nói xạo?

Hứa Nhan bị nhốt mấy ngày liền, ánh mắt cô dần dần tan rã, cuối cùng chỉ còn lại vẻ u sầu, cả người toát ra vẻ buồn bã mệt mỏi. Phi Ngao nhìn thấy cũng không nghĩ có chuyện gì, bởi vì anh chỉ cần biết cô còn dùng được là tốt rồi.

Anh đi làm về liền chạy lên bắt ép cô đang rộng chân, quả thật không khác gì dụng cụ cho anh phát tiết. Hứa Nhan đau khổ trong lòng nhưng không thể làm gì, muốn nói cho bạn thân của cô biết, nhưng giấu lại người cô thân nhất lại là Lâm Dương, làm sao mà giải tỏa với cậu ấy được đây?

Đang lúc cô nằm ở trên giường cảm thấy bụng hơi đau xót, không biết là ăn nhầm cái gì thì Chu quản gia đột nhiên đi vào, mỉm cười nhìn cô.

“Hứa tiểu thư, tối nay có một bữa tiệc, ông chủ Phi muốn cô tham gia, bảo cô chuẩn bị cho tốt.”

Hứa Nhan bò dậy, cup mí mắt nói:

“Chu quản gia, nói với anh ta, cháu rất mệt mỏi, sợ là buổi tối không thể đi được.”

Chu quản gia nhìn thần sắc của Hứa Nhan quả thật không tốt lắm, gật đầu báo đã biết liền lui ra ngoài, giống như là chuẩn bị đi thông báo cho Phi Ngao.

Khoảng chừng sáu giờ tối, Hứa Nhan ôm bụng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Chưa được bao lâu, cánh tay liền bị người khác kéo mạnh lên, người có thể làm vậy với cô, chắc chắn chỉ có một.

“Ông chủ Phi, tôi thật sự có chút mệt, chi bằng...”

Hứa Nhan còn chưa nói hết, một cánh tay khác của Phi Ngao đã vòng ngang qua eo cô kéo cả người cô dậy rồi buông tay ra, báo hại cô lao đảo suýt ngã.

“Tôi cho cô 15 phút để tắm.”

Bỏ lại một câu ngắn ngủn như vậy, ưu nhã rồi đi. Hứa Nhan nhìn theo bóng lưng rộng lớn cùng khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp đến mức không thực của anh, khẽ thở dài một hơi, sau đó xốc lại tinh thần. Không được nản, cô nhất định phải tỉnh táo lên! Cho dù rơi vào hoàn cảnh khó khăn nào thì cô cũng có thể vực dậy được kia mà!

Hứa Nhan xoay người vào trong, mau chóng tẩy rửa thân thể rồi mặc đại một bộ quần áo trong tủ vào. Lúc xuống lầu, Phi Ngao đang ngồi ở trên sofa xem xấp tài liệu trên bàn, bộ vest đen trắng tắp trên người càng tôn lên đường nét thân thể và khuôn mặt góc cạnh của anh. Cô nhìn nhiều lần vẫn có chút ngẩn ngơ, nếu tính tình anh ta không phải quá khó chiều, thì có lẽ cô đã động tâm rồi.

Phi Ngao nghe tiếng bước chân, ngược mắt lên liền thấy Hứa Nhan xinh đẹp không chút son phấn đi xuống lầu. Ánh mắt hai người khẽ chạm, sau đó cô ngoan ngoãn cúi đầu xuống, né tránh anh. Bình thường cô rất lười trang điểm, nhiều nhất bôi chút son, chỉ khi nào có sự kiện gì trọng đại lắm mới đụng đến bộ phấn rờ tiền của mình.

Hứa Nhan biết hôm nay ra ngoài là đi dự tiệc cùng người chồng trên danh nghĩa này, nhưng trước giờ cô chưa từng mua đầm váy gì nhiều, mà có từng mua đi chăng nữa cũng đều cũ rích chẳng dám nhìn nữa rồi.

Phi Ngao dường như đã có chuẩn bị, sau khi nhìn thấy cô ăn mặc quê mùa cũng chẳng trách móc, chỉ là liếc mắt một cái rồi thôi.

Anh lái xe đưa cô đến một trung tâm thương mại lớn trong thành phố, sau khi để nhân viên dẫn cô đi thử đồ thì bấm thang máy lên tầng trên.

Thời điểm Hứa Nhan thử đến bộ thứ tư, nhân viên rót cuộc hài lòng cười hi hi:

“Tiểu thư, cô mặc bộ váy này quả thật rất đẹp, đáng người cô tuy không cao như người mẫu nhưng tỉ lệ cơ thể quá tuyệt!”

Hứa Nhan nhìn người trong gương mặc một cái váy dạ hội màu tím dài chấm gót, trước ngực thì có hai đồi núi to to nhô lên tạo thành một cái khe quyến rũ, bên dưới lại xẻ dọc xuống lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, quả thật cũng bị sốc. May mà dạo gần đây Phi Ngao không còn thích cắn ngực cô nữa! Cô nhìn đến gần người, trong lòng cũng hơi thích bộ quần áo đang mặc.

Phi Ngao trở lại ngay lúc Hứa Nhan đang đứng trước gương nhìn chính mình đến thích thú, mái tóc xoăn dài buộc thành một nhúm phía sau đầu, có chút không phù hợp với quần áo trên người. Nhưng cái nét trẻ trung năng động trên khuôn mặt kia khi kết hợp với cơ thể quyến rũ của cô lại có một loại sức hút kì lạ. Ngoại trừ đôi mắt cùng tính cách, đúng là rất giống người đó...

Anh tiến tới gần, sau khi phát hiện khe ngực cùng xương quai xanh tinh xảo của cô lộ ra ngoài liền có chút không vui nhăn mày nhìn nhân viên. Cô gái kia đã gặp qua rất nhiều loại người, cũng khá lạnh lẽo, lập tức phát hiện khách hàng vip này không hài lòng, vội cười nói:

“Hứa tiểu thư, hay là chúng ta đổi một bộ khác?”

Hứa Nhan không hiểu làm sao, đang định nói thích bộ váy này thì Phi Ngao từ phía sau xuất hiện chen vào.

“Đổi đi.”

Anh tùy tiện nhìn những bộ váy dạ hội đủ màu sắc bên cạnh, cầm lấy một bộ màu trắng tương đối kín đáo đưa qua. Mà nói kín đáo cũng không đúng, phải là quá kín! Hứa Nhan mặc vào, toàn bộ cảnh xuân tươi đẹp đều bị che lại, ngay cả tay áo cũng khá dài, phần cổ áo thì ôm gọn phần xương quai xanh vào bên trong.

“Cơ thể cô như vậy, tôi sợ làm mất mặt mình.”

Phi Ngao đưa thẻ cho nhân viên đi tính tiền, nhìn Hứa Nhan cúi đầu mà không hiểu sao trong lòng ngực có chút khó chịu. Người phụ nữ này suốt ngày đều như vậy, không thích ngắt đầu nói chuyện cùng anh.

“Tay.”

Anh đột nhiên nói, mà Hứa Nhan đang vì lời nói của anh đau lòng không thôi làm sao phản ứng kịp. Phi Ngao thấy vậy trực tiếp cầm tay phải của cô, đem một chiếc nhẫn tinh xảo đeo vào ngón áp út, vừa khít.

Hứa Nhan sững sờ, lòng bàn tay truyền tới cảm xúc lạnh lạnh của da thịt anh, ngón áp út có một viên kim cương đang lấp lánh dưới ánh đèn chùm, cô không khỏi đỏ mặt. Không phải vì cô ham tiền, mà vì cảm động. Không cần phải là thứ xa xỉ như thế này, chỉ cần một chiếc nhẫn bình thường cũng đủ khiến cô hạnh phúc rồi. Bao nhiêu ngày qua cô đã tự hỏi rất nhiều lần, rằng đến bao giờ mình mới có thể đeo nhẫn kết hôn...

Cô ghen một lúc mới có thể ép cho nước mắt không rơi xuống, đầu cúi thấp nhìn chiếc nhẫn trên tay, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

“...”

Phi Ngao không trả lời, lại ngồi xuống chờ đợi Hứa Nhan trang điểm, rất nhanh, anh cũng phải tán thưởng bởi vẻ ngoài xuất sắc của cô. Trước kia, nếu nói cô là một cô gái xinh xắn có điểm đáng yêu tình nghịch thì sau khi kẻ mắt xong lại trông trưởng thành hơn rất nhiều, nét quyến rũ toát ra từ đôi mắt đen láy của cô khiến anh nhẩn nhai, quá mỹ hoặc. Chỉ cần hơi hơi liếc mắt liền giống như câu dẫn người khác. Bình thường không để ý thì không sao, chỉ cần hơi nhìn sâu vào trong mắt cô sẽ cảm thấy tim bất giác đập nhanh hơn một chút. Phi Ngao tuy không đến mức như vậy nhưng cũng hiếm khi mở miệng khen ngợi cô một câu.

“Khá ổn. Đi thôi.”

Hứa Nhan ôm túi xách có chứa giày cao gót đi theo sau Phi Ngao, cô nghĩ, đợi đến lúc gần đến nơi sẽ đeo vào. Bởi vì cô sợ bản thân sẽ té ngã trên đường đi ra khỏi trung tâm thương mại này, nếu thật là vậy thì còn mặt mũi gì nữa.

Nhìn trên tay trái Phi Ngao cũng có một chiếc nhẫn tương tự như của cô, Hứa Nhan hơi hơi đỏ mặt. Nói thật, hành động vừa rồi của anh khiến tim cô đập loạn cả lên, rõ ràng chỉ là đeo nhẫn mà thôi, nhưng lại có thể làm cô xao xuyến đến mức này.

Không, Hứa Nhan, mày không thể thua trước anh ta được.

Cô biết bản thân mình đang ở đâu, cô cũng không mong sẽ được anh ta yêu mến, chỉ cần đừng hành hạ cô là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Triệu Thanh Liên

Bởi vì Phi Ngao vốn không nói cho Hứa Nhan biết đây là bữa tiệc quan trọng như thế nào, nên khi bước chân vào cổng, cô khá bất ngờ. Dù biết người đàn ông này rất giàu, nhưng cô vẫn không tiếp thu nổi việc phải tham gia một buổi tiệc mà người xung quanh toàn là nghệ sĩ nổi tiếng! Khắp nơi đều là ca sĩ, diễn viên, người mẫu cùng những tai to mặt lớn trong ngành giải trí mà ngay cả người ít quan tâm tới phim ảnh quảng cáo như cô cũng biết.

Lúc nhìn thấy Hứa Nhan ôm tay Phi Ngao tiến vào, không ít người bày ra vẻ mặt ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên anh ta đưa một người phụ nữ đi dự tiệc chung với mình, lại còn tiếp xúc thân mật như vậy. Không phải nói, với vẻ ngoài xuất sắc và khối tài sản kếch xù mà người đàn ông này sở hữu thì có khối cô nàng nổi tiếng muốn lọt vào mắt xanh của anh ta. Điều đáng tiếc là Phi Ngao chỉ chăm chăm vào công việc, hơn nữa cực kì khó gần và khó nói chuyện, cho nên đến hiện tại cũng không có ai dám liều mạng thử một lần tán tỉnh anh.

Phi Ngao không thêm để ý đến ánh mắt của mọi người, dường như đã quen từ lâu, quay sang nhìn thân thể cứng đờ của Hứa Nhan.

“Chỉ cần đứng bên cạnh tôi và mỉm cười là được.”

Hứa Nhan nghe xong chân càng phát run, gầy cao gót cọ vào phía sau chân cô khiến da thịt chỗ đó đỏ cả lên, tuy không quá đau nhưng cũng chẳng thoải mái chút nào.

Cô nắm chặt tay trái Phi Ngạo, nghe được hương cà phê như có như không trên người anh, tìm rồi cuộc đập chậm lại một chút.

Đang lúc cô suy nghĩ làm cách nào để chân bớt đau thì trước mặt đã xuất hiện thêm một người, họ Trần, là đối tác làm ăn của Phi Ngạo. Sau khi ông ta chào hỏi cùng Phi Ngạo xong thì chuyển dời tầm mắt lên người cô, kín đáo đánh giá một vòng, cười nói:

“Cô ấy là?”

Phi Ngạo đưa tay sờ sờ tóc mái của Hứa Nhan, khóe môi hơi nhếch lên:

“Vợ của tôi.”

Dù người đàn ông này chỉ đang đọc một đoạn thoại được chuẩn bị trước, nhưng trái tim của Hứa Nhan vẫn không nhịn được mà nhảy nhót. Giọng anh rất trầm, rất dễ nghe.

Cô cúi đầu chào Trần tổng, trên khuôn mặt xinh đẹp lúc ngượng ngùng dâng lên một tầng hồng nhạt, trông vô cùng đáng yêu. Bởi vì da cô vốn đã rất đẹp nên lúc trang điểm cũng không có đánh phấn nhiều, Trần Tổng vừa nhìn liền thấy thiện cảm. Nhưng là nghĩ về mấy chữ Phi Ngạo vừa nói, ông hơi sững sờ nhìn anh:

“Chủ tịch có biết không?”

“Hôm nay sẽ cho ông ta biết.”

Phi Ngạo thần nhiên đáp, sau đó lại tiếp đón mấy lời chào khác từ các đối tác làm ăn và người quen, đông gười đến mức khiến đầu óc Hứa Nhan xoay vòng vòng. Cô không hiểu bữa tiệc này có ý nghĩa gì, nhưng hiện tại cô bắt đầu có dự cảm không lành. Mỗi một người tiến tới chào Phi Ngạo đều dùng ánh mắt trắng trợn quan sát cô từ đầu đến chân, loại cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm rất đáng sợ, lòng bàn tay cô đã ướt mồ hôi.

Đang lúc mọi người cười nói vui vẻ, từ trên tầng hai của khách sạn có một người đàn ông chậm rãi đi xuống, theo sau là một cô gái mặc váy dạ hội màu đỏ, dáng người vô cùng nóng bỏng.

m thanh trò chuyện nhỏ dần rồi im hẳn, toàn bộ người trong đại sảnh rộng lớn đều thức thời ngậm miệng lại.

Đó là một người đàn ông trung niên có đến tám phần giống Phi Ngạo, chờ thêm mười năm nữa, nói không chừng anh ta cũng sẽ có bộ dáng thành thực như thế này. Nói sao nhỉ? Hứa Nhan cảm giác ông ấy rất ngẫu.

Phi Ngạo thủy chung vẫn giữ vững nụ cười xã giao của mình, đáy mắt không chút cảm xúc.

Người đàn ông trung niên kia cúi chào rồi đi đến giữa sân khấu, cầm micro phát biểu:

“Xin chào tất cả mọi người, rất cảm ơn các vị vì hôm nay đã dành thời gian đến đây.”

Hứa Nhan nhìn ông ta, lại nhìn sang Phi Ngạo đứng bên cạnh, thấy khóe môi anh hơi cong lên trào phúng. Tiếng vỗ tay ầm ầm vang dội, sau đó cô gái đứng trên sân khấu cũng cầm micro cười duyên một cái:

“Xin chào mọi người, tôi là Thanh Liên, ắt hẳn các vị ở đây cũng đã biết tôi rồi phải không?”

Đúng vậy, hầu như tất cả mọi người ở đây đều biết đến người mẫu Thanh Liên nổi tiếng này, bởi vì cô không chỉ xinh đẹp lóa mắt người khác, sự nghiệp đang trên đỉnh cao, mà dạo gần đây báo chí cũng đã bắt đầu đưa tin cô sẽ trở thành con dâu của Phi gia, một trong những gia đình danh giá được báo chí săn đón nhất năm.

Cô nàng mỉm cười nhìn xuống, sau khi tìm thấy bóng dáng của Phi Ngạo thì khẽ nháy nháy mắt. Hành động này khiến mọi người càng khẳng định tin đồn kia! Nhưng mà, cô gái đang ôm cánh tay của Phi Ngạo là ai?

Thanh Liên mỉm cười động lòng người rồi quay sang nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh: “Hôm nay chú Phi mời mọi người đến là có hai điều muốn thông báo, phải không ạ?”

Có người ồ lên tò mò, máy quay tập trung chiếu vào khuôn mặt hơi nghiêm nghị của Phi Hoài, ông gật đầu, không để mọi người chờ lâu đã buông ra một tin sét đánh.

“Thứ nhất, từ hôm nay, Phi gia muốn mở rộng lĩnh vực kinh doanh sang ngành giải trí.”

Phi gia vốn dĩ chỉ kinh doanh đá quý, hôm nay đột nhiên đánh nước cờ này, không biết là vì lý do gì? Điều hành một công ty giải trí không đơn giản giống như kinh doanh. Một khi liên quan đến showbiz thì sự khắc nghiệt và đáng sợ không chỉ dừng lại ở chiêu trò của người điều hành, mà còn dựa vào nhiều thứ khác, tỉ như nhân lực của công ty cùng phản ứng của khán giả có quyết định rất lớn đến việc họ có thành công hay không.

Nhưng ngẫm lại, người muốn dựa hơi Phi gia không hề ít, mà tài sản của họ cũng dư sức mở vài ba công ty giải trí để thử nghiệm. Đang còn chưa tiêu hóa hết thông tin này, Phi Hoài lại nói tiếp:

“Tin thứ hai, chính là Phi Ngạo con trai tôi sẽ đính hôn với Triệu gia, Triệu Thanh Liên đang đứng ở đây.”

Mọi người nghe xong tin này thế nhưng không ngạc nhiên lắm, Triệu gia nhiều lần qua lại cùng Phi gia. Mà Phi Ngạo cùng Triệu Thanh Liên là trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa, vậy nên sớm muộn hai nhà cũng sẽ kết làm thông gia. Có người còn lờ mờ đoán rằng việc Phi gia đánh vào làng giải trí có liên quan tới cô con dâu tương lai này, không khỏi ganh tị một hồi.

Người duy nhất ngỡ ngàng ở đây có lẽ là Hứa Nhan, lần gần nhất cô mò lên mạng đọc báo cũng hơn một tuần trước. Vì bận rộn với công việc ở thôn quê nên cô không chú ý nhiều đến giới giải trí lắm, mà thật ra nếu lỡ vô tình thấy thì cũng chẳng nhớ nổi mấy thứ scandal tình cảm vớ vẩn kia. Sau khi chuyển về nhà Phi Ngạo thì liên tục bị stress, đừng nói là xem tin tức, ngay cả việc mở ti vi lên cũng lười. Lúc này nghe được tin anh sẽ đính hôn, trái tim cô không khỏi lạnh lẽo vài phần. Cô không ngờ đến mức nghĩ mình có gì đặc biệt để Phi Ngạo yêu thích, chẳng qua, cô lại không ngờ được bản thân bị anh kéo vào trong tranh đấu của giới thượng lưu.

Hứa Nhan cụp mi mắt, cẩn thận buông cánh tay Phi Ngạo ra. Kết quả lại bị anh nắm chặt eo, kéo sát vào bên người.

Hành động này lọt vào trong tầm mắt của mọi người chính là Phi Ngạo đang ra sức bảo vệ cô gái bên cạnh mình.

Phi Hoài lúc này cũng chú ý đến hai người, trong thoáng chốc, ông tức giận đến mức lồng ngực cứng lại. Mặc dù đã nhắc trước với thằng nghịch tử này để nó chuẩn bị cho tiệc đính hôn, nhưng nó mang theo một người phụ nữ đến đây là có ý gì?

Triệu Thanh Liên cũng không nhịn được mà nhăn đôi mi thanh tú. Lúc này cánh báo chí càng là hưng phấn vô cùng, tiếng tách tách chụp ảnh vang lên không ngừng.

Phi Ngạo ôm eo Hứa Nhan đi về phía trước, mọi người tự động tách ra thành một lối đi cho bọn họ. Chỉ thấy cô gái nhỏ bên cạnh anh ngẩng đầu lên, mỉm cười dịu dàng.

Hứa Nhan kéo căng khóe môi của mình ra, cố gắng bình tĩnh đi theo Phi Ngạo, nhưng là lúc này nếu không có anh đỡ lấy cô thì chỉ sợ cô sẽ run cầm cập mà ngã xuống đất.

Anh ta vừa rồi nhân lúc không ai chú ý đã thì thầm bên tai cô một câu: “Phối hợp cho tốt, cười!”

Không muốn bị trừng phạt, thì phải cười thật tươi vào! Hứa Nhan an ủi trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực, rớt cuộc đi lên trên sân khấu trong ánh mắt giận dữ của Triệu Thanh Liên và áp lực đáng sợ từ Phi Hoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đau Không?

Nhìn bộ dáng của Phi Ngạo giống như đang chuẩn bị tuyên bố một tin còn động trời hơn những gì bố anh vừa nói, cho nên đám phóng viên và nhà báo đều hồi hộp nhìn lên sân khấu, căng lỗ tai ra mà nghe.

Hai cha con nhà họ Phi đứng đối diện nhau, ánh mắt một người giận dữ như muốn nứt ra, ánh mắt người kia lại hoàn toàn lãnh đạm. Bầu không khí ngày càng trở nên căng thẳng, mà sắc mặt Triệu Thanh Liên giấu dưới lớp trang điểm dày đậm đã trắng đến mức không còn chút máu.

“Mày, mày-”

Phi Hoài chỉ vào mặt Phi Ngạo, đầu ngón tay run lên từng hồi. Nhưng phản ứng của anh rất bình tĩnh, sau khi cầm lấy micro trên tay ông thì nở một nụ cười trông có vẻ rất thoải mái rồi nói:

“Cảm ơn bố đã tổ chức bữa tiệc này cho con, lại còn dày công mời Triệu Thanh Liên tiểu thư đến diễn một màn vừa rồi.”

Anh không đợi hai người kia phản ứng đã quay ra nhìn toàn thể mọi người, một tay ôm eo Hứa Nhan kéo sát vào mình, ánh mắt dần trở nên dịu dàng.

“Tin thứ hai hôm nay Phi gia muốn thông báo cho mọi người biết là, tôi đã kết hôn rồi. Bà xã của tôi không thích ồn ào nên chúng tôi đã bí mật tổ chức đám cưới.”

Hứa Nhan nắm chặt hai tay vào nhau mà vẫn không ngăn được sợ hãi, miệng cứng đờ vì cười quá lâu, nhưng người khác nhìn vào lại thấy cô giống như đang ngượng ngùng vì lời nói của ông xã nhà mình.

Anh ta điên rồi, nhất định là đầu bị cửa kẹp trúng nên choáng váng! Nếu không, tại sao một vị hôn thê vừa xinh đẹp vừa nổi tiếng vừa giàu có như Thanh

Liên mà anh ta không muốn, lại đi lôi kéo cô vào chuyện quái quỷ này chứ!

Mọi người đều sững sờ nhìn lên sân khấu, không hiểu rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ Phi Hoài mời Triệu Thanh Liên đến đây với mục đích tăng thêm kịch tính cho buổi tiệc? Chỉ có kẻ ngốc mới tin là thật! Rõ ràng Triệu Thanh Liên vừa bị Phi Ngạo từ chối một cách kín đáo, còn về phần cô gái mà anh ta gọi là bà xã kia từ đâu đến, về sau lại điều tra một phen.

Phi Hoài nổi giận đùng đùng bước tới, vốn muốn làm cho ra lẽ với thằng con trai ngỗ nghịch của mình, nhưng lại bị Triệu Thanh Liên kín đáo kéo ống tay áo nhắc nhở:

“Chú Phi, có chuyện gì về nhà hãy nói...”

Đôi mắt xinh đẹp của Triệu Thanh Liên phủ một tầng hơi nước, muốn khóc cũng không được. Cô thật sự quá oan ức, rõ ràng mọi chuyện đều đã tính tốt, không ngờ Phi Ngạo lại làm ra hành động này.

Nghĩ đến cánh nhà báo và phóng viên vẫn còn đang chia máy quay về phía mình chờ kịch vui, Phi Hoài nén xuống cục tức rồi nói qua loa vài câu để đuổi bọn họ đi.

Trong đại sảnh rộng lớn chẳng mấy chốc đã không còn một bóng người, ai cũng biết điều lui ra ngoài sau khi nhìn thấy vẻ mặt sắp phát hỏa của người đàn ông trung niên trên sân khấu. Dù sao bọn họ cũng đã thu được một ít tin tức thú vị rồi! Triệu gia đột nhiên bị Phi Ngạo cho ăn một cái tát không hề nhẹ như thế này, chẳng biết sẽ tiếp tục gây ra sóng gió gì đây!

Triệu Thanh Liên chờ mọi người đi hết, lập tức nhấn mày chất vấn:

“Phi Ngạo, anh làm vậy là có ý gì? Chẳng lẽ Phi gia muốn nuốt lời sao?”

Phi Ngạo trực tiếp bỏ qua người phụ nữ này, chỉ nhìn chăm chăm vào người bố vẫn luôn không hòa hợp với mình, vừa nghịch những ngón tay thon dài của Hứa Nhan vừa nói:

“Bố xem, người ta lên án Phi gia không giữ lời này ~”

“Cho nên mày đang làm gì vậy hả? Còn không mau đuổi cô ta đi?” Phi Hoài liếc mắt nhìn Hứa Nhan, cô gái này tuy cũng có chút xinh đẹp nhưng vừa nhìn liền biết không ra gì, gia thế lại càng không có. Những người như cô ta muốn bò lên giường của con trai ông quả thật không ít.

Ngón tay Hứa Nhan bị người bên cạnh xoa nắn một hồi lâu vừa nhột vừa khó chịu, cô lại không dám rút về, vẫn ngoan ngoãn đứng ở đó mặc kệ anh chọc phá. Hiện tại cô có nói gì cũng là sai trái cả, hơn nữa xem dáng vẻ của bố anh thì rất khinh thường cô. Hứa Nhan cười chua xót, cũng phải thôi, giới thượng lưu chính là như vậy, có tiền liền được tôn trọng.

Phi Ngạo nhún nhún vai tỏ vẻ bất cần, chuyển dời tầm mắt lên cô gái nhỏ bên cạnh mình:

“Dù bố có nói gì thì cô ấy cũng đã trở thành con dâu của Phi gia rồi.”

Anh kéo tay Hứa Nhan lên, để lộ hai chiếc nhẫn cưới tinh xảo mình chứng cho lời mình nói, sau đó lại nhanh chóng bỏ sung:

“A, quên mất, nếu bố đã đồng ý với Triệu gia về hôn sự lần này thì tự mình lấy cô ta đi, rất hợp đôi. Như vậy xem như cô vẫn là con dâu nhà họ Phi, phải không? Tôi còn có thể gọi cô một tiếng dì Triệu nữa.”

Hai câu sau là Phi Ngạo nói với Triệu Thanh Liên, khiến cho cô nghĩ ngay đến việc đem giày cao gót cắm vào trong khuôn mặt đẹp trai của anh. Không ngờ con người này miệng lại tiện như vậy, đây còn không phải là anh ta đem cô ra so sánh với những người phụ nữ lớn tuổi sao? Cô tức đến mức giậm chân, hung hăng giơ tay lên muốn tát người đàn ông này, nhưng nửa đường thấy ánh mắt anh quá đáng sợ lại đột ngột đổi hướng sang bên cạnh.

Chát.

Hứa Nhan chỉ thấy bên má phải đau rất, cái tát này hạ xuống khiến khóe môi cô hơi sưng lên. Móng tay thật dài của Triệu Thanh Liên cào rách da cô thành một đường dài, gò má đã hơi hơi rướm máu.

“Đánh người của tôi, cô hẳn nên biết hậu quả.” Giọng Phi Ngạo cũng không thấy một tia đau lòng hay xót xa, chỉ là nhàn nhạt nói như vậy.

Anh nâng tay muốn chạm vào gò má sưng đỏ của Hứa Nhan, lại bị cô nghiêng đầu né tránh. Màn kịch này cũng đã đến lúc hạ xuống rồi, cô thật sự chỉ muốn trở về nghỉ ngơi.

Phi Hoài không hề nghĩ tới tình huống này, ông hiểu tính của con trai mình, dục vọng chiếm hữu của Phi Ngạo cực kì cao, những thứ mà nó muốn thì nhất định phải đoạt cho bằng được, thậm chí không từ thủ đoạn. Cho dù cô gái bên cạnh Phi Ngạo chỉ là một món đồ chơi rẻ tiền đi chăng nữa, nhưng vẫn là người phụ nữ của nó, hiện tại Triệu Thanh Liên tát cô ta một cái thì đúng là hết thuốc chữa. Hôn sự lần này xem như xong rồi...

Là do Phi Hoài đã quá nôn nóng, cứ nghĩ đến việc con trai ông gần ba chục tuổi lại chưa có vợ con gì, ông liền chọn một cô gái phù hợp để ép nó kết hôn. Mà Triệu Thanh Liên cùng Phi Ngạo cũng đã quen biết nhau từ trước, hơn nữa hai người xứng đôi vừa lứa, chỉ cần ông thông báo với cánh báo chí về tin tức đính hôn thì xem như vấn đề đã đóng thuyền. Đáng tiếc...

Nhìn cánh tay Phi Ngạo đưa lên muốn chạm vào cô gái kia lại bị cô từ chối, Phi Hoài hơi hơi nhăn mày. Từ bao giờ mà nó lại biết quan tâm người khác như thế? Chẳng lẽ sau chừng ấy năm, nó rốt cuộc có thể quên rồi sao?

Triệu Thanh Liên rút tay về, ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mặt Phi Ngạo, mặc dù bị ánh mắt lạnh băng của anh làm cho tim đập nhanh hơn nhưng vẫn làm ra bộ dáng bình tĩnh.

“Chú Phi, hi vọng chú cho gia đình cháu một lời giải thích.”

Nói xong giẫm lên giày cao gót rồi đi. Mà Phi Hoài cũng là bất lực liếc mắt nhìn con trai mình một cái.

“Là muốn diễn kịch, hay thật sự đã ký giấy kết hôn?”

Phi Ngạo cười cười: “Là thật.”

Ông cũng không thể đoán được ý nghĩ của đứa con trai này, mệt mỏi phẩy tay:

“Được rồi, về đi. Bố cũng không ép được mày, nhưng tốt nhất mau chóng có con nối dõi.”

Phi Hoài xoay lưng rồi đi, trong nháy mắt giống như già đi rất nhiều.

Hứa Nhan nhìn bọn họ bỏ đi, rốt cuộc có thể hít thở bình thường trở lại, từ lúc bị Phi Ngạo kéo lên sân khấu đến giờ đều căng thẳng không chịu nổi.

Phi Ngạo đã buông cánh tay đang ôm eo Hứa Nhan ra từ lúc nào, cô cũng không mong bọn họ thân thiết với nhau khi ở bên ngoài, cứ như vậy có khi lại tốt hơn, lẳng lặng đi phía sau anh ra ngoài rồi lên xe ngồi.

Cô đem giày cao gót đặt vào trong túi, sau đó mới kéo váy dạ hội lên, nhìn đau mang giày thể thao vào.

Phi Ngạo mặc dù đang lái xe nhưng ánh mắt vẫn liếc qua gót chân sưng đỏ của cô, còn có gò má xinh đẹp lúc này đang rướm máu.

“Đau không?”

Nghe người này hỏi, Hứa Nhan chỉ muốn phun ra một câu “anh để tôi tát thử xem có đau không?”, nhưng lại nghĩ tới thân phận của mình, chỉ có thể uất ức nói:

“Cũng không đau lắm.”

Hứa Nhan cũng không biết ánh mắt của cô hoàn toàn thể hiện suy nghĩ của mình. Phi Ngạo nhìn thấy đáng vẻ bức bối của cô, trong lòng có chút vui sướng không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chút Yên Bình

Sau khi Hứa Nhan trở về liền vội vàng muốn xử lý vết thương trên mặt, dù sao cũng là con gái, ai mà không chú trọng hình thức bên ngoài chứ? Chỉ sợ để lại sẹo thì sẽ hối hận không kịp, nhưng đúng lúc cô đang thay quần áo trong phòng tắm, cửa bị người tùy ý đẩy ra.

Thấy Phi Ngạo thân nhiên đứng trước cửa khoanh tay nhìn mình, cô xấu hổ hươu lấy khăn tắm bên cạnh che đi vị trí trọng yếu trên người, sao cô lại quên khóa cửa được chứ! Đây không phải lần đầu tiên anh ta dùng ánh mắt thương thức và tràn ngập dục vọng nhìn chăm chăm vào cô, nhưng mỗi lần như vậy, cô đều không nhận được, rất ngượng.

“Anh đứng đó làm gì? Tôi phải thay đồ...”

Hứa Nhan bức mình hỏi, bởi vì khăn tắm không đủ lớn nên chỉ che được phần ngực, quần lót màu trắng đáng yêu hoàn toàn lộ ra. Mà ánh mắt người kia cũng thuận theo nhìn xuống khiến cô luống cuống, vươn tay cầm lấy váy dạ hội muốn mặc vào.

May mắn là Phi Ngạo chỉ quét mắt qua vết thương trên người cô sau đó xoay người đi ra ngoài, không có hành động gì khác thường. Hứa Nhan cũng thầm thở phào một hơi, cẩn thận tẩy rửa thân mình rồi xuống lầu tìm Chu quản gia lấy thuốc bôi vết thương.

Người đàn ông bá đạo kia rất bận rộn, bình thường đều là nửa đêm mới bò lên giường tìm cô thỏa mãn dục vọng, thời gian còn lại chẳng mấy khi thấy anh ở nhà, hiện tại vừa về tới liền đóng cửa phòng làm việc không cho ai vào.

Lúc Chu quản gia thấy cô bị thương, đau lòng không thôi.

“Bôi cái này mỗi ngày hai lần thì sẽ không lo để lại sẹo, con gái vẫn nên chú ý mặt mũi một chút.”

“Vâng, cháu biết rồi ạ. Chú Chu, cháu có thể tự mình nấu ăn không?” Hứa Nhan cầm lấy lọ thuốc trên tay Chu quản gia, chớp mắt hỏi.

“Những món ăn do đầu bếp làm không hợp khẩu vị của Hứa tiểu thư sao?” Chu quản gia nghi hoặc.

Đầu bếp trong biệt thự này đều là đầu bếp năm sao được tuyển chọn kỹ lưỡng, ngay cả chiến trứng lòng đào cũng bỏ ra rất nhiều công phu trang trí cho đẹp mắt. Mà ngày đầu Hứa Nhan còn cảm thấy hứng thú, nhưng nếu mỗi ngày đều ăn những món sang trọng này thì dần dà sẽ phát ngán. Cô bắt đầu thêm những món ăn dân dã, dù sao ở nhà mãi cũng không có việc gì làm, chỉ bằng nhân cơ hội này hâm nóng tay nghề.

Cô lắc đầu nhìn Chu quản gia: “Mấy món kia rất ngon, chỉ là cháu ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm nên muốn nấu ăn để giết thời gian thôi. À, chú đừng gọi cháu là Hứa tiểu thư nữa, nghe xa cách lắm ạ.”

Nghe vậy, Chu quản gia cũng cười, nếp nhăn hai bên mắt càng thêm rõ ràng. Ông đã chừng này tuổi còn chưa có vợ con, hiện tại thấy Hứa Nhan xinh xắn lễ phép thì không khỏi yêu thích.

“Cháu là nữ chủ nhân của nơi này, cứ sử dụng nhà bếp nếu muốn, cần gì thì nói với chú là được.”

“Tốt quá, cảm ơn chú!”

Hứa Nhan nghịch ngợm nháy nháy mắt, sau đó vẫy tay chào ông rồi lon ton chạy trở về phòng.

Chu quản gia thấy cô đi rồi mới tìm đến trước phòng làm việc của Phi Ngạo, nhìn đồng hồ điểm đúng mười một giờ đêm, nhanh chân đi vào trong báo cáo.

Phi Ngạo đang ngồi bên bàn làm việc, ánh đèn soi rõ từng sợi lông tơ trên mặt anh, da thịt trơn mịn không chút tí vết, sống mũi cao thẳng đẹp mắt. Khi Phi Ngạo chú tâm làm việc, cả người toát ra cảm giác vừa ôn hòa vừa dễ chịu, hoàn toàn khác hẳn so với lúc anh nổi giận. Áo sơ mi trắng trên người anh tuy có chút rộng nhưng vẫn hoàn hảo hiển lộ ra thân hình cường tráng khỏe mạnh, chỉ sợ trong giới giải trí muốn tìm được một người quyền rũ như thế này cũng khó.

Chu quản gia nhìn bao nhiêu lần vẫn phải cảm thán vì thần thái xuất sắc của cậu chủ nhà mình, nhỏ giọng nói:

“Thuốc đã đưa đến tận tay Hứa tiểu thư, cô ấy nói ngày mai muốn tự mình nấu ăn.”

“Ừm.”

Phi Ngạo cũng không ngẩng đầu nhìn Chu quản gia, tay phải cầm bút lơ đãng xoay mấy vòng, giống như đang suy nghĩ cái gì.

“Cậu chủ, về phía báo chí phải làm thế nào?”

Ông cũng biết hôm nay cậu chủ đã làm gì, chỉ sợ không giải quyết sớm thì ngày mai Hứa Nhan sẽ bị đưa lên trang đầu của các bài báo.

Nổi tiếng cũng không đáng sợ, giống như Hứa Nhan trở thành người phụ nữ của Phi Ngạo mới là nguy hiểm. Trong giới thượng lưu có biết bao nhiêu cô gái muốn ngã vào vòng tay của anh để được trèo lên đầu cành làm phượng hoàng? Hình như cũng không ít! Hứa Nhan đột nhiên xuất hiện rồi kết hôn với anh, chắc chắn sẽ biến thành một cái đích cho những người phụ nữ kia nhắm đến.

Phi Ngạo nghe xong cũng không lập tức trả lời, ngón tay thon dài gõ gõ trên mặt bàn phát ra âm thanh cộc cộc đều đặn.

Thật lâu sau, anh mới buông ra một câu:

“Đề bọn họ đăng tin, những bài báo lộ mặt của Hứa Nhan thì cho người chặn lại.”

Nhìn bàn làm việc chất đống hợp đồng cùng tài liệu cần phải xử lý, Phi Ngạo mệt mỏi tựa lưng vào ghế dựa, thở ra một hơi dài.

Lúc trước đem cô gái nhỏ kia về đây là vì muốn tìm cho mình một công cụ phát tiết vừa ngoan ngoãn lại dễ khống chế, không ngờ được bố của anh đột nhiên phát điên muốn anh kết hôn với Triệu Thanh Liên! Phi Ngạo cong môi cười, nghĩ đến một cái Triệu gia nho nhỏ cũng mơ tưởng đến gia sản Phi gia thì không khỏi khinh thường. Mỗi lần nhìn ánh mắt dù thích thú nhưng lại giả vờ thanh cao của Triệu Thanh Liên, anh liền tuột hết cảm xúc. Cho dù là ảnh hậu đương nhiệm cũng không dám ở trước mặt anh mưa riu qua mắt thợ.

Chu quản gia thấy Phi Ngạo dừng làm việc liền biết điều đi nhanh ra mở cửa giúp anh. Đợi cho bóng lưng cao lớn hoàn toàn biến mất sau phòng ngủ của Hứa Nhan, ông mới chậm rãi thu gom bàn làm việc bừa bộn.

Về phần Hứa Nhan, sau khi trải qua một phen thần kinh căng thẳng gần chết, thả mình lên giường liền ngủ mất. Nhưng mà hôm nay cô ngủ rất ngon, nửa đêm cũng không bị người đàn ông kia quấy phá nữa.

Phi Ngạo nằm trên giường lớn, nhìn khuôn mặt an tĩnh của cô khi ngủ, trái tim không khỏi co thắt mạnh. Rất giống, thật sự vô cùng giống. Đặc biệt là khi đôi mắt trong vắt của cô khép lại, tìm không ra một điểm khác biệt nào.

Anh cưới Hứa Nhan, không chỉ vì bố của cô gái này thiếu nợ anh, mà một phần cũng vì khuôn mặt của cô trông rất giống “người ấy”.

Cánh tay to lớn vòng qua eo Hứa Nhan, kéo cô áp sát vào người mình, động tác cẩn thận như sợ làm cô thức giấc. Chỉ là, Hứa Nhan vẫn cảm nhận được, cô nhả mảy rồi dụi đầu vào lồng ngực anh để tìm một vị trí thoải mái hơn, cánh tay trắng mềm vô thức ôm lấy cổ anh.

Phi Ngao cúi đầu nhìn người đang ôm chặt lấy mình không buông, trong mắt nhiều thêm một tia tình cảm phức tạp. Cả ngày hôm nay phải vất vả nghĩ cách đối phó với người khác lại còn bị mùi nước hoa nồng nặc của mấy cô gái xung quanh ám ảnh, thật sự rất mệt mỏi. Hiện tại bên mũi thoang thoang mùi thơm dịu nhẹ, anh thật vừa lòng, đưa tay xoa xoa mái tóc mềm mượt của cô.

Gò má, môi, cùng với gót chân. Những nơi này đều là vì anh ép buộc mà bị thương, tuy nói hiện tại Phi Ngao không hề yêu cô, nhưng cũng có chút thương tiếc. Anh không đành lòng phá hỏng bầu không khí yên tĩnh hài hòa hiếm có giữa hai người, cho nên chỉ im lặng ôm Hứa Nhan ngủ.

Thăng đến bây giờ sáng hôm sau, vốn dĩ đã quen với việc dậy sớm, Hứa Nhan mơ màng mở mắt ra, rồi phát hiện mình đang nằm trong lòng người đàn ông kia.

Anh ta vào phòng khi nào nhỉ? Hứa Nhan dụi dụi mắt, nhìn dưới lớp lông mi thật dày của Phi Ngao xuất hiện quảng thâm nhợt màu liền biết những ngày qua anh ta ngủ không ngon giấc. Cô cũng không thương tiếc gì, ngược lại có chút hả hê. Nhìn xem, cuối cùng cũng bị quả báo rồi! Đã hiểu cảm giác đau khổ của cô khi muốn ngủ mà ngủ không được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hạp Lốp

Phi Ngao cảm giác được người trong ngực tỉnh dậy, cũng nặng nề mở mắt ra. Thế này lại hù Hứa Nhan giật mình, cô vội vàng nhắm mắt, lông mi hơi run lên.

Bên tai có tiếng sột soạt nho nhỏ, dường như Phi Ngao rời giường chuẩn bị đi làm. Đợi cho anh ta ra khỏi phòng, Hứa Nhan mới dám ngồi dậy đi làm vệ sinh cá nhân. Không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy Phi Ngao, cô đều có cảm giác sợ sệt, mặc dù anh ta đối xử với cô cũng không đến nỗi tệ.

Có thời gian, cô nhất định phải tìm hiểu lí do anh ta cưới mình. Nếu anh ta chỉ kết hôn vì muốn tránh áp lực từ Phi Hoài thì đầu nhất thiết phải chọn người như cô chứ? Vừa quê mùa vừa chẳng hiểu biết gì về giới thượng lưu, há lại chẳng chọn cho ông ta càng giận điên lên?

Hứa Nhan vào bếp tự nấu ăn để tìm về chút cảm giác tồn tại, mỗi ngày đều ở trong nhà thế này rất dễ sinh bệnh, tự kỉ hay trầm cảm gì đó, cô thật sự không muốn dính vào.

Trong tủ lạnh có đủ các loại thực phẩm tươi sống, tất cả đều là thượng hạng hết, báo hại lúc cô nấu mấy món dân dã có cảm giác hơi phung phí. Mặc kệ, dù sao anh ta cũng rất giàu, chút tiền này có đáng là gì?

Chu quản gia vẫn là người quan tâm Hứa Nhan nhất, thấy cô lục đục trong bếp cả buổi sáng nên đi vào hỏi thăm

“Hứa Nhan, cháu làm gì thế?”

“Chỉ là cơm chiều bình thường thôi ạ, chú Chu muốn ăn cùng không? Cháu lỡ tay làm hơi nhiều.”

Hứa Nhan vừa tháo tạp dề vừa nhìn Chu quản gia, ông nghe mùi thơm cũng muốn thử một chút, nhưng bụng vẫn đang no, nghĩ đến cậu chủ làm việc từ sớm còn chưa ăn gì, liền đề nghị:

“Hay ta mang cho cậu chủ một ít?”

Phi Ngao sao? Anh ta không đi làm? Cô cứ nghĩ mỗi ngày anh ta đều đi đến công ty làm việc rồi đến tối mới về chứ? Nào ngờ lại chui vào trong phòng riêng.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, À PHẢI, CHÚ CHU, NGÀY MAI CHÁU CÓ VIỆC MUỐN RA NGOÀI, LÁT NỮA CHÚ HỎI Ý ANH TA GIÚP CHÁU VỚI!”

Hứa Nhan lẹ tay đem com chia làm hai phần rồi cắt hai miếng dưa nhỏ cắm lên trên, khiêu thăm nỡ đúng là xấu đến không nỡ nhìn, nhưng cũng đỡ hơn không có.

Tất nhiên trong biệt thự này mỗi ngày đều có đầu bếp chuẩn bị bữa sáng cho Phi Ngao, nhưng sáng ra tâm trạng của anh không tốt lắm nên còn chưa động đũa. Chu quản gia không đành lòng nhìn cậu chủ của mình nhịn đói, rất cuộc đem một phần com chiều của Hứa Nhan làm đi tìm anh. Dù sao cô gái nhỏ này cũng chọn cho cậu chủ vui vẻ, chắc hẳn cậu chủ sẽ nể nạt một chút.

Phi Ngao đúng là để tâm đến Hứa Nhan, lúc thấy Chu quản gia mang theo đĩa com chiên vào, anh khẽ nhăn mày, nhưng khi nghe nói đây là tự tay cô làm thì cảm ngưỡng lên bắt đầu ăn. Tuy hương vị so ra không bằng đầu bếp năm sao lắm, nhưng có cảm giác rất ấm áp.

“Cậu chủ, Hứa tiểu thư bảo ngày mai cô ấy có buổi họp lớp, không biết cậu có thời gian đi cùng không?”

“Mấy giờ?”

Phi Ngao nhìn lịch trình của mình, đem đĩa trứng đưa cho Chu quản gia đang đứng bên cạnh mình, tốc độ ăn rất nhanh.

“Đại khái là tám giờ tối?”

“...”

Buổi họp ngày mai phỏng chừng chín giờ vẫn còn chưa xong. Anh không trả lời mà đổi chủ đề sang Triệu Thanh Liên.

“Bên Triệu gia có phản ứng gì mãnh liệt không?”

“Không có, nhiều nhất là Triệu Thanh Liên tức giận lên sóng truyền hình nói bóng nói gió đổ lỗi cho Hứa tiểu thư mà thôi.”

Triệu Thanh Liên là người của công chúng, hiện tại cực kì được lòng fan hâm mộ, cho nên vừa lên trả lời phỏng vấn nói mấy câu vớ vẩn, mọi người lập tức gõ phím chửi rủa kẻ thứ ba không rõ họ tên kia. Tính ra cũng thật kì quái, bao nhiêu phóng viên báo chí đều đưa tin về người vợ bí ẩn của Phi Ngao, nhưng cuối cùng ngay cả tên và mặt của người đó ra sao cũng không biết! Phải có sức ảnh hưởng lớn đến mức nào mới thao túng được cả một giới truyền thông như thế chứ?

Vậy mà có những người ngay cả chủ tịch nước cũng không biết tên như Hứa Nhan vẫn chưa nhận thức được người chồng trên danh nghĩa của mình là ai trong giới thượng lưu! Vấn đề này cần phải xem lại một chút...

Phi Ngao tùy tay gõ một cái mail cho cấp dưới, sau đó nhấp thêm ngụm trà rồi nói:

“Nếu cô ta để lộ chút thông tin nào thì lập tức cắt đứt hợp đồng quảng cáo sắp tới.”

“Vâng.”

Chu quản gia cúi người, song lại nhớ tới việc Hứa Nhan nhờ vừa rồi, đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong.

Phi Ngao thấy vậy tùy tiện hỏi: “Còn chuyện gì sao?”

“Cái đó... Không có gì.”

Chu quản gia ấp úng một lúc rồi lui ra ngoài, xem thái độ của cậu chủ thì chắc ngày mai không có thời gian để đi cùng Hứa Nhan đâu?

Đem tin này nói cho Hứa Nhan, cô lại không nói gì mà gật đầu một cái. Trước khi hỏi thì cũng đã biết được phần nào đáp án rồi, chỉ là hỏi cho có lệ vậy thôi, anh ta làm sao mà rảnh rỗi đến mức đi cùng cô chứ? Kể cũng khổ thật, từ sau lần đó ra ngoài cùng Lâm Dương về thì ai cũng biết cô đã kết hôn, hơn nữa còn trách cứ cô vì sao không mời họ đến dự đám cưới. Nghĩ tới thấy oan ức cực kì, vậy mà chẳng thể giải thích được. Cũng không phải Lâm Dương nhiều chuyện nói ra, mà do cậu ấy say rượu tâm sự với một cô bạn cũ, chỉ một câu “Hứa Nhan kết hôn rồi”, hậu quả có thể tưởng tượng được! Mà tin càng lan càng rộng, bây giờ bạn bè có ai không biết cô lấy chồng nhà giàu chứ?

Hứa Nhan khẽ thở dài, ngày tiếp theo cô cứ ngây ngốc ở trong biệt thự, hết may vá, nấu ăn, lại đọc sách, xong rồi đi dạo vòng vòng ngắm hoa ngắm cỏ, chán phát ngất.

Buổi chiều ngồi trong phòng khách xem ti vi cùng Chu quản gia mà tâm trí cô cứ bay bổng ở đâu đâu, đến khi ông ấy cười vỗ vai mình, cô mới giật thót.

“Cháu không chuẩn bị sao?”

“Cháu tắm rồi, lát nữa thay đồ là có thể đi mà?”

Họp lớp thì phải chuẩn bị cái quỷ gì chứ? Trước giờ bọn họ đều không quan tâm tới việc tụ tập ăn chơi, nhưng cũng hơn nửa năm rồi chưa gặp nhau nên nhất thời nổi hứng muốn gặp mặt mà thôi.

“Cháu định mặc gì đi?”

“Thì quần jean với áo sơ mi là được mà chú?”

Hứa Nhan dựa đầu lên ghế, mái tóc đen dài ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn. Lát nữa chuẩn bị đi thì bôi thêm chút son là được, không cần quá cầu kì, có ai thèm nhìn đâu chứ!

“Thật là...”

Chu quản gia lắc đầu nhìn cô rồi đi vào trong, lát sau ôm ra một hộp quà màu đen thất nơ đỏ trông vô cùng đẹp mắt, đặt xuống bàn dài rồi nói:

“Mặc cái này, là cậu chủ bảo chú chuẩn bị cho cháu.”

Cơ mặt Hứa Nhan khẽ co giật, nghĩ đến mấy cái váy dạ hội vừa dài vừa cầu kì mà không khỏi ngượng gùm. Có điều thứ mà Phi Ngao chuẩn bị chỉ là một cái váy jean đơn giản cùng một cái áo thun tay dài cổ tròn. Đường như đặc biệt vì sở thích của cô mà chọn.

Trong lòng Hứa Nhan thoáng cảm động, nhớ tới khuôn mặt đẹp trai không tì vết của người kia, ánh mắt bắt đầu long lanh lên. Tình tình của anh cũng không tệ đến mức khiến cô chán ghét, không thể phụ lòng tốt của anh được. Cô ôm hộp quà lên, mau chóng trở về phòng trang điểm sơ qua, đuôi tóc uốn xoắn nhẹ, vừa trẻ trung vừa không kém phần thanh lịch.

Đang lúc cô chuẩn bị xong, định ra ra ngoài bắt taxi thì Chu quản gia lại cười nói:

“Lúc chiều cậu chủ có dặn chú đưa cháu đi, không phiền cháu chứ?”

Hứa Nhan cảm ơn còn không kịp, vội vàng gật đầu đồng ý. Chỉ là cô không nghĩ đến, thời điểm mình vừa chào tạm biệt Chu quản gia rồi băng qua đường thì lại đụng mặt với người mà cô không muốn gặp nhất.

“Ồ, chẳng phải là Hứa Nhan sao? Nghe nói cậu đã lấy chồng rồi, còn là một người rất giàu có nữa.” Hân Dư liếc mắt về phía Chu quản gia đang đỗ xe bên kia đường, nụ cười trên môi chẳng biết là đang trào phúng hay thật sự vui mừng cho Hứa Nhan.

Hân Dư ôm lấy cánh tay của người đàn ông bên cạnh, trên người mặc váy suông màu đen, bộ ngực cao ngất khác thường khiến Hứa Nhan chú ý. Trước kia hình như ngực cô ta cũng không to như vậy? Chẳng qua cô vẫn còn rất nhân từ, không muốn gây chuyện với Hân Dư, chỉ cười đáp:

“Thì cậu cũng đã kết hôn đấy thôi, vào trong trước, mọi người đang đợi.”

Chỉ là một bữa tụ họp bình thường rồi ăn uống trò chuyện, không nhất thiết phải xé mặt nhau ra. Nhưng cũng có những người vốn không biết bao giờ là đủ...

“Chồng cậu không đi cùng cậu sao? Ai da, tiếc quá, tớ nghe Lâm Dương nói người nọ còn giàu có hơn cậu ấy nữa, thật muốn nhìn thấy.”

Bước chân Hứa Nhan vừa gợn lên lập tức khựng lại, không vui mím môi. Chuyện của cô cần gì người khác quan tâm chứ? Cô liếc mắt qua khuôn mặt xinh đẹp của Hân Dư, thần sắc bình tĩnh làm cho người ta đoán không ra cô đang nghĩ gì.

Hân Dư nghe nói Hứa Nhan này vì trả nợ cho gia đình mà phải bán thân, không biết có đúng không, nhưng vừa rồi nhìn thấy người đàn ông bên kia đường, chắc là ông chồng nhà giàu trong truyền thuyết nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Châm Chọc

Black Sesame là một nhà hàng truyền thống nổi tiếng, đứng top 6 trong danh sách những địa điểm được yêu thích nhất. Muốn đặt trước chỗ ở nơi này không những phải giàu, còn phải có chút mối quan hệ. Chồng hiện tại của Hân Dư đã vì cô mà chọn được một vị trí cực kì tốt bên trong nhà hàng, cho nên cô không khỏi ngẩng cao đầu lên nhìn Hứa Nhan, lắc hông đi vào.

Hứa Nhan thực biết điều đi chậm lại, nhường đường cho cặp đôi bên cạnh mình. Lúc cô vào trong thì chỉ còn duy nhất một chỗ ngồi bên cạnh Lâm Dương, cho nên chỉ đành đứng ôm túi xách không biết phải làm sao. Tình huống này cũng quá là ngượng ngùng! Nhớ lại tin nhắn cuối cùng mà cậu ấy nhắn cho cô, tim không khỏi đập thình thịch.

“Hứa Nhan! Năm năm không gặp mà cậu đã xinh đẹp thế này là sao?”

Điền Lộ Lộ kinh ngạc mở to mắt, quả thật không nhận ra người bạn sáu tháng trước mặt mày luôn luôn thiếu sức sống lại thay đổi nhiều như vậy. Trước kia đều chỉ thấy cô mặc quần bò hoặc quần jean và áo thun, rất ít khi ăn diện, hôm nay phá lệ mặc váy không biết có phải vì đã kết hôn rồi nên chăm chút hơn hay không?

“Lại đây ngồi cùng tớ, tâm sự một chút nào!” Điền Lộ Lộ cười toe toét, sau khi đẩy tên ngồi bên cạnh mình qua chỗ Lâm Dương thì nhiệt tình kéo tay Hứa Nhan.

Cho dù trước kia không quá thân thiết với Điền Lộ Lộ, nhưng Hứa Nhan cũng thầm cảm ơn vì hành động của cô ấy vừa vận cứu cô thoát khỏi tình cảnh khó xử phải ngồi cạnh Lâm Dương, vội vàng cười chào từng người.

“Tớ nói này, không hiểu sao mới mấy tháng mà các cậu đã kết hôn hết rồi, vội quá đó! Hân Dư thì không nói, người ta có bạn trai từ năm ngoái rồi, còn

cậu thì làm bọn tớ sốc lắm luôn! Chồng cậu không đến cùng cậu sao?”

Vừa mới ngồi xuống chưa lâu đã bị công kích là thế nào? Hứa Nhan dờ khóc dờ cười, nhớ đến Phi Ngạo gần đây hay bị mất ngủ liền dùng khuỷu tay đẩy nhẹ người Điền Lộ Lộ:

“Thôi đừng nhắc, anh ấy bận lắm!”

Cho dù Phi Ngạo không bận thì cũng chẳng muốn cùng cô đến đây đâu, chỉ sợ những nơi tầm thường này làm chướng mắt anh ta.

Hân Dư vẫn luôn giữ nụ cười nửa miệng của mình, im lặng lắng nghe. Cô nâng ly rượu hảo hạng trên bàn lên nhấp mỗi một cái, thấy Hứa Nhan được mọi người quan tâm thì thích thú nhếch lông mày, càng như vậy, một lát nữa càng dễ khiến cô ta mất mặt. Cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài, phát hiện người đàn ông trung niên đi cùng Hứa Nhan đang đứng tựa cửa xe gọi điện thoại, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía này. Bởi vì nhà hàng Sesame được bao bọc toàn bộ bằng kính thủy tinh nên rất dễ để quan sát quang cảnh bên kia đường.

“Hứa Nhan, chồng cậu làm gì vậy?” Hân Dư thu lại ánh nhìn, đặt ly rượu trên tay xuống, đang lúc mọi người cũng tò mò nên im lặng đánh mắt sang phía Hứa Nhan.

Hứa Nhan không được tự nhiên nghiêng đầu tránh né, nhìn về phía Chu quân gia rồi trả lời qua loa:

“Hình như là làm ở công ty...”

Công ty gì ấy nhỉ? Hứa Nhan có chút ngập ngừng, sau đó nhìn xuống chiếc nhẫn cưới tinh xảo trên tay mình, mới sực nhớ hôm trước Chu quân gia có nói qua về lai lịch của nó.

“Công ty DINOZ? Chắc vậy.”

“Thật sao? Công ty đá quý DINOZ? Cậu có nói đùa không chứ?”

“Này này, nhân viên bình thường ở đây tiền lương một tháng cũng nhiều hơn tớ đi làm thêm một năm đó!” Một cậu chàng vội vàng nhăn mày đau khổ.

“Vậy à? Trùng hợp quá, Luru Vũ cũng làm ở đó, không biết chồng cậu làm chức vụ gì?” Hân Dư đứng lúc chen vào câu chuyện, cả người yếu ớt dựa vào vai người đàn ông bên cạnh, dáng vẻ xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt, cặp ngực cao ngất cũng vì động tác di chuyển của cô mà hơi lắc lư, tạo ra một độ cong quyến rũ.

“Chà chà, Hân Dư, chồng cậu làm ở DINOZ sao? Cậu nhặt được anh chàng vừa đẹp trai vừa giỏi giang này ở đâu đấy? Mau giới thiệu cho tớ với!”

Trên bàn ăn lại một trận ồn ào, Hứa Nhan không nghĩ tới chồng của cô ta cũng làm ở DINOZ, cầm ly rượu trên bàn lên uống để che đi khóe môi đang gằn gặt: “Chồng tớ chỉ là nhân viên bình thường thôi.”

Gọi cô đến để họp lớp hay để tra khảo? Chẳng lẽ ngoài việc đào sâu vào chuyện tình cảm của cô ra thì họ chẳng quan tâm thứ gì khác sao?

Lâm Dương nãy giờ vẫn luôn quan sát về mặt của Hứa Nhan, hiển nhiên cũng cảm nhận được sự khó chịu của cô. Hân đưa tay gọi phục vụ bưng thức ăn lên, sau đó cười bảo:

“Mọi người chắc cũng đói rồi phải không? Ăn trước hãy nói!”

“Đúng rồi ~ Tớ đã nhịn đói để đến đây đó! Hôm nay Luru Vũ mời, nên tớ sẽ không khách sao đâu!” Điền Lộ Lộ cười tí mắt, hai tay cầm chặt dao nĩa, dáng vẻ giống như chuẩn bị ra trận vậy.

Luru Vũ nghe nhắc tên mình thì cũng lên tiếng: “Mọi người cứ tự nhiên, xem như hôm nay tôi vì Hân Dư mà mời mọi người một bữa!”

Dáng vẻ của Luru Vũ rất cứng chặc, dựa trên sự nghiệp của anh ta mà so ra thì hẳn là không ít hơn ba mươi tuổi, vậy mà khuôn mặt không có chút dấu vết của thời gian, rất trẻ trung, lại còn tương đối đẹp trai. Tất nhiên nếu đem so với Lâm Dương tầm năm, sáu năm nữa thì sẽ không bằng, nhưng lúc này vẫn toát ra một loại sức hút kì lạ.

Đám phụ nữ cùng bàn chưa chồng không khỏi xuýt xoa trước Luru Vũ, đặc biệt là cô nàng năng động Điền Lộ Lộ, trực tiếp nói: “Tớ mà có một ông chồng giàu như vậy, già chút cũng không sao!”

Câu này vừa nói ra đều khiến mọi người bật cười, Lâm Dương cũng tỏ vẻ rất bất lực trước suy nghĩ ngây thơ của cô nàng. Hân Dư chỉ chờ có thế, lập tức cười nói:

“Mấy cậu cũng đừng cười, tớ nghe nói dạo gần đây đang thịnh hành việc bán thân ấy chứ! Tìm một ông chồng lớn tuổi nhưng có tiền cũng tốt mà, đúng không, Hứa Nhan?”

Mọi người nghe xong đều dừng cười, mặt mày có chút cứng ngắc, trong thoáng chốc liền yên tĩnh đi rất nhiều. Đã nghe nói qua hai người này vốn không hợp nhau, dạo này cũng có tin đồn Hứa Nhan lấy chồng nhà giàu trả nợ cho bố mình, nhưng không nghĩ tới Hân Dư lại thẳng thắn như vậy.

Lâm Dương cau mày, khuôn mặt vẫn luôn tươi cười thân thiện lúc này cũng trầm xuống.

Nếu là người khác, ắt hẳn đã nhảy dựng lên hoặc tức giận ra mặt, nhưng Hứa Nhan lại chỉ cười yếu ớt không phản bác gì. Dù Phi Ngạo không phải là một ông chồng lớn tuổi như trong lời đồn, nhưng đúng là cô bị bố mình xem như một món hàng bán cho anh ta, lòng tự trọng cũng tổn thương ít nhiều. Lúc này nghĩ lại hoàn cảnh của mình liền thấy khó chịu, cảm ly rượu lên uống một ngụm lớn.

Điện thoại trong túi xách đột nhiên run lên, Hứa Nhan cúi đầu giấu đi ánh mắt buồn bã của mình, nhìn qua, thì ra là Chu quản gia xin lỗi cô vì hiện tại ông có việc cần phải rời khỏi, lát nữa không thể đưa cô về được.

Mọi người đều thức thòi không hỏi về vấn đề của Hứa Nhan nữa, im lặng bắt đầu cấu xé đồ ăn trên bàn. Bởi vì không phải lúc nào họ cũng có cơ hội được ngồi trong Black Sesame.

Hân Dư đạt được mục đích vẫn còn chưa bỏ cuộc, không ngừng khoe khoang về chồng mình. Nào là tài giỏi, cung chiều vợ, nào là giàu có, trẻ tuổi, gần như câu nào nói ra cũng là đâm chọc Hứa Nhan, khiến cô càng uống càng nhiều.

Không phải cô tức giận vì những lời nói của Hân Dư, chỉ là tâm trạng đột nhiên không tốt mà thôi. Người đàn ông kia rốt cuộc cưới cô về làm gì chứ? Ngoài việc lăn giường ra, bọn họ chẳng có chút tình cảm hay rung động nào, còn gọi là vợ chồng sao? Cô muốn có một cuộc sống bình thường! Muốn được chụp ảnh cưới với người mình yêu, sau đó cùng nhau sinh con đẻ cái!

Hân Dư thấy đáng vẻ của Hứa Nhan, khẽ hừ một tiếng:

“Tôi thật ra lại rất ngưỡng mộ loại người vì tiền mà bán rẻ thân mình!”

Lâm Dương vốn nghĩ hôm nay có mặt nhiều người như vậy nên muốn giữ hòa khí, nhưng hiện tại cũng không nhịn nổi nữa, hân đập mạnh ly rượu xuống bàn khiến chất lỏng màu đỏ sậm bên trong bắn ra xung quanh. Hân Dư cũng bị hành động đột ngột của hân dọa sợ, giật mình liếc mắt sang.

“Dơ bẩn!”

Cũng chẳng biết là Lâm Dương đang nói đến Hân Dư hay rượu đổ trên bàn, hân đứng lên, đi vòng qua bên người Hứa Nhan.

“Hứa Nhan, đừng uống nữa, tớ đưa cậu về!”

Lâm Dương giật lấy ly rượu trong tay Hứa Nhan, mắt cô đã bắt đầu mờ mờ, đầu cũng choáng váng không tỉnh táo, theo bản năng muốn giành lại thứ của mình, nhưng vừa động, cơ thể liền mất thăng bằng ngã về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Say

Lâm Dương thấy Hứa Nhan đột nhiên té ngã, hốt hoảng đưa tay ra ôm lấy eo cô, làm cho cô tựa vào lòng mình, ánh mắt hung dữ trừng về phía Hân Dư khiến cô ta không thoải mái nghiêng đầu đi.

“Hân Dư, cậu cũng hơi quá...”

“Câm miệng!”

Điền Lộ Lộ đang muốn nói chuyện liền bị tiếng quát của Hân Dư dọa cho nín bặt.

Buổi họp lớp cứ thế tan tành trong không khí giương cung bạt kiếm, nếu không phải Hân Dư là con gái, Lâm Dương thật muốn tát cho cô ta một bạt tai!

Lưu Vũ cũng không vui về gì trước thái độ của vợ mình, vội đưa ánh mắt xin lỗi về phía Lâm Dương. Chẳng qua, Lâm Dương nào có tâm tình mà nhìn những kẻ đáng ghét này nữa? Người trong ngực khuôn mặt đỏ bừng, trên má giống như có một vết trầy, nhưng do cô đánh phấn nên cũng không rõ ràng lắm. Hân đau lòng muốn đỡ Hứa Nhan dậy, nhưng cho dù cô đang say thì vẫn còn biết mình là một người phụ nữ đã có chồng, vội tách ra khỏi người Lâm Dương.

“Đề... tớ tự đi!”

Hứa Nhan loạng choạng cầm túi xách đi ra ngoài, Lâm Dương sợ cô té ngã nên theo sát phía sau, tay vẫn luôn đưa tới trước phòng khi cô không cẩn thận bị trượt chân. Hân lẽ ra phải hỏi thăm cô nhiều hơn trong khoảng thời gian qua, nhưng lúc ấy thật sự quá bận, cơ nghiệp của gia đình suýt chút nữa không giữ được, vậy nên mới trễ nãi không gọi cho cô.

Lúc này, hân sâu sắc hiểu được thế nào là đến chậm một bước, hối hận cả đời.

Nếu hần tỏ tình sớm hơn... Mới nghĩ tới đó, Hứa Nhan đột nhiên ngồi xổm xuống bên vệ đường nôn khan mấy tiếng.

“Không sao chứ?”

Lâm Dương ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô. Ngày trước làm tiệc tất niên ở nhà một người bạn, cô cũng uống nhiều thế này, tửu lượng thì kém mà cứ thích học đòi người ta, kết quả phải để hần cõng ra xe, đưa về tận nơi. Lâm Dương có chút nhớ khoảng thời gian đó, lúc Hứa Nhan còn rất thân cận với hần.

“Sao tớ lại khổ thế này... hức...”

Hứa Nhan cảm nhận được sự quan tâm của Lâm Dương, không hiểu sao hốc mắt cay xè, túi thân bắt đầu sục sịt không ngừng.

“Tớ ghét phải lấy... ọe...”

Lần này chưa nói xong hết câu đã cúi đầu xuống, bởi vì trong bụng vốn dĩ không còn thứ gì khác ngoài rượu cho nên phun ra toàn chất lỏng, mùi rất khó ngửi.

Lâm Dương cứng đờ nhìn khuôn mặt tèm nhem nước mắt nước mũi của Hứa Nhan, có một loại xúc động muốn ôm cô vào trong ngực, nhưng cuối cùng cánh tay gơ lên chỉ có thể đặt xuống mái tóc dài mềm mượt, lòng bàn tay khê vỗ về như đang dỗ dành một chú cún con.

“Được rồi, đừng khóc nữa”

Hứa Nhan càng nghe càng khóc nhiều hơn, chỉ là không có la hét ầm ĩ, mà là lặng lẽ rơi nước mắt.

“Tớ không muốn về nhà...”

Khuôn mặt xinh đẹp lúc này vì rượu mà ửng hồng, đôi mắt rung rung nước, cộng thêm giọng mũi khàn khàn không rõ làm cho người đối diện thoáng đau lòng. Lâm Dương lục trong túi áo khoác tìm khăn giấy, đưa tay bóp mũi Hứa Nhan rồi lắc lắc mấy cái, giọng trách móc:

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi còn những nhoe vậ? Lần đầu tiên tớ thấy luôn đó!”

“Hai mươi lăm”

Hứa Nhan thành thật trả lời, tùy ý để cho Lâm Dương chà lau khuôn mặt mình, giờ phút này cô thật không muốn về lại căn biệt thự kia nữa. Cô sợ phải đối diện với Phi Ngao, sợ mình xiêu lòng trước con người bá đạo đó, để rồi mãi cũng không thể quay đầu. Anh ta chỉ cần một người ngủ cùng mình, thuần túy là thỏa mãn dục vọng, chứ không cần một người vợ! Mà đối với một người mất mẹ từ bé và không được cha ruột yêu thương như Hứa Nhan thì cái cô cần là một gia đình thật sự!

Mặc dù lúc này ý thức vẫn còn thanh tỉnh, nhưng cơ thể liên tục truyền tới cảm giác đau nhức khó chịu, cổ họng cũng đắng đắng. Một tay Hứa Nhan bám vào cánh tay Lâm Dương, một tay gọi cho em gái mình, nhưng cô quên mất lúc này nó đang đi học thêm, cho nên gọi mãi không ai bắt máy.

“Cậu muốn đi đâu? Tớ đưa cậu đi.” Lâm Dương thấy cô sắp không chịu được nữa, vội lên tiếng.

Mí mắt Hứa Nhan thật nặng, cả người lắc lư lắc lư rồi tựa đầu vào vai cậu bạn của mình, lâu bầu mấy chữ vô nghĩa.

Lâm Dương cũng hiểu mỗi khi say đến trình độ nhất định, cô ấy sẽ như vậy, cho nên trực tiếp ôm ngang eo Hứa Nhan để đỡ cô. Chóp mũi ngửi được mùi dầu gội thoang thoảng trên tóc cô, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Bên kia đường, Chu quân gia đỗ một thân mồ hôi lạnh thay Hứa Nhan, ánh mắt lo lắng nhìn Phi Ngao:

“Cậu chủ...”

“...”

Phi Ngao mở cửa xe bước xuống, trên người vẫn còn mặc đồ vest chưa kịp thay ra, gần như là vừa rời khỏi cuộc họp thì anh lập tức chạy đến đây, sợ Hứa Nhan đi một mình sẽ tui thân. Bỏ thời gian ra quan tâm cô ta như vậy nhưng lúc đến nơi lại nhìn thấy một màn tình tứ của hai người kia, anh cảm thấy vô cùng buồn cười. Hứa Nhan có khuôn mặt của người anh từng yêu, nhưng thủy chung không phải cô ấy, vì sao anh phải đối xử tốt với cô ta? Lại nói, đã kết hôn rồi còn dám tựa đầu vào vai kẻ khác như vậy?

Phi Ngao đi nhanh về phía Lâm Dương, đúng lúc Hứa Nhan vừa được đỡ lên xe. Lâm Dương đang nghiêng người cẩn thận cài dây an toàn cho cô cũng nghe được tiếng bước chân tràn ngập phần nộ tiến về phía này, vội vàng đóng cửa xe lại.

Người đàn ông đứng trước mặt hần rất cao, thậm chí còn cao hơn hần một chút, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào người trong xe.

Lâm Dương cũng không sợ hãi trước khí thế của anh ta, đang muốn vòng qua bên kia, lại bị lời của người đàn ông tuần nỡ trước mặt chặn ngang.

“Cậu muốn đưa vợ của tôi đi đâu?” Phi Ngao gằn giọng, đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “vợ của tôi” để tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Sắc mặt Lâm Dương không tốt lắm, khó chịu nhìn người này. Hắn biết Phi Ngao bởi anh ta là một người nổi tiếng trong giới thượng lưu, gần đây cũng có vài tin đồn về phu nhân bí ẩn của Phi gia, nhưng không nghĩ tới anh ta lại mở miệng gọi Hứa Nhan là vợ. Điều này rất không thực tế!

“Lần trước đưa Hứa Nhan về thì tôi có thể bỏ qua cho cậu, nhưng nếu lần này còn không biết điều, đừng trách tôi độc ác.” Ánh mắt Phi Ngao thoáng chốc trở nên tàn bạo, cho dù không hề làm ra hành động gì nhưng cảm giác áp bách nặng nề đã nhanh chóng bao trùm lấy Lâm Dương.

Có thể Lâm Dương trẻ tuổi hơn Phi Ngao, so gia thế cũng không bằng anh ta, nhưng gan lại đặc biệt lớn, trước thái độ của anh, hắn cũng hiểu được phần nào sự thật, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói:

“Là cô ấy không muốn trở về!”

“Hứa Nhan là món đồ chơi của tôi, không ai được phép chạm vào cô ta, cậu nên hiểu rõ điều này!”

Phi Ngao lạnh nhạt nói ra một câu khiến Lâm Dương trong nháy mắt tức giận đến cực điểm. Anh ta xem cô ấy là cái gì? Một món đồ chơi sao? Năm tay vừa siết lại chuẩn bị đâm vào mặt người này, cửa xe đột nhiên mở ra, Hứa Nhan không biết lúc nào đã tỉnh dậy. Lâm Dương cũng vì vậy mà dừng tay, quay sang nhìn cô.

Hứa Nhan không nói gì, mi mắt sụp xuống, run rẩy tháo đi dây an toàn bên hông. Đầu tuy vẫn còn rất đau nhưng sau khi nghe được một câu “món đồ chơi” kia, cô dường như tỉnh táo hơn nhiều.

Tim, không hiểu vì sao lại đau đến mức khó thở. Cô bám vào cửa xe nhìn về phía Phi Ngao, trong đôi mắt đen láy của anh chẳng có chút tình cảm nào, giống như đang tức giận vì có người dám đánh chủ ý lên đồ chơi của mình? Chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, cũng đã biết rõ lý do anh ta cưới cô, cô còn khó chịu cái gì? Hứa Nhan cười yếu ớt, móng tay cắm sâu vào trong da thịt khiến cô tim về được chút ý thức.

“Lâm Dương... cảm ơn cậu.”

Hứa Nhan miễn cưỡng cong môi cười tạm biệt Lâm Dương, hành động này rơi vào trong mắt Phi Ngao lại giống như đang liếc mắt đưa tình, cả người anh liền phát ra khí lạnh, đưa tay kéo cô một cái. Cô vốn đang chóng mặt, lại bị anh kéo như vậy suýt chút nữa cảm đầu xuống đất, may mắn Lâm Dương kịp thời đỡ lấy vai cô.

Lâm Dương không nhịn được lớn tiếng nói: “Phi Ngao! Anh đừng quá đáng!”

“Như thế nào? Việc nhà tôi còn cần người ngoài như cậu nhúng mũi vào sao?”

Giờ phút này Phi Ngao như hưng thần vạn ác, hừ lạnh một tiếng, đem cánh tay đang đặt bên vai Hứa Nhan gạt ra, sau đó lôi kéo người phụ nữ đang nghiêng ngả bên cạnh rời đi.

Hứa Nhan cảm giác rất có lỗi với Lâm Dương, thấy hắn còn muốn nói gì đó liền vội lắc đầu ngăn chặn. Mặc kệ cho dù cô không thích đi chẳng nữa thì giấy kết hôn cũng đã ký, hiện tại vẫn nên an phận một chút. Vừa rồi bị ma men nhập hay sao mà lại khóc lóc đòi trốn đi chứ? Cô đi rồi, anh ta liệu có tha cho bố và em gái cô không?

Cô thờ từng hơi dài, dưới chân bước đi rất là xiêu vẹo, dường như mỗi lần ra ngoài đều gặp chuyện không hay.

Phi Ngao thấy cô đi vừa chậm vừa không vững, mắt kiên nhẫn ôm ngang người cô lên. Mà Hứa Nhan chỉ thấy cảnh vật xung quanh đảo loạn, mờ dần mờ dần, một môi chẳng muốn nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Giận

Lâm Dương đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của hai người, nắm tay siết chặt đến mức gân xanh nổi lên mu bàn tay, ánh mắt sâu thẳm không biết là đang tức giận hay đau lòng.

Đám bạn học vừa rời khỏi nhà hàng thấy tình cảnh này đều ghen lời, không khỏi suy nghĩ lại về người chồng giàu có “lớn tuổi” của Hứa Nhan. Lớn tuổi chỗ nào? Rõ ràng đó là một người đàn ông còn trẻ, chỉ nhìn dáng vẻ bên ngoài xuất sắc còn hơn minh tinh của anh ta cũng đủ ăn đứt tất cả mọi người ở đây rồi! Lại càng không nói đến chiếc xe xịn đậu bên kia đường, so với chiếc Hứa Nhan đi lúc chiều còn đắt tiền hơn!

Điền Lộ Lộ há miệng thật to, biểu tình cực kì khoa trương, nhưng mà không khoa trương không được! LaFerrari màu đỏ, giá không ít hơn 1,4 triệu đô! Ấc ặc! Cô là một người cực kì mê xe, bình thường luôn lên mạng ngắm ảnh cho đỡ ghiền, tất nhiên vừa liếc mắt liền nhớ đến con số khổng lồ đáng sợ kia. Điền Lộ Lộ cố gắng kiềm chế ý nghĩ nhào lên sờ soạng chiếc xe trước mắt, chấp hai tay vào nhau mà lớn tiếng thò thụt:

“Tớ đột nhiên có xúc động muốn lấy chồng! Ai cũng được, mau tới hốt tớ!”

Hân Dư khinh thường hừ một tiếng, quay đầu đi, trong lòng cực kì không vui trước thái độ ngờng mọ của mấy kẻ ba phải bên cạnh. Vừa rồi lúc Hứa Nhan rời khỏi còn chăm chọc cô ta vô liêm sỉ, hiện tại thì sao chứ? Chẳng phải chỉ là một chiếc xe thôi sao!

Bởi vì bọn họ không nghe rõ được cuộc đối thoại của ba người, nên chỉ chép miệng hăm mộ một chút rồi thôi. Nhưng Lưu Vũ thì khác, hần kinh ngạc hơn mọi người gấp mấy lần, bởi vì người nọ là ông chủ của DINOZ! Mấy ngày trước cấp trên thông báo cho bọn họ biết Phi gia có con dâu rồi, hần còn tưởng là Triệu Thanh Liên, không ngờ vợ của tổng giám đốc chỉ là một cô gái bình thường? Lúc này cho dù biết rõ danh tính của hai người, Lưu Vũ cũng không dám hó hé chút nào, trừ phi bản thân hần chán sống rồi. Hần sợ hãi túm cánh tay Hân Dư kéo đi trước ánh mắt ngạc nhiên của nhiều người. Thật hi vọng Hứa Nhan không để bụng chuyện vừa rồi, nếu để tổng giám đốc biết được vợ hần bắt nạt con dâu của Phi gia, ngày sau hần biết sống thế nào đây? Mất việc là chuyện nhỏ, mà lửa giận của Phi Ngạo thì không ai có thể thừa nhận nổi!

Phi Ngạo ném mạnh người phụ nữ trên tay vào băng ghế sau, tự mình cầm lái, Chu quản gia biết điều không nói chuyện, đổi sang ghế bên cạnh mà ngồi.

Chất liệu của chiếc xe này không cần bàn tới, vô cùng mềm mại, cho nên Hứa Nhan bị quăng lên ghế cũng không mấy đau đớn, nhưng cô thật sâu cảm nhận được sự tức giận của anh. Lần trước anh thấy cô đi cùng Lâm Dương liền thẳng tay nhốt cô trong phòng hành hạ thể xác hết mấy ngày, lần này liệu có như vậy?

Dường như Hứa Nhan đã lo lắng quá nhiều, bởi vì sau khi trở về biệt thự, Phi Ngạo tuy có nhốt cô trong phòng nhưng không hề chạm vào người cô.

Mùi rượu thoang thoảng trên người khiến Hứa Nhan rất khó chịu, đầu đau quá, cổ họng cũng đắng chát. Cô đem mặt vùi vào trong chăn ấm, lúc này chợt nhận ra bản thân quan tâm đến người đàn ông kia nhiều hơn tưởng tượng. Lúc trước khi mới chuyển về đây, cô từng nghĩ chỉ cần có thể ăn uống mỗi ngày ba bữa đầy đủ là cô có thể thoải mái cả đời này không cần ưu phiền. Nhưng hiện tại đột nhiên muốn biết vị trí của mình trong lòng anh là chuyện gì đây?

Hứa Nhan nhắm mắt lại, hoàn toàn không nghĩ đến sự việc hôm nay có thể nghiêm trọng đến mức bản thân bị cảm com. Nói chính xác hơn là mọi người trong biệt thự đều lơ đãng tồn tại của cô, cửa cũng không mở? Không phải đùa, mà là sự thật, cô đã thử kéo cửa và gọi nhiều lần, nhưng chẳng có gì ngoài âm thanh lộc cộc đi lại.

Mãi đến tận buổi tối, Chu quản gia mới đến mở cửa cho cô, lúc này Hứa Nhan đã mệt đến mức mí mắt còn chẳng thể nâng dậy.

“Chú Chu?” Cô híp mắt nằm trên giường, khàn giọng hỏi.

“Cậu chủ bảo nếu cháu rảnh rồi thì từ hôm nay mọi công việc trong biệt thự đều sẽ do cháu đảm nhiệm, ngoài đầu bếp ra, những người khác đã bị đuổi việc hết rồi, ngày mai nhớ dậy sớm một chút.”

Người trên giường thoáng sững sốt hé mắt, giống như là không tin nổi mà nhìn ông. Chu quản gia thật bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Chú chỉ đến để chuyển lời thôi. Có đói thì tự mình nấu gì đó ăn đi.”

Hứa Nhan cố gắng bò dậy, cả ngày không ăn gì khiến thân thể cô run lên từng hồi, tay chân bủn rủn vô lực. Cô gật đầu với Chu quản gia, sau đó đợi ông ra ngoài rồi thì chậm rãi hướng về nhà bếp.

Không ngờ tới số phận của cô lại đen tối như vậy, ngày hôm qua còn là con dâu nhà họ Phi được người người hâm mộ, ghen tị, nhưng chỉ cần một lời nói của Phi Ngạo liền có thể biến cô thành con ỏ. A, không đúng, cũng có thể xem là nội trợ mà nhỉ?

Hứa Nhan tự an ủi mình, lấy lại tinh thần đi nấu một chút cháo trắng. Nếu ăn những thức ăn nhiều dầu mỡ ngay lúc đang cực độ đói bụng thế này thì sẽ rất dễ bị đau bao tử, hơn nữa, cô không còn sức lực đâu mà hao tâm tốn phí vào chuyện nấu nướng.

Ngồi trên bàn ăn dài rộng lạnh lẽo, nhìn căn biệt thự chìm trong yên lặng, cô cũng dần bình tĩnh lại. Cứ xem như là ô sin cũng được, người ở cũng được, không phải cô chưa từng làm!

Nếu có thể, Hứa Nhan hi vọng anh ta đừng thay đổi quyết định, tiếp tục chán ghét và không đụng vào người cô nữa thì càng tốt. Như vậy trái tim cô sẽ trở lại trạng thái ban đầu, chẳng phải thản nhiên vì người đàn ông kia nữa. Vốn dĩ cuộc hôn nhân này không thể tồn tại tình yêu, cưới trước yêu sau là việc khó khăn cỡ nào chứ? Cô cũng đã qua tuổi mơ mộng rồi, âm thầm hi vọng như vậy chẳng phải rất buồn cười sao?

Rửa xong bát đĩa, Hứa Nhan nhìn căn biệt thự rộng gấp bảy tám lần nhà mình rồi nghĩ đến tương lai phải dọn dẹp toàn bộ mọi góc ngách, da đầu không khỏi căng đau. Bình thường có hơn mười người phụ trách việc nhà mà cô vẫn nghe thấy họ trò chuyện cùng nhau rồi than đau lưng đau vai này nọ, vậy chẳng phải một mình cô đảm nhận trọng trách lau dọn xong thì cả người sẽ vỡ vụn thành nhiều mảnh à?

Phi Ngạo, người đàn ông này đúng là một kẻ điên! Hứa Nhan hung hăng chửi rủa mười tám đời nhà anh ta, bao nhiêu rung động thoáng qua trong lòng cũng đều bị nỗi hận đột nhiên dâng trào đánh bay hết sạch.

Sáng hôm sau, Hứa Nhan dậy thật sớm để chuẩn bị làm việc, trước tiên quét, sau đó lại lau tầng trệt một vòng, lau tầng hai một vòng, lau tầng ba, tầng bốn... Xây biệt thự bốn tầng để làm gì trong khi chỉ có một người ở chứ? Bên trong biệt thự có hệ thống máy lạnh máy sưởi tiện lợi, nhiệt độ luôn duy trì ở khoảng 20 độ, vậy mà đầu cô vẫn đỏ đầy mồ hôi, thở cũng không ra hơi nữa rồi.

Nhìn lòng bàn tay trắng mềm hơi sưng lên vì làm việc quá nhiều, Hứa Nhan có chút xót xa. Lúc cô đang ôm cây lau nhà đứng trước phòng đọc sách thờ đốc, trên hành lang đột nhiên phát ra âm thanh rè rè, sau đó là âm giọng trầm ấm của Phi Ngạo.

[Mang đồ ăn sáng vào phòng làm việc.]

Hứa Nhan giật mình đưa mắt tìm kiếm, lại không thấy loa thông báo gắn ở đâu trên tường. Người này thế nhưng còn cài đặt cả loa phát thanh trong biệt thự...

Bởi vì không còn người làm nên mọi việc đều đổ dồn lên đầu cô, Hứa Nhan vẫn chưa lau nhà xong, cho nên để qua một bên rồi chạy xuống tầng một, đem mâm thức ăn đẹp mắt run rẩy đi lên tầng hai.

Nơi này có bốn tầng, mỗi tầng lại có khoảng bảy phòng, bao gồm thư viện, phòng làm việc và phòng ngủ, thậm chí là phòng trưng bày cổ vật cực kì quý hiếm, vân vân mây mây, chẳng khác gì viện bảo tàng thu nhỏ. Mở thêm một cái công soát vệ thì không cần làm việc vất vả nữa rồi, bảo đảm về sau vẫn sẽ thu tiền đều đều cả năm.

Hứa Nhan gõ cửa phòng làm việc, sau khi nhận được một tiếng ừ liền đẩy cửa vào trong. Đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến một căn phòng khác trừ phòng mình và nhà bếp, nhưng cũng chẳng còn hơi sức tò mò, chỉ làm đúng nhiệm vụ đem thức ăn lên. Bàn làm việc chất đống tài liệu, Phi Ngạo không ngẩng đầu nhìn cô, chăm chú gõ bàn phím.

Bàn tay đang nâng mâm của Hứa Nhan theo thời gian bắt đầu hơi run lên, cô cắn răng nhìn anh, một lời cũng không nói. Chân đã mỏi đến mức sắp ngã quỵ nhưng lại kiên quyết không lên tiếng, tựa lưng vào cửa để chống đỡ thân thể.

Tiếng lách cách lách cách vang lên đều đặn trong căn phòng yên tĩnh, rơi vào trong tai cô lại khiến cô cực kì khó chịu, chỉ là cô không có tư cách tức giận với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đau Lòng

Phi Ngạo đã sớm phát hiện ra dáng vẻ chật vật của Hứa Nhan, những sợi tóc mai bị mồ hôi thấm ướt dính sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn, từ khoảng cách này, anh có thể rõ mồn nhìn thấy vết sẹo nhỏ bên gò má của cô, ánh mắt cũng không còn sáng ngời như lần đầu gặp mặt, giống như thời gian qua đã khiến cô mệt mỏi rất nhiều. Người phụ nữ này trông thì nhát gan lại yếu đuối, nhưng nội tâm kì thực rất mạnh mẽ.

Anh cũng muốn nhìn xem đến khi nào cô sẽ mở miệng nói chuyện! Chỉ cần nhớ lại hình ảnh cô tựa đầu vào vai tên đàn ông khác, anh lập tức có cảm giác như mình bị cấm sừng, cho dù không hẳn là do cô cô tình.

Từ bao giờ mà anh cho phép người khác vào phòng làm việc của mình trừ Chu quản gia? Từ bao giờ mà anh lại phân tâm khi làm việc? Tay đặt trên bàn phím gõ mấy dòng chữ ngắn rồi lại phải xóa đi, căn bản cả tâm trí đều đặt trên người của cô, không cách nào tập trung nổi.

Phi Ngạo chưa từng thiếu phụ nữ bên người, cũng không quá quan trọng về vấn đề tình dục, nhưng từ lần đầu chạm vào người Hứa Nhan thì lại bắt đầu thay đổi, giống như, cảm xúc của anh bị cô chi phối?

Mặc kệ Phi Ngạo đang nghĩ cái gì, lúc này Hứa Nhan thật sự không cảm cực được nữa, tay cô bung mâm thức ăn một lúc lâu cũng đã mỏi nhừ rồi, nếu anh ta còn tiếp tục im lặng thì sớm muộn gì mâm thức ăn trên tay cũng bị cô hất đổ hết. Ngay lúc cô cắn môi chuẩn bị lên tiếng, Phi Ngạo đột nhiên ngẩng đầu lên:

“Đem xuống đi, nguội rồi!”

Hứa Nhan trợn mắt liếc anh, dưới nhiệt độ phòng 20 độ mà thức ăn không bị nguội mới lạ đó! Cô nén giận xoay người, xiêu vẹo đi xuống nhà bếp, sau đó trở lại trước cửa thư viện cầm dụng cụ lên tiếp tục lau nhà. Chẳng qua lúc này cô thật sự mệt quá, mí mắt liên tục sụp xuống. Chưa đến nửa ngày đã thăm đến tình trạng này thì tiếp tục đến tối, cô còn sống được sao? Hứa Nhan ngửa đầu thở ra một hơi dài, sau đó bò xuống sàn nhà mà lau, chân quá mỏi, đứng không được.

Phi Ngạo kiểm tra camera thấy được hình ảnh này, lập tức tắt máy tính đi. Không xem, tâm sẽ không loạn.

Vất vả một ngày, sau khi tưới xong chậu hoa cuối cùng trong vườn cũng đã là buổi tối. Hứa Nhan sáng giờ chỉ toàn ăn vội một ít cháo trắng, thời gian thờ dốt còn chẳng có, đừng nói gì đến thời gian nấu cơm.

Cô lê thân mình mệt mỏi trở về phòng, lúc đi ngang qua phòng của Phi Ngạo chợt nghe thấy âm thanh nói chuyện, khả năng cách âm của nơi này vốn không kém như vậy, nhưng cố tình cửa phòng của anh ta lại đang hé mở.

“A ~ Phi tổng, chạm vào em... ừm...”

Tiếng phụ nữ rên rĩ cầu xin chợt dội vào trong tai Hứa Nhan, thoáng chốc khiến cô cứng đờ người, cánh tay vươn ra định đóng cửa phòng giúp Phi

Ngạo cũng khựng lại giữa không trung. Cô nghe nhầm rồi sao? Chẳng lẽ làm việc nhiều quá nên bị ảo giác?

“Xin anh... mau lên...”

Cô gái trong phòng lại lần nữa kêu rên thích thú, giống như muốn xác thực cho Hứa Nhan biết chuyện bọn họ đang làm đúng là giống như trong tưởng tượng của cô. Hứa Nhan vội đem hai tay bịt chặt miệng mình, dưới chân mềm nhũn. Đã biết người đàn ông này không hề yêu cô, nhưng dù sao bọn họ vẫn mang danh vợ chồng! Anh ta lại dám ngang nhiên dẫn người phụ nữ khác về phòng làm chuyện đồi bại!

“Ừm... anh thật xấu... a, không, sâu quá!”

Hứa Nhan không nghe nổi nữa, những tiếng kêu thích thú này giống như ma ám tra tấn tinh thần cô, trái tim không hiểu sao đập mạnh dữ dội. Cô run rẩy chạy về phòng, nửa đường còn trượt chân một lần, cánh tay chống xuống dưới sàn nhà đau đến mức khiến cô ứa nước mắt. Nhưng thật ra cũng không biết là khóc vì cổ tay bị tọ, hay vì cảm thấy tổn thương.

Trong phòng ngủ sáng đèn, một người phụ nữ xinh đẹp đang không ngừng kêu rên, âm thanh run rẩy đáng yêu khiến bất kì một tên đàn ông nào cũng phải nuốt nước miếng. Phi Ngạo đem ngón tay rút ra khỏi người cô ta, kéo theo một ít dịch nhờn trơn ướt, người bên dưới vịn vào thân mình, cảm giác trống rỗng khó chịu đánh úp tới khiến cô làm ra hành động lớn mật, ngồi dậy liền ôm cổ anh, đôi môi đỏ mọng chu lên.

Đối lập với thân thể đang trần truồng của cô ta, Phi Ngạo vẫn quần áo chỉnh tề không chút xóc xệch. Anh đưa một bàn tay khác lên chặn ngang đôi môi đang hôn về phía mình, ánh mắt trong veo không nhiễm chút dục vọng nào, trầm giọng nói:

“Đến đây thôi.”

Anh đem khăn giấy lau tay mình, sau đó hạ lệnh đuổi người. Cô gái trên giường thân thể lỏa lồ, trên người ngoại trừ nơi đó vừa được anh dùng ngón tay chăm sóc ra thì chẳng có chút dấu vết nào cho thấy hai người vừa lăn lộn cùng nhau.

“Nhưng mà...”

“Ra ngoài!”

Thấy cô ta còn muốn nói gì đó, Phi Ngạo không kiên nhẫn cắt ngang qua. Mùi nước hoa trên người của cô ta quá nồng, anh vừa ngửi được lập tức thấy choáng váng, bao nhiêu hứng thú đều bị dập tắt.

Cô ta thấy ánh mắt lạnh nhạt của Phi Ngạo, cho dù không cam lòng nhưng vẫn có chút sợ hãi, cẩn thận gom quần áo mặc vào rồi lững thững đi ra ngoài.

Chuyện này Hứa Nhan cũng không biết được, cô đang nằm trên giường gọi điện thoại cho đứa em gái nhỏ của mình, nó bảo rất nhớ và muốn gặp cô. Nhưng hiện tại mỗi ngày đều phải lau dọn một căn biệt thự cực kì rộng lớn, thời gian không có, đành cười bảo:

“Dạo này chị rất bận, nếu có ngày nghỉ thì chị đến thăm em, được không?”

[Vâng, em vừa thi xong, kết quả đứng hạng hai trong khối, chị khen em cái đi, he he.]

m giọng ngọt ngào của Hứa Vân khiến cô bật cười:

“Giỏi lắm, cố thêm chút nữa sẽ thành thủ khoa rồi! Em còn tiền tiêu vặt không? Ngày mai chị gửi cho một ít.”

[Còn ạ, tiền chị gửi tháng trước vẫn dư nhiều lắm, với lại em đang đi dạy thêm môn tiếng anh cho mấy bé học sinh cấp hai, tiền lương mỗi tháng cũng đủ sinh hoạt rồi. Về sau chị không cần gửi tiền nữa đâu.]

Hứa Vân là một đứa trẻ chăm chỉ và giỏi giang, hiện tại đã có thể tự lo cho bản thân mình rồi, khiến cho người chị như cô cảm thấy thật tự hào. Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

“Ừm, cố lên, học cho giỏi, có chuyện thì gọi cho chị.”

Một đứa trẻ ngây thơ đáng yêu như vậy, nếu rơi vào hoàn cảnh như cô thì phải sống thế nào chứ? Cho nên cô còn phải cảm tạ ông trời đã để cô là người cưới Phi Ngạo chứ không phải em gái mình, đúng không?

Qua loa dạn dò mấy câu, Hứa Nhan một mắt nhìn ra cửa sổ, vẫn là hình ảnh quen thuộc mọi ngày, nhưng hôm nay do tâm trạng cô không tốt, chỉ thấy khung cảnh đẹp để vốn có trở nên ảm đạm đi nhiều.

Trong đầu không hiểu sao đều là hình ảnh Phi Ngạo cùng người phụ nữ khác ôm nhau, hôn nhau. Chỉ cần là người mà mình để ý ôm một cô gái khác thôi đã đủ khiến bản thân ghen tị đến điên lên rồi, huống chi anh ta còn là người đàn ông đầu tiên của cô, chồng của cô! Hứa Nhan nghĩ đến liền thấy khó thở như có ai đè chặt lồng ngực mình, cô cắn môi không để nước mắt tiếp tục rơi. Chẳng qua, lí trí không ngăn được cảm xúc đau đớn nơi trái tim.

A, nhìn xem vợ chồng người ta ân ái ái, có thể cùng nhau tâm sự, cùng nhau ra ngoài dạo chơi, cuối tuần thì bàn chuyện tương lai. Còn cô thì sao? Chẳng khác gì người hầu kẻ ở của anh ta, tức giận cũng không dám, to tiếng một chút cũng không dám...

Phi Ngạo, chúng ta có thể ly hôn sao? Hứa Nhan đột nhiên nghĩ đến một chuyện vô cùng liêu lĩnh. Cô chỉ là công cụ làm ấm giường mà thôi, thời gian

đầu anh ta cảm thấy cô không giống những người anh ta thường tiếp xúc, cho nên mới nảy sinh hứng thú. Hiện tại có vẻ đã phát ngán rồi, tiếp tục ràng buộc nhau có ý nghĩa gì?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hẹn Hò

Trong đầu luôn có ý nghĩ muốn ly hôn, nhưng Hứa Nhan lại không dám đem chuyện này ra bàn với Phi Ngao. Cô chỉ có thể làm mặt lạnh cả ngày, ngay cả lúc nói chuyện với Chu quản gia cũng không cười được một cái nào.

Việc này làm cho Chu quản gia cảm thấy có chút kì quái, không biết có nên báo cáo với cậu chủ hay không? Kết quả, chưa kịp báo lên trên thì Phi Ngao đã gọi ông vào phòng làm việc mà hỏi.

“Hứa Nhan... cô ta, đến tháng sao?” Người đàn ông tuần tú ngồi trên bàn làm việc, chậm rãi đan mười ngón tay vào nhau đặt ở trước người để che đi khóe miệng hơi hơi cứng ngắc.

Chu quản gia nghe xong không nhịn được đỏ mặt, đưa tay vuốt vuốt trán: “Cậu chủ, chuyện này tôi cũng không rõ ràng lắm.” Ông có phải phụ nữ đâu! Từng này tuổi cũng chưa có vợ, làm sao mà biết được chứ!

“Nghe nói phụ nữ vào thời kì này thường hay đau bụng?”

Người nào đó đem tầm mắt dán chặt vào màn hình máy tính, phát hiện khuôn mặt Hứa Nhan đang lau bàn chốc chốc lại nhăn nhó không vui, miệng lẩm bẩm gì đấy. Bình thường cô luôn cười đùa, cho dù ngày hôm qua bị anh sai bảo lung tung, một hôm đến rồi người cũng không bày ra dáng vẻ u ám như vậy. Ngẫm đi ngẫm lại, anh chỉ có thể quy việc này cho dì mụ mỗi tháng đến thăm một lần của đám phụ nữ phiền phức.

Chu quản gia cũng không hiểu nổi cậu chủ đang có ý gì, cười méo xệch: “Cậu chủ, hay là tôi đi hỏi Hứa tiểu thư thử xem?”

“Không cần.”

Phi Ngao da mặt cũng không dày đến mức đó, suy nghĩ một lúc, ngón tay thon dài hạ xuống bàn phím gõ ra một dòng chữ thật dài. Bởi vì Chu quản gia đứng bên cạnh anh nên có thể dễ dàng nhìn thấy dòng chữ kia, khóe mắt cũng là giật giật.

[Làm cách nào để phụ nữ vui vẻ?] Gõ xong, cảm thấy không thích hợp lắm liền đổi lại thành [Làm cách nào để phụ nữ vui vẻ vào ngày đó?]

“Cậu chủ, tôi đi làm việc trước.”

Chu quản gia thức thoi ho khan một tiếng rồi lui ra ngoài, cũng không quản Phi Ngao có cho phép hay chưa. Được rồi, giờ phút này người chưa từng thật sự nói chuyện yêu đương với phụ nữ như cậu chủ của ông đang nghiêm túc, cứ làm ông thấy sợ! Nhưng mà cậu chủ, mớ thông tin trên mạng có thể tùy tiện tin sao? Quá trình nghiên cứu của Phi Ngao sau đó, Chu quản gia quả thật không muốn nghĩ tới.

Trước kia người đàn ông này không cần lấy lòng phụ nữ, phát tay liền có một đám người liều mạng nhào vào vòng tay anh. Cho nên hiện tại bị Hứa Nhan lạnh nhạt thì đột nhiên có chút luống cuống tay chân.

Phi Ngao gọi điện thoại sai người mang đến chút đồ, sau đó đi thẳng xuống nhà bếp, nơi Hứa Nhan đang hí hục lau dọn.

Thấy có người vào, cô hơi ngẩng đầu lên, khóe môi hồng nhuận mím lại, ánh mắt quét qua khuôn mặt thu hút của anh xong lập tức cúi xuống.

“Cho cô mười phút, trở về phòng tắm rửa, có việc cần làm.”

Người đàn ông nhàn nhạt ra lệnh, sau đó xoay người đi ra ngoài, thái độ cao ngạo đáng ghét này quả thật làm cô giận đến tím mặt. Suốt ngày chỉ biết bày ra dáng vẻ lạnh lùng! Cô thu dọn dụng cụ xong thông thả trở về phòng, chỉ cần nhìn mặt anh ta là những hình ảnh đêm qua lại mạnh mẽ tràn vào trong tâm trí. Đối với người đã có vợ còn cùng một đám phụ nữ tùy tiện lăn qua lộn lại trên giường, cô không chấp nhận nổi, dù... dù cô không có tư cách gì để phản đối việc này, nhưng cô cũng có quyền khó chịu chứ!

Mang tâm trạng chán chường đi tẩy rửa thân thể, lúc ra ngoài, đột nhiên phát hiện trên bàn có một hộp quà màu đỏ kèm theo tờ giấy note nhỏ nhỏ. Cô cầm lên xem qua, nháy mắt liền choáng váng. Anh ta bị thần kinh đột xuất sao?

[Mặc vào, xuống sảnh!]

Không ai dạy anh ta cách ứng xử như thế nào mới là lịch sự à? Tặng quà kiểu này chưa bị người khác chửi vào trong mặt đã may mắn rồi! Hứa Nhan cắn môi, hung hăng mở nắp hộp ra, chỉ thấy bên trong có một chiếc váy màu xanh nhạt và một cái áo thun trắng được xếp ngay ngắn, chất liệu vải vô cùng mềm mại, toàn là thứ tốt cả. Cô đem món quà này mặc vào người, phát hiện chính mình trong gương trẻ trung duyên dáng, lại bắt đầu có chút cảm

động. Mặc dù cưới nhau chưa tới một tháng, nhưng anh ta dường như rất dụng tâm tìm hiểu sở thích của cô, thường thường đều chọn những quần áo đơn giản thoải mái, lần trước đi họp lớp cũng vậy. Bất quá, cô cảm động không có nghĩa là chấp nhận hành động đáng chết kia của anh ta...

Phi Ngao đợi hơn hai mươi phút mới thấy cô chậm chạp đi xuống, không khỏi nhăn mày. Nhưng nghĩ lại những ngày này phụ nữ rất là thất thường, đánh đòn sự khó chịu vừa mới nhú mầm lên kéo đứt ngay lập tức.

“Chúng ta ra ngoài.”

Anh nói, đem tay đưa tới về phía Hứa Nhan. Cô nhìn bàn tay thon dài trước mắt, lại nhìn áo sơ mi màu xanh nhạt bao lấy nửa trên thân hình cường tráng của anh, trái tim nhỏ chột đập loạn. Người này bình thường luôn mặc đồ vest, dáng vẻ cao ngạo khó gần, nhưng thay vào quần áo đơn giản liền biến thành một soái ca chẳng khác ôn hòa, làm cho ánh mắt của cô lấp lánh không thôi. Nhưng mà, cô không có bị quáng gà chứ? Bọn họ mặc đồ đôi?

“Anh... đầu anh bị va đập ở đâu sao?”

Cô kéo khỏe miệng, không tự chủ được hỏi một câu khá là ngớ ngẩn. Nói xong mới nghĩ lại mình thật ngu ngốc, chẳng phải anh ta nói có việc phải ra ngoài sao? Như vậy, nói không chừng mặc đồ đôi là để chuẩn bị diễn thêm một màn kịch cho cánh báo chí xem.

Bàn tay Phi Ngao đang ở giữa không trung rõ ràng hơi run lên nhẹ, đúng lúc anh giật dũ rút tay về thì lại cảm giác được một đôi tay mềm mại nắm lấy những ngón tay thon dài của mình, bên tai vang lên thanh âm ngọt ngào dễ nghe.

“Xin lỗi, tôi hơi sốc vì hình tượng mới mẻ này của anh.”

Mặc dù không hiểu người này muốn làm gì, nhưng Hứa Nhan đã chuẩn bị sẵn tinh thần chấp nhận mọi rủi ro rồi. Cô hít một hơi, thẳng lưng sóng vai cùng Phi Ngao bước ra ngoài. Biểu hiện trông như rất bình tĩnh, chẳng qua trông mắt không ngừng đảo qua đảo lại đã bán đứng nội tâm đang lo lắng không yên của cô.

Phi Ngao cũng không phát hiện ra có gì khác thường, thấy cô thích thường phục của mình thì đột nhiên cười cười. Nụ cười này rất chân thực, không giống những lúc anh nhếch môi khinh thường người khác.

Mở cửa xe cho Hứa Nhan xong, Phi Ngao tự mình ngồi lên ghế lái. Lúc này Hứa Nhan vẫn đang hồi hộp không thôi, thấy căn biệt thự ngày càng khuất xa tầm mắt, cô miễn cưỡng cười nói:

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Biết trước đề lát nữa còn có sức mà chiến đấu! Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà, để như lần trước bị kéo đến buổi tiệc đính hôn rồi ăn một cái tát thì không hay lắm.

Phi Ngao nghe xong câu hỏi, thân thể có chút không yên hơi nghiêng về phía bên trái, thật lâu sau đó, ngay khi Hứa Nhan cho rằng anh ta sẽ không trả lời mình thì một âm thanh trầm ấm vang lên bên tai.

“Chúng ta đi hẹn hò.”

“Ừm, ở đâu?”

Cô theo bản năng hỏi lại, không thấy Phi Ngao trả lời mới quay sang nhìn anh, phát hiện góc nghiêng của anh thật sự rất quyến rũ, xương cằm góc cạnh, mũi cao thon gọn, lông mi cũng thật là dày.

Lắc đầu cười khò một tiếng, Hứa Nhan đem tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Mà Phi Ngao cũng tùy thời liếc mắt sang chỗ cô, mấp máy môi:

“Cô thích hẹn hò ở đâu?”

Hứa Nhan đưa tay xoa xoa lỗ tai, giống như muốn xác nhận mình có bị ù tai nghe nhầm hay không. Lần đầu tiên có người hỏi cô bọn họ “nên hẹn hò ở đâu”, mà người đó còn là chồng mình, cô nên nói cái gì bây giờ?

“Tùy anh đi.”

Hứa Nhan cũng không biết Phi Ngao nghĩ gì nữa, anh ta muốn đưa cô đi đâu mà chẳng được? Chú ý đi hẹn hò này là do anh ta đề ra mà?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vui Vẻ

Ngần lẩn Hứa Nhan cũng không nghĩ đến người đàn ông kiều ngạo này lại dẫn cô đi công viên giải trí! Nhìn anh ta đứng xếp hàng liền dễ dàng thu hút một đám sắc nữ, cô yên lặng xoa trán. Cho dù bọn họ đang mặc đồ đôi đi chẳng nữa thì bọn nữ sinh kia vẫn chẳng thèm để ý, mắt cứ nhìn chăm chăm vào Phi Ngạo, thậm chí nhân lúc xếp hàng đông đúc mà chen lên chạm vào người anh.

Phi Ngạo lần đầu tiên phải chịu cảnh xếp hàng như thế này, lại còn bị chen tới chen lui, không khỏi phát hỏa, ánh mắt lạnh lùng liếc về người vừa chạm vào lưng anh.

Thế nhưng cái dáng vẻ soái ca khí chất thanh lãnh đó càng thu hút người khác, bộ anh ta không biết sao? Đúng như Hứa Nhan nghĩ, bị anh liếc mắt, đám sắc nữ phía sau càng hét ầm lên sung sướng, chẳng qua không dám đụng vào người anh nữa mà lui về mấy bước.

Thật vất vả mua được hai vé vào cổng, Phi Ngạo đi nhanh về phía cô, khuôn mặt đã có chút không kiên nhẫn. Hứa Nhan không nhịn được hỏi:

“Anh khó chịu à?”

“Một chút.”

Sợ làm tâm trạng cô không tốt, Phi Ngạo nghiêng đầu đi che giấu vẻ bức bối, đưa tay về phía cô. Hứa Nhan thật hiểu ý đan nắm ngón tay của mình vào tay anh, cảm giác ấm áp này dễ dàng làm cho cô chìm đắm, trái tim đập vội một chút. Cô lắc đầu, đem tình cảm vừa xao động kia đè ép xuống, thấp giọng hỏi:

“Phi Ngạo, rốt cuộc chúng ta đang làm gì ở đây vậy?”

Hứa Nhan chậm rãi đi bên cạnh anh, nhận lấy vô vàn ánh nhìn soi mói khiến cô không vui nhăn mày lại. Thấy thái độ của cô, anh đưa tay kia xoa xoa lên mái tóc dài mượt, khẽ nói:

“Không phải nói rồi sao? Chúng ta đi hẹn hò. Cho nên bỏ khuôn mặt nhăn nhó đó ngay cho tôi.”

Trợn mắt hung hăng liếc anh một cái, Hứa Nhan hít sâu rồi lập tức thay đổi sắc mặt, cười cực kì giả tạo. Nhưng mà càng như vậy càng khiến cái người đang tìm cách giúp cô vui không hài lòng cho lắm. Anh đưa tay lên, chờ một lúc rồi chạm vào gò má của người bên cạnh.

Hứa Nhan như bị điện giật rụt đầu ra sau tránh né, lại bị hai ngón tay của anh giữ chặt gò má, kéo kéo rồi xoa xoa mấy cái liền.

“Này, bỏ ra! Ai cho anh làm vậy?”

Cô nhanh chóng đập vào bàn tay đang tác quái kia, nhưng không thật sự dám đánh anh, cho nên động tác chỉ như mèo con mới biết cào. Cảm giác ngựa ngửa nơi bàn tay cùng về mặt ửng hồng của cô chọc cho Phi Ngạo vui vẻ, anh lắc lắc gò má mềm mại của Hứa Nhan, càn rỡ nói:

“Tôi là chồng của cô, động chạm một chút thì sao?”

“Anh...”

Hứa Nhan ghen lời, thấy người xung quanh nhìn bọn họ thì xấu hổ lên. Cũng đã không còn nhỏ nữa, đi công viên giải trí rồi làm ra hành động ấu trĩ này, da mặt anh ta sao lại dày như vậy?

Đám con gái xung quanh nhìn thấy đều ôm tâm tình ngưỡng mộ hai người. Một cặp cực kì đẹp đôi đó, xem anh chàng kia đi, vừa nhìn đã biết là cao phú soái, còn cô gái thì chắc là con nhà gia giáo, vừa xinh đẹp vừa nhã nhặn, chân cũng thon dài chẳng chê vào đâu được!

“Tôi cũng muốn có bạn trai như vậy!”

“Dễ thương quá ~~~”

“Trời ạ! Đẹp trai muốn xỉu luôn!”

Nghe tiếng bàn tán, Hứa Nhan lại đánh một cái thật mạnh vào ngực Phi Ngạo, cắn môi nhìn anh, ý bảo mau đi vào trong. Kết quả là khi hai người nắm tay đi qua cổng, bên trong còn đông người hơn, tất nhiên cũng bị chú ý nhiều hơn!

Người ta cũng chỉ đi hẹn hò bình thường thôi, có cái gì kì cục đâu mà nhìn? Hứa Nhan lăm bầm lâu bầu, không để ý thấy người bên cạnh nghe được liên cong khóe môi.

“Muốn chơi trò gì?”

“Ừ? Tàu lượn siêu tốc!”

Hứa Nhan nghe Phi Ngạo nói, chỉ biết trả lời bừa cho xong, bởi vì đầu óc đang không tập trung cho lắm. Anh kéo tay cô đi về phía trước, bởi vì vấn đề chiều cao chênh lệch nên cô phải bước mấy bước thật dài mới đuổi kịp người này.

“Anh đi chậm chút!”

Rốt cuộc không thể đuổi kịp, Hứa Nhan kéo kéo tay anh, người bên cạnh thế nhưng thật sự thả chậm tốc độ, còn rất là sẵn sàng mở đường cho cô khi phía trước tụ tập quá đông người.

Phi Ngạo đưa mắt nhìn quanh, nhạy cảm bắt gặp vài cô gái đang đưa điện thoại lên chia sẻ về phía mình, mặt có chút âm trầm. Thấy vậy, Hứa Nhan bật cười:

“Ai bảo anh quá nổi bật? Bị người khác chụp lên là bình thường!”

Anh hơi nghiêng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của cô, thấy cô cười thì khuôn mặt cũng chợt nhu hòa đi nhiều. Gió nhẹ thổi qua đem những lọn tóc dài của Hứa Nhan hất bay lên, tuy là hơi rối nhưng lại vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp. Bàn tay thon dài đưa tới giúp cô vén lại tóc, hành động đột ngột của anh khiến cô thất thần, âm thanh ồn ào xung quanh cũng như lắng đọng trước khung cảnh lãng mạn này.

Phi Ngạo hiếm khi dịu dàng nhìn cô, khẽ hỏi:

“Tâm trạng tốt hơn rồi?”

“Ừm. Tốt hơn rồi...”

Hứa Nhan cúi đầu nhìn mũi giày, né tránh ánh mắt có chút tình cảm kỳ lạ của anh. Tuy là trong lòng đang rối bời, nhưng thủy chung vẫn không quên được âm thanh mà mẹ của cô gái đã cùng anh làm cái chuyện kia.

Hai bàn tay đang đan vào nhau chợt tách ra, Phi Ngạo rút tay về, mà Hứa Nhan cũng thuận theo anh. Sau đó bên hông hơi căng thẳng, ngẩng đầu lên đã thấy anh cười tủm tỉm ôm eo cô kéo về phía trước.

Tàu lượn siêu tốc, cái trò này ngày xưa cô từng cùng đám bạn chơi rất nhiều lần rồi, nhưng lúc cài dây an toàn vẫn không khỏi hồi hộp hít sâu mấy hơi. Phi Ngạo thì bình tĩnh hơn, còn có sức quay sang chọc cô cười. Mặc dù không hiểu anh ta bị cái quỷ gì nhập mà trở nên đáng yêu như vậy, nhưng Hứa Nhan vẫn thả lỏng tâm tình tận hưởng một chút.

Tiếng tàu lượn khởi động càn quét khiến cô hưng phấn lên, quay sang mới thấy sắc mặt Phi Ngạo không tốt lắm.

“Anh không sao chứ?”

“...”

Trước câu hỏi của cô, người đàn ông bên cạnh chỉ hơi chớp mắt, không nói gì. Mà theo tàu lượn đi lên càng cao, vẻ mặt của Phi Ngạo càng trở nên trắng hơn.

“Ha ha... anh sợ sao? Ồi Phi đại thiếu... á á á!”

Hứa Nhan còn chưa kịp nói hết câu, gió mạnh đã quạt vào trong mặt, bên tai chỉ có tiếng vù vù vù, đoàn tàu lao vút xuống từ độ cao hơn ba mươi mét rồi lộn hẳn hai vòng liên tiếp khiến cô hét ầm lên. Bọn họ bị lật úp lật ngửa lật ngang không biết bao nhiêu vòng nữa thì lượt chơi mới kết thúc, mà máu trong người Phi Ngạo giống như đã bị rút đi hơn phân nửa. Thời điểm tàu dừng lại, mái tóc của anh cũng bị chệch thành 5-5, vẻ mặt phờ phạc. Hứa Nhan cười không ngấm được miệng, lúc đi ra ghế ngồi nghỉ rồi vẫn còn ôm bụng nghiêng ngã.

“Ha ha ha... trời ơi, chết cười mất! Phi thiếu gia sợ xanh cả mặt rồi!”

Giọng cô bởi vì vừa rồi gào quá to nên có chút khàn khàn, nhưng tinh thần tốt hơn hẳn. Còn Phi Ngạo thì này giờ vẫn còn chấp hai tay trên trán, cúi đầu không nói được lời nào.

Hứa Nhan cố gắng kiềm chế ý cười đang lan ra bên khóe môi, hắng giọng nói:

“Nếu lúc này không chơi được thì cần gì ép mình chứ? Thấy anh im lặng cứ nghĩ là anh ổn.”

Thân hình cao lớn hơi cứng đờ, nghiêng đầu nhìn cô. Chỉ thấy đuôi mắt của cô vẫn đang cong lên, da mặt trắng trẻo hiện lên một tầng hồng nhạt vì cười nhiều quá. Đây là lần đầu tiên thấy cô vui vẻ như vậy, cảm giác bất lực trong lòng cũng vui đi một chút.

“Do cô muốn chơi trò đó nên đành vậy.”

m giọng của anh tuy có vẻ bình tĩnh, nhưng nghe kĩ vẫn thấy miễn cưỡng sao đó.

“Vậy chơi thêm một vòng nha?” Hứa Nhan tỉnh tể nhận ra, giả vờ hỏi.

Kết quả là thân hình của Phi Ngạo run lên một cái, báo hại cô lại được dịp trêu anh. Sau đó phát hiện mình có hơi quá đáng nên cười bảo:

“Được rồi, ngồi ở đây đi, tôi đi mua đồ uống.”

Hứa Nhan đứng dậy, đeo túi xách vào vai rồi đi tới một cửa hàng bán nước ở đối diện, cách chỉ tầm mười mét, cho nên Phi Ngạo không phản đối. Lẽ ra người nên đi mua nước là anh mới đúng, nhưng lúc này cảm giác nhột nhọt trong bụng khiến anh rất khó chịu, khẽ thở dài một hơi. Đây đúng là lần đầu

anh đi tàu lượn, không ngờ được lại đáng sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Một Mặt Khác Của Cô

Đang lúc Phi Ngạo ngửa đầu lên trời ngắm tán lá xanh trên đỉnh đầu, bên kia đường chợt vang lên âm thanh không kiên nhẫn của Hứa Nhan.

“Tránh ra!”

Anh hơi hạ tầm mắt xuống, phát hiện trước mặt Hứa Nhan có một tên đàn ông xa lạ đang đứng, tuy không có chạm vào người cô, nhưng hấn ta lại hết lần này đến lần khác chặn đường đi của cô.

Hứa Nhan cầm chặt hai ly nước trên tay, khuôn mặt đanh lại:

“Làm ơn tránh ra, tôi không muốn nhắc thêm lần nào nữa.”

Người xung quanh thấy vậy cũng tò mò đưa mắt ra nhìn, tên đàn ông kia mặc áo thun trắng, dáng vẻ đẹp trai đường hoàng nhưng lại đi trêu chọc con gái người ta giữa thanh thiên bạch nhật khiến họ có chút bất ngờ.

“Anh tránh rồi mà, do em chặn đường anh đấy thôi?”

Nghe người trước mặt nói chuyện vô lý như vậy, Hứa Nhan cũng không nhịn được nữa, lạnh giọng nói:

“Vậy phiền anh đi qua bên phải của mình, tôi sẽ tự biết đường mà tránh.”

“Ồ? Được rồi.”

Không nghĩ tới hấn ta lại dễ dàng bỏ qua như vậy, Hứa Nhan cảnh giác liếc mắt nhìn, bước sang bên phải mà đi. Hai người đứng đối diện nhau, cho nên theo lý mà nói nếu cả hai đều bước về phía bên phải của mình, tự nhiên sẽ không đụng tới đối phương. Có điều cô lại không ngờ được tên mặt dày kia thể nhưng lại tiếp tục chắn ngang trước mặt mình, báo hại cô đâm đầu vào trong lồng ngực hấn một cái.

Dưới chân hơi lảo đảo, Hứa Nhan lùi về sau mấy bước, suýt chút nữa té ngã. Nâng mắt lên nhìn cái tên kia, chợt thấy hấn ra vẻ ngạc nhiên:

“Ồi chết, sức hấp dẫn của anh lớn quá làm cô em không nhìn được sao?” Thấy khuôn mặt cô giận dữ, hấn ta lại cười. “Không phải hả? Vậy là lỗi của anh rồi, cứ tưởng bên phải là bên này, xin lỗi nha, anh bị mù phương hướng. Mà anh thấy em xinh xắn vậy lại đi một mình sao? Nếu em không ngại thì tới ôm một cái đi!”

Năm lần bảy lượt bị người ta chọc tức, Hứa Nhan cũng biết người này có tình, tay cô rõ ràng cầm hai ly nước, hấn ta mù sao? Cô cười nhẹ, đột nhiên cầm ly nước hất mạnh vào khuôn mặt đẹp trai của hấn ta. Biến cố phát sinh quá nhanh khiến cho hấn không kịp trở tay, cả người ăn trọn một ly trà sữa socola nhầy nhụa, đáng vẻ từ đẹp trai sáng sủa liền biến thành một tên dơ dáy bẩn thỉu.

“Trời... quá dữ!”

“Cho chừa cái tội chọc gái!”

Bên cạnh có mấy cô gái cũng bật cười trước hình tượng của hấn ta, khiến cho hấn xấu hổ. Hứa Nhan cũng che miệng thẳng thốt:

“Thôi chết, xin lỗi nha, nãy giờ cầm ly nước lâu quá nên tay tôi bị chuột rút.”

Nghe cô nói vậy, mọi người càng cười to hơn. Tên đàn ông kia đưa tay vuốt đồng nước màu nâu dính dính trên mặt xuống, hung hăng giơ tay lên muốn đánh Hứa Nhan. Cô cũng không hoảng sợ, siết chặt ly nước trong tay trái rồi vùng nhẹ. Nhưng là ngay lúc này, một tiếng cười khê đột nhiên vang lên sau lưng người đàn ông kia, Phi Ngạo không biết từ khi nào đã tiến tới, một phát bắt được nắm tay của hấn ta.

“Không ngờ được cô còn có một mặt như thế này.” Anh hướng mắt về phía cô, đột nhiên phát hiện vợ của mình là một đóa hoa đầy gai nhọn lại còn có độc. Chẳng qua bởi vì món nợ của bố cô, nên trước mặt anh cô mới giữ kẽ không thể hiện ra ngoài.

Hứa Nhan ngăn người nhìn Phi Ngạo, tay không kịp dừng lại, cho nên một ly nước soda chanh cũng bị cô hất lên mặt người đàn ông xa lạ kia.

Tồng tổng,

Tiếng nước nhỏ giọt xuống nền gạch khiến mọi người đều không nhìn được ngoài đầu nhìn lại. Đây có thể gọi là song kiếm hợp bích không? Một người

giữ tay tên đàn ông kia, một người dùng nước bọt? Thật là xui xẻo cho tên áo trắng mà!

Bị mọi người nhìn như một tên rác rưởi, hắn ta rút cuộc bạo phát, dùng sức giật tay mình khỏi sự kiềm kẹp của Phi Ngạo, cười lạnh một tiếng:

“Các người có biết tôi là ai không?”

“...”

Cái kiểu đối thoại quen thuộc này Hứa Nhan rất thường thấy trong truyện xuyên không cổ đại nè, chỉ cần bị bắt nạt là lập tức phun cái câu ấy ra để khoe gia thế liền. Bất quá, cô nghĩ cho dù hắn ta là ai đi nữa thì cũng không bằng một cái rắm của tên Phi Ngạo đây, đại gia bán đá quý đó!

Cô thật ngoan ngoãn đi ra sau lưng Phi Ngạo đứng, chỉ lộ ra cái trán và cặp mắt to tròn. Đám người xung quanh nhìn hai người mặc đồ đôi, liền biết là tên kia trêu trúng bạn gái người khác!

Phi Ngạo phẩy phẩy một chút nước trên lòng bàn tay, chỉ thân nhiên liếc mắt:

“Tôi cũng rất muốn biết, cậu là ai vậy?”

Tư thái ung dung hiện tại của Phi Ngạo quả thật rất hấp dẫn người khác, đó là sự cao ngạo xuất phát từ sâu thẳm trong linh hồn. Ánh mắt anh rất bình tĩnh và lạnh nhạt, thái độ của tuy có vẻ ôn hòa, nhưng lại làm đối phương cảm thấy sợ hãi không hiểu.

Hứa Nhan lặng lẽ rút khăn giấy trong túi xách ra giúp Phi Ngạo lau tay, anh hơi cúi người nhìn một cái, bên tai là giọng nói hùng hổ kèm theo chút âm run của tên đàn ông kia:

“Nhớ cho kỹ, tôi là Tô Thái Viễn, con trai của giám đốc công ty L.Swiss!”

“L.Swiss? Đùa sao?” Có người giật mình, giọng tràn đầy hoảng sợ.

“Là gì vậy?”

Có người lại hỏi, sau đó âm thanh xì xào vang lên:

“Đó là một hãng giày nổi tiếng, tuy là không phải ai ai cũng biết, nhưng giá trị mấy đôi L.Swiss thật sự rất là cao! Tôi trích nửa tháng tiền lương ra mới mua được một đôi đó!”

Thấy vẻ mặt hâm mộ của đám người, Tô Thái Viễn nhếch môi nhìn thẳng vào mặt Phi Ngạo, muốn nhìn xem phản ứng lo lắng của tên này. Nhưng mà làm cho hắn thất vọng là tên đàn ông ấy chỉ hơi gật đầu một cái:

“L.Swiss, tôi sẽ nhớ kỹ. Khoe xong rồi thì có thể rút.”

Hứa Nhan nghe vậy ho khan một tiếng, nhìn trời nhìn mây. Đáng thương cho cái tên Tô Thái Viễn này, về nhà sợ là sẽ bị bố già mắng tan tát vì tội đụng đến người không nên đụng đây. Đối với kẻ quen ở trên cao như Phi Ngạo lại bị người ta đem gia thế ra khoe khoang chèn ép thì không biết là công ty L.Swiss có bị làm sao không nữa? Đang lúc cô nghĩ vậy, tay bị người nắm chặt, sau đó nghênh ngang kéo đi.

Thấy hai người càng đi càng xa, Tô Thái Viễn điên tiết nhìn theo, lại không làm gì được. Cổ tay vừa rồi bị tên kia chụp một phát vẫn còn đau, hắn nào có gan đánh nhau với quái vật như vậy! Nếu đã không thể động thủ ngoài sáng, vậy chỉ có thể âm thầm giở trò. Tô Thái Viễn hừ lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hứa Nhan. Hắn biết mình nên chọn quả hồng mềm để bóp! Nếu tên đàn ông kia hắn không đụng được, thì còn có...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thế Thân?

Hứa Nhan bị ông xã nhà mình kéo đi một đoạn, sau đó anh mới chậm rãi quay đầu nhìn cô:

“Không ngờ được cô cũng rất can đảm.”

“Thật ra nếu đi một mình mà bị lũ con trai chọc ghẹo thì tôi tuyệt đối sẽ không ngu ngốc làm ra hành động gọi đòn như vừa rồi đâu, chẳng may bị đánh, tôi chân yếu tay mềm làm sao chống trả được?”

Phi Ngạo đưa tay sờ vào gò má của cô, dường như bắt đầu thích chạm vào hai cái bánh bao xinh xinh này, rất dễ chịu.

“Đây là ý có tôi bên cạnh nên làm càn sao?”

“Cũng gần như vậy, chẳng lẽ anh sẽ trơ mắt nhìn tôi bị tên kia đánh?” Hứa Nhan thần nhiên đáp.

Phi Ngao nhướn mày, cũng không trả lời câu hỏi này của cô. Quả thật nếu hiện tại có người dám động vào người phụ nữ của anh, thì tuyệt đối phải nhận lấy hậu quả rất nghiêm trọng, tí như Triệu Thanh Liên trước kia tát Hứa Nhan một cái, lúc này danh vọng trong giới giải trí đã giảm đi một nửa. Thậm chí, một ít scandal tình cảm lăng nhăng của cô ta trước đây bị công ty gượng ép đè xuống cũng được moi lên, khiến không ít người thất vọng trơ mắt thành anti. Từ một nghệ sĩ thanh cao trở thành một nữ diễn viên có vô vàn thị phi.

Sau vụ việc của tên Tô Thái Viễn kia, hai người cũng không còn tâm trạng vui chơi gì nữa. Phi Ngao đưa Hứa Nhan đi ăn xong liền về nhà, công việc hôm nay của cô tạm thời đã được chuyển giao cho người khác.

Lúc Chu quân gia ra mở cửa có thấp giọng nói gì đó với Phi Ngao, thân thể anh nhất thời cứng đờ, khuôn mặt luôn luôn không thể hiện quá nhiều cảm xúc chợt rung động. Mà Hứa Nhan lúc nhìn thấy người ngồi trên sofa, đồng dạng cũng sửng sốt không tin vào mắt mình.

Trong một khắc khi cô gái kia nghiêng đầu qua, trái tim Hứa Nhan giống như ngừng đập vậy. Cảm giác đau xót tràn ngập cả lồng ngực và tâm trí cô. A, giống thật! Từ phản ứng của Phi Ngao có thể nhìn ra anh ta rất quan tâm đến cô gái này, mà khuôn mặt của cô ấy và cô lại giống nhau đến mức người ngoài nhìn vào sẽ dễ dàng nhầm lẫn rằng bọn họ là chị em sinh đôi! Trừ đôi mắt ra, quả thật giống đến không ngờ!

“Ngao, em rất nhớ anh!” Cô gái nhìn thấy bọn họ thì cũng hơi giật mình bởi khuôn mặt của Hứa Nhan, sau đó mừng rỡ nói. Thân thể nhào vào trong vòng tay của Phi Ngao, mà anh cũng không hề tránh né, vội ôm siết cô vào lòng.

Hứa Nhan nhắm mắt lại, cố gắng khống chế thân thể đang run rẩy của mình, nặn ra một nụ cười: “Nếu anh có khách thì tôi trở về phòng trước.”

Cô bước nhanh về phía cầu thang, chỉ sợ đứng ở đây thêm một giây nào nữa thôi, thì cô sẽ không chịu nổi mà rơi nước mắt. Một lần là đủ! Chỉ một lần khóc vì anh ta là đủ! Người này đã nói rõ nhiệm vụ của cô sau khi trở thành vợ anh ta là làm ấm giường kia mà, cô còn hi vọng gì?

Nhưng là ngay lúc Hứa Nhan xoay người đi, cổ tay lại bị người ta nắm chặt.

“Cô ấy là...” Cô gái kia cũng nhận thấy có chút khác thường, vội ngẩng đầu nhìn Phi Ngao.

“Anh cứ tự nhiên trò chuyện đi, tôi cảm thấy không khỏe lắm” Hứa Nhan mỉm cười, gạt nhẹ tay của Phi Ngao ra, sau đó đi nhanh rời khỏi phòng khách.

Nhìn bóng lưng gầy yếu của cô, lại nhìn người con gái trong lòng, Phi Ngao lần đầu tiên cảm thấy mình dao động, nhưng rất nhanh liền đem tâm trạng phức tạp ép xuống.

“Giai Kỳ, em-”

“Ngao, giúp em...”

Nói đến đây, Giai Kỳ đột nhiên bật khóc nức nở, một lần nữa ôm chặt lấy anh. Khó khăn lắm mới dỗ cho cô bình tĩnh lại, Phi Ngao nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng của cô, trái tim không khỏi đập nhanh hơn.

Bọn họ quen nhau từ khi Phi Ngao còn học đại học, gia đình Giai Kỳ thuộc dạng khó khăn nên phải đi làm thêm trong bar để kiếm tiền lo cho bản thân, rồi tình cờ gặp được anh. Thời điểm đó anh vẫn còn là một thiếu niên lông bông, lần đầu tiên cảm thấy thật tâm thích một người, kết quả yêu nhau được một năm thì bọn họ chia tay. Nói đúng hơn là, anh bị đá. Bất quá, mỗi tình đầu để lại cho anh rất nhiều kỉ niệm đẹp, đến lúc này anh vẫn chưa quên được.

“Sau khi chấm dứt với anh, em kết hôn rồi sang Mỹ sống cùng Alex, nhưng mà em nhận ra... em vẫn còn yêu anh. Chẳng qua, chuyện cũng đã rồi, em không còn mặt mũi nào tìm anh. Cho đến hiện tại, do em... hức... không thể sinh con được nên anh ta ngoại tình.. Em không thể chịu được nữa...”

Cô khóc rất thương tâm, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt nhu hòa khiến cho Phi Ngao có chút thất thần. Trong đầu đột nhiên hiện lên một gương mặt tương tự, một đôi mắt đen láy có hồn lại mang theo nét quật cường, cố chấp.

“Anh... anh có thể để em ở lại đây một thời gian không? Em không muốn bố mẹ biết chuyện của em!”

Phi Ngao khẽ nhăn mày xóa bỏ hình ảnh kì quái vừa xuất hiện, gạt đầu bảo Chu quân gia đi chuẩn bị phòng, sau đó nhìn thật sâu vào đôi mắt của Giai Kỳ. Đây là người con gái anh từng rất yêu, khuôn mặt cô đã ám ảnh anh suốt một thời gian dài, thậm chí khiến anh nảy sinh cảm xúc với Hứa Nhan kia. Trong một lúc nóng đầu, anh đã đem Hứa Nhan về đây, biến cô trở thành vật sở hữu của mình. Nhưng lúc này gặp lại Giai Kỳ, vì sao không còn cảm giác khao khát có được cô như trước kia?

“Em và Alex ly hôn rồi?” Phi Ngao có chút xúc động, đưa tay chạm vào gò má của cô, nhưng cảm giác không đúng lắm, anh khựng lại một chút rồi lặng lẽ thu hồi tay.

Giai Kỳ lắc đầu, nhẹ nhàng lau nước mắt, khuôn mặt đỏ bừng vì giận: “Vẫn chưa, cho dù ngoại tình bị em bắt tại trận nhưng anh ta không chịu ký giấy ly hôn...”

Phi Ngao ừ một tiếng, sau đó nói là có việc cần làm, liền dẫn cô về phòng nghỉ ngơi. Thái độ bình tĩnh của Hứa Nhan vừa rồi lại khiến anh khó chịu, nếu cô đoán được nguyên do anh cưới cô, vì sao không tức giận?

Không tức giận ư? Hứa Nhan là bởi vì quá giận nên mới bình tĩnh đến như vậy! Cô hận chính mình quá ngu ngốc, lại đi có cảm giác với một tên khốn kiếp như Phi Ngạo! Thế thân? Vậy mà anh ta dám lấy cô ra làm thế thân sao? Cô bật cười, hốc mắt cay xè nhưng thủy chung không thể nào khóc được! Phi Ngạo, anh thật sự rất nhẫn tâm!

Trái tim đau như muốn rỉ máu, Hứa Nhan ôm ngực ngồi ở trên giường, thần thờ mãi vẫn chưa thể hồi phục được. Không có chuyện cô đột nhiên lọt vào mắt xanh của người đàn ông đó, cô chỉ đơn giản có khuôn mặt rất giống người anh ta từng yêu mà thôi! Cô cũng không phải kẻ ngu ngốc, nhìn thái độ vừa rồi của anh, lại nhìn diện mạo hai người cơ hồ giống nhau như đúc, liền hiểu ra bản thân bị người khác đùa cợt.

Nắm ngón tay siết chặt ga giường đến trắng bệch, Hứa Nhan nhợt nhạt cười, đợi đến khi đã bình tĩnh lại được một chút thì đi tìm Phi Ngạo.

Lúc này anh đang ngồi trong phòng làm việc, không biết là đang suy nghĩ gì. Cửa phòng mở ra, Hứa Nhan chậm rãi đi vào, không vòng vo mà trực tiếp nói:

“Tôi nghĩ, chúng ta nên ly hôn.”

Phi Ngạo sững sốt, không vui đáp: “Lí do?”

“Chính anh là người rõ ràng nhất, không phải sao? Tình nhân cũ đã quay về, vì vậy giải thoát cho tôi đi, cũng chính là giải thoát cho anh!”

“Cô nghĩ mình có quyền lên tiếng sao? Bỏ cô đã bán cô cho tôi, không phải cô tự nguyện!” Phi Ngạo lạnh nhạt trả lời, không nghĩ tới Hứa Nhan lại đột nhiên nói ra hai chữ ly hôn này, dù lí do là gì thì anh cũng không cho phép!

“Anh...” Hứa Nhan tức giận, chột cười. “Vậy anh muốn để cô gái kia biết anh đã kết hôn rồi sao?”

Phi Ngạo nghe xong giữ im lặng, cô nhìn dáng vẻ của anh, cảm thấy khó thở một hồi, nhưng rất nhanh liền nói tiếp:

“Tôi sẽ tìm cách trả món nợ mà bố tôi đã mượn anh! Khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi cứ xem như chúng ta vui đùa cùng nhau là được! Mười năm không được thì hai mươi năm, hai mươi năm không được thì cả đời, tôi sẽ trả nợ cho anh!”

“Cô có tư cách bàn điều kiện sao?” Anh liếc mắt nhìn, đột nhiên tiến về phía cô, từng bước ép cô sát vào vách tường sau lưng.

Không hiểu sao Hứa Nhan lại có chút hoảng sợ, cảm giác này giống như lần đầu tiên khi Phi Ngạo xuất hiện trong phòng cô vậy!

Thấy vợ mình hung hăng đòi giấy ly hôn, lửa giận trong lòng Phi Ngạo bốc lên dữ dội. Cho dù anh xem cô là thế thân thì sao? Cô không có quyền phản đối việc đó!

Hứa Nhan thấy không ổn, xoay người muốn chạy ra ngoài, nhưng vừa lui lại thì đã bị Phi Ngạo ôm ngang eo. Anh cúi đầu, đem áo sơ mi của cô giật mạnh, nhất thời mấy cúc áo đều bị lực kéo làm cho bung ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trong Phòng Làm Việc (H)

Hứa Nhan cảm thấy lòng tự tôn của bản thân giống như đang bị đối phương chà đạp, cô dùng sức đẩy mạnh Phi Ngạo ra, đáng tiếc nam nữ chênh lệch, làm cách nào cũng không tách ra được. Ở khoảng cách cực gần, cô có thể ngửi được mùi hương nam tính cùng hơi thở có chút rối loạn của anh, trong lòng không khỏi sợ hãi.

“Dừng lại! Phi Ngạo, tên khốn kiếp này!”

Thấy cô ra sức giãy dụa, Phi Ngạo nheo lại cặp mắt nguy hiểm, đột nhiên nhấc bổng cô lên, để lưng cô tựa vào trên cửa, sau đó chen vào giữa hai chân cô. Hứa Nhan theo bản năng sợ ngã liền vòng hai chân qua hông anh, tay cũng bám lên trên bờ vai rộng, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng. Từ mấy ngày trước bọn họ đã không còn ngủ chung nữa, chẳng lẽ anh ta chịu đựng lâu quá nên hóa hồ đồ rồi sao?

“Thế nào? Miệng thì bảo dừng, nhưng thân thể lại không thành thật đấy!”

Phi Ngạo tà ác cười, một tay ôm eo cô, một tay đã trượt vào trong nơi bí mật dò tìm.

“Anh, anh có biết mình đang làm gì không?” Hứa Nhan xấu hổ giãy dụa.

“Biết!”

Anh trầm giọng trả lời, ngửi được mùi hương quen thuộc dịu dịu trên người cô, vật ngủ say giữa chân cũng dần dần có phản ứng. Ngón tay tìm được lối vào nhẹ nhàng vuốt ve, Hứa Nhan khó chịu hừ khẽ một tiếng, sau đó như nhận ra cơ thể mình bắt đầu động tĩnh, cô đỏ mặt muốn đẩy anh ra. Nhưng đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa khiến cho cô sợ đến mức không dám động đậy.

“Ngao? Anh có trong đó không?”

Phi Ngao cũng dừng động tác, cúi đầu, phát hiện vẻ mặt hoảng loạn của Hứa Nhan thì lại cười khẩy một tiếng, đem hai ngón tay đè ép hoa huyết của cô, đồng thời nói:

“Anh đang bận, có chuyện gì?”

“A...” Hứa Nhan bị kích thích kêu khẽ một tiếng, có điều nhớ ra cách một cánh cửa còn có người đang đứng, cô cắn môi không dám phát ra âm thanh. Người yêu cũ của anh ta đứng bên ngoài cửa, vậy mà anh ta vẫn còn hứng làm chuyện đồi bại này sao? May mắn là nơi này cách âm tốt, cho nên trừ phi nói thật to, nếu không người bên kia chắc chắn không nghe được.

Cảm nhận bên trong hoa huyết có hai ngón tay đang không ngừng ra vào, tim cô đập càng lúc càng nhanh, sợ bị người phát hiện nên có chút căng thẳng, vách tường nhẹ nhàng nhấp nháy hút lấy dị vật, dịch thủy ẩm ướt cũng bắt đầu chảy xuống.

Phi Ngao thật hài lòng, động tác càng ngày càng nhanh, thỉnh thoảng còn cắn thật sâu vào trong, đè lên điểm nhạy cảm của cô khiến đầu óc cô tê dại.

“Dừng lại... xin anh...” Cô nhỏ giọng cầu xin, cả người hư nhược ôm lấy Phi Ngao.

“Em có chuyện muốn nói với anh, có thể cho em vào phòng không?”

Giai Kỳ đứng lên tiếng, càng dọa Hứa Nhan thít chặt lại, mặt dịch theo ngón tay anh rời đi chảy xuống quần lót. Phi Ngao đem váy của cô kéo lên trên bụng, bình tĩnh đáp lời:

“Anh đang làm việc.”

Quần lót cũng bị kéo xuống đến đùi, Hứa Nhan thở gấp mấy hơi, âm hạch chợt bị đỉnh đầu của “thứ kia” trên đùi qua lại mang đến từng trận ngứa ngáy. Cô cắn lên áo sơ mi trên người anh, hơi nhúc nhích thân mình lui ra sau, đáng tiếc cơ thể bị kẹp giữa Phi Ngao và cửa gỗ, không cách nào di chuyển được, bầu ngực mềm mại cũng theo động tác đó cọ lên cơ ngực rắn chắc.

“Sẽ không mất nhiều thời gian của anh đâu!”

Giai Kỳ vẫn còn chưa chịu rời đi, báo hại Hứa Nhan muốn phản kháng cũng không được, Phi Ngao nhếch môi, ở bên tai cô phả khí nóng:

“Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn phối hợp, nếu không, Giai Kỳ sẽ nghe được.”

Người này thế nhưng đe dọa cô? Hứa Nhan hung hăng cắn lên bờ vai anh. Phi Ngao cũng không để ý chút đau đớn nhỏ nhoi này, một tay đem hai cánh hoa tách ra, nam tính thô to bắt đầu chen vào trong từng chút một.

“Ừ...”

Tiếng rên khe khẽ phát ra từ cổ họng của cô, có phần xấu hổ, cực kì đáng yêu. Vừa mới dút vào một phần ba, hoa huyết đã cấp tốc co lại, giống như có linh tính vuốt ve thân dưới của anh. Phi Ngao thở mạnh một hơi, đúng lúc này chợt thả lỏng eo Hứa Nhan ra, trọng lực kéo xuống khiến thân thể cô càng dán sát vào người anh, nơi hai người kết hợp cũng vì vậy mà càng chặt chẽ. Nháy mắt đó, toàn bộ nam tính nóng rực đều cắm vào bên trong.

Hoa huyết bị cự vật mạnh mẽ chen vào, có chút đau đớn, Hứa Nhan cắn vai anh càng mạnh. Phi Ngao cảm thụ tư vị ấm áp dưới thân, chợt ép mạnh cô lên trên cửa, bắt đầu chậm chậm ra vào.

Không thấy anh trả lời, Giai Kỳ cuối cùng cũng bỏ cuộc, bắt đầu dĩ nhiên nói:

“Được rồi, ngày mai gặp. Anh ngủ ngon.”

Tiếng bước chân vang lên rất khẽ, nhưng đúng là cô ta đã rời đi, Hứa Nhan thấy vậy lại nhúc nhích thân mình muốn thoát ra, kết quả là Phi Ngao lần thứ hai buông eo cô ra, khiến cho thân thể cô trượt xuống.

“A...”

Hứa Nhan cảm giác được thứ kia đâm sâu vào trong hoa tâm, không khỏi run lên, bám chặt lấy cổ anh, hơi thở có chút rối loạn.

“Đến lúc này rồi, cô đừng hòng trốn!”

Tiếng nói vừa dứt, Phi Ngao chợt tăng nhanh tốc độ, phân thân thô to cắm vào rút ra liên tục, âm thanh thân thể va chạm khe khẽ vang lên bên trong căn phòng. Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt đẹp của Hứa Nhan trở nên mơ màng, nhưng thủy chung vẫn cắn chặt môi không kêu ra tiếng.

“Kêu to một chút!”

Anh rút nam tính ra, sau đó hung hăng cắm mạnh vào, muốn chọc cho cô phát ra âm thanh đáng yêu như vừa rồi.

“A, ưm... đừng làm vậy...”

Cả người cô vô lực bị anh ôm ở trong ngực, đùi mở rộng vòng lấy phần eo anh. Phi Ngao đem hai tay ôm chặt eo cô, nghe được tiếng rên câu hồn kia càng thêm hưng phấn, mạnh mẽ đâm sâu vào trong.

Hoa huyết run lên từng hồi, mặt dịch theo khe hở nhỏ chảy ra thấm ướt cả nửa phần quần tây của anh, vậy mà anh không chút để ý, càng bắt ép cô thừa nhận từng đợt khoái cảm mãnh liệt.

“Kêu tên tôi!”

Phi Ngao không ngừng động tác, bởi vì cô đã đủ ướt nên ra vào cực kì thuận lợi, hai bên vách tường mềm mại bị anh cọ đến cọ lui, ngứa ngáy khó chịu. Hứa Nhan hung hăng trừng anh, ai ngờ đầu càng chọc anh không vui, hai tay bắt lấy đùi cô giơ lên cao, sau đó nhanh chóng ép người tới trước, đem nam tính thô dài đâm lút vào trong. Bị anh trêu đùa như vậy, Hứa Nhan chỉ thấy cả người nóng hừng hực, không khỏi lại rên rỉ ra tiếng, cánh môi hé ra, liên tục thở hổn hển mấy hơi, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng có chút hấp dẫn.

“Không kêu sao? Được!”

Phi Ngao cười, chợt hung bạo đâm mạnh vào, đè lên điểm nhạy cảm của cô, sau đó không đợi cô phản kháng đã mạnh mẽ tăng nhanh tốc độ, mà đỉnh đầu lần nào cũng chạm vào nơi yếu ớt kia. Từng đợt va chạm như sóng lớn mãnh liệt không ngừng, làm thân thể Hứa Nhan đung đưa theo.

Khoái cảm đột nhiên đánh úp tới khiến bên dưới trở nên tê dại, Hứa Nhan chịu không nổi, nức nở nói:

“Ngao... xin anh, nhanh quá...”

Nghe được cô kêu tên mình, Phi Ngao thế nhưng càng hưng phấn thêm, mặc cho Hứa Nhan đứt quãng cầu xin, vẫn rong ruổi ra vào trong cơ thể cô.

Hứa Nhan cảm thấy mình như đang cười ngượng, cơ thể lâng lâng khó chịu, hoa huyết bị thứ to dài kia thô bạo kéo mở từng đợt, cho dù bị căng đau nhưng vẫn có chút khoái cảm trong đó.

“Aa... ưm... dừng lại đi... tôi không chịu được nữa...”

Bên trong cô chặt chẽ lại ẩm ướt, khiến Phi Ngao không cẩn thận hăm sâu vào trong tình dục, liên tục mài qua mài lại cánh hoa của cô. Dưới thân bị ma sát đến tê dại, mồ hôi chảy dọc theo gò má xinh đẹp của cô, môi vừa hé ra thở dốc liền bị một đôi môi khác chặn lại. Đầu lưỡi đưa vào bên trong tìm kiếm, thân dưới tạm thời đình chỉ thể công.

Hứa Nhan bị hôn đến choáng váng đầu óc, áo ngực đã trượt lên trên từ lúc nào, để lộ làn da trắng trẻo mềm mại. Toàn thân hai người như bị thiêu đốt, lửa tình làm mỗi tấc da thịt của Hứa Nhan đều trở nên nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bồng (H)

Môi lưỡi dây dưa một lúc lâu, cảm nhận được hơi thở rối loạn của người trong lòng, Phi Ngao tiếp tục lặp đi lặp lại động tác trêu chọc của mình, hé miệng đem lỗ tai nấn cảm của cô ngâm vào, đầu lưỡi vờn ra trêu chọc. Quá nhiều khoái cảm đè ép cùng điểm yếu bị người ta bắt được khiến Hứa Nhan gần như mất đi định lực, chỉ có thể nhỏ giọng rên rỉ.

“A... a, chậm một chút...”

Hoa huyết giống như có sinh mệnh hút lấy quy đầu của anh, Phi Ngao chợt gấp gấp ra vào, ôm siết cô vào trong ngực như muốn sáp nhập cô vào người mình. Tiếng kêu có chút phóng đảng của cô tựa thuốc kích dục, khiến anh buông bỏ kỹ xảo mà chỉ chăm chăm dùng sức cắm tới, lung tung va chạm bên trong, không tha cho bất kì một chỗ nào.

“Aaa...”

Tiểu huyết bị chà đạp bắt đầu điên cuồng thít chặt lại, biết cô sắp đến, anh càng hung mãnh đánh tới. Phần thịt non bên trong đùi bị cọ đến đỏ bầm, Hứa Nhan run rẩy một trận, ngón chân cũng co lại.

Phi Ngao đồng thời gầm nhẹ một tiếng, sau đó phân thân thô to giằng gật, chợt bắn ra, toàn bộ tinh dịch trắng đục đều phun vào thẳng trong tử cung của cô. Dâm thủy cùng tinh dịch trộn lẫn vào nhau khiến thân dưới ẩm ướt nhớp nháp không chịu nổi.

Hứa Nhan một mồi tựa cái trán đầy mồ hôi vào vai anh, tiếng hít thở trở nên rối loạn.

Lúc này, Phi Ngao bỗng nhiên có một ý nghĩ hết sức đáng sợ, đó chính là để cô mang thai con của mình, như vậy, cô sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh. Nghĩ vậy, anh cố tình không rút nam tính ra, tất cả bạch dịch đều bị ép lại bên trong tiểu huyết của cô.

Phát hiện Phi Ngao vẫn để vật nam tính bên trong người mình, Hứa Nhan khàn giọng nhắc nhở:

“Thuốc tránh thai...”

“Lát nữa tôi sẽ đưa cho cô, việc ly hôn, tạm thời không cần bàn đến nữa.”

Phi Ngao đợi một lát, chợt cúi đầu hôn lên gò má hồng hào của Hứa Nhan, khiến cô ngượng ngùng nghiêng đầu đi. Bàn tay không yên phận di động trên bầu ngực căng tròn, khẽ xoa nắn, bên dưới cũng bắt đầu có chút khởi sắc.

“Này! Đừng làm nữa, tôi rất mệt!” Hứa Nhan cũng phát hiện ra người này lại có phản ứng, vội liếc mắt.

Nhưng đáng tiếc lời này không có chút tác dụng uy hiếp nào, ánh mắt của cô vừa trải qua cao trào càng thêm nồng nực, nhiễm chút tình dục, giống như khiêu khích anh vậy.

Phi Ngao ôm thân thể Hứa Nhan lên, sau đó cứ để nam tính bên trong tiểu huyết mà di chuyển đến một góc bàn làm việc, đặt cô nằm lên đó, tiếp tục đại chiến...

Hứa Nhan bị làm một đêm dài, đầu óc mông lung, chẳng biết là được ôm về phòng từ lúc nào, thậm chí thuốc tránh thai đã uống hay chưa cô cũng không nhớ nổi.

Người này nào có chút gì gọi là tổng tài lạnh lùng, bình tĩnh và bản lĩnh? Căn bản chính là một tên thần kinh không bình thường! Lúc thì mặt mày âm trầm đáng ghét, lúc thì dịu dàng như nước, có lúc lại bá đạo không nói lý! Nhưng cái tính cách này lại vô tình khiến cô để ý, tâm cũng bị câu mất từ lúc nào chẳng rõ...

Hứa Nhan cũng không biết, chỉ ở trước mặt cô, Phi Ngao mới bày ra nhiều dáng vẻ như vậy. Từ trước đến nay, anh đối với người khác vẫn luôn rất lạnh nhạt, nhưng rốt cuộc thì lúc này giống như đụng phải khắc tinh.

Thần thờ nhìn đồng hồ, lúc này đã đến giờ cơm trưa, nhưng cô lại chưa hoàn thành việc nhà, mà, không cần làm nữa, để anh ta nổi giận đuổi cô đi cũng tốt. Đang lúc cô nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp, bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa.

Giai Kỳ đến tìm cô không biết với mục đích gì, Hứa Nhan cẩn thận mời cô ấy ngồi xuống ghế, sau đó mình thì ngồi ở trên giường, sáu ngủ cũng bị đánh bay trong chớp mắt.

“Không biết cô với Ngao là mối quan hệ gì?”

Giai Kỳ không vòng vo, đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề, khiến cho Hứa Nhan cũng phản ứng không kịp. Chần chừ một lúc, cô cười nói:

“Có chút phức tạp, không thể giải thích được.”

“Tôi chỉ muốn biết, cô có yêu anh ấy không?”

Thịch.

Nghe câu hỏi, trái tim Hứa Nhan nhảy lên một cái, ngoài mặt vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó lựa chọn không trả lời. Cô không thích nói dối về tình cảm của mình, cũng không thể khai thật cho người khác biết, họ muốn nghĩ sao thì tùy.

Hiện tại, cô có cảm giác như bản thân đang ngồi trước gương và đối mặt với chính nội tâm của mình vậy.

Giai Kỳ biết câu hỏi của mình có chút quá đáng, vì vậy lái sang chuyện khác:

“Xin lỗi vì hỏi cô như vậy, chỉ là, tôi vẫn còn yêu anh ấy rất nhiều... A, nghe nói cô nấu ăn rất giỏi, vừa vặn tôi cũng chưa ăn cơm, hay là cô giúp tôi làm một chút thức ăn đi?”

Hứa Nhan nhăn mày, chẳng lẽ đầu bếp ở biệt thự này không làm việc sao? Đường như hiểu được băn khoăn của cô, Giai Kỳ mỉm cười:

“Thật ra tôi ăn không quen mấy món sang trọng đó, làm phiền cô rồi sao?”

Đối với vấn đề ăn uống này, Hứa Nhan cũng hiểu được phần nào. Ngày trước khi mới chuyển đến, cô cũng bị mấy món ăn kia làm cho ngán lên ngán xuống một hồi. Là người thì phải có chút cảm thông với nhau, đành vậy.

“Được rồi, hi vọng cô ăn xong đừng chê.”

Hứa Nhan thu xếp chút đồ rồi cùng Giai Kỳ xuống bếp, trong lúc đi cô không ngừng nghĩ, làm cách nào để tên khốn kia ly hôn với mình. Nếu lại như hôm qua bị anh ta đề ra làm chuyện đồi bại, cô chắc chắn sẽ điên mất thôi!

Lúc này đầu bếp chính cũng không có ở đây, vì vậy hai người nhanh chóng vừa tâm sự một chút vừa chuẩn bị đồ nấu ăn. Dù sao cũng là phụ nữ với nhau, lại còn gần gần tuổi, Hứa Nhan cũng cảm thấy khá thoải mái, miễn là người ta không hỏi về vấn đề của cô cùng Phi Ngao thì mọi thứ đều ổn.

Bàn tay nhanh nhẹn đem hành bỏ vào trong chảo, Hứa Nhan liền nhón chân muốn lấy gia vị giấu bên trong tủ. Ai biết lúc này Giai Kỳ chợt kêu lên một tiếng, vấp ngã, mà cánh tay vừa vịn đập lên cán chảo. Hứa Nhan bị va trúng hơi giật mình, thân thể nghiêng qua, đánh mắt nhìn lại, chỉ thấy một chảo dầu nóng nhanh như chớp bắn ra.

Không! Không được! Hứa Nhan sợ hãi vô cùng, theo bản năng nghiêng đầu đi, đưa tay áo lên che lấy mặt.

Loảng xoảng một trận, trán Hứa Nhan đập vào trong góc tủ liền sưng lên, cả cánh tay đều bị bỏng nặng. Cô hít sâu một hơi, vội ngồi dậy muốn đi thấm nước lạnh, nhưng là nhìn đến Giai Kỳ che cổ kêu rên, không khỏi lo lắng:

“Cô không sao chứ?”

Hứa Nhan mặc kệ cảm giác đau rất trên cánh tay, đứng lên mở vòi nước rồi hứng lấy một tô nước đưa tới.

“Đưa tôi xem!”

Cô kéo cánh tay Giai Kỳ ra, phát hiện nơi cô có mấy vết đỏ nhỏ, không khỏi thở phào một hơi, đem nước đổ vào vết thương, sau đó tìm khăn tay thấm nước đưa cho cô nâng.

“Đặt lên vết thương, như vậy sẽ đỡ đau hơn chút!”

“Cảm ơn cô... a, đau quá.”

Giai Kỳ cắn môi, hai mắt ướt nước long lanh, bộ dáng kia dễ dàng làm cho người khác dâng lên cảm giác muốn che chở bảo vệ. Bảo sao Phi Ngao lại nhớ hoài không quên như thế...

Vừa nghĩ đến anh, Phi Ngao liền xuất hiện, anh bước nhanh vào trong bếp, thấy dưới sàn nhà có dầu mỡ thì kéo tay Hứa Nhan đẩy qua một bên. Sau đó mới cúi đầu nhìn Giai Kỳ, hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Không sao đâu, chỉ là bị bỏng nhẹ mà thôi...” Giai Kỳ chớp đôi mắt dịu dàng nhìn anh, trong lòng vui vẻ.

Mà Hứa Nhan bị người đàn ông này bóp trúng vết thương, đau đến mức chảy cả mồ hôi lạnh.

Bởi vì Hứa Nhan mặc áo tay dài nên anh cũng không để ý lắm, chỉ nghe thấy tiếng hét của Giai Kỳ, còn có động tác cầm khăn tay che cổ của cô. Anh đỡ cô dậy, sau đó quay sang nhìn Hứa Nhan một cái, khẽ nhăn mày, trong giọng nói mang theo tức giận:

“Sau này cẩn thận một chút!”

Môi Hứa Nhan run lên, chưa xốt nhìn anh, chợt cười cười:

“Xin lỗi vì đã làm đau cô ấy, anh vẫn nên đưa cô ấy đi bệnh viện thì hơn, nhỉ?”

Cô nói xong ngồi xuống thu gom mấy vật dụng dưới đất, ngay cả nhìn anh thêm một cái cũng lười làm. Nếu không phải Giai Kỳ đột nhiên ngã xuống thì làm sao sẽ có chuyện? Cô lại không thể ở trước mặt anh tỏ cáo người mà anh yêu!

Phi Ngao chần chờ, thấy cô nói xin lỗi thì trong lòng không hiểu sao có chút khó chịu, nhìn thấy vết sưng trên trán Hứa Nhan, muốn mở miệng quan tâm một câu lại bị Giai Kỳ kéo tay, đành bất đắc dĩ đưa cô nàng đến bệnh viện xem một chút.

Bọn họ vừa rời đi, Hứa Nhan liền chậm rãi đứng lên, đem nước xả vào cánh tay. Trên đó một mảng đỏ ửng, còn có bong bóng nước phồng lên, đau rất đến mức cô nghiêng chặt răng ken két, mồ hôi trên trán liên tục rỉ ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Quyết Định

Phi Ngao ra ngoài cùng Giai Kỳ, căn bếp nhỏ lập tức trở nên trống trải, Hứa Nhan biết bản thân đã đặt nhầm tình cảm lên người đàn ông kia, nhưng không cách nào ngăn được trái tim đau đớn. Cô thu dọn xong thì lập tức chạy đi tìm Chu quân gia xin chút thuốc trị bỏng, bất quá tác dụng cũng không mau, tay vẫn rất quá.

Tất cả phiền não đều là do mình tự tìm đến, vậy nên cũng chỉ có tự bản thân mới giải quyết được. Cô quyết định từ nay ít tiếp xúc với cả hai người bọn họ, nếu không có việc gì thì ở trong phòng nhiều một chút cũng tốt.

Buổi tối, Hứa Nhan nằm trên giường trần trọc không ngủ được, trán bắt đầu thấm mồ hôi. Rõ ràng cô đã bôi thuốc, nhưng vẫn bị vết bỏng hành hạ, cảm giác chóng mặt nhanh chóng đánh úp tới khiến cô mơ mơ màng màng thiếp đi.

Phi Ngao trở lại biệt thự đã là buổi tối, sau khi đưa Giai Kỳ về phòng liền đi kiểm tra camera ở nhà bếp. Tất nhiên, anh không hề có ý trách Hứa Nhan, nhưng lúc ấy không hiểu vì sao lại to tiếng với cô. Lúc đó anh đã nghĩ, nếu chẳng may cô ấy lại không cẩn thận, có lẽ sẽ bị thương giống như Giai Kỳ.

Màn hình hiển thị hình ảnh hai người con gái loay hoay trong bếp, sau đó Giai Kỳ không cẩn thận té ngã, chiếu theo góc độ mà chào đầu kia đổ tới, rõ ràng người bị hất trúng là Hứa Nhan. Trái tim đột nhiên co thắt lại, Phi Ngao đứng bật dậy đi về phía phòng cô.

Người trên giường co lại thân thể, trán và cổ nóng hầm hập như lửa đốt. Thấy cô thở ra từng hơi nặng nề khó nhọc, anh mới biết mình đã vô tâm như thế nào, xem cánh tay của cô, hằn là bỏng cấp độ hai, trán vẫn còn sưng.

Phi Ngao nhắc điện thoại gọi bác sĩ riêng đến, cho dù đã là nửa đêm nhưng vẫn không tha cho người khác.

“Cho cậu nửa tiếng, lập tức đến đây!”

[Này, dù gì chúng ta cũng là bạn đó, sao có thể đối xử với tớ như vậy? Chẳng phải cậu rất khỏe mạnh hay sao? Nếu không có việc gấp thì đừng có gọi tớ!]

“Là việc gấp, vợ tôi bị bỏng.”

[...]

Bên kia im lặng một lúc, giống như là bị kinh ngạc, sau đó mới cười ha hả đáp:

[Phi thiếu gia, cậu kết hôn bao giờ vậy? Đừng có đùa tâm hồn nhỏ bé này!]

“Còn 29 phút.”

[Ặc? Tên ác nhân này!]

Đối phương nghe giọng Phi Ngao không giống đùa giỡn, vội la lên rồi cúp máy. Khoảng hai mươi phút sau, một người đàn ông đầu tóc rũ rượi tiến vào trong phòng, thở hắt ra nói:

“Một chết người! y da, không ngờ thật sự là có vợ...”

Nói đến đây, hắn chợt dừng lại, nhìn khuôn mặt của người trên giường một cái, trong đầu thoáng hiện tình cảnh ngày trước, lắp bắp nói:

“Cậu... Giai Kỳ?”

“Không phải. Cô ấy là Hứa Nhan. Đến xem một chút đi.”

Phi Ngao không để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên của người nọ, mạnh mẽ kéo hắn tới bên cạnh cô, để cho hắn kiểm tra vết thương.

“Ày, bỏng như thế này mà bôi thuốc lung tung quá! Nhiễm trùng rồi, bảo sao không phát sốt chứ?”

Nghe người bạn này nói chuyện, Phi Ngao hít sâu một hơi, hỏi:

“Có nghiêm trọng không?”

“Không sao, có thần y Trần Thụy ta đây, mất nửa cái mạng cũng không thành vấn đề, ông cứu được hết!”

Trần Thụy cười cợt, sau đó xử lý lại vết thương trên tay và trên trán cho người trên giường, trong lòng lại rối tinh rối mù không hiểu rốt cuộc cô gái này là ai? Sao có thể khiến cho tên Phi Ngao độc ác đây có vẻ mặt lo lắng như vậy? Phải biết mặc dù trước kia anh ta cũng rất thích Giai Kỳ, lại còn bị người kia “đả” rồi nhớ mãi không quên, nhưng không thể nào có chuyện lo lắng ra mặt như vậy được.

“Này là vợ cậu à? Cưới khi nào ấy?”

Phi Ngao không quan tâm đến Trần Thụy, cầm khăn lau mồ hôi cho Hứa Nhan.

Bị người ta bơ đẹp, Trần Thụy cũng không có ý kiến gì, chỉ nhún vai một cái, sau đó mới ngửa miệng:

“Mà cậu cũng kì thật, vợ mình bị bóng kiêu này lại không gọi ngay cho tớ hoặc đưa tới bệnh viện, nếu không may coi chừng tai biến là đi thăm ông bà luôn đó.”

Phi Ngao lạnh lùng liếc hắt một cái, khiến cho hắt lập tức ngậm miệng lại, ánh mắt như muốn giết người kia là sao chứ? Hắt có ý tốt cơ mà! Vì vị đại gia này hồi thúc, hắt phải chạy một quãng đường dài tới đây mà chưa kịp chải đầu cho gọn gàng nữa đó! Đau khổ nhìn Phi Ngao, hắt phui phui miệng nói:

“Được rồi, không nhúng mũi vào chuyện của cậu làm gì, tìm thuốc hạ sốt cho cô ấy uống đi. Nhà cậu chắc có mà nhỉ?”

“Cảm ơn.”

Phi Ngao thấy tên kia sắp đi, thấp giọng nói một câu. Tay sờ lên trán Hứa Nhan, cô liền khó chịu nghiêng đầu đi, hơi thở nóng rực phả lên cánh tay anh.

Trong mơ, Hứa Nhan nhìn thấy khuôn mặt hiền từ của mẹ mình, cô đột nhiên rất nhớ bà ấy, nhớ cảm giác được tựa đầu vào ngực bà làm nũng, được bà xoa đầu. Nước mắt nóng hổi theo khóe mắt chảy ra, chạm vào đầu ngón tay của Phi Ngao.

Lần thứ hai nhìn thấy cô khóc, tâm tình của Phi Ngao trở nên phức tạp vô cùng. Trước kia, anh đã từng có ý nghĩ phóng túng bản thân để quên đi Giai Kỳ, nhưng đến giờ trải qua bao nhiêu cuộc chơi rồi, vẫn chưa cảm nhận được cái gì gọi là yêu. Ngay cả khi người con gái anh từng nhớ thương trở về, anh cũng chỉ hơi xúc động một chút. Đơn thuần, là vì những hồi ức trước kia làm anh không nỡ buông bỏ. Bất quá hồi ức có tốt đẹp đến đâu cũng chỉ là quá khứ. Anh không còn là thiếu niên trẻ người non dạ ngày xưa nữa.

Chỉ có người con gái này là người khiến tâm trạng anh thay đổi thất thường, dễ nổi nóng hơn, tính tình cũng trở nên điên điên khùng khùng. Anh quan tâm Hứa Nhan, muốn cô vui vẻ, nhưng lại không thích để cô đi ra ngoài. Bởi vì đáng yêu đáng yêu năng động của cô rất dễ hấp dẫn đàn ông, tính cách kiên cường của cô lại càng làm bọn họ nổi lên hứng thú chinh phục.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, Phi Ngao khẽ thở dài một hơi.

“Tôi thừa nhận, trước kia cưới cô là vì hứng thú nhất thời, bởi vì cô có khuôn mặt của Giai Kỳ, bởi vì muốn đem cô ra làm vật thay thế.” Nhưng cô không giống cô ấy. Phi Ngao thầm nghĩ.

Mi mắt của Hứa Nhan run lên, cô vừa lấy lại ý thức liền phát hiện bên cạnh có người, mà nghe thấy câu nói kia, cô đột nhiên chỉ muốn mình đừng tỉnh dậy thì hơn. Bởi vì khuôn mặt này thôi sao? Cô đã hiểu rõ từ lâu rồi, không cần anh đến đây xát thêm muối vào trái tim đã rỉ máu của cô nữa!

Phi Ngao kéo chân lên đắp cho Hứa Nhan, cẩn thận đặt tay cô ra ngoài, tránh để nó tiếp xúc với vải bông, sau đó mới rời khỏi. Nếu anh biết người bị bóng là Hứa Nhan, anh nhất định sẽ không để cô ở đó một mình.

Chu quản gia đứng trong phòng làm việc nhìn anh thở dài rồi lại day trán mãi, chột ním cười:

“Cậu chủ yêu rồi.”

Phi Ngao nghe ông nói, hơi nhăn mày, sau đó thần nhiên đáp: “Cũng không phải lần đầu có cảm giác với người khác.”

“Cậu chủ, Giai Kỳ dù sao cũng chưa ly hôn với chồng, để cô ấy ở đây như vậy có hơi...?”

Phi Ngao cầm ly cà phê trên bàn lên uống, trong đầu chậm rãi nhớ lại hình ảnh cô gái đã từng cười trên anh khi anh đến quán bar chơi. So với hiện tại, ngày trước Giai Kỳ đáng yêu hơn nhiều. Mấy năm qua nhớ thương cô ấy, đến lúc này đối mặt lại chẳng còn chút động lòng. Anh im lặng một lúc, sau đó hạ quyết tâm.

“Tìm cho cô ấy một căn hộ đi.”

“Vâng.”

Chu quản gia hài lòng lui xuống, suy cho cùng thì ông vẫn thích Hứa Nhan hơn. Một cô gái tốt như vậy, vừa xinh đẹp vừa lễ phép, lại có thể làm cậu chủ nhà ông thay đổi sắc mặt, không giữ chặt thì mất rồi biết tìm ở đâu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phân Rõ Giới Hạn

Sáng ngày hôm sau, Chu quản gia tìm Giai Kỳ rồi ngỏ ý muốn đưa cô đến một căn hộ trong thành phố, về mặt của cô nhất thời trở nên khó xử, trong lòng rối rắm.

“Chu quản gia, Ngao thật sự muốn cháu rời đi sao?”

Giai Kỳ thật sự không tin anh lại dám đuổi cô đi như vậy! Phải biết sau khi chia tay, cô nghe nói Phi Ngao suy sụp rất lâu mới có thể trở lại bình thường được, không những vậy, đến tận bây giờ anh ta vẫn còn có tình cảm với cô. Nếu không, tại sao lại cưới một người phụ nữ có khuôn mặt giống cô như vậy?

Cô đứng lên, vội vàng muốn đi tìm Phi Ngao nói chuyện, nhưng lại bị Chu quản gia ngăn cản:

“Cậu chủ đang ở trong phòng của Hứa Nhan, xin Giai Kỳ tiểu thư khi khác hãy tìm cậu ấy nói chuyện. Còn nữa, tôi làm việc ở đây nhiều năm như vậy, chưa bao giờ dám tự chủ trương việc gì, cho nên không cần hoài nghi.”

“Không thể nào! Cháu không tin!”

Mắt Giai Kỳ đỏ lên, bộ dạng sắp khóc đến nơi. Chu quản gia liếc mắt nhìn qua, vẫn kiên quyết:

“Nếu thật sự không tin, vậy đợi đến giờ cơm trưa lại hỏi cậu chủ đi.”

Chu quản gia sống trên đời mấy chục năm rồi, có loại người gì mà chưa từng thấy qua? Giai Kỳ có thể ở trước mặt cậu chủ diễn kịch nhiều như vậy là vì cậu ấy từng có tình cảm với cô ta, nếu là người khác, nói không chừng đã bị cậu chủ trực tiếp đá ra ngoài rồi. Việc cô làm Hứa Nhan bị bóng ông cũng biết, đối với loại thủ đoạn tệ hại ấy, ông rất khinh thường.

Giai Kỳ rót nước mắt, dùng tay áo che mặt, yếu ớt nói: “Vậy được rồi, cảm ơn quản gia đã thông báo cho cháu biết.”

Chu quản gia gật đầu, cũng không nói thêm lời nào đã đi ra ngoài.

Người trong phòng vừa thấy ông đi, nước mắt cũng ngừng rơi, mày nhăn chặt lại. Cô đến đây đã mấy ngày, vậy mà chưa thấy Ngao đến tìm cô, toàn là cô chủ động tìm anh ta muốn nói chuyện!

Chẳng lẽ anh ta thay lòng rồi? Giai Kỳ càng nghĩ càng thấy tức điên lên!

Ngày trước lúc còn quen nhau thì Phi Ngao vẫn là một tên ít ơ không chịu lo lắng cho tương lai, chỉ muốn học làm họa sĩ. Về vùi gì chứ, thật vô dụng! Đây còn là ước mơ lớn nhất của anh ta, cho dù cả nhà phà họ Phi đều phản đối nhưng anh vẫn một mực nói với cô sẽ không từ bỏ. Vậy mà mới chia tay hai năm, anh ta lập tức quay về thừa kế sản nghiệp của Phi gia! Chết tiệt!

Nếu sớm biết Phi Ngao hời hợt với cái giấc mộng quái quỷ đó như vậy, cô đã cố sống cố chết bám lấy anh ta rồi, nào có thời gian đi theo tên Alex kia. Hiện tại công ty làm ăn thua lỗ, hần vớ nợ, tương lai làm sao lo cho cô được nữa? Bất quá vì hần không chịu ký giấy ly hôn nên cô phải trốn đi! Ai biết về đến đây, Phi Ngao lại thay đổi rồi!

Cô còn nghe ngóng được mấy năm qua anh chưa từng có bạn gái chính thức, làm sao lại lòi ra một Hứa Nhan chứ! Giai Kỳ cắn móng tay, nội tâm không ngừng lo lắng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô thật sự sẽ hết cơ hội cứu vãn mối quan hệ của hai người!

Không được! Tuyệt đối không thể được! Giai Kỳ mím môi, đi thẳng đến phòng của Hứa Nhan.

Phi Ngao đang ngồi bên cạnh giường, chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của Hứa Nhan. Anh đưa tay sờ trán cô, phát hiện đã không còn sốt mới yên tâm.

Lúc này, Giai Kỳ đứng ở cửa căn chật môi nhìn bọn họ, trong mắt hiện lên vô vàn ủy khuất. Con dâu của Phi gia lẽ ra là cô mới đúng, vì cái gì một người thay thế lại có thể được quan tâm như vậy?

Phi Ngao đứng lên đi ra ngoài, bắt gặp Giai Kỳ đang đỏ mắt nhìn anh. Ngày hôm qua anh đã hạ quyết tâm phải cắt đứt với cô gái này, cho nên trong lòng không có chút dao động.

“Em tìm anh có việc?”

“Em...” Giai Kỳ không hiểu sao khi nhìn thấy vẻ mặt của anh lạnh nhạt thì lại ấp úng không nói được gì.

Phi Ngao đưa tay đóng cửa lại, tránh làm ồn đến người bên trong. Hành động này lọt vào mắt Giai Kỳ khiến cô càng thêm tức giận, ngoài mặt thì cười khổ:

“Em nghĩ đợi tuần sau sẽ chuyển ra, nhưng nếu dùng tiền của anh em lại thấy không ổn lắm, không biết trong công ty có vị trí nào cần tuyển người không?”

Ngẩng mặt nhìn lên, chỉ thấy người đàn ông mặc vest đen cũng đang chăm chú quan sát cô, Giai Kỳ trong lòng khẽ run.

Nói trắng ra thì cô muốn ở lại đây thêm một tuần, hơn nữa còn muốn một vị trí trong công ty anh. Nhưng Phi Ngao cũng không keo kiệt, niệm tình trước kia từng có một đoạn thời gian tốt đẹp, hơn nữa anh vẫn chưa quên chuyên ngành mà cô theo học, nhân nhạ nói:

“Tổ kế toán bên chi nhánh ở thành phố C vẫn còn chỗ.”

Về mặt Giai Kỳ trong nháy mắt đó trầm hẳn xuống, bởi vì thành phố C cách công ty mẹ của DINOZ cũng phải hai ngày đi đường. Đây chẳng phải là muốn đuổi cô đi xa một chút sao?

Cô rũ mi mắt, nói: “Anh rất ghét em sao? Chẳng lẽ vì chuyện trước kia? Đuổi em đi xa như vậy...”

Phi Ngao nhăn mày, không hiểu sao lại cảm thấy đáng về yếu đuối này của cô rất phiền.

“Giai Kỳ, anh thừa nhận mình từng bị ám ảnh bởi hình bóng của em, nhưng đó chẳng qua là vấn đề tâm lý. Hiện tại, anh không có cảm giác, cho nên tốt nhất chúng ta chỉ nên giữ mối quan hệ bạn bè bình thường.”

Một câu, dứt khoát chỉ rõ quan điểm lúc này của anh. Khi đã hiểu được tình cảm của mình, Phi Ngao sẽ không dây dưa mờ ám với bất kì ai khác, kể cả là Giai Kỳ cũng không.

Giai Kỳ nghe xong nghẹn họng, thật sự không thể tin được Phi Ngao có thể vô tình như vậy. Nhưng là nghĩ đến sau này vẫn còn cơ hội, vội mỉm cười:

“Được rồi, tuần sau em sẽ chuyển đi.”

“Hiện tại anh phải đến công ty.”

Phi Ngao nói xong cũng không quay đầu lại, xuống dưới gara, chọn một chiếc màu đỏ rồi lái xe đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiền?

Hứa Nhan bị tiếng điện thoại làm tỉnh giấc, cô đưa tay cảm lên nhìn, thấy cái tên trên màn hình thì không bắt máy mà tắt đi. Nhưng là người bên kia vẫn kiên trì gọi, gọi mãi, đến mức cô cảm thấy không chịu được nữa, đành nhấn nghe.

[Hứa Nhan, sao mày dám không bắt máy? Mày có còn biết tao là ai không hả?]

Đầu dây bên kia vang lên tiếng rống giận dữ của một người đàn ông, Hứa Nhan nghe xong nhăn mày:

“Có chuyện gì?”

[Mày... mày được lắm! Mau gửi tiền cho tao! Tao cần hai mươi ngàn đô!]

Hứa Nhan nghĩ lỗ tai mình có vấn đề, cô run rẩy hỏi lại: “Bao nhiêu? Ông nói bao nhiêu cơ?”

[Hai mươi ngàn đô! Chẳng phải mày có một thằng chồng rất giàu sao? Mày xin nó đi, nếu không được thì dùng cơ thể mày dụ dỗ nó, ngủ một đêm là được!]

“Tôi không có đồng nào cả! Đừng gọi nữa!”

Hứa Nhan lạnh lùng tắt máy, không thể tin được người bố này lại bắt đầu lên con, ngày trước mỗi lần gọi điện thoại cho cô cũng đều mở miệng xin tiền, nhưng còn biết kiềm chế, hiện tại giống như thật sự phát điên rồi! Trong khi tất cả chi phí ăn mặc ngủ nghỉ đều do Phi Ngao lo, cô không thể đi làm, vậy tìm đâu ra mấy chục ngàn đô chứ?

Điện thoại lại tiếp tục rung lên, Hứa Nhan mở to mắt, giận dữ nói: “Ông điên rồi sao? Tôi đã bảo...”

[Bố, bố làm gì vậy? Buông con ra! Dì ơi, cứu con...]

Cả người Hứa Nhan lạnh toát, lập tức im lặng khi nghe được giọng nữ quen thuộc kia, đó không phải là Hứa Vân, em của cô sao?

[Hiện tại tao đang ở nhà dì mày, tao sẽ đem con Hứa Vân đi bán, mày không gửi tiền? Được, tao bắt nó đi lấy chồng như mày, như vậy sẽ có tiền!]

“Ông dám! Dừng lại! Đợi ở đó, tôi lập tức tới!”

[Hừ, nhanh lên!]

Hứa Nhan hoảng loạn, quơ đại túi xách ở trên bàn chạy vội ra ngoài, lúc đi thấy Chu quản gia cũng không kịp chào hỏi đã nói nhanh: “Chú, cháu có chuyện gấp phải làm, chú có thể cho cháu mượn xe không?”

Đây là lần đầu tiên Chu quản gia thấy Hứa Nhan như vậy, tay cô run lên bần bật, tóc hơi rối, ánh mắt lại có vẻ sợ hãi. Ông cũng không hỏi gì, lập tức đem chìa khóa xe ra cho cô.

“Cảm ơn chú, thật sự cảm ơn chú.”

Cô chạy xuống gara để xe, tay vẫn còn cầm điện thoại, không ngừng lẩm bẩm: “Tôi đang trên đường tới, ông đừng làm ra chuyện điên khùng gì!”

[Tao sẽ chờ.]

Hứa Nhan tắt máy, điện cuồng phóng xe hướng về nhà đi cô, vừa đi, cô vừa suy nghĩ, trong lòng không ngừng lo lắng. Làm sao đây? Hiện tại trong người cô không có nhiều tiền như vậy! Mượn Phi Ngạo sao? Mặt mũi nào mà đi mượn người đàn ông đó nữa? Ngày hôm trước cô còn to tiếng báo sẽ trả nợ cho anh ta, dùng cả đời nhất định cũng sẽ trả hết, bây giờ lại muốn mượn thêm sao?

Không còn cách nào khác...

Thời điểm Hứa Nhan dừng lại ở nhà đi mình, hai dì cháu của Hứa Vân đang đứng ở trước cửa ôm nhau, mà bên cạnh là một người đàn ông trung niên khoảng trên dưới năm mươi tuổi đang ngồi hút thuốc. Làn khói mờ bốc lên, che đi đôi mắt đục ngầu của ông ta.

Thấy cô bước xuống xe, ông ta cười một tiếng:

“À, bảo không có tiền, nhưng lại chạy xe xịn như thế này? Cuộc sống của mày hiện tại quá sung sướng rồi thì quên luôn tao phải không? Mày nên nhớ là nhờ tao thì mày mới có thể bước chân vào căn biệt thự đó!”

Hứa Nhan không muốn nói chuyện với ông ta, trước tiên đi đến bên cạnh em gái và dì mình, nhìn một lượt từ trên xuống dưới:

“Em không sao chứ?”

Hứa Vân lắc đầu, nước mắt vẫn còn chưa khô, rõ ràng là bị bố mình dọa sợ. Hôm nay cô không phải đi học nên hai dì cháu ở nhà cùng nhau xem phim, đúng lúc ấy bố cô xuất hiện rồi kéo tay cô, nói là muốn đem cô bán đi. Đến giờ cô vẫn còn run, không tin được đây là lời nói thốt ra từ miệng của một người làm bố!

“Thế nào? Có đem tiền không?” Người đàn ông dụi tàn thuốc xuống bên cạnh, dùng chân day day rồi đứng lên.

Hứa Nhan nhìn ông ta, cắn răng nói:

“Ông không phải con người nữa rồi!”

“Tao mặc kệ, mày muốn nói gì thì nói. Tiền đâu?”

Người đàn ông không thèm quan tâm, chỉ muốn mau chóng cầm tiền rồi rời đi.

“Đợi một lát, tôi đang nhờ người đem tới.”

Hứa Nhan khổ sở trong lòng, lần này lại làm phiền Lâm Dương. Nói thật, ngoài cậu ấy ra, cô chẳng biết mình phải mượn ai một khoản tiền lớn đến như vậy...

Chỉ hai mươi phút sau, khi người đàn ông đã mất hết kiên nhẫn bắt đầu chửi rủa, một chiếc xe khác dừng lại trước căn nhà nhỏ. Lâm Dương từ trên xe bước xuống, vội vàng đi đến, trên tay là một cái thẻ ngân hàng màu xanh nhạt.

Vừa nhìn thấy tấm thẻ kia, người đàn ông lập tức đi tới giật lấy. Mà Lâm Dương tất nhiên nhận thức được người này, cũng không né tránh.

“Có đúng là hai mươi ngàn đô không?”

“Chú có thể đi kiểm tra thử.” Lâm Dương tuy chán ghét nhưng vẫn giữ lịch sự, nói xong lướt qua ông ta, nhìn về phía Hứa Nhan.

Cô khó xử cúi thấp đầu: “Xin lỗi, nhất định sẽ trả lại cho cậu.”

“Không sao, tớ đã nói nếu cần giúp đỡ thì cứ gọi mà.”

Lâm Dương không hề để ý, có thể trước kia hẳn không thể đem ra chừng ấy tiền cho cô mượn, có điều hiện tại thì khác. Hắn có sự nghiệp, tuy không so được với một công ty lớn như DINOZ, nhưng vẫn đủ để gây dựng gia đình của riêng mình, hơn nữa còn có thể đảm bảo cuộc sống luôn sung túc.

“Hứa Vân? Em càng lớn càng xinh ra nha, lâu không gặp, có còn nhớ anh không?”

Thấy người này cười với mình, Hứa Vân cũng kéo khóe miệng: “Dạ có chứ ạ.”

Sao cô nhóc có thể không biết bạn thân của chị mình được chứ? Trước kia cũng từng gặp qua vài lần.

Nhìn bố mình đã đi xa, Hứa Nhan không khỏi đau đầu đưa tay day trán: “Vào trong lại nói.”

Bọn họ mở cửa vào nhà, dì Hứa châm chút nước trà rồi bảo Hứa Vân về phòng cho người lớn nói chuyện. Biết việc quan trọng, cô gái nhỏ ngoan ngoãn rời đi.

Bầu không khí trong phòng khách thoáng chốc có chút ngột ngạt, Hứa Nhan là người đầu tiên mở miệng:

“Dì, con không thể chịu được nữa, nếu còn có lần sau, chúng ta phải làm sao? Con nghĩ hay là mình bí mật chuyển đi nơi khác?”

Lâm Dương thử hỏi: “Chúng ta không thể báo cảnh sát được sao?”

“Dù gì ông ấy cũng là anh trai của dì, dì không nỡ.”

Hứa Nhan còn chưa kịp giải thích, dì đã mở miệng. Bởi vì bọn họ không muốn thấy ông ấy ngồi tù, cho nên mấy lần trước mới nhân nhượng.

Lâm Dương nghĩ lại thấy cũng đúng, vì vậy nói với Hứa Nhan:

“Vậy chuyển nhà đi. Đến nơi khác làm ăn cũng tốt, tớ sẽ giúp đỡ dì Hứa và em cậu.”

“Cảm ơn cậu.” Hứa Nhan cắn môi, thật sự bị Lâm Dương làm cho cảm động. Phải biết số tiền ấy cũng không phải là nhỏ, mà cô vừa mới hỏi đến, cậu ấy lập tức đồng ý. Phần ân tình này, cô sẽ nhớ kỹ không quên!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chồng Cô Là Người Thế Nào?

Dì của Hứa Nhan trước kia bị tổn thương trong chuyện tình cảm nên không kết hôn, trong nhà luôn cảm thấy hơi vắng vẻ, hôm nay có thêm vài người xuất hiện, tất nhiên là vui đến mức cười hi hi:

“Lâm Dương này, nếu con không bận thì ở lại ăn bữa cơm rồi về, cả Hứa Nhan nữa, lâu rồi mới thấy con ghé qua.”

Thấy dì của mình nhiệt tình mời mọc, Hứa Nhan cũng không tiện từ chối, mà cậu bạn của cô lại càng đồng ý nhanh hơn. Hắn nhìn cô, cười nói:

“Hay để tớ ra ngoài mua lẩu về cả nhà cùng ăn?”

“Ừ, vậy cũng được. Tớ đi với cậu.”

Hứa Nhan cầm túi xách lên, thấy hai người rời đi, dì Hứa liền gọi cháu gái mình ra chuẩn bị vật dụng để nấu lẩu, sự việc ồn ào ban nãy mà người đàn ông kia tạo ra cũng nhanh chóng chìm xuống. Hắn là kiểm tra tài khoản ngân hàng xong rồi, thấy đã đủ hai mươi ngàn đô, cho nên ông ta không quay trở lại làm phiền bọn họ nữa.

Lâm Dương nhìn hai chiếc xe trong sân, một chiếc trong đó là của Phi Ngạo, Pagani Huayra, giá trị vô cùng xa xỉ, một chiếc là của hắn, tất nhiên kém hơn rất nhiều, nhưng cũng thuộc hàng đắt đỏ. Hắn lại quay sang nhìn Hứa Nhan dò hỏi:

“Đi xe của tớ đi?”

Thấy cô gật đầu, hắn đi đến mở cửa xe cho cô rồi tự mình ngồi xuống ghế lái. Từ sau lần hợp lõp trở về thì bọn họ không còn liên lạc nữa, bởi vì hắn sợ mình làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Liếc nhìn gương mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của cô, Lâm Dương khẽ thở dài một hơi. Cô trở nên trầm tĩnh hơn trước kia rất nhiều, mà khí chất trên người cũng thay đổi không nhỏ, mỗi cử chỉ đều mang theo chút thành thực của phụ nữ trưởng thành. Hắn không cam tâm, nhưng có thể làm được gì? Trong lòng thoáng chốc chất một mớ cảm xúc hỗn loạn.

“Cuộc sống của cậu thế nào?” Hắn chỉnh giọng mình thấp xuống, làm như lơ đãng hỏi.

“Cũng ổn, cậu thì sao? Công việc làm ăn tốt chứ?”

Hứa Nhan khẽ hỏi lại, hắn cũng chỉ đáp một tiếng rất tốt, sau đó cả hai tiếp tục im lặng. Chạy một lúc, xe dừng trước cửa siêu thị, Lâm Dương định vòng qua mở cửa xe cho cô, nhưng Hứa Nhan đã tự mình bước xuống, nhìn hắn như đang nài:

“Gần đây ngày càng ra dáng đàn ông nha, ga lăng như vậy!”

“Trước kia cũng rất ga lăng mà, do cậu không chịu để ý thôi.”

Lâm Dương ngượng ngùng, trên khuôn đẹp trai xuất hiện một nụ cười mỉm, dáng vẻ ôn hòa tuấn tú khiến cho người đối diện cảm thấy thật dễ chịu. Hắn luôn thích mặc quần áo đơn giản, hơn nữa còn là tông lạnh, nhưng hôm nay phá lệ mặc một cái áo sơ mi đen, bớt đi chút trẻ trung năng động, nhiều thêm một phần nam tính. Hứa Nhan đưa mắt nhìn qua, không khỏi chăm chăm hắn, chín trên mười chứ không đùa đâu.

Bên này Hứa Nhan vừa sóng vai với Lâm Dương bước chân vào siêu thị, bên kia Phi Ngạo đã nghe Chu quản gia báo cáo lại sự việc.

Trong phòng họp, người đàn ông mặc vest đen im lặng không lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, cả người anh tản ra khí lạnh khiến cho mọi người đều bị áp lực vô hình đè ép.

“Tổng giám đốc, tôi... tôi báo cáo xong rồi.” Một người khác đứng bên cạnh anh, khẽ vuốt mồ hôi nói.

“Ừ.”

Phi Ngạo nhàn nhạt đáp, cũng không nói thêm cái gì, khiến cho người kia càng bất an, chân run run. Không hiểu sao giám đốc vừa nhận điện thoại xong, cả người liền trầm xuống như vậy, thật đáng sợ mà.

Đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy anh nhúc nhích, tập thể nhân viên cũng ngồi im thín thít. Phi Ngạo nâng mắt lên, lạnh giọng hỏi:

“Còn có việc?”

Đại ý là, họp xong rồi, tại sao còn chưa giải tán? Vốn đã quen với tính cách quý dị của ông chủ, mọi người cũng không nói thêm gì, lập tức cười hề hề gom đồ đạc bỏ chạy trốn chết, cứ thế, buổi họp kết thúc sớm hơn bình thường rất nhiều. Lúc đi ra ngoài, có người không nhận được thắc mắc:

“Rốt cuộc là chuyện gì? Sao tôi có cảm giác ngái áy không vui?”

“Chuyện của cấp trên, cậu muốn biết? Không cần việc nữa à?”

“Ai da, chỉ là tò mò một chút thôi mà!”

Tiếng bước chân lộp cộp xa dần, trong phòng họp chỉ còn lại một người đàn ông duy nhất ngồi cạnh bàn dài. Đầu ngón tay khẽ trượt, đem điện thoại áp lên tai.

Tiếng tút tút kéo dài khiến cho tâm trạng của Phi Ngạo không được tốt lắm, anh thử gọi lại mấy lần, cuối cùng cũng chẳng ai bắt máy. Cô gái nhỏ này thật là!

Phi Ngạo đứng dậy, đem điện thoại mở lên, sau khi nhìn vị trí trên bản đồ xong liền dứt vào túi quần rồi vội vàng rời khỏi công ty. Máy chiếc xe riêng của anh đều có định vị, cho nên rất dễ dàng tìm được nơi ở của dì Hứa Nhan.

Thời điểm nhìn thấy chiếc bugatti màu đen quen thuộc phóng đại trong tầm mắt, trái tim Hứa Nhan như muốn ngừng đập. Cô vừa mua đồ dùng xong, không nghĩ đến lúc mình trở về liền thấy Phi Ngạo mặc vest đen bước xuống từ trên xe, một tay dứt túi quần nhìn về phía này.

Ánh mắt Lâm Dương khẽ chớp, nghiền ngẫm: “Xem ra chồng cậu rất lo cho cậu, vừa rời khỏi một chút, anh ta liền đi tìm?”

Hứa Nhan đưa tay cầm lấy mấy túi xách rồi vừa mở cửa xe vừa thò dài:

“Thật không biết nên vui hay buồn.”

Thấy cô, người đàn ông tuấn mĩ bước đến gần, cúi đầu nhìn xuống, trên người anh tản ra hơi thở nguy hiểm, dường như rất không hài lòng.

“Tại sao không bắt máy?”

Giọng anh vẫn trầm ấm như thường ngày, nhưng nghe vào trong tai cô lại có một chút tức giận nhàn nhạt. Cô nghe xong chớp mắt nhìn anh, sau đó mới sực tỉnh, đưa tay vào trong túi xách cầm điện thoại ra. Năm cuộc gọi nhớ? Trời ạ! Cô đổi sang chế độ im lặng từ lúc nào mà không biết vậy nè?

“Tôi... bật nhầm chế độ im lặng, không để ý.”

Cô nhỏ giọng giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ bối rối.

“Ra ngoài có chuyện gấp? Chính là đi gặp hắn ta?”

Phi Ngạo nâng mắt lên nhìn Lâm Dương, khiến cho người sau cười khỏ một tiếng. Hắn và Hứa Nhan chỉ đi ra ngoài cùng nhau một lát thôi, đâu cần nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng như muốn giết người vậy chứ?

Hứa Nhan phát hiện anh nhìn cậu bạn thân của mình, nhất thời lo lắng, vội giải thích:

“Không phải! Tôi đến tìm đi và em gái, sau đó gọi Lâm Dương đến nhờ cậu ấy chút chuyện, dĩ của tôi muốn mọi người ở lại ăn một bữa cơm, cho nên tôi ra ngoài mua nguyên liệu.”

Cô cầm bọc thức ăn to dùng giờ lên để làm bằng chứng, hi vọng anh sẽ không chất vấn thêm. Phi Ngạo ừ một tiếng, thật tự nhiên đưa tay ra nắm lấy mấy bọc đồ:

“Đưa cho anh.”

“À... cũng không nặng lắm.”

Hứa Nhan hơi giật mình nhìn anh, muốn từ chối, nhưng là anh đã cầm hết nguyên liệu rồi. Sao hôm nay anh lại có vẻ hiền lành thế? Còn đôi cách xưng hô và rất ga lăng với cô nữa? Cứ nghĩ anh sẽ tức giận lôi cô về nhà xử đẹp?

“Còn ngăn người gì? Em không vào nhà sao?”

Phi Ngạo liếc mắt nhìn Lâm Dương, nhưng lại mở miệng nói chuyện với Hứa Nhan. Cô ho khề một tiếng rồi tiến lên mở cửa cho bọn họ, cuối cùng, nhà di Hứa lại có thêm một vị khách nữa. Lâm Dương nhún vai không nói gì, đi phía sau hai người kia vào trong.

Thấy trước cửa xuất hiện một người đàn ông vô cùng đẹp trai, di Hứa ngỡ ngàng hỏi:

“Ai vậy? Bạn của con à?”

Hứa Nhan ghen một lúc không biết phải nói thế nào, Phi Ngạo đã nhanh hơn cô một bước cúi chào bà, tuy không cười nhưng sắc mặt đã bớt dọa người hơn một chút:

“Xin chào di, cháu là chồng của Hứa Nhan.”

“Chồng?”

“Anh rể ư?”

Hứa Vân ở phía sau cũng giật mình, không phải nói chồng của chị là một người rất rất giàu, hơn nữa rất rất già sao? Anh rể trước mắt vừa cao ráo vừa tuấn tú, hơn nữa cả người toát ra một loại khí chất đặc biệt thu hút, đặt anh vào giữa rừng người cũng cực kì nổi bật nha.

Nghe hai chữ “anh rể” kia, không hiểu sao Phi Ngạo lại cảm thấy tâm trạng bức bối giảm đi không ít.

“Ừm, em vợ.” Anh quay sang chào Hứa Vân, sau đó lại nhìn người phụ nữ trung niên, nói: “Thật xin lỗi di, lẽ ra cháu nên qua chào di sớm hơn.”

“A, không có gì, mau vào đây, đưa đồ cho di, mấy đứa ra bàn ngồi chơi đi.”

Di Hứa sau một lúc sững sờ cũng hồi phục tinh thần, cười toe toét cầm lấy bọc nguyên liệu trên tay Phi Ngạo. Lúc đi vào bếp còn tiện tay kéo cả Hứa Nhan và Hứa Vân theo, cho nên, bên ngoài chỉ còn lại hai người đàn ông.

Hứa Nhan thật không hiểu nổi hôm nay Phi Ngạo làm sao, anh ta không trách cô đi ra ngoài mà chưa xin phép, lại còn cúi người chào di của cô như vậy. Thật sự... làm cho cô rất sốc!

Em gái nhìn cô, trong đôi mắt đen lấp lánh ánh sao, còn có thể nhìn ra tia hâm mộ: “Sao chị không dẫn anh rể qua chơi sớm hơn, nhìn anh ấy rất tốt mà. Lúc trước em còn tưởng bỏ đem chị bán cho một người không ra gì, cho nên không dám nhắc tới, ai ngờ, anh ấy lại xuất sắc như vậy?”

“Em đừng nhìn vẻ ngoài mà đánh giá người khác, anh ta...”

Cô còn chưa nói xong, di đã chặn ngang: “Di thấy cậu ta cũng ổn mà, ít nhất là so với trong tưởng tượng của di đẹp trai và nhả nhặn hơn nhiều.”

Khóe môi Hứa Nhan giãn giãn, tự hỏi rốt cuộc lúc trước di và em gái của cô nghĩ cô cưới người như thế nào chứ? Một ông già lẩm cẩm sắp quy tiên, răng rụng hết sạch sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thay Đổi

Di Hứa bắt tay vào chuẩn bị nấu ăn, Hứa Nhan cũng đứng bên cạnh giúp nhặt rau, áo tay dài theo động tác của cô cọ xát lên vết thương khiến cô hơi đau, chợt nhận ra sáng nay gấp gấp chạy đến chỗ này, còn chưa kịp bôi thuốc. Cũng không biết là Phi Ngạo đắp cái gì lên cánh tay cô mà sáng nay tình

đây, vết thương liền tốt hơn rất nhiều.

Thấy cô cứ nhìn chăm chăm tay mình, Hứa Vân tỉnh tở hỏi:

“Chị làm sao thế? Có cần em phụ không?”

“Không sao, chỉ là chị có chút khó chịu, em tới giúp đi đi.”

Hứa Nhan mỉm cười, đem việc giao lại cho cô em gái nhỏ, sau đó ở bên cạnh trò chuyện cùng nó.

Phòng khách của căn nhà này vốn không rộng lắm, vì vậy hai người đàn ông cao lớn vừa ngồi vào, liền lộ ra vẻ chật chội. Phi Ngạo nhìn bàn trà, không có ý định mở miệng. Người trước mặt anh hiểu rõ Hứa Nhan hơn anh nhiều, cũng là người mà cô ấy tin tưởng. Điều này khiến anh cảm thấy rất thất bại, bất quá, từ hôm nay trở đi, anh sẽ bắt đầu bồi dưỡng tình cảm với Hứa Nhan, để sau này cô có thể ý lại vào anh mà không phải nhờ đến sự trợ giúp của bất kì ai khác!

Phi Ngạo bắt chéo chân, ánh mắt sắc bén nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi đen đối diện. Lâm Dương không chút yếu thế, nhìn sâu vào trong mắt anh:

“Hứa Nhan tìm tôi, mượn hai mươi ngàn đô, anh có biết không?”

Nhìn thấy cái nhăn mày không rõ ràng của anh ta, Lâm Dương hừ một tiếng:

“Ngay cả việc vợ mình bị người ta uy hiếp anh cũng không biết?”

“Cô ấy không nói với tôi.”

Phi Ngạo sắc mặt âm trầm lạnh lẽo nhìn người đàn ông đối diện. Anh quả thật không biết, bởi vì sáng nay phải đến công ty xem xét báo cáo, còn chưa kịp họp xong thì Chu quân gia liền gọi điện nói cho anh là thái độ lúc rời đi của Hứa Nhan không đúng lắm. Anh nghe xong tức tốc chạy đến đây, làm gì có thời gian điều tra?

“Hai mươi ngàn đô? Tôi sẽ trả cho cậu.” Anh suy nghĩ xong, nhàn nhạt nói.

Lâm Dương không vui nhìn anh:

“Cô ấy xảy ra chuyện lập tức tìm đến tôi mà không dám dựa vào anh, anh nói, làm chồng như vậy có phải rất thất bại?”

Phi Ngạo không giận chút nào, đột nhiên cong môi cười nhạt: “A, cậu vẫn biết tôi là chồng cô ấy?”

Lâm Dương nghe xong chỉ thấy vô cùng khó chịu, hần ché bai anh ta làm chồng thất bại, còn hần thì sao? Ngay cả cơ hội để đến với Hứa Nhan cũng không có! Nhưng, hần vẫn phải nói:

“Nếu anh không ép buộc Hứa Nhan ký giấy kết hôn, cô ấy sẽ trở thành vợ của anh sao? Căn bản là anh dùng tiền vũ nhục cô ấy!”

“Từ bây giờ sẽ không như vậy nữa.”

Phi Ngạo trước đây từng coi thường phụ nữ, bọn họ chỉ nhìn chăm chăm vào anh vì muốn cái mỹ danh con dâu nhà họ Phi hay bà chủ của DINOZ mà thôi. Mấy năm qua ai tiếp cận anh mà không có ý đồ? Thậm chí không ít người còn dám động tay động chân, bỏ thuốc kích dục cho anh, chỉ để đòi lấy một chút may mắn trên con đường trở thành phượng hoàng của mình. Nếu có thể mang thai, như vậy, lão cha đang mong có cháu của anh sẽ cho bọn họ danh phận. Mà bên cạnh luôn xuất hiện một đám phụ nữ lúc nào cũng tìm cách tính kế anh, anh không khinh thường bọn họ cũng không được.

Hai người đều giữ im lặng, chìm vào trong suy nghĩ riêng, không nói câu nào nữa. Đợi một lát, nồi lẩu thái cay cũng được mang lên. Di Hứa vô cùng phấn khích, liên tục hỏi thăm Phi Ngạo, còn dặn dò anh chăm sóc Hứa Nhan cẩn thận.

“Hứa Nhan nhà di ấy, tính tình rất là khó chiều, một khi giận lên thì hiếm có ai dỗ được. May mà bình thường nó ít khi nổi giận. A đúng rồi, nếu có người giành đồ ăn của nó, nó liền cáu gắt cho xem. Ngày xưa còn đánh người ta vì dám giật kẹo của nó!”

“Di, đừng nói nữa.”

Hứa Nhan xấu hổ muốn che mặt, sao lại có người đi nói xấu cháu gái của mình như vậy chứ? Và lại trước đây cô còn nhỏ không hiểu chuyện, cho nên mới có thể vì thức ăn mà đánh nhau với người khác, bây giờ đã lớn rồi!

“Cháu sẽ chú ý cô ấy nhiều hơn.”

Phi Ngạo thấy Hứa Nhan gấp thức ăn nhưng bị hực liền tiếp hai lần, liền đem mực gấp vào trong chén của cô, có vẻ rất săn sóc.

Lâm Dương ngồi ở đó, sắc mặt rất kém. Có thể là do hần quá mức im lặng khiến cho người khác chú ý, Hứa Vân đành gấp miếng cá vào chén hần, suýt suýt nhỏ giọng nói:

“Anh ăn đi, đừng có làm mặt lạnh như thế nữa.”

Lâm Dương cũng phát hiện mọi người đang nhìn mình, vội ho khan rồi lấy lại bình tĩnh, cũng cười nói với Hứa Văn mấy câu.

Ăn uống xong, Hứa Nhan còn muốn ở chơi với dì và em một lát, nhưng Phi Ngao lại nắm cổ tay cô, cách một lớp vải mỏng, cô vẫn cảm nhận được da thịt ấm nóng của anh.

“Anh đưa em về.”

“Tôi...”

“Không phải bị đau sao?”

Không đợi Hứa Nhan nói thêm lời nào, anh đã chỉ rõ cảm giác hiện tại của cô. Trong bữa ăn, anh phát hiện tay cô thỉnh thoảng hơi run, còn tiếp tục cõng nữa, vết thương sẽ lại nặng thêm, nói không chừng còn để lại sẹo sâu.

Anh ta để ý đến chi tiết nhỏ như vậy sao? Hứa Nhan cúi đầu, không muốn để bản thân chìm vào trong sự ôn nhu bất ngờ của anh.

Lâm Dương nghĩ đến việc chuyển nhà của dì Hứa, thấy sắp phải đi, liền cho cô một lời bảo đảm: “Chuyện cậu nhờ, tớ sẽ hoàn thành trong ngày mai.”

“Được vậy thì tốt quá, cảm ơn cậu.”

Hứa Nhan bị Phi Ngao nhìn chăm chăm, không thể làm gì hơn là chào tạm biệt mọi người, ngoan ngoãn đi theo anh. Lúc Phi Ngao mở cửa xe cho cô, cô có cảm giác như mình đang gặp ảo giác, dường như anh ta trở nên dịu dàng hơn một chút so với trước đây?

Cô ngồi xuống, nhìn chiếc xe mình lái đến còn nằm phía trước, chỉ tay nói: “Tôi đi cùng anh thế này, còn nó thì sao?”

“Anh sẽ cho người lái về, không cần lo.”

Hứa Nhan nghe anh đáp, kéo dài giọng “à” một tiếng, cũng không biết nói gì nữa.

“Số tiền em mượn Lâm Dương, anh đã cho người trả lại rồi.”

“Tôi vốn không muốn thiếu nợ anh thêm nữa!” Hứa Nhan nhấn mạnh.

“Tiền của anh, cũng là của em, không cần trả.”

Từng câu từng chữ của anh đều nhẹ nhàng không thể hiện chút cảm xúc nào, nhưng lại làm cho cô ngỡ người thật lâu. Anh nói cái gì? Cô không nghe lầm đâu nhỉ?

Phi Ngao chậm chạp không khởi động xe, nghiêng người sang bên cạnh cài dây an toàn cho cô, cơ thể anh thơm mùi cà phê, rất dễ gây nghiện. Cô hít một hơi, yên lặng để anh giúp mình.

Làm xong, anh lại kéo cổ tay cô, cẩn thận đem tay áo xắn lên, thấy vết bồng sưng đỏ rồi tím rồi mủ, chân mày nhíu lại:

“Em không biết đau sao?”

Hứa Nhan mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn anh, mím mím môi: “Phi Ngao, rốt cuộc anh muốn thế nào? Đột nhiên dịu dàng với tôi như vậy, là có mưu đồ sao? Thật khó hiểu, người anh yêu cuối cùng đã quay trở lại tìm anh, tại sao còn dây dưa không rõ với tôi?”

Ngay lúc cô hạ quyết tâm không để ý đến anh nữa, anh lại nhảy ra quán quýt cô, đúng là một người đàn ông đáng ghét.

Phi Ngao thả tay cô ra, ngược mắt đối diện với khuôn mặt nhỏ xinh của cô, môi mỏng hơi cong lên:

“Anh phát hiện mình không còn yêu Giai Kỳ nữa, phải làm sao đây?”

Ánh mắt của anh thật bình tĩnh, mặc dù lời nói mang theo ý cười cợt, nhưng cô biết anh đang rất nghiêm túc. Không yêu nữa? Tình cảm cất giấu trong lòng suốt mấy năm trời, sao có thể dùng thái độ hời hợt như thế để trả lời chứ?

“Thật ra từ hôm qua, anh đã hiểu được thứ mình muốn rồi.”

Phi Ngao đưa mặt lại gần, chớp mũi cơ hồ chạm đến mũi cô, khiến cho ai đó cứng người lùi về sau một chút, câu tiếp theo thoát ra khỏi miệng anh càng làm cho đầu óc cô trở nên mơ hồ. Anh nhìn cô thật lâu, chợt cười nói:

“Hứa Nhan, hiện tại, em mới chính là vợ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Điều Kiện

“Hứa Nhan, hiện tại, em mới chính là vợ anh.”

Vợ ư? Lời này nói ra từ miệng của Phi Ngạo làm cho người ta có cảm giác không chân thật chút nào. Nhưng là ánh mắt nghiêm túc cùng nóng bỏng còn chưa tắt trong con ngươi của anh khiến Hứa Nhan không thể không chế được cảm xúc nữa, trái tim nhỏ của cô nhảy lung tung trong lồng ngực. Nhìn anh ngày càng áp sát mình, hai gò má phồng ửng đỏ, thậm chí lỗ tai và cẳng cổ trắng ngần cũng không chịu thua kém đã bắt đầu đổi màu.

Phi Ngạo nhìn cô gái nhỏ đang xấu hổ nghiêng đầu, khẽ cười một tiếng.

“Anh cười gì chứ?”

Người nào đó bị anh chọc cho xù lông, lập tức trừng mắt. Chẳng qua Hứa Nhan vừa xoay đầu lại, hơi thở nam tính đã gần trong tang tóc. Không biết Phi Ngạo kéo dây an toàn ra từ lúc nào, nghiêng người liền phủ xuống một nụ hôn. Cánh môi hồng hào mềm mại bị anh khẽ liếm, sau đó không có tiếp tục dây dưa, chỉ là hôn nhẹ một cái mà thôi.

Thấy vẻ mặt của cô như vừa ăn trứng ớt cay, anh càng vui vẻ, tay nhanh chóng khởi động xe.

“Trước trở về, anh sẽ gọi bác sĩ đến xem vết thương cho em.”

Hứa Nhan không trả lời, tâm tình phức tạp nhìn chằm chằm vào anh. Đối với một người đàn ông có mị lực như Phi Ngạo, nói không xiêu lòng cũng khó, hiện tại còn bày ra dáng vẻ ôn nhu như vậy thì làm sao cô chịu nổi?

Cô sờ sờ khoe môi, chần chờ một lúc, cuối cùng cắn răng hỏi:

“Anh nói tôi là vợ anh đúng không? Vậy hôm trước anh còn cùng người khác “thân mật” là có gì? Chẳng lẽ đó là việc một người chồng nên làm sao?”

Phi Ngạo nghe cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “thân mật”, khẽ nhíu mày, nhất thời không nhớ nổi khoảng thời gian gần đây anh đã ngủ với người phụ nữ nào.

Hứa Nhan không thấy anh trả lời, cho là người này chột dạ không thể giải thích được, vậy nên tâm trạng cũng âm ảm đi nhiều. Đúng lúc đó, anh lại nhàn nhạt lên tiếng:

“Em nói rõ xem, anh thân mật với ai? Khi nào?”

“Còn chớ! Lần đó tôi lau dọn xong trở về, lúc đi ngang qua phòng làm việc, tận mắt nhìn thấy!”

Cô có chút tức giận, giọng cũng muốn lạc đi, cảm giác giống như mấy mụ đàn bà chanh chua đi bắt ghen vậy! Thấy mình phản ứng thái quá, vội ho khan một tiếng, bình tĩnh nói:

“Ý tôi là, tôi tận tai nghe được âm thanh của cô gái kia.”

“Em xác định anh và cô ta làm chuyện đó?”

Phi Ngạo thấy cô quan tâm đến mình như vậy, ngược lại tâm trạng rất tốt, mặc dù đang chuyên chú lái xe nhưng vẫn có dư thời gian quay sang liếc nhìn về mặt khi ghen của cô một cái. Ừ, rất đáng yêu.

“Tôi... tôi không chắc lắm. Chẳng lẽ không phải?”

“Khi đó em nghe thấy cái gì? Thuật lại thử xem.”

Nghe thấy cái gì? Toàn là âm thanh dâm đãng của hai người! Bảo cô làm sao mặt dày lặp lại những từ đó được hả? Hứa Nhan uất nghẹn, thật sự rất muốn đập cho người đàn ông này một cái! Anh cố tình trêu tức cô sao?

Phi Ngạo đúng là cố ý khiêu khích, khiến cho chú mèo nhỏ này xù lông với anh. Bộ dáng khi tức giận lại mang theo ngượng ngùng của cô quả thật có lực sát thương rất lớn với đàn ông. Thấy cô không thêm nói chuyện với mình nữa, anh đành giải thích:

“Anh thật sự trong sạch.”

“...” Có quý mới tin! Đàn ông các người, vào thời điểm có cô gái xinh đẹp nào đó xuất hiện thì liền hóa thân thành động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới hết!

“Lúc đó anh cảm thấy mình bắt đầu thích em, nên tìm người thử một chút xem sao. Kết quả, đối mặt với họ, anh lại lên không được.”

Hứa Nhan nghe xong đột nhiên hết bực bội, còn cảm thấy buồn cười, chớp mắt nhìn anh: “Không lên được? Chẳng lẽ anh yếu như vậy sao?”

Phi Ngạo khinh thường không thèm so đo với châm chọc của cô, chân đạp ga tăng tốc.

“Muốn biết có yếu hay không, trở về thử một chút đi.”

Được rồi, cô chịu thua! Da mặt người này sao lại trở nên dày như vậy? Bất quá thấy Phi đại thiếu gia kiên nhẫn giải thích, cô nghĩ mình sẽ thử tin anh một lần. Nếu đối phương đã muốn phối hợp với cô nói chuyện yêu đương, cô cũng không thể ỷ khuất bản thân mình.

Thời điểm về đến biệt thự, trong phòng khách đã ngồi sẵn một người, tuy làn da trắng mịn, ngũ quan lại có chút xinh đẹp giống phụ nữ, nhưng giọng nói của hần phá lệ trầm thấp.

“Tên kia, có biết ông đây chờ bao lâu rồi không hả?”

“Không biết.”

Phi Ngạo thần nhiên đáp, sau đó ôm eo Hứa Nhan đến ngồi đối diện hần ta, sẵn tiện giới thiệu với cô:

“Đây là Trần Thụy.”

“Chào bác sĩ Trần, tôi là Hứa Nhan.”

Hứa Nhan mỉm cười, cảm thấy đáng vẻ làm bầm chùi rửa của Trần Thụy lúc này thật giống như em gái mình mỗi khi thi không tốt.

“Ài, gọi tôi đến đây, cuối cùng cũng không nói được câu nào từ tế hết.” Trần Thụy bĩu môi, vừa cầm băng gạc ra vừa nhìn cánh tay của Hứa Nhan rồi thờ dãi. “Sao cô lại không cẩn thận như vậy chứ?”

Vết thương lại vỡ ra, có những nơi đang bắt đầu rướm máu, so với ngày hôm qua chẳng khác hơn là bao. Hứa Nhan nhìn thăm trạng này, nuốt nuốt nước miếng, vô thức siết chặt lấy áo Phi Ngạo. Thấy đáng vẻ khuôn mặt của cô, anh đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn:

“Lúc này mới thấy đau?”

Hứa Nhan thành thật gật đầu, mặc dù Trần Thụy đã cố gắng xử lý một cách cẩn trọng nhất, nhưng cảm giác đau rất khi bông gòn chạm vào vết thương vẫn khiến cô nhăn chặt mày.

Phi Ngạo đưa tay sờ sờ đầu cô giống như vuốt ve sủng vật, khẽ an ủi:

“Cố chịu một chút, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Trần Thụy trợn trắng mắt, không thể tin nổi người đàn ông này có thể dịu dàng như thế. Trong lúc hần phân tâm, tay run lên, kết quả liền khiến Hứa Nhan hít một hơi dài.

Phi Ngạo quăng qua ánh mắt cảnh cáo:

“Băng bác sĩ của cậu dùng để trung sao?”

“Khụ khụ... Xin lỗi! Xong ngay đây!”

Rất nhanh, việc băng bó cũng hoàn tất. Sau khi dặn dò cô không được để vết thương chạm vào nước xong, Trần Thụy liền ôm đồ đi về, ra đến cửa mới quay mặt vô mắng Phi Ngạo là đồ vô lương tâm, đồ tư bản bóc lột!

Hứa Nhan nhìn hần dám mắng Phi Ngạo không kiêng nể gì, tò mò giơ cánh tay băng kín mít lên huơ về phía cửa:

“Trần Thụy là bạn của anh sao?”

“Ừ, có thể xem là bạn.” Phi Ngạo rót cho mình ly nước, nhàn nhã đáp.

Hứa Nhan ồ một tiếng, sau đó mới cười đầy ẩn ý nhìn anh:

“Anh nói thử xem, quan hệ của chúng ta bây giờ rất tốt đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sau này tôi có thể ra ngoài mà không cần xin phép không?”

“Không thể.”

Trả lời vô cùng dứt khoát, thậm chí không thèm suy nghĩ thêm chút nào. Cái gì mà “em là vợ anh”? Nhốt cô như vậy chẳng khác gì nuôi thú cưng, đúng giờ cho ăn, hứng lên thì dắt ra ngoài dạo phố! Cô bất mãn nói:

“Anh đã bảo chúng ta là vợ chồng, vậy ít nhất cũng nên đối xử với tôi bình thường! Đây là giam lỏng!”

“Em muốn ra ngoài làm gì?”

Phi Ngao mặc dù biết mình hơi quá đáng, nhưng để cô chạy nhảy bên ngoài như vậy anh không yên tâm.

Hứa Nhan biết việc đàm phán với người đàn ông này sẽ không dễ dàng, nhưng cô sống tự lập mười mấy năm qua đã sớm quen, suốt ngày ở trong nhà, buồn chán đến mức sắp tự tử rồi.

“Tôi nghĩ muốn đi làm, cảm giác ăn bám rất mất mặt.”

“Em ăn bám chồng mình, có gì mà mất mặt?”

Phi Ngao đưa cho cô một ly nước, Hứa Nhan hơi ngẩn ra rồi cảm lấy, uống xong mới bày ra dáng vẻ đáng thương nhìn anh.

Anh liếc mắt qua, hơi mềm lòng, liền giơ hai ngón tay lên trước mặt cô:

“Em có thể ra ngoài không cần xin phép, nhưng anh có hai điều kiện. Thứ nhất, tuyệt đối không được cùng người đàn ông khác tiếp xúc quá gần gũi, đặc biệt là Lâm Dương.”

Nói xong chưa cho cô chút thời gian suy nghĩ, mà Hứa Nhan không có vẻ gì là phản đối, dù sao thì cô cũng là phụ nữ đã gả ra ngoài rồi, hơn nữa có chút bảo thủ, sẽ không thích đến gần đàn ông. Lâm Dương cũng rất lịch sự, đáng hoàng, chưa bao giờ làm ra mấy hành động phi lễ với người khác. Thấy cô gật đầu, anh lại tiếp:

“Thứ hai là... đến DINOZ, làm thư ký cho anh.”

“Không được!” Hứa Nhan gần như phản xạ có điều kiện mà hô lên. “Như vậy có khác gì chạy đến chỗ công ty anh ăn bám đâu?”

Phi Ngao lật xem tin nhắn vừa mới nhận được, không ngẩng đầu lên, nói:

“Không chấp nhận thì ngoan ngoãn ở nhà, em cứ từ từ suy nghĩ.”

Dưới sự kiên định của anh, Hứa Nhan không thể làm gì hơn là thỏa hiệp, bất quá cô cũng có điều kiện:

“Thời điểm ở công ty, tôi không muốn mọi người biết quan hệ của chúng ta. Hơn nữa, trong lúc làm việc công, không được làm việc tư!”

Việc tư ở đây là việc gì, tự nhiên Phi Ngao cũng nghe hiểu được. Anh cũng chưa có ý định khiến cuộc sống của cô bị xáo trộn, vì vậy việc cô là vợ anh, tạm thời không để người khác biết cũng tốt. Anh cất điện thoại đi, khẽ gật đầu:

“Được, anh sẽ sắp xếp công việc cho em sau. Hiện tại em lên phòng trước, anh ra ngoài có việc, buổi tối lại về.”

“Ừm.”

Hứa Nhan cũng hơi mệt mỏi, đáp một tiếng rồi tự mình trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ngọt Ngào

Đến tận nửa đêm, Phi Ngao mới trở về, tuy trong ánh mắt không giấu được nét mệt mỏi nhưng tinh thần rất tốt. Anh tắm rửa xong, ăn qua loa chút đồ lót bụng rồi đi đến phòng của Hứa Nhan. Cẩn thận mở cửa ra, nhờ ánh sáng nhàn nhạt từ đèn ngủ nhìn vào, phát hiện cô gái nhỏ kia đang nằm trên giường cuộn người lại, dáng ngủ của cô rất đáng yêu, nhưng cũng không phải thói quen tốt, cứ như vậy, ngày hôm sau bảo đảm sẽ bị đau lưng.

Anh đến gần, nhẹ nhàng nằm xuống, lúc này cô liền có phản ứng, lồm bồm gì đó rồi đưa đầu dụi vào ngực anh, tìm vị trí thoải mái để ngủ.

Phi Ngao đưa tay vuốt tóc cô, sau đó ôm cô nhắm mắt lại, cảm giác khi có người ở bên cạnh cũng không tệ lắm.

Sáng sớm tinh dậy, Hứa Nhan không khỏi giật mình nhìn khuôn mặt tuần tú đang gần trong gang tấc. Anh về khi nào? Vành mắt hiện lên vết thâm quầng thật nhạt, giống như đêm qua làm việc rất khuya? Hay là tướng ngủ của cô quá xấu nên làm anh khó chịu?

Hứa Nhan nhích người muốn xuống giường, động tác hết sức nhẹ nhàng sợ làm anh thức giấc, nhưng vẫn là khiến người kia phát hiện ra. Anh mở mắt, đầu tiên là nhãn mày nhìn ánh nắng chiếu vào cửa kính, sau đó mới ngồi dậy, tóc trên trán có chút rối, bộ dáng ngái ngủ lười biếng càng tăng thêm sức hấp dẫn, nhìn vào có một loại tư vị quyến rũ khác hẳn bình thường. Hứa Nhan khso khăn dòi đi tầm mắt, hắng giọng nói:

“Vẫn còn sớm, anh ngủ thêm chút nữa đi.”

Phi Ngao ừm một tiếng, nhìn cô chạy trốn chết vào nhà tắm, cũng tiến vào chuẩn bị đánh răng rửa mặt. Thấy anh đi vào, cô liền lùi sang một bên nhường chỗ. Nhà tắm rất rộng, diện tích bằng một nửa căn trọ trước kia cô thuê, những thứ như xà bông gội đầu, sữa tắm này nọ đều có đủ hai bộ cho cả nam và nữ vì trước thời gian trước anh hay chạy sang phòng cô “làm chuyện mờ ám”.

Hứa Nhan nghiêng đầu nhìn Phi Ngao, lần đầu tiên thấy anh thoải mái trước mặt cô như vậy, trong lòng không hiểu sao lại rất vui vẻ.

Làm vệ sinh cá nhân xong, lại thay đồ, Hứa Nhan xuống nhà bếp nhìn thử một chút. Đầu bếp chính và hai người khác đang ở bên trong chuẩn bị bữa sáng, thấy cô thì đồng loạt cúi người chào:

“Cô Hứa.”

Phi Ngao ở phía sau mặc quần tây âu cùng áo sơ mi trắng đi vào, kết hợp đơn giản này vẫn luôn không lỗi thời.

Không hiểu sao hôm nay boss lại xuống xếp nhìn bọn họ, người đàn ông lớn tuổi nhất cười cười, dè dặt hỏi:

“Ông chủ có gì dặn dò sao?”

Chỉ thấy anh đưa tay vòng qua eo Hứa Nhan, thật tự nhiên nói:

“Muốn ăn cái gì thì nói bọn họ làm.”

“À... gì cũng được, cứ để họ làm món sở trường đi.”

Ở trước mặt người khác mà ôm ôm ấp ấp như vậy, Hứa Nhan có chút không quen, nhìn cánh tay đang ôm eo mình, lại ngẩng đầu lên nhưng không thấy được gì ngoài cằm anh, thuận miệng hỏi:

“Hôm nay không phải đi làm sớm sao?”

“Không vội. Em muốn học nấu ăn?” Anh đưa tay sờ gò má trắng mịn của cô, bởi vì không có trang điểm nên xúc cảm mềm mại vô cùng. Đạo gần đây cũng nghe Chu quán gia nói qua, cô thường xuống bếp.

“Đến xem một chút thôi.”

Cô ngượng ngùng đáp, người này trước kia thì mặt mày âm trầm tựa như một dã thú nguy hiểm lúc nào cũng làm cho người ta sợ hãi, hiện tại lại biến thành động vật ăn cỏ hiền lành như vậy, làm cô rất khó thích ứng.

Phi Ngao ôm eo cô ra ngoài bàn ăn ngồi, một lát sau liền có người mang bữa sáng lên. Hứa Nhan uống một ngụm sữa rồi hỏi:

“Khi nào thì tôi có thể đi làm?”

“Tay em còn chưa khỏi.” Phi Ngao thân nhiên trả lời.

Đại ý là khi nào vết thương của cô lành thì có thể ra ngoài, Hứa Nhan vừa nghe liền hiểu được, nhìn cánh tay của mình bị băng kín mít, lại nghĩ tới bản thân đã chuẩn bị đầy đủ mà vẫn không thể đi làm, bất đắc dĩ nói:

“Bỏng kiểu này, cũng phải nửa tháng mới có tiến triển, chẳng lẽ tôi phải ở nhà suốt nửa tháng kế tiếp sao?”

Phi Ngao biết cô sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, nhưng không chịu thỏa hiệp chút nào, chỉ nói:

“Ăn sáng đi.”

Hứa Nhan đang định xuống nước năn nỉ, mắt lại nhìn thấy có người đi vào đây, lập tức ngậm miệng không nói nữa.

“Ngao, Hứa Nhan, hai người dậy sớm thật.”

Giai Kỳ mặc váy ngủ màu trắng dài đến bắp đùi, vừa vặn đủ che phần mông căng tròn của mình, trên khuôn mặt xinh đẹp toát ra nét dịu dàng thùy mị, đối lập hoàn toàn với trang phục công sở bao gồm quần ống đứng và áo sơ mi trên người Hứa Nhan. Tuy Hứa Nhan mặc quần dài, nhưng dáng vẻ vẫn như cũ có chút quyến rũ, xinh đẹp lại không dung tục.

Đối với lời chào hỏi của Giai Kỳ, Phi Ngao chỉ ừ một tiếng, cảm giác như anh lạnh nhạt hơn trước rất nhiều. Cô nàng cũng không cảm thấy xấu hổ, thật tự nhiên ngồi xuống đối diện Hứa Nhan rồi chớp mắt nói:

“Xin lỗi, tôi nghe nói tay cô bông rất nặng? Lúc đó tôi không cố ý.”

“Không sao.”

Hứa Nhan như có như không cười một tiếng, cúi đầu ăn sáng. Bàn ăn có ba người, lại chỉ có hai phần ăn, không khỏi có chút kì cục. Phi Ngạo gọi đầu bếp ra, bảo họ làm thêm một phần, sau đó cũng im lặng mà cắt beefsteak trên đĩa cho vào miệng. Từ khi Giai Kỳ xuất hiện, không khí liền có chút quý dị, ba người đều không nói chuyện.

Giai Kỳ có cảm giác như cô là kẻ phá đám vậy, hơn nữa hai người kia đều mặc quần áo tương đối lịch sự, riêng mình vẫn còn mang nguyên bộ váy ngủ, sắc mặt thoảng chốc đen lại, nhưng vẫn cười nói:

“Cái đó... Hứa Nhan, hôm nay cô chịu đi làm rồi sao?”

Hứa Nhan nghe xong ngẩng đầu lên, ánh mắt không vui. Chịu đi làm rồi sao? Ý của cô ta là từ trước đến giờ cô mặt dày không muốn đi làm?

Thấy vẻ mặt Hứa Nhan khó chịu, Giai Kỳ tự nhiên rất thoải mái, chẳng qua mặt ngoài vẫn đưa tay che miệng hoảng hốt, vội sửa lời:

“Xin lỗi, tôi ăn nói không được uyển chuyển lắm. Chẳng qua tôi nghe người làm nói từ khi cô đến đây thì chưa từng ra ngoài đi làm. Tôi khiến cô khó chịu sao?”

Hứa Nhan không thèm trả lời, cô rất lười cùng người khác diễn trò, đặc biệt là đụng trúng bạch liên hoa thì càng nhức đầu, không vui cũng phải vừa cười vừa đáp, rất mệt mỏi, chẳng bằng trực tiếp lờ đi. Mà Phi Ngạo cũng là ánh mắt lạnh nhạt quét qua trên người Giai Kỳ, khiến cho cô ta cứng miệng. Một mình một người nói này giờ, chẳng khác gì trò hề cả.

Lúc đầu bếp mang phần ăn của Giai Kỳ lên thì hai vợ chồng người ta cũng đã ăn xong, đều đứng dậy chuẩn bị đi. Phi Ngạo tốt bụng nhắc nhở Giai Kỳ:

“Em ăn xong thì sớm một chút dọn đồ, anh sẽ cho người đưa em đến thành phố C.”

Phi Ngạo không còn thích cô gái này nữa, tất nhiên cũng ít nhiều nhận ra cô là người trong ngoài không đồng nhất. Mấy ngày trước anh còn có chút cảm tình với Giai Kỳ, sau khi biết cô cố tình khiến Hứa Nhan bị bông, anh liền khó chịu ra mặt.

Nhìn hai người sóng vai ra ngoài, Giai Kỳ thần thờ không động đũa được, vẻ mặt cảm hận cắn chặt răng. Tại sao? Chẳng phải cô là mối tình đầu của anh ư? Vì cái gì hiện tại lại đối xử với cô như vậy chứ?

Giai Kỳ tức giận quăng đĩa bát tét trước mặt xuống, khiến nó vỡ thành nhiều mảnh, nước sốt bắn tung tóe ra xung quanh.

Người hầu trong nhà không ai nói gì, chờ cô ta bỏ đi thì cẩn thận tiến lên lau dọn. Trong lòng họ thầm rửa người này, không có việc gì làm lại đi đập đồ. Nếu không phải Chu quân gia nói người nọ là khách, nói không chừng đã bị đám người hầu chửi thẳng mặt rồi. Ngày hôm trước còn hồng hách mắng bọn họ, bề ngoài xinh xắn nhưng lòng dạ thật chẳng tốt đẹp gì.

Hứa Nhan theo chân Phi Ngạo ra đến cửa, vốn định nhân cơ hội này theo anh đến công ty luôn, nhưng bị anh cản lại.

“Khi nào tay em lành hẳn thì hãy nghĩ đến việc đi làm, hiện tại ngoan ngoãn ở nhà chờ anh. Nếu thật sự buồn chán thì có thể ra ngoài dạo chơi một chút.”

Hứa Nhan đang ỉu xiu chợt nghe đến câu cuối, nháy mắt liền cười tươi:

“Có thể ra ngoài sao?”

Thấy người đối diện gật đầu xác nhận, cô kiễng chân hôn một cái lên gò má của anh.

“Cảm ơn anh, đi làm vui về.”

Phi Ngạo bị cô tấn công bất ngờ, trên gò má liền in một dấu hôn hồng hồng, ánh mắt sâu thẳm khóa chặt lấy đôi môi xinh đẹp của cô. Hứa Nhan buồn cười nhìn mặt anh, cầm khăn giấy ra, còn chưa kịp lau giúp anh đã bị người đối diện ôm eo, nhanh như chớp hôn xuống. Đầu lưỡi linh hoạt khẽ tách hàm răng của cô ra, nhẹ nhàng trượt vào trong. Hai thân ảnh ôm sát nhau không một kẽ hở, người đàn ông không ngừng mút lấy đầu lưỡi của cô, khiến cho cô có cảm giác hít thở ngày càng khó khăn.

Hứa Nhan bị anh hôn đến choáng váng, vội vàng vỗ vào lưng anh một cái, thể này anh mới buông tha cho môi cô.

“Cái này xem như hôn chào buổi sáng.”

Anh thần nhiên nói, sau đó cầm khăn giấy trong tay cô lên tự lau mặt, hiển nhiên anh biết Hứa Nhan vừa in lên má anh một dấu hôn.

Hứa Nhan mặt mày đỏ ửng đứng ở nơi đó, son môi cũng trôi hết hơn phân nửa, bị người đàn ông này nuốt sạch.

Phi Ngạo lại đưa tay vuốt tóc cô, sau đó mới nói: “Anh đi làm.”

Hứa Nhan gạt đầu nhìn anh lên xe, sau đó mới đem kính tiện dụng trong túi xách ra nhìn, quả nhiên son môi đã nhạt đi rất nhiều, cánh môi dưới vẫn còn dấu răng nhàn nhạt. Cô vừa chép miệng xoay người lại, liền nhìn thấy Giai Kỳ đứng cách mình mấy bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Phá Lệ Ôn Nhu

Đối với Giai Kỳ, Hứa Nhan không biết mình nên ghét bỏ hay đồng cảm đây? Cô cũng nghe qua một chút giai thoại về quá khứ của người này, từ khi còn học đại học đã sống tự lập, mỗi tháng còn gửi không ít tiền về cho gia đình, tính ra cũng là một cô gái mạnh mẽ, đích xác đáng ngưỡng mộ.

Lại nói tới chuyện tình cảm của Giai Kỳ thì khá là thú vị, cô ta may mắn vớ được một người đàn ông có nhan sắc, có tiền tài và địa vị như Phi Ngạo, vì sao chia tay? Chẳng lẽ Phi Ngạo đối xử với cô ta không tốt ư? Chuyện này không có khả năng! Hứa Nhan vẫn còn nhớ rõ người đàn ông kia trước đây đã nói cưới cô vì khuôn mặt giống với người yêu cũ này, chứng tỏ anh từng rất yêu Giai Kỳ.

Hứa Nhan chậm rãi hướng về bên trong, lại bị Giai Kỳ chặn đường. Đôi mày thanh tú lập tức nhướng lên:

“Cô muốn nói chuyện với tôi sao?”

Giai Kỳ bậm môi, nhanh chóng nói:

“Tôi chỉ muốn cô nhận thức được một điều, Phi Ngạo chọn cô là vì...”

“Vì khuôn mặt của tôi giống cô?” Hứa Nhan không kiên nhẫn cắt ngang. “Tôi đã nghe anh ta nói nhiều lần rồi, không cần cô nhắc nhở.”

Về mặt thân nhiên của Hứa Nhan khiến Giai Kỳ không chịu được:

“Nếu đã biết, vậy sao cô còn có thể mặt dày bám lấy anh ấy?”

Cô mặt dày bám lấy Phi Ngạo sao? Lần trước đề nghị ly hôn, rõ ràng người phản đối là anh ta! Hứa Nhan không giận, ngược lại bật cười:

“Giai tiểu thư, mặc dù khuôn mặt của chúng ta giống nhau, nhưng cô nên biết tính cách cả hai lại khác biệt một trời một vực. Nếu Phi Ngạo thật sự còn yêu cô, thì thời điểm cô trở về, anh ta đã đá tôi ra khỏi nơi này rồi.”

Mặc dù ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng Hứa Nhan cũng rất không thoải mái. Hai chữ “thể diện” vẫn quanh quẩn không chịu buông tha cho cô, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt của Giai Kỳ, cô có cảm giác vô cùng khó chịu.

Tất nhiên, Giai Kỳ cũng sẽ có cảm giác tương tự, thậm chí còn mãnh liệt hơn. Bởi vì trong tiềm thức, cô ta cho rằng cô ta mới là bản gốc, mà Hứa Nhan là người thứ ba chen chân vào mối tình này!

Hứa Nhan cầm điện thoại lên nhìn giờ, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Giai Kỳ, mặc dù cô là mối tình đầu của Phi Ngạo, nhưng chính cô đòi chia tay, sau khi đá anh ta còn đi nước ngoài ở mấy năm, kết hôn cùng người khác. Hiện tại cô quay lại đây, là muốn nói lại tình xưa? Thử cho tôi nói thẳng, không có khả năng!”

Sáng nay Hứa Nhan muốn đi làm nên cố tình mang giày cao gót, lúc này đứng cạnh Giai Kỳ rõ ràng cao hơn một chút. Ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của Hứa Nhan làm cho cô ta có cảm giác bị khinh thường, không khỏi cắn môi ủy khuất, nhưng lại không phản bác được gì. Lúc trước Giai Kỳ nghĩ Phi Ngạo cho cô ta ở lại biệt thự là vì còn yêu cô ta, nhưng thật ra hôm trước tìm anh nói chuyện, anh cũng đã nói rõ vì niệm tình ngày xưa từng có một đoạn thời gian vui vẻ nên mới cho cô ta ở nhờ!

Giai Kỳ cắn giận cúi đầu, móng tay đâm sâu vào trong da thịt mang đến cảm giác đau đớn nhàn nhạt.

Hứa Nhan không để ý đến cô ta, khẽ thở dài trong lòng rồi đi lên lầu, chuẩn bị thay quần áo ra ngoài. Từ trước đến giờ cô rất ít nói những lời khó nghe, cũng không thích tranh đấu, nhưng càng im lặng, đối phương sẽ càng được nước làm tối, còn cho là mình sợ hãi họ.

Tìm một cái quần jean để thay ra xong, Hứa Nhan xuống dưới lầu lái xe của Phi Ngạo đến nhà di. Nếu đã xác định sẽ chung sống hòa bình với người đàn ông kia, cô không ngại sử dụng phương tiện của anh.

Lúc này Lâm Dương cũng có mặt, đang cho người mang đồ đạc ra ngoài xe tải lớn, chuẩn bị dọn đến nơi khác.

Thấy Hứa Nhan đến, hần lộ ra tươi cười dịu dàng:

“Đến rồi sao?”

“Ừ. Chẳng phải ngày mai mới bắt đầu thu dọn à, sao lại dời lên trước một ngày rồi?” Hứa Nhan nhìn qua đồng thùng giấy lớn trước cửa nhà, khó hiểu hỏi.

“Ngày mai tớ có việc bận.”

Lâm Dương nhàn nhạt đáp, sau đó thấy Hứa Vân ôm một cái thùng lớn loạng choạng suýt ngã thì bước nhanh tới, đưa tay ra ôm lấy, cười nói:

“Em không cần làm mấy việc này đâu, đưa cho anh.”

Hứa Vân cột tóc đuôi ngựa, ở phía sau ló đầu ra, nhìn Lâm Dương cảm kích, sau đó liếc mắt thấy chị gái mình thì mở to mắt, kế tiếp buông thùng đồ ra rồi chạy ào tới:

“Oa! Mới có một ngày mà nhớ chị quá đi!”

Hứa Nhan đưa tay sờ sờ đầu em gái, ôm cô nhóc vào lòng:

“Chỉ giỏi nịnh, những việc nặng này em không cần động đến đâu, để anh Lâm Dương làm được rồi!”

Lâm Dương ở bên cạnh cười khở một tiếng, ôm thùng đồ ra xe giúp bọn họ, việc chuyển nhà yên lặng triển khai. Hứa Nhan cũng theo tới giúp dì và em gái sắp xếp đồ đạc, sau đó nhìn căn nhà mới một lượt, sạch sẽ thoáng mát, hơn nữa ở trong khu này còn có bảo an, không khỏi yên tâm hơn rất nhiều.

Vất vả đến tận chiều, cô vốn muốn mời cả nhà một bữa cơm, nhưng thấy ai cũng lộ vẻ mệt mỏi, đành chào tạm biệt rồi rời đi.

Lúc Hứa Nhan về đến biệt thự, Phi Ngao vẫn chưa tan làm. Cô về phòng tắm rửa một chút, ngâm mình trong bồn tắm khoảng mười phút rồi quấn khăn tắm ra ngoài. Nhìn căn phòng trống trải vẫn như cũ chìm trong yên tĩnh, Hứa Nhan hơi nhíu mày, chẳng hiểu sao lại có cảm giác giống như ai đó vừa đột nhập phòng cô? Thật ra nói vậy cũng không đúng lắm, bởi vì ở biệt thự của Phi Ngao rất an toàn, cho nên cô theo thói quen không khóa cửa, có người vào là bình thường. Chắc là người giúp việc tìm cô? Cô cảm thấy mình hơi đa nghi...

Ý nghĩ này vừa bật ra trong đầu, bên ngoài lập tức có tiếng gọi nho nhỏ:

“Bà chủ, đến giờ cơm rồi.”

Khụ... bà chủ? Hứa Nhan ho khẽ một tiếng, vẫn còn chưa quen lắm với cách xưng hô như vậy, vội lên tiếng:

“Đã biết.”

Từ buổi chiều cô trở lại biệt thự thì ai cũng gọi cô là bà chủ cả, hẳn là người đàn ông kia đã dặn dò bọn họ?

Hứa Nhan sau khi thay đồ xong thì xuống ăn cơm rồi về phòng mở mạng lên nhìn một chút. Đã lâu không đăng nhập, có rất nhiều tin nhắn mà bạn bè gửi tới, đa phần hỏi thăm tình hình của cô dạo gần đây như thế nào, có phải đã lấy một ông chồng già rồi không... Mặc dù đều quan tâm cô, nhưng hỏi như vậy, cô thật sự không biết phải nói sao, trả lời từng người một thì đến bao giờ mới xong? Tùy tiện nhắn mấy tin cho những người tương đối thân quen liên offline.

Cô cầm túi xách đến kiểm tra chút tiền và đồ đạc, sắp xếp son ra bàn, sau đó phát hiện không thấy giấy chứng minh đâu. Thật là, sao cô lại bắt cần như vậy chứ? Lại tìm kỹ một lượt vẫn vô vọng. Hứa Nhan tự hỏi giấy chứng minh của cô thì trộm làm cái gì, cũng không thể rút tiền ở ngân hàng được. Cô đành quy cho mình vô ý làm rơi ở đâu đó.

Buổi tối Phi Ngao trở về sớm hơn bình thường một chút, trên người còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt. Hứa Nhan đang ngồi trong phòng khách xem tivi vội tiến lên giúp anh cầm áo khoác ngoài, thấy anh cong cong khóe môi.

“Tâm trạng anh có vẻ rất tốt?”

“Ừ. Lần đầu tiên em chờ anh đi làm về.”

Nghe anh nói, cô mới nhận ra, từ trước đến nay cô đều nằm trong phòng không thèm để ý chuyện xảy ra bên ngoài, lần này đúng là lần đầu tiên quan tâm anh như vậy.

“Hôm nay anh uống rượu sao?”

“Có uống với đối tác một chút.”

Hứa Nhan đi theo hần lên lầu, giữa đường trò chuyện vài câu, sau khi trở về phòng nhỏ của cô, anh liền đi tắm. Thật ra Phi Ngao có phòng riêng, nhưng vẫn thích chen chúc cùng cô trong một phòng thế này, bảo là muốn bồi dưỡng tình cảm vợ chồng gì đó.

Hứa Nhan vừa trèo lên giường ngồi, lát sau liền nghe được tiếng chuông cửa, Trần Thụy đến thay băng cho cô. Nghe tiếng nước chảy bên trong phòng tắm, hần cười hắc hắc tháo băng cho cô:

“Tên này bình thường rất ít khi gọi tôi tới khám bệnh, hiện tại cách hai ngày lại đây dọa thân xác tôi một lần, chứng tỏ hắn rất lo lắng cho cô nha.”

Người đối diện chớp chớp mắt nhìn hắn:

“Thật sao? Chẳng lẽ trước kia anh ta chưa từng lo lắng cho phụ nữ à? Tôi nghe nói anh ta rất yêu Giai Kỳ cơ mà?”

Nghe thế nào cũng thấy chua chua, Trần Thụy sờ mũi, không sợ chết nói nhảm:

“Đúng là hồi học đại học hắn rất yêu Giai Kỳ, nhưng ai rồi cũng sẽ thay đổi, cô ta đâu còn là cô nhóc ngây thơ nữa, mà hắn cũng đã trưởng thành rồi! Tôi nói, cho dù là lúc họ quen nhau, hắn cũng không bày tỏ thái độ rõ ràng như đối với cô đâu. A, xong rồi. Tình hình có vẻ khả quan, sẽ không để lại sẹo đâu.”

Trong lúc nói chuyện, Trần Thụy đã làm xong hết thấy, sau đó chẳng chờ Phi Ngạo mà đi thẳng ra ngoài, còn không quên lái nhái:

“Ông đây đúng là mắc nợ hắn mà.”

Hứa Nhan nghe được phì cười, nhìn cánh tay được băng gọn gàng đẹp mắt không khỏi cảm khái, đúng là một bác sĩ có tâm.

“Em đang cười cái gì?”

Phi Ngạo chỉ quần một cái khăn tắm đi ra, đầu tóc vẫn còn ướt một chút, nước đọng theo cần cổ gọi cảm chảy dọc xuống cơ ngực cường tráng, cuối cùng đi qua vòng eo rắn chắc và biến mất ở đường cong khiêu gợi phía dưới. Hứa Nhan vừa nhìn thấy đầu đã nóng bừng lên, quay mặt nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, lúng túng nói:

“Không có gì, vừa rồi Trần Thụy đến, tôi cùng anh ta nói chút chuyện mà thôi.”

“Phải không?”

Phi Ngạo cảm thấy sáy, cũng không mặc quần áo mà đứng ở đó, tự nhiên sấy tóc.

“Anh trước mặc quần áo vào đi chứ?”

Hứa Nhan không nhịn được nhắc một câu, kết quả người nào đó về mặt thản nhiên, vẫn im lặng sấy tóc. Đợi cho tóc gần khô, anh mới khóa cửa phòng lại, sau đó đi về phía giường.

“Anh... quần áo của anh ở trên bàn!” Thấy khuôn mặt tuấn mỹ ngày càng gần, Hứa Nhan kêu lên.

“Một lát cũng phải coi, cần gì mặc?”

Hứa Nhan không kịp phản ứng, ngậy ra một chốc rồi liếc mắt nhìn anh.

“Không phải sao?” Vừa nói vừa trèo lên giường.

“...”

Hứa Nhan xấu hổ, mặc dù đã làm qua nhiều lần rồi, nhưng bình thường Phi Ngạo luôn ăn mặc kín đáo, chỉ có cô là bị lộ sạch. Lúc này nhìn anh hở trên hở dưới như vậy, tất nhiên không chịu nổi, mặt mày đỏ bừng, hơn nữa, đèn còn chưa tắt đâu!

Phi Ngạo thấy vẻ mặt quần bách của cô, cúi đầu liền hôn lên đôi môi đỏ mọng. Nụ hôn kéo dài rất lâu, kiều diễm ướt át, thẳng đến khi Hứa Nhan vẻ mặt mê mẩn bị anh lột quần áo mới tìm lại được chút tỉnh táo, vội hét lên:

“Khoan đã! Anh mau tắt đèn!”

Phi Ngạo đang bùng bùng khí thế bị một tiếng la này của cô chọc cười, thấy cô dùng hai tay che mặt, không thể làm gì hơn là tắt đèn, bóng tối bao trùm, xúc giác lập tức trở nên vô cùng nhạy bén. Hứa Nhan lần đầu tiên cảm nhận được sự dịu dàng từ anh, đầu óc dần dần trở nên mơ hồ, chỉ còn lại bản năng nguyên thủy nhất, chính là cảm giác muốn được lấp đầy.

Một đêm này, Phi Ngạo phá lệ ôn nhu, mặc dù cuối cùng Hứa Nhan cũng bị đè ép đến thở không ra hơi, nhưng vẫn là nhẹ nhàng hơn trước kia rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Tình Định Ở Khắp Nơi

Tuy vết thương trên tay vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng Hứa Nhan vẫn kiên trì muốn đi làm, bởi vì cô thật sự không quen được bao đường như thế này, cho dù người bao nuôi cô là chồng mình cũng không được!

Mới sáng sớm ra đã nháo loạn, Phi Ngao đưa tay bóp bóp trán, cảm thấy có chút đau đầu với cô gái nhỏ này. Trước kia giữa bọn họ có khúc mắc, cho nên lúc đối mặt vẫn khá là ngượng ngùng không tự nhiên, nhưng từ hôm ở nhà đi Hứa về, cô lập tức thay đổi thái độ. Không những tùy tiện hơn trước, quan tâm anh hơn trước, mà cũng đã bắt đầu biết làm nũng rồi.

Anh nhìn đôi tay gầy gao ôm hông mình không chịu buông ra, bất đắc dĩ đành đồng ý:

“Được rồi.”

Hứa Nhan đang vui đầu sau lưng anh nghe xong liền buông tay, ngoan ngoãn chạy đi chuẩn bị, còn không quên dặn dò:

“Anh đi trước, lát nữa tôi bắt xe buýt hoặc tự lái xe tới là được, tránh cho người khác nghi ngờ.”

Mặc dù là nói vậy, nhưng Phi Ngao vẫn cứng rắn kéo Hứa Nhan đi cùng mình để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cộng thêm tay cô bất tiện, làm sao anh có thể để cô chen chúc trên xe buýt được? Hứa Nhan vốn sợ bị người ta phát hiện, nào ngờ Phi Ngao trực tiếp đưa cô đi từ cửa khác, dùng thang máy chuyên dụng đi thẳng tới tầng cao nhất của công ty, tầng mười!

DINOZ chuyên kinh doanh đá quý cùng trang sức, nhưng cũng đang bành trướng thế lực sang giới giải trí. Chuyện này Hứa Nhan xem như biết được đôi chút, bây giờ càng tiếp xúc với thế giới của người đàn ông này thì lại càng cảm thấy chấn động. Cơ bản thì cô đã hiểu vì sao vô số người liều mạng muốn dựa hơi Phi gia như vậy. Bọn họ có năng lực, có tiền, cũng có địa vị nữa, ày...

Hứa Nhan ngồi xuống ghế, đưa mắt tò mò nhìn quanh, phòng làm việc cũng rất rộng rãi tiện nghi!

Hôm nay Phi Ngao đưa Hứa Nhan đến vì muốn để cô làm quen với môi trường làm việc trước, dù sao tay cô vẫn còn bị thương. Anh nhắc điện thoại bàn, nhấn nút gọi rồi nói một câu:

“Đến phòng làm việc của tôi.”

Trợ lý Hoàng Minh Trạch đang bận rộn chợt bị gọi đến phòng làm việc của tổng giám đốc, vẻ mặt nhất thời có chút khó hiểu. Bình thường vị đại nhân đây rất ghét bị làm phiền, dù hẳn là trợ lý nhưng cũng ít có cơ hội gặp mặt đó! Trừ giờ họp ra thì căn bản không thấy bóng dáng tổng giám đốc đâu, phòng làm việc của anh ta có nhà vệ sinh riêng, mà đồ ăn cũng là đưa đến tận nơi!

Tiếng gõ cửa vừa vang lên, bên trong liền truyền ra âm thanh trầm thấp của Phi tổng. Hoàng Minh Trạch cẩn thận mở cửa ra, sau đó tiến vào, cúi người chào:

“Phi tổng.”

Khóe mắt của hắn liếc thấy đôi giày cao gót của một người phụ nữ, tuy hơi kinh ngạc nhưng tác phong rất chuyên nghiệp, không hề nhìn loạn.

“Đưa thư ký Hứa đi xem công ty, tiện thể giới thiệu cho các phòng làm việc nhận thức cô ấy một chút.”

Thư ký? Hoàng Minh Trạch âm thầm giật mình, trong lòng tự hỏi từ lúc hắn vào DINOZ đến giờ đã bao giờ nghe qua tổng giám đốc có thư ký chưa? Hình như không có mà! Chẳng phải chính anh ta nói không cần thư ký bên mình sao? Hắn thu lại tâm tình, nhanh chóng đáp lời:

“Vâng.”

Mang theo một bụng câu hỏi ngắc đầu lên nhìn cô gái trong phòng. Khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm, ánh mắt to tròn mị hoặc, tóc đen dài được buộc gọn ở phía sau đầu có chút tùy tiện, một vài sợi rơi xuống bên vai, có vẻ nhẹ nhàng đối lập với dung nhan của cô, nhưng cái loại tương phản này khiến người ta không khỏi nhìn lâu thêm một chút. Phụ nữ sau khi lấy chồng luôn hiển lộ ra một loại khí chất dịu dàng và thành thực, mà Hứa Nhan cũng không ngoại lệ.

Thấy người kia nhìn mình tựa hồ như đang đánh giá, cô ho khan một tiếng, quay sang nói với Phi Ngao:

“Tôi đi trước.”

“Ừm. Cứ từ từ chơi.”

Nghe người nọ thản nhiên đáp, dưới chân Hứa Nhan suýt nữa trượt một cái! Có điên hay không! Cô tới đây là để làm việc, vào miệng anh thì giống như đến chủ yếu đi chơi vậy! Căn bản anh ta không hề nghiêm túc chút nào! Nữ nhân trừng mắt liếc anh một cái, sau đó dẫn đầu đi ra khỏi phòng làm việc.

Tâm trạng của Phi Ngao tốt một cách bất thường, thấy cô bày ra dáng vẻ hung dữ với mình cũng không nói gì, chỉ cười nhẹ một cái.

Hoàng Minh Trạch choáng váng thật rồi, người này thế nhưng có thể chọc cho tổng giám đốc cười? Phải biết, trước kia, trừ cười giả tạo ra thì anh ta lúc nào cũng mang vẻ mặt căm thù thế giới hết á! Thư ký Hứa thật là lợi hại!

Hắn vội vàng đuổi theo bóng dáng của cô, ở bên ngoài chào hỏi một phen:

“Xin chào, tôi là Hoàng Minh Trạch, trợ lý của tổng giám đốc.”

Hứa Nhan vừa rồi chỉ lo nhìn Phi Ngạo, quên mất người ta, có điểm xấu hổ cười nói:

“Chào anh, tôi là Hứa Nhan, mong anh giúp đỡ.”

“A, tôi có thể gọi thẳng tên cô không?”

“Tất nhiên, vậy tôi gọi anh là Minh Trạch không sao chứ?”

Hoàng Minh Trạch cảm thấy cô gái này được tổng giám đốc để ý nhưng lại không kiêu ngạo, rất là vui mừng làm thân với cô:

“Được, hiện tại tôi đưa cô đi xem phòng làm việc ở mấy tầng dưới một chút. Nếu có gì không hiểu cứ hỏi tôi.”

“Ồ, vậy cảm ơn anh trước, sau này còn phải nhờ vào anh nha.”

Hứa Nhan gật đầu, không ngại làm quen với bạn mới, dù trước kia cô có rất ít bạn thân, nhưng khả năng giao tiếp của cô cũng thuộc hàng biến thái đó! Chủ yếu là dựa vào ngoại hình dễ gây thiện cảm!

Hoàng Minh Trạch không hổ là trợ lý tâm đắc của Phi Ngạo, lời ít nhưng dễ hiểu vô cùng, cơ bản là nói một lần Hứa Nhan đã nắm được chi tiết. Sau một buổi sáng, Hứa Nhan gần như đã dạo xong hơn phân nửa công ty, bắt chân cũng có chút mỏi.

Người đàn ông này chẳng những lịch thiệp mà còn rất tinh tế, tuy cô không biểu hiện ra mình bị đau chân nhưng hắn vẫn biết, nửa đường thường dừng lại cho cô ngồi một chút. Bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ Phi tổng giao, hắn liền bảo cô ngồi nghỉ tạm, sau đó tự mình bung đến hai ly nước, một cà phê và một nước lọc.

“Xin lỗi, không biết cô thích uống thứ gì, cho nên lấy nước lọc.”

Hứa Nhan đưa tay cầm lấy, gật đầu nói cảm ơn, sau đó tò mò hỏi:

“Minh Trạch này, Phi tổng là người thế nào vậy?”

Mới nửa buổi, cô và trợ lý Hoàng đã tự nhiên hơn nhiều, nói chuyện cũng thoải mái. Thấy cô hỏi, Hoàng Minh Trạch đưa tay đỡ trán:

“Ài. Mặc dù đã làm việc với anh ta ba năm rồi, nhưng tôi vẫn không hiểu nổi tính tình của anh ta. Lúc anh ta im lặng liền toát ra cái loại áp lực vô hình, ép cho tôi đổ cả mồ hôi luôn. Bình thường thì nói chuyện rất nghiêm túc, thỉnh thoảng cũng có cười, nhưng tôi thấy lúc ấy Phi tổng còn đáng sợ hơn cả lúc không cười! Tóm gọn lại, tôi ở đây chịu khổ cũng là vì lương cao đó!”

Hứa Nhan nghe xong, thử liên hệ tới hình tượng của Phi Ngạo khi anh ta ở trước mặt cô, thấy chẳng ăn khớp gì với lời này. Anh ta tuy có vẻ là người nghiêm túc, nhưng ở bên cạnh cô cười rất nhiều kìa mà, có gì đáng sợ đâu? Hơn nữa... có những lúc cô còn cảm thấy anh ta hơi hơi đáng yêu, ví dụ như hôm dẫn cô đi hẹn hò!

Ai đó suy nghĩ xong lại được dịp khai thác đời sống riêng tư của sếp tổng:

“Vậy, lịch sử tình trường của anh ấy như thế nào?”

“Hả? Nhắc cái này mới kì lạ, trước giờ tuy Phi tổng cũng từng qua lại với không ít phụ nữ, nhưng chưa bao giờ thu thư ký hết, huống chi bây giờ, nghe nói anh ta còn có vợ rồi! Cô là như thế nào vào được vị trí đó vậy?”

Hoàng Minh Trạch vẻ mặt không đổi, giống như cô có nói cô là tình nhân của Phi Ngạo thì hắn cũng không ngạc nhiên vậy!

Hứa Nhan nghĩ mãi không tìm được lí do, đành phát phát tay lấp liếm: “Cái này... có chút rắc rối, tôi là em bà con xa của anh ấy.”

Trợn mắt nói dối kiểu này, để Phi Ngạo biết được thì không xong! Nhưng mà chắc anh ta sẽ không biết đâu?

Ánh mắt Hoàng Minh Trạch không nhìn được mờ to, lúc đầu có chút không tin, nhưng sau đó liên hệ tới thái độ của Phi Ngạo và vị trí thư ký của cô, liền gật đầu:

“Thật sao? Chẳng trách vừa rồi hai người có vẻ thân quen như vậy!”

Đối với cô gái này, hắn lại có thêm mấy phần yêu thích. Không chỉ vì cô ấy ở chung một chỗ với hắn rất hòa hợp, mà cô còn xinh xắn, gia thế cũng có vẻ tốt! Đùa sao? Là em bà con xa của Phi tổng nha, dù là bà con khác họ, nhưng vẫn có liên hệ!

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, phía trước có một cô gái nóng bỏng mặc váy màu đỏ đi tới chỗ máy nước tự động pha cà phê, còn liếc mắt về phía họ.

Hứa Nhan không nhìn được chớp chớp mắt hỏi Hoàng Minh Trạch:

“Cô ấy là người của phòng kế hoạch?”

“A? Cô nói Ly Ly? Trí nhớ của cô tốt thật!”

Hắn không khỏi cảm khái, vừa rồi chỉ giới thiệu một lần mà ngay cả chức vụ cùng mặt của người ta cô cũng có thể nhớ rõ như vậy!

Hứa Nhan không dám khen trí nhớ mình tốt, chẳng qua lúc đó Hoàng Minh Trạch vừa giới thiệu cô là thư ký của Phi Ngao, ánh mắt của người này nhìn về phía cô liền không giấu được ghen tị cùng bài xích, cho nên cô mới chú tâm tới. Cuộc sống của cô sau này chỉ sợ không dễ chịu đâu? Nữ nhân khi yêu là loài động vật nguy hiểm nhất! Lúc này cô mới lơ mơ nhận ra, Phi Ngao không hề thiếu phụ nữ, mà những người này so với cô chẳng có chỗ nào kém cạnh cả, thậm chí nhìn hơn nhiều.

Cô bắt đầu lo lắng, trái tim không hiểu sao đập nhanh một chút. Tình địch của cô ở khắp mọi nơi...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lời Hứa

Buổi trưa, tin tức Hứa Nhan được đặc cách dùng cơm cùng tổng giám đốc tại phòng làm việc của anh ta truyền ra khiến cho đám phụ nữ bên ngoài không khỏi căn răng nghiến lợi.

Hứa Nhan mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt mình, tư thế khi ăn tao nhã, động tác không nhanh không chậm vô cùng thuận mắt.

“Anh làm thế này có khác nào kéo giá trị thù hận cho tôi không?”

Phi Ngao hơi nâng mí mắt, nhìn bộ dáng dùng đũa chọc thức ăn đầy ảm ức của cô:

“Sao? Không thích?”

“Không phải không thích, mà là sợ những người phụ nữ nóng bỏng xinh đẹp ngoài kia tìm tôi gây chuyện!”

Cô bực bội gấp một miếng ớt trong phần ăn của mình đưa tới trước mặt Phi Ngao, anh liền đơn giản hé miệng cắn xuống, không thêm để ý chút nào, thản nhiên nói:

“Có anh ở đây, ai dám bắt nạt em?”

Hứa Nhan bĩu bĩu môi, đang muốn chọc anh ta, ai ngờ người này thật sự ăn miếng ớt kia mà mảy cũng không thêm nhăn lấy một cái! Từ lúc trở lại phòng làm việc của Phi Ngao đến giờ, tâm trạng của cô luôn có chút khó chịu. Bởi vì trong đầu cô không ngừng hiện lên bóng dáng của người phụ nữ thân hình chữ S đầy đặn ở phòng kế hoạch! Còn có lời nói của Hoàng Minh Trạch cứ như bóng ma quấn lấy cô, người đàn ông này đã từng qua lại với không ít phụ nữ, ai biết được anh ta có những chambers dưới của mình hay không?

Thấy cô không trả lời câu hỏi của mình, Phi Ngao cũng dừng động tác. Cô không vui? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

“Em làm sao thế? Mới ngày đầu đến đây đã bị người ta chọc giận sao?”

“Không có!”

Hứa Nhan làm sao dám nói thật là cô đang ghen bóng ghen gió chứ? Dù sao cũng không có bằng chứng là anh thông đồng với cấp dưới, mà cho dù thật như vậy, cô lấy quyền gì chỉ trích? Chẳng lẽ anh ta cưng chiều cô một chút, cô liền nghĩ mình thật là vợ anh ta sao? Một người ở trên cao thế này...

Càng nghĩ, càng thấy sự chênh lệch giữa hai người không thể lấp đầy. Nếu không phải khuôn mặt của cô giống với bạn gái cũ anh ta, lúc này cô hẳn là đang ở trong trung tâm dạy tiếng Anh cố gắng phấn đấu, để dành tiền mua nhà mua xe?

Khuôn mặt xinh đẹp lâm vào trầm tư, lại bị một cái ôm bất ngờ từ phía sau làm giật mình. Phi Ngao đưa tay ôm cô lên khiến cô phát ra tiếng kêu sợ hãi, khẽ tiếp liền phát hiện mình đã ngồi lên đùi của anh ta.

Phi Ngao một tay ôm eo cô, một tay sờ gò má mềm mại của cô, hơi thở thơm ngát nhẹ nhàng quanh quẩn bên chóp mũi.

“Ai chọc em? Nói anh biết.”

Hứa Nhan có chút không thích ứng được với tư thế này, giống như một đứa trẻ ngồi trong lòng mẹ vậy! Lại nói, bọn họ đang ở công ty, ôm ôm ấp ấp,

nhờ ai thấy thì phải làm sao? Cô kiên trì lắc đầu:

“Không ai chọc tôi cả, anh buông ra trước!”

Ngo nguy nguy muốn trượt xuống, lại bị kiềm chặt không thể thoát ra được. Đôi bàn tay rắn chắc như gọng kiềm nắm eo cô, có gỡ cách nào cũng vô dụng, tình huống này là cô không nói rõ, anh sẽ không buông tha cô?

Hứa Nhan ngồi trên đùi anh nhúc nhích một lúc, phát hiện dưới thân anh có phản ứng lập tức cứng đờ người, ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm vào anh. Cái thứ cứng rắn đang chạm vào hông cô đại biểu cho cái gì, cô biết rõ!

Dã thú đang ngủ say bị cô cọ tới cọ lui đến mức tỉnh giấc, tất nhiên cô phải tự mình làm cho nó xui xuống. Phi Ngạo cũng biết đang là ban ngày, vì vậy chỉ xuất một lần, sau khi dùng khăn giấy lau sạch thân thể của Hứa Nhan thì đặt cô xuống sofa, bảo cô ngủ một giấc. Cứ như vậy, ngày đầu tiên đi làm bị tên khốn nạn này phá hỏng hết!

Cô mệt là người nằm trên sofa, vắt tay lên trán, bực mình lắm bả! “Còn nói là trong giờ làm việc công sẽ không làm việc tư! Lừa đảo!”

Phi Ngạo đang gõ bàn phím chợt dừng lại một chút, rồi bình thản đáp: “Vừa rồi là giờ ăn trưa, không phải giờ làm việc công.”

“...”

Được lắm! Hứa Nhan đỏ mặt vì ghen, không nói được lời phản bác, đành ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng là vẫn không ngủ được. Cô đang nghĩ những người phụ nữ như lang như hổ ngoài kia nhìn chằm chằm vào Phi Ngạo, có khi nào anh sẽ xiêu lòng? Anh cũng chưa từng nói yêu cô, chỉ thừa nhận cô là vợ anh mà thôi. Nói vậy, nếu không có cái giấy kết hôn kia thì sao? Thật là đau đầu!

Cô cứ suy nghĩ linh tinh, cuối cùng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đợi cô tỉnh dậy đã thấy mình ngồi yên vị trên xe, cửa biệt thự cũng lấp ló xuất hiện trong tầm mắt. Chẳng lẽ anh ta ôm cô ra ngoài trong lúc cô ngủ say? Nếu vậy có người nhìn thấy thì sao?

“Không có ai thấy, em yên tâm.”

Những lúc thế này, Phi Ngạo giống như là đi guốc trong bụng cô vậy! Khi cô ghen thì anh ta lại không biết, phải hỏi cho bằng được nữa chứ!

Cô chắc lười không thèm so đo, lúc theo Phi Ngạo đi đến cửa biệt thự thì vừa vặn chạm mặt Giai Kỳ. Bên trái của cô ta là một cái va li màu xanh nhạt, sau lưng còn đeo ba lô thật to, toàn là những thứ lần trước cô ta mang đến, khuôn mặt ưu sầu giống như tùy thời đều có thể rơi nước mắt vậy.

Thấy bọn họ, Giai Kỳ mím mím môi, hộc mắt đỏ lên: “Bây giờ em sẽ đi.”

Là nói chuyện với Phi Ngạo, cho nên Hứa Nhan vô cùng tốt bụng chuyên tâm làm một người vô hình, im lặng nhìn mũi giày của mình.

“Ừ.”

Thân thể của Giai Kỳ run lên vì kiềm nén nước mắt:

“Ngạo... anh thật sự không còn chút tình cảm nào với em sao?”

Người đàn ông đem cánh tay sờ mái tóc đen dài của người phụ nữ đứng bên cạnh mình, làm cho cô ngẩng đầu lên, sau đó mới lạnh nhạt đáp:

“Những gì cần nói anh đã nói với em.”

“Được! Vậy em chúc anh hạnh phúc!”

Giai Kỳ cuối cùng vẫn không nhịn được mà chảy nước mắt, giọng nói dễ nghe kèm chút âm mũi nghèn nghẹn, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười khổ, thật sự là một tổ hợp khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải đau lòng. Chẳng qua lúc này Phi Ngạo đang đặt tầm mắt vào đỉnh đầu Hứa Nhan, không hề nhìn thấy.

Cô ta cắn môi, kéo va li đi ra ngoài, phía sau liền có hai người đàn ông cao to đi theo, dường như là bảo vệ của biệt thự.

“Anh không còn chút lưu luyến nào sao?” Hứa Nhan nhìn theo bóng lưng của Giai Kỳ, đột nhiên có cảm giác cô ta cũng rất đáng thương.

“...”

Không phải là không có, chẳng qua cảm xúc của anh lúc này không quá mãnh liệt mà thôi. Dù sao cô ấy cũng từng là người anh thật lòng yêu mến. Phi Ngạo im lặng, chứng tỏ trong lòng anh vẫn còn để ý một chút, bất quá Hứa Nhan lại thờ phào. Nếu thật sự không có chút cảm xúc nào, như vậy người đàn ông này quá lạnh lùng, cô nghĩ anh ta có thể dứt khoát từ bỏ Giai Kỳ, thì một ngày nào đó cũng có thể đá cô ra khỏi biệt thự! Nhưng may mắn là, anh ta còn có chút tình người.

Buổi tối đó, Hứa Nhan tìm lại được giấy chứng minh của mình ở trong hộp tủ. Tuy cảm thấy có chút kì quái vì sao cô lại để nó ở đây, nhưng rồi đoán là người giúp việc nhặt được sau đó cất giúp cô, cô liền yên tâm treo lên giường.

Phi Ngao ôm eo cô, Hứa Nhan cũng không phản đối, xoay người đối mặt với anh, môi đỏ mọng hơi hé mở:

“Phi Ngao, có một chuyện tôi phải làm rõ với anh.”

Anh nhìn cô, tuy không nói gì nhưng đang chờ đợi câu tiếp theo.

“Tôi muốn biết, anh đối xử tốt với tôi như vậy là vì có cảm giác với tôi, đúng không?”

Hứa Nhan nói một hơi, trái tim nhỏ đập thành thịch, cô không dám hít thở mạnh, sợ anh phát hiện ra mình đang khản trương.

Nhìn ánh mắt linh động của cô, Phi Ngao nghe xong lại im lặng một lúc lâu. Hứa Nhan cũng không nói gì nữa, chờ đợi câu trả lời của anh. Qua mấy phút, âm giọng trầm ấm của anh mới vang lên bên tai cô.

“Ừ. Anh có cảm giác với em.”

Hứa Nhan hít sâu một hơi, có chút thả lỏng, sau đó nghiêm túc nói:

“Được, vậy chuyện quá khứ của anh xem như xong. Nhưng là sau này, tôi không hi vọng mình sẽ nhìn thấy anh lên giường cùng người phụ nữ khác! Như vậy, chúng ta mới có thể tiếp tục chung sống hòa hợp.”

Dù sao bọn họ cũng là vợ chồng, Hứa Nhan có thể chấp nhận mọi yêu cầu mà anh đưa ra, riêng việc anh lên giường cùng người phụ nữ khác là không! Cô đã nghĩ rất nhiều về việc Phi Ngao thay đổi thái độ gần đây, tất nhiên cô rất vui mừng vì anh đối xử tốt với cô, nhưng về lâu dài, cô lại có chút lo sợ. Đặc biệt là hôm nay đến công ty, thấy nhiều người nhìn về phía anh bằng ánh mắt thèm muốn như vậy, cô mới hiểu rõ, hai người vốn ở hai thế giới khác nhau! Cô không có thứ gì, mà anh lại có tất cả!

Phi Ngao nghe xong liền thở dài trong lòng, cảm thấy mình chưa đủ đáng tin, khiến cho cô phải lo sợ đầu đầu. Ngẫm lại, một người con gái bị anh dùng tiền cướp về, làm sao sẽ dễ dàng giao toàn bộ trái tim cho anh được? Anh đưa tay vuốt đầu Hứa Nhan, cho cô một lời hứa:

“Anh tuyệt đối sẽ không làm vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Em Ghen Sao?

Ngày thứ hai, Hứa Nhan bắt đầu đi làm chính thức, tinh thần nghiêm túc chưa từng có, giúp Phi Ngao nhận điện thoại, sắp xếp hồ sơ, lên lịch họp vân vân mây mây... tất cả đều vô cùng thuận lợi. Mặc dù trước kia chuyên ngành của cô là ngoại ngữ, nhưng kinh nghiệm thực tế khi còn là sinh viên rất nhiều, ít nhất khi làm việc cho Phi Ngao, cô không bị luống cuống chút nào. Hơn nữa, anh cũng rất có tâm, có thời gian rỗi liền hướng dẫn cho cô.

Ôm tập tài liệu đứng trước cửa phòng kế hoạch, cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào trong. Nhìn thấy khuôn mặt của cô, toàn thể nhân viên nữ lập tức bày ra dáng vẻ như lâm đại địch, tuy không thể hiện thẳng ra ngoài, nhưng trong mắt ai cũng chứa đầy thù hận. Hứa Nhan cảm thấy mình chưa làm gì cũng đã trở thành cái đích cho người khác ngắm vào rồi!

Hứa Nhan nhẹ lên tiếng: “Cô Ly, tổng giám đốc bảo tôi đưa tài liệu đến.”

Ly Ly nghe tiếng gọi này lập tức khó chịu. Ai cũng gọi cô ta là phó phòng, trước mặt cô ta luôn bày ra dáng vẻ kính trọng, nào giống như vị thư ký mới đến này, hung hăng như vậy?

Mỹ nữ thân hình nóng bỏng kia vẫn mặc váy bó sát như trước, nhưng đổi lại là màu xanh nhạt, dễ nhìn hơn chút. Cô ta đi đến trước mặt Hứa Nhan, cầm lấy tập tài liệu.

Hứa Nhan vừa định rút tay về thì xấp giấy trắng trước mặt đột nhiên nghiêng đi, sau đó không báo trước trượt khỏi tay cô, mà Ly Ly cũng loạng choạng ngã phịch xuống sàn.

Mọi người giật mình, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Ly Ly ngồi dưới đất dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hứa Nhan.

Khóe môi Hứa Nhan giãn giãn, thân nhiên đứng ở đó không thêm nhúc nhích, muốn xem cô ta diễn trò gì. Đầu năm nay vai bạch liên hoa rất đắt show, ai ai cũng thích! Nếu nói Giai Kỳ kia là loại người dùng sự yếu đuối của mình đến câu nam nhân, thì vị mỹ nữ này đây lại sử dụng phương pháp khác hiệu quả hơn nhiều, chính là khổ nhục kế!

Chỉ thấy có vài người vội chạy đến đỡ lấy cánh tay Ly Ly, thuận tiện nhất giấy tờ bị rơi ra xung quanh. Một cô gái tóc ngắn trong đó hung dữ trừng mắt nhìn Hứa Nhan:

“Cô làm gì vậy? Người mới thì nên biết điều một chút chứ!”

“Thôi, Á Mẫn, tôi không sao.” Ly Ly vừa đứng dậy lập tức mở miệng ngăn cô nàng kia lại, dưới chân thì đứng không vững hơi nghiêng người qua, tựa vào thân một nhân viên khác, hàm răng trắng mịn cắn chặt vào môi dưới.

Á Mẫn nào sẽ để yên, thấy chân Ly Ly bị đỏ lên thì tức giận nói:

“Phó phòng, chị không nên hiền như vậy! Đối với loại người bò lên giường tổng giám đốc để đòi lấy tiền và công việc thì sao đáng để chị đối xử tốt chứ?”

Nói xong còn quay sang Hứa Nhan, hiền ngang lăm lăm mắt:

“Tôi nói cô biết, trước đây cũng từng có người trong phòng kế toán được tổng giám đốc ưu ái mà đến đây gây sự, tôi đều không nể mặt đâu! Cô mau xin lỗi phó phòng, nếu không đừng trách tôi!”

Hứa Nhan bị nói đến sững sờ, cô một lời cũng chưa nói đã bị người ta chỉ thẳng mặt mà mắng to rồi! Còn kêu cô xin lỗi? Cô đột nhiên cười lạnh một cái:

“Xin hỏi, tôi vì sao phải xin lỗi?”

Ly Ly khề nhần mày, mà Á Mẫn thấy thái độ hống hách của Hứa Nhan thì càng ra sức phun nước miếng:

“Cô đưa tài liệu cho phó phòng lại cố tình buông tay ra sớm như vậy, đẩy phó phòng té ngã! Cô không biết lịch sự hay sao mà không xin lỗi?”

Mấy cô gái bên cạnh cũng nháo nhào:

“Đừng vậy! Tuy cô là thư ký của tổng giám đốc nhưng đừng nghĩ mình có thể ra vẻ, Ly Ly là bạn thân của Phi tổng, cô không biết sao? Không xin lỗi cũng được, bọn tôi lập tức báo cho cấp trên biết để đuổi việc cô!”

Phi Ngao là người cực kì nghiêm túc trong công việc, nếu có người ở công ty cố tình gây sự sẽ bị đuổi ngay lập tức. Trước kia cũng từng có vài người hống hách sử dụng chiêu trò bắt nạt cấp dưới, liền bị trợ lý của anh tiễn thẳng.

Hứa Nhan đưa tay đỡ trán, cảm thấy đám người này đều không đi làm diễn viên thì thật uổng phí! Cô thân nhiên nhìn lướt qua bọn họ, giọng điệu đã có phần lạnh nhạt:

“Tôi hại cô Ly đây té ngã? Con mắt của các người thấy tôi đẩy cô ta sao?”

“Cô...” Á Mẫn nghẹn lời, tuy cô ta không nhìn thấy tận mắt vẫn cố mạnh miệng. “Đừng có mà quá đáng! Nếu cô không đẩy, sao phó phòng lại té ngã? Chẳng lẽ cô ấy tự mình hại mình để vu khống cô sao?”

Câu cuối nói đúng rồi đó, khá khen cho trí thông minh của cô. Hứa Nhan trầm nghĩ, sau đó bước tới một bước, ép cho Á Mẫn giật mình lùi về phía sau, về mặt cười cười:

“Cô chỉ phỏng đoán mà không có chứng cứ, vậy nếu bây giờ tôi chạm vào cô rồi té xuống, tôi có thể nói mình bị cô đẩy ngã phải không?”

Một đám người nghe xong đều thấy khó thở, diện tiết nhìn cô, hận không thể lập tức đem cô đá ra khỏi công ty!

Hứa Nhan nhìn phần tài liệu đã được nhặt lên và sắp xếp gọn gàng đặt trên bàn, sau đó nhìn đôi giày cao gót cao đến gần mười phân của Ly Ly, khoe môi cong lên:

“Tôi không nghĩ đến sức khỏe của phó phòng kém như vậy, chỉ là trẫm tờ giấy trắng cũng ôm không nổi! Tôi khuyên lần sau cô vẫn nên mang giày thể thao đi làm, tránh cho chân bị chuột rút!”

Mọi người nghe xong đều choáng váng, không nghĩ tới người này làm sai còn trơ trên đôi trắng thay đen như vậy! Đây người còn đồ cho sức khỏe người ta yếu! Và lại, có ai đi làm văn phòng mà mang giày thể thao chứ? Dù cũng không có phạm vào nguyên tắc gì, nhưng thâm mỹ ở đâu? Bọn họ ở DINOZ có ai mà không mang giày cao gót?

“Cô có biết xấu hổ không vậy?”

“Thư ký thì giỏi lắm sao? Chẳng qua chỉ là bò lên giường của tổng giám đốc mà thôi!”

Hứa Nhan nghe vào tai cũng chẳng cảm thấy khó chịu gì, chỉ đơn giản nói:

“Các người tốt nhất giữ mồm giữ miệng, đừng chạm vào điểm giới hạn của Phi tổng.”

Ly Ly nghe ra Hứa Nhan đang uy hiếp bọn họ! Phi Ngao không thích chuyện của mình bị đem ra bàn tán, điểm này cô ta vẫn phân biệt được, vội lác đầu ra hiệu cho mọi người đừng nói nữa, sau đó hướng về phía Hứa Nhan cười nói:

“Xin lỗi cô Hứa, làm phiền cô rồi.”

Hứa Nhan nhìn Ly Ly một cái, giẫm lên giày cao gót xoay người ra ngoài. Đám phụ nữ này có năng lực làm việc, khả năng kiềm chế lại quá kém, chọc một cái liền nổi giận. Hơn nữa, trí tưởng tượng quá thật phong phú kinh khủng khiếp.

Á Mẫn nhìn theo bóng lưng của cô, tức đến nghiêng răng:

“Ly Ly, sao chị có thể để cô ta hống hách như vậy được?”

“Á Mẫn, em đừng nói nữa, để người khác nghe được thì không tốt. Dù sao cũng là người được Phi tổng đưa đến, tính tình kiêu căng một chút cũng là bình thường.”

Ly Ly thấp giọng khuyên nhủ, mặc dù giống như đang nói giúp cho Hứa Nhan, nhưng lại ngầm máng cô ý vào mối quan hệ của mình với Phi tổng mà ở trước mặt bọn họ điều vô dương oai.

Trong vòng nửa buổi sáng, chuyện Hứa thư ký bắt nạt phó phòng kế hoạch đã truyền khắp công ty. Nơi nào có người, nơi đó có thị phi, cho dù là một công ty lớn như DINOZ cũng không ngoại lệ. Có thể cấp trên không để ý lắm, nhưng đám phụ nữ, đặc biệt là nhân viên bình thường đều rất bà tám.

Cứ như vậy, ánh mắt của mọi người nhìn Hứa Nhan dần trở nên khinh thường, chán ghét, còn có tức giận vô cùng. Mà chính chủ trong tin đồn hiện tại đang ngồi bên trong phòng làm việc của Phi tổng ăn trưa, vô cùng tự tại, đối với những lời nói nhảm của đám người kia hoàn toàn không để ý.

Bên cạnh bàn thủy tinh, hai người ngồi đối diện nhau, im lặng ăn cơm. Hứa Nhan thỉnh thoảng vẫn được Phi Ngạo gấp đồ ăn cho, toàn là những thứ cô không ăn được, vậy nên vội đẩy trở về chén của anh.

“Ăn nhiều một chút mới tốt.”

Anh nói tựa như ra lệnh, sau đó chén cô lại bị nhồi đầy thịt và rau cải xanh. Hứa Nhan không kén ăn lắm, nhưng vẫn có vài thứ cô rất ghét, cố gắng thế nào cũng không nuốt nổi. Cô đặt đĩa xuống, mím mím môi:

“Buổi chiều tôi sẽ đi phòng ăn của công ty, không ăn cùng anh nữa, thế này người khác sẽ dị nghị.”

Cô cũng không sợ người khác nói cô trèo lên giường Phi Ngạo, bởi vì ngược lại, anh ta mới là người đêm nào cũng ngủ trên giường của cô. Chủ yếu cô muốn ăn một mình là vì như vậy sẽ không bị anh ép ăn quá nhiều... .

Phi Ngạo không biết lý do cô muốn ăn riêng, nghĩ là trong công ty có người không giữ được miệng mình sạch sẽ, liền nhìn cô một cái:

“Ai dị nghị?”

“Không có ai cả, chỉ là lo sợ vu vơ thôi.” Hứa Nhan dùng khăn giấy lau môi, không có ý định đem đám người kia kể tội. Dù sao cũng do Ly Ly người ta diễn trò lừa bọn họ, mà nghe bảo vị phó phòng đó là bạn thân của Phi Ngạo?

Cô ho khan một tiếng, len lén thăm dò anh:

“Anh có bạn thân là phụ nữ không?”

“Không có.”

Phi Ngạo còn chẳng thèm suy nghĩ nhiều, lập tức trả lời cô.

“Phải không? Tôi cứ nghĩ anh có một người bạn thân vô cùng nóng bỏng đang ở trong công ty chứ?” Hứa Nhan mở miệng tiếp tục châm chọc, môi hồng hơi cong lên, tuy là cười nhưng đáy mắt lại không vui vẻ gì.

Phi Ngạo khó hiểu nhìn cô: “Có sao?”

“Phó phòng kế hoạch không phải bạn thân của anh sao? Người ta dù sao cũng là mỹ nữ mà!”

Nghe ra âm giọng của cô có phần ghen tị, Phi Ngạo biết cô hiểu lầm, chợt cười nhẹ giải thích:

“Anh không nhớ rõ, chỉ biết phó phòng kế hoạch là một người phụ nữ thôi. Nếu ở trong công ty nghe nhân viên nói bậy cái gì thì cũng đừng tin.”

“Có người nói mỹ nữ kia là bạn thân của anh mà? Còn chối làm gì?”

Phi Ngạo phát hiện từ khi cô đến công ty liền thường xuyên cáu kỉnh với anh, đáng vẻ giận dữ rất đáng yêu. Trong ánh mắt sâu thẳm của anh hiện lên ý cười, chợt đưa tay xoa xoa tóc cô:

“Em ghen sao?”

Hứa Nhan gạt mình, đẩy cánh tay đang đặt trên đầu mình xuống, khuôn mặt quần bách bất đầu có chút đỏ lên:

“Ai ghen?”

Được rồi, cô thừa nhận mình ghen. Hiện tại chỉ cần thấy một cô gái để ý đến Phi Ngao là lại bắt đầu khó chịu trong người! Lúc này cô có thể cùng đám người kia đi nhìn camera giám sát để xem ai đúng ai sai, nhưng việc cũng không nghiêm trọng, cần gì phải thêm phiền. Triệu Thanh Liên không nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hứa Nhan, liền có cảm giác rất thất bại, khuôn mặt quyền rũ nháy mắt vụn vụn. Cô ta nghiêng răng nói:

“Người khác gọi cô một tiếng Hứa tiểu thư, cô liền nghĩ mình là tiểu thư danh giá thật sao? Chẳng qua chỉ là một con nhỏ quê mùa mà thôi, cũng dám đứng ở đây không biết xấu hổ! Chờ Phi Ngao chơi chán, sẽ đá cô ra khỏi cửa!”

Hứa Nhan nhăn mày, mà Trần phu nhân ở bên cạnh cũng tỏ vẻ chán ghét vì lời nói này. Ai không biết người đàn ông kia kén chọn đến cỡ nào? Nếu có thể lọt vào mắt xanh của anh ta thì xem như phúc khí mấy đời rồi! Cho dù Hứa Nhan không có một gia thế khổng lồ đứng ở phía sau chống lưng, nhưng cô ấy vẫn có đại thiếu gia nhà họ Phi cưng chiều. Như vậy so với bất kì thế lực nào cũng đáng sợ hơn! Người này trước kia dịu dàng đắm đuối, là nữ minh tinh vô cùng được ngưỡng mộ, sao bây giờ cứ như người đàn bà chanh chua ở trong chợ vậy?

Trần phu nhân không nhịn được liền nói:

“Cho dù Hứa tiểu thư không sinh ra trong giới thượng lưu, nhưng với thân phận là Phi thiếu phu nhân thì cô ấy so với bất kì người nào ở đây đều có bối cảnh cao hơn một bậc. Cô tự nhận mình là tiểu thư danh giá, vậy sao ngậm miệng mở miệng toàn là mấy lời “vàng ngọc” vậy?”

Hai câu, khiến cho Triệu Thanh Liên nghe xong cứng cả miệng, càng thêm tức giận nhưng không có chỗ phát tác. Nếu không phải Phi Ngao chèn ép khiến sự nghiệp của cô ta xuống dốc trầm trọng, cô ta làm sao sẽ trở nên đanh đá thế này? Hơn nữa, chỉ đánh người phụ nữ của anh ta một cái, anh ta lại nhẫn tâm cướp đi rất nhiều mối làm ăn của Triệu gia, làm cho cha mẹ và anh chị em trong nhà luôn yêu thương cô ta cũng bắt đầu lời ra tiếng vào chỉ trích. Người kiêu ngạo và quen sống trong nhung lụa như Triệu Thanh Liên làm sao chịu nổi đã kích này chứ?

Hứa Nhan bóp bóp cái trán có chút đau nhức, khóe môi cong lên:

“Trần phu nhân đừng nóng, chúng ta đến đây để dự tiệc sinh nhật, nên vui vẻ mới đúng, tránh tổn hại đến nhan sắc. Thấy chó bên đường sủa bậy cũng không thể dừng lại giảng đạo lí cho nó được.”

“Cô nói ai là chó?”

Triệu Thanh Liên vừa nghe xong lập tức hét lên, hấp dẫn không ít sự chú ý. Mà Hứa Nhan lại làm ra vẻ giật mình:

“Triệu tiểu thư, tôi đang nói chuyện với Trần phu nhân, không hề nhắc đến tên cô, cô nổi nóng cái gì?”

“Hứa Nhan, tôi nói cho cô biết, hạng người vì tiền bán mình như cô vốn không xứng với Phi Ngao! Nói không chừng ai cho cô tiền cô liền theo kẻ đó mà ngủ!”

Triệu Thanh Liên giống như phát điên rồi, chỉ thẳng vào mặt Hứa Nhan mà mắng. Bộ dáng này vô cùng hung dữ, khiến cho Trần phu nhân và mấy vị tiểu thư đứng gần cũng không nhịn được sợ hãi, sợ một khắc sau cô ta sẽ nhào vào cắn người.

Mi tâm của Hứa Nhan nhú lại, mắng cô như vậy đã có chút quá đáng, hiện tại không chỉ là mặt mũi của cô bị người này chà đạp, mà Phi Ngao cũng sẽ bị chê cười. Cô nhìn thẳng vào Triệu Thanh Liên, gần giọng:

“Cô Triệu, tôi có xứng với Phi Ngao hay không tự anh ấy biết cần nhắc, cô lấy quyền gì mà chửi mắng tôi? Cô xem bộ dáng của cô có chút nào hợp lễ không vậy? Tôi có thể kiện cô tội xúc phạm nhân phẩm! Cô là một minh tinh, lại chẳng khác gì mấy phụ nữ chợ búa không hiểu chuyện, miệng toàn là thứ bẩn thỉu, tôi cũng thấy mất mặt thay Triệu gia các người!”

Lời này động vào chỗ đau của Triệu Thanh Liên, cô ta từng là người nổi tiếng hiện diện trong giới giải trí, bây giờ thì biến thành bộ dáng ác phụ như thế này, tất cả đều tại Hứa Nhan! Tại người phụ nữ này!

Chỉ thấy Triệu Thanh Liên giận run lên, thật sự tiến lên phía trước muốn đánh người. Hứa Nhan đã có chuẩn bị, vì vậy thời điểm người đối diện vừa động dậy, cô liền né sang bên cạnh. Mà Triệu Thanh Liên không nghĩ Hứa Nhan phản ứng linh hoạt như thế, cô ta mất đà, không thể dừng lại được, trực tiếp bổ nhào tới bàn tiệc sau lưng Hứa Nhan.

Loảng xoảng.

Triệu Thanh Liên đẩy ngã bàn tiệc, xô đổ toàn bộ thức ăn xuống sàn, sau đó chặt vật bò dậy, nước trái cây trộn lẫn vụn bánh theo mái tóc nhỏ giọt xuống chiếc đầm bó sát, bộ dáng thảm hại vô cùng.

Hứa Nhan cũng không đành lòng, nhưng ai bảo cô ta đến đây gây chuyện với cô chứ? Cô cời áo choàng trên vai xuống, trước ánh mắt oán hận của Triệu Thanh Liên ném lên người cô ta:

“Đừng để mình trở thành trò cười cho thiên hạ nữa.”

Cô tốt bụng nhắc nhở một chút, Triệu Thanh Liên vốn đang muốn quăng cái áo trên người đi liền phát hiện do tư thế té ngã nên một mảng lớn da thịt trên đùi bị lộ ra ngoài, xấu hổ đến mức mờ mắt, sau đó bật khóc nức nở.

Trong bữa tiệc này cũng có người của Triệu gia, là con cả Triệu Hữu. Bên này tiếng động quá lớn, rất nhiều người đều ngừng nói chuyện nhìn qua, tất nhiên Triệu Hữu cũng phát hiện em gái bị ngã. Hắn đi nhanh tới, cởi áo vest bên ngoài trùm lên người em gái mình, thế này mới che được hết cánh xuân. Dù sao áo khoác của Hứa Nhan đưa cho Triệu Thanh Liên cũng khá ngắn, loại này mặc vào chỉ có tác dụng làm đẹp mà thôi.

Triệu Hữu thấy em gái vui đầu khóc thương tâm như vậy, liền quay đầu dùng ánh mắt chất vấn nhìn Hứa Nhan:

“Hứa tiểu thư, cô tội gì phải làm vậy với Thanh Liên? Con bé bị cô hại chưa đủ thảm sao?”

Người đàn ông này tướng mạo đường hoàng, cũng rất tuấn tú, nhưng so ra còn kém cạnh Phi Ngao bốn năm phần. Hứa Nhan vừa đánh giá trong lòng vừa làm mặt lạnh:

“Tôi làm gì với Triệu tiểu thư cơ? Anh thử hỏi mọi người xung quanh xem, em gái anh té ngã có liên quan gì tới tôi không? Còn nữa, tôi hại cô ấy thậm? Tôi cũng rất tò mò muốn biết một người quê mùa không có gia thế khủng chống lưng như tôi hại được ai trong bữa tiệc này!”

“Cô...”

Triệu Hữu đang còn muốn nói gì đó, Trần phu nhân nãy giờ ở bên cạnh Hứa Nhan đều nhìn thấy tận mắt, vội giải thích:

“Triệu tiểu thư tự mình chạy đến chỗ người ta, chẳng lẽ muốn Hứa tiểu thư đứng lại chờ đánh?”

Bên này cũng có người quen biết Triệu Hữu quan sát sự việc, vội nháy nháy mắt với hắn. Hắn là người thông minh, cũng hiểu tính tình của Thanh Liên gần đây có chút bất ổn, nhưng thân làm anh trai, sao có thể để bỏ qua dễ dàng cho cái người gián tiếp gây hại đến em gái mình như vậy? Thanh Liên là ngôi sao sáng trong giới giải trí, tuy hiện tại đang xuống dốc nhưng vẫn rất nổi tiếng! Trong tiệc rượu có nhiều người nhìn thấy dáng vẻ cô nàng ngã chổng vó thế này, thế diện cũng chẳng còn lại chút nào nữa rồi. Hắn đỡ em gái đứng lên, đối diện với Hứa Nhan:

“Hứa tiểu thư, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến cô cùng Phi tổng. Tôi nghĩ cô nên xin lỗi Thanh Liên một tiếng!”

Người ta cũng có nỗi khổ riêng, Hứa Nhan hiểu, và lại cô không phải cố tình muốn gây chuyện, lại nói cũng do Phi Ngao phá nát sự nghiệp của Triệu Thanh Liên. Nghĩ vậy, đang định mở miệng cho bọn họ bậc thang đi xuống thì bên hông lại căng thẳng, cả người liền rơi vào trong vòng tay ấm áp của ai đó. Mùi hương cả phê thơm ngát dễ người khiến cho tinh thần đang căng thẳng của cô hơi thả lỏng.

“Chuyện gì liên quan đến tôi? Triệu Hữu, cậu nói thử xem? Tại sao vợ tôi phải xin lỗi Triệu Thanh Liên?”

Phi Ngao xuất hiện làm vô số phụ nữ đứng gần mắt đều sáng lên, không nhìn được đồ mặt rồi len lén bắn điện về phía anh. Anh vừa đến đã gọi thẳng tên của hai người này, còn ôm Hứa Nhan như vậy, căn bản là đang ra oai, không muốn cho người ta mặt mũi.

Cái loại áp lực vô hình từ trên người Phi Ngao phát ra làm Triệu Hữu hơi sợ hãi, hắn nghẹn họng, vừa rồi chỉ lo tìm cách giải quyết cục diện rối rắm này lại quên mất người đàn ông của Hứa Nhan là ai! Triệu Hữu hắn có thể đắc tội với Phi gia sao? Không thể!

Ánh mắt Phi Ngao lạnh lùng nhìn cô gái đang nép vào trong ngực Triệu Hữu, khiến cho cô ta run lên bần bật. Dĩ nhiên việc xảy ra ở đây anh đều đã biết, mới ngăn cản Hứa Nhan nói lời xin lỗi. Anh không thốt ra câu nào khó nghe, cũng không tỏ thái độ giận dữ, chỉ một cái nhìn đã làm Triệu Thanh Liên hối hận gần chết, cô ta nhớ lại trước kia mình hào quang vô hạn, lúc này lại ủy khuất vô cùng, càng khóc to hơn.

Triệu Hữu bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi, Phi tổng, chỉ là hiểu lầm. Tôi đưa Thanh Liên về trước.”

Hắn nhanh chóng quyết định rồi ôm em gái đi thẳng ra ngoài, không quên nói một tiếng với người tổ chức buổi tiệc này.

Nhân vật chính đã lui, có người lập tức tới dọn dẹp bàn tiệc bị phá hư kia, mọi người cũng thức thối tán ra, chừa lại không gian cho hai kẻ đang đứng ở đó.

Phi Ngao không chút để ý đến ánh mắt phóng điện của mấy cô gái bên cạnh, đưa tay sờ gò má hơi ửng hồng vì uống rượu của Hứa Nhan.

“Em bị bắt nạt?”

“Không có. Anh tới vừa đúng lúc em đang bắt nạt người ta đó.”

Hứa Nhan thành thật trả lời, nghĩ người vừa rồi chịu ủy khuất cũng là Triệu Thanh Liên chứ không phải cô. Phi Ngao lúc ở cạnh cô thì rất dễ chịu, rất thoải mái, nhưng khi ở chốn đông người, khí thế trên thân anh lại kéo lên mức cao nhất, làm cho người xung quanh cảm thấy có chút xa cách và khó gần.

Cô nhu thuận ôm cánh tay anh, cười hỏi:

“Chuyện làm ăn của anh sao rồi?”

Phi Ngao cho cô một cái nhìn yên tâm: “Rất tốt. Chúng ta đi thôi, lần sau không cho em uống rượu, chú ý sức khỏe chút.”

Anh ôm eo Hứa Nhan, kéo cô rồi đi trong khi bữa tiệc chỉ mới diễn ra được một nửa. Cô vốn định hỏi, xong lại cảm thấy chủ nhân bữa tiệc cũng không nói gì thì cứ về thôi, ở lại đây thêm một lát lại sợ phát sinh việc gì ngoài ý muốn. Cô quay sang vẫy vẫy tay với Trần phu nhân, bất đắc dĩ đành dùng khẩu hình miệng nói lời tạm biệt.

Chương 31: Triệu Thanh Liên Phát Điên!

Hôm nay Hứa Nhan được cho phép ở nhà nghỉ ngơi, vốn dĩ định ngủ cả ngày, nhưng cô lại bị đau bụng đột xuất, vẫn phải ra ngoài một chuyến. Lúc đầu cơn đau cũng không nghiêm trọng lắm, vì vậy cô chỉ mua thuốc về uống, nhưng càng ngày càng cảm thấy khó chịu, mồ hôi bắt đầu thấm ra, cả người lạnh toát. Cô cầm túi xách lên, loạng choạng đi ra ngoài rồi một mình lái xe đến bệnh viện kiểm tra thử.

Bác sĩ trước cho cô truyền chút nước biển, sau đó lại đưa thuốc cho cô uống, khiến cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Thời điểm cô tỉnh dậy lần nữa, nghe y tá nói một câu như sấm sét giữa trời quang.

“Cô Hứa, bởi vì trước kia cô từng sử dụng chất kích thích dẫn đến dị ứng, sau đó lại không chú ý điều tiết chuyện phòng the, sợ rằng sau này, cô sẽ không mang thai được.”

Không mang thai được? Hứa Nhan không thể tin nổi nhìn vào tờ giấy khám sức khỏe của mình, cả người giống như bị búa tạ nện trúng, đau nhức không chịu nổi. Trái tim trong lồng ngực điên cuồng nhảy lên, hô hấp cũng không thông thuận. Cô... cô từng sử dụng chất kích thích sao? Không, hoàn toàn không có! Cô chưa từng chạm đến những thứ đó, ngay cả bia rượu cũng rất ít khi uống, làm sao có thể? Chắc chắn là nhầm lẫn!

Hứa Nhan như người mất hồn rời khỏi bệnh viện, cô ngồi bên trong xe ngầy người thật lâu, trong đầu không ngừng vang vọng bốn chữ “không mang thai được” của nữ y tá kia. Run rẩy lật xem mấy lần tờ giấy khám bệnh, thế nhưng đúng là tên của cô! Không! Nhầm lẫn! Đây là nhầm lẫn!

Cô mở cửa xe, lần nữa trở lại bệnh viện, sau đó trực tiếp đi tìm vị bác sĩ kia để hỏi chuyện.

Bác sĩ Tô không nói gì, sau khi kiểm tra cho cô lần nữa, mới dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô:

“Cô Hứa, mặc dù chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng quả thật không có sự nhầm lẫn nào ở đây cả.”

“Bác sĩ, tôi thật sự chưa từng sử dụng chất kích thích, làm sao có thể như vị y tá kia nói?”

Hứa Nhan nhăn mày nhìn ông, lại nhận được một câu:

“Tôi kiểm tra lại rồi, đúng là không phải do chất kích thích. Là do rối loạn nội tiết tố dẫn đến vô sinh. Nếu không tin tưởng, tôi có thể gọi người khác tới kiểm tra, hoặc cô đến bệnh viện này một lần xem sao.”

Bác sĩ Tô ghi địa chỉ lên một tờ giấy đưa cho cô, dáng vẻ thương tiếc, sau đó mới giải thích:

“Thật ra cũng có thể dùng thuốc, chậm rãi điều trị, nhưng sợ là không dễ dàng.”

Hứa Nhan cảm thấy đầu đau quá, không cách nào tiếp nhận được sự thật đáng sợ này. Trước kia cô từng mơ ước sinh được một nam một nữ, thậm chí ngay cả tên của hai đứa nhỏ cô cũng đã từng nhiều lần nghĩ đến. Tin tức này làm cho cô nhất thời không biết phải làm sao. Người ta là bác sĩ trong nghề bao nhiêu năm, kiểm tra hai lần, đều cho ra một kết quả vô sinh.

Cô rùng rợn, vẫn cảm thấy không cam lòng, vì vậy lái xe đến địa chỉ mà vị bác sĩ Tô kia đưa cho. Đây là bệnh viện tư nhân, nhưng người ra vào rất đông, hẳn là cũng không tồi.

Hứa Nhan đứng trước cửa rất lâu, đầu ngón tay co duỗi nhiều lần vẫn không dám đi vào, cứ chờ chẳng khác gì tượng sáp cả. Có người tốt bụng thấy cô như vậy nên đến bắt chuyện:

“Cô gái, có chuyện gì sao?”

Hứa Nhan ngẩng đầu lên, ánh mắt vô hồn lướt qua khuôn mặt của người phụ nữ trước mắt.

“Cháu không sao.”

“Tôi thấy cô đứng đây này giờ, cô không vào khám à?”

“Dạ? Cảm ơn đi đã quan tâm, cháu vào đây.”

Hứa Nhan sức tỉnh nhìn đồng hồ, vậy mà đã qua nửa tiếng rồi. Cô siết chặt nắm tay bước vào trong, sau khi lấy số liền ngồi ở một bên chờ đợi. Cô rất sợ, thật sự rất sợ, chỉ hi vọng có thể xảy ra kì tích, hi vọng bác sĩ sẽ nói vô hoàn toàn khỏe mạnh. Nhưng là... kì tích không đến.

Kết quả cũng tương tự như trước, rối loạn nội tiết tố!

Hứa Nhan tựa đầu lên vô lăng, cả người không còn chút sức sống nào, nước mắt cũng không kiềm được chảy xuống.

Tinh thần của cô không ổn định, cứ ngơ ngơ ngác ngác, về đến biệt thự rồi vẫn còn bị vây trong trạng thái xuất thần. Chu quản gia gọi cô mấy tiếng, nhưng người trong phòng không trả lời.

Chính bản thân Hứa Nhan còn không chấp nhận nổi, vậy nếu Phi Ngao biết, anh sẽ phản ứng thế nào? Lập tức ly hôn sao? Cô biết anh cũng thích cô, nhưng cho dù vậy thì một người phụ nữ cũng không quan trọng bằng con nối dõi. Huống chi, ở phía trên còn có một Phi Hoài luôn mong ngóng được ôm cháu?

Nằm trong phòng cả nửa ngày, cô mới lê thân mình dậy đi tắm. Tối nay sẽ đi dự tiệc sinh nhật cùng Phi Ngao, trước tiên vẫn phải tỏ ra bình thường nhất có thể, hiện tại cô không muốn để anh biết chút nào.

Có lẽ, kiếp này cô không có duyên với con cái...

Phi Ngao trở về sớm, lúc đi vào phòng liền nhìn thấy Hứa Nhan đang ngồi sấy tóc bên bàn. Anh nhìn đôi mắt có chút đỏ lên của cô, đi đến cạnh cô rồi đưa tay xoa lên gò má trắng mềm.

“Em vừa khóc?”

Hứa Nhan giật nảy, nghĩ mình đã giấu kỹ lắm rồi, sao vẫn bị nhận ra?

“Vừa rồi xem một đoạn phim ngắn về gia đình nên hơi xúc động thôi. Hôm nay đi làm có mệt không?” Cô tắt máy sấy, cầm đôi bàn tay thon dài của anh lên nghịch.

Phi Ngao tùy ý để cô vuốt ve ngón tay mình, cúi đầu nhìn cô:

“Không mệt. Em không muốn đi dự tiệc thì có thể nói với anh, không cần miễn cưỡng.”

“Trông em rất miễn cưỡng?”

Hứa Nhan ngẩng đầu nhìn Phi Ngao, từ vị trí này vừa vặn chạm mắt vào hàu kết quynh rũ của anh cùng chiếc cằm góc cạnh.

“Tâm trạng em không tốt.” Phi Ngao thấp giọng nói với cô, anh nhìn ra được ánh mắt của cô không vui, âm thầm chẳng có chút ánh sáng.

Hứa Nhan cười gượng:

“Làm gì có chứ. Anh mau đi tắm đi, em còn phải trang điểm.”

“Ừ.”

Phi Ngao thấy cô không muốn nói cũng không ép nữa, đi vào trong nhà tắm.

Hứa Nhan nhìn theo bóng lưng cao lớn của anh, nước mắt lại suýt trào ra, phải ngửa mặt lên trời dùng tay quẹt tới quẹt lui mấy cái để bình tĩnh lại.

Tiệc sinh nhật này theo lời Phi Ngao nói thì không lớn lắm, nhưng vẫn như cũ làm Hứa Nhan chần động. Cô đến đây với thân phận là vợ của anh, cho nên được đối đãi rất nhiệt tình. Dù đa số mọi người trong lòng đều mang nghi vấn, nhưng cũng không ngu ngốc mà mở miệng hỏi những câu khó nghe. Nếu là người Phi Ngao đã tự mình lựa chọn, thì đám phu nhân ở đây phải cho cô mặt mũi. Rất nhiều người trong giới thượng lưu tiến đến chào hỏi và bắt chuyện với Hứa Nhan, mà cô cũng vui vẻ đáp lại từng người một.

Đại sảnh rộng lớn chứa hơn trăm người vẫn còn rộng rãi, bên trong, ai nấy đều ăn mặc hết sức lộng lẫy sang trọng, không phải con cháu đại gia này thì cũng là tiểu thư công tử nhà giàu khác.

Phi Ngao muốn đi nói chuyện làm ăn với một người, trước khi đi đã dặn cô chờ anh, nên Hứa Nhan không có di chuyển lung tung.

“Hứa tiểu thư làn da thật là đẹp, cứ như da em bé vậy. Làm thế nào mới được như thế, mau giới thiệu phương pháp cho mấy bà lão này với.”

Trần phu nhân cười nói, làn da của một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi như bà ấy lại trắng hồng đầy sức sống, không có lấy một vết nhăn nào, già gì chứ? Đây là vợ của Trần tổng, Hứa Nhan từng gặp qua một lần ở bữa tiệc rất lâu trước kia.

Cô cười duyên, chậm rãi nói: “Trần phu nhân quá lời rồi, da mặt của cháu làm sao đẹp bằng da mặt của phu nhân được? Cháu đang muốn hỏi phương pháp dưỡng da của phu nhân đây!”

“Phải đó, nhìn Trần phu nhân cứ như chị em với Hứa tiểu thư vậy!”

“Nếu không nói, tôi còn tưởng Trần phu nhân mới hai mươi tám tuổi đây!”

Hứa Nhan mỉm cười mà trong lòng không khỏi mắng một câu “nịnh bợ quá mức”. Có những người ở bên cạnh liên tục phụ họa rồi thêm mắm thêm muối, khiến cô dần dần phát ngán, không muốn tiếp tục nói chuyện. Hơn nữa, việc ở bệnh viện lúc sáng cứ hiển hiện trong đầu thì làm sao cô vui nổi.

Việc này thật sự rất nghiêm trọng, đặc biệt là đối với đám người trong giới thượng lưu trọng danh dự. Nếu muốn cưới vợ, đầu tiên nhà trai sẽ xét đến gia thế của nhà gái, cô lại không có người ở phía sau nâng đỡ. Kể đến, khả năng sinh sản của cô có vấn đề, càng không đạt được tiêu chuẩn chọn con dâu của bọn họ.

Hứa Nhan rầu rĩ uống một hớp rượu, khoe mắt lơ đãng xẹt qua khuôn mặt xinh đẹp có chút tiêu tụy của Triệu Thanh Liên. Nhìn thấy cô, ánh mắt cô gái kia liền toát ra sự căm hận và khinh thường, không một chút che giấu.

Đôi chân thon dài tuyệt đẹp lộ ra dưới chiếc đầm ngắn bó sát, Triệu Thanh Liên so với Ly Ly lại càng thêm quyến rũ mị hoặc. Cô ta đi về phía Hứa Nhan, khoe môi nở nụ cười dịu dàng:

“Hóa ra là Hứa tiểu thư sao? Không ngờ hôm nay cô lại đi cũng đến, xin lỗi vì vừa rồi không tới chào hỏi.”

“Triệu tiểu thư không cần khách sáo làm gì, tôi chỉ là một người bình thường, không cần phải để ý.” Hứa Nhan rũ mí mắt nhìn vào chất lỏng đỏ sậm trong ly thủy tinh, bình tĩnh nói.

“A, cô nói gì vậy? Ngay cả người như Phi Ngạo cũng phủ phục dưới chân cô, cô rất có bản lĩnh chế ngự đàn ông kia mà.”

Lời này ai cũng nghe ra là đang châm biếm, hình tượng Triệu Thanh Liên gần đây trong mắt công chúng đã xấu đến mức khó gỡ lại được, vì vậy cô ta cũng không giả vờ giả vịt nữa.

“Cảm ơn, quá khen.”

Hứa Nhan không chút để ý đến cô ta, chẳng qua là ghen tị vì Phi Ngạo đối tốt với cô mà thôi. Phụ nữ như vậy gần đây cô gặp rất nhiều, ai ai cũng mở miệng liền chửi xéo, mà trình độ tất nhiên cao thâm hơn Triệu Thanh Liên nhiều. Cô, sớm đã chai sạn với mấy lời vô nghĩa đó rồi. Triệu Thanh Liên không nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hứa Nhan, liền có cảm giác rất thất bại, khuôn mặt quyến rũ nháy mắt vụn vỡ. Cô ta nghiêng răng nói:

“Người khác gọi cô một tiếng Hứa tiểu thư, cô liền nghĩ mình là tiểu thư danh giá thật sao? Chẳng qua chỉ là một con nhỏ quê mùa mà thôi, cũng dám đứng ở đây không biết xấu hổ! Chờ Phi Ngạo chơi chán, sẽ đá cô ra khỏi cửa!”

Hứa Nhan nhăn mày, mà Trần phu nhân ở bên cạnh cũng tỏ vẻ chán ghét vì lời nói này. Ai không biết người đàn ông kia kén chọn đến cỡ nào? Nếu có thể lọt vào mắt xanh của anh ta thì xem như phúc khí mấy đời rồi! Cho dù Hứa Nhan không có một gia thế khổng lồ đứng ở phía sau chống lưng, nhưng cô ấy vẫn có đại thiếu gia nhà họ Phi cưng chiều. Như vậy so với bất kì thế lực nào cũng đáng sợ hơn! Người này trước kia dịu dàng đảm đảm, là nữ minh tinh vô cùng được ngưỡng mộ, sao bây giờ cứ như người đàn bà chanh chua ở trong chợ vậy?

Trần phu nhân không nhịn được liền nói:

“Cho dù Hứa tiểu thư không sinh ra trong giới thượng lưu, nhưng với thân phận là Phi thiếu phu nhân thì cô ấy so với bất kì người nào ở đây đều có bối cảnh cao hơn một bậc. Cô tự nhận mình là tiểu thư danh giá, vậy sao ngậm miệng mở miệng toàn là mấy lời “vàng ngọc” vậy?”

Hai câu, khiến cho Triệu Thanh Liên nghe xong cứng cả miệng, càng thêm tức giận nhưng không có chỗ phát tác. Nếu không phải Phi Ngạo chèn ép khiến sự nghiệp của cô ta xuống dốc trầm trọng, cô ta làm sao sẽ trở nên đanh đá thế này? Hơn nữa, chỉ đánh người phụ nữ của anh ta một cái, anh ta lại nhẫn tâm cướp đi rất nhiều mối làm ăn của Triệu gia, làm cho cha mẹ và anh chị em trong nhà luôn yêu thương cô ta cũng bắt đầu lời ra tiếng vào chỉ trích. Người kiêu ngạo và quen sống trong nhung lụa như Triệu Thanh Liên làm sao chịu nổi đã kích này chứ?

Hứa Nhan bóp bóp cái trán có chút đau nhức, khoe môi cong lên:

“Trần phu nhân đừng nóng, chúng ta đến đây để dự tiệc sinh nhật, nên vui vẻ mới đúng, tránh tổn hại đến nhan sắc. Thấy chó bên đường sủa bậy cũng không thể dừng lại giảng đạo lý cho nó được.”

“Cô nói ai là chó?”

Triệu Thanh Liên vừa nghe xong lập tức hét lên, hấp dẫn không ít sự chú ý. Mà Hứa Nhan lại làm ra vẻ giật mình:

“Triệu tiểu thư, tôi đang nói chuyện với Trần phu nhân, không hề nhắc đến tên cô, cô nổi nóng cái gì?”

“Hứa Nhan, tôi nói cho cô biết, hạng người vì tiền bán mình như cô vốn không xứng với Phi Ngạo! Nói không chừng ai cho cô tiền cô liền theo kẻ đó mà ngủ!”

Triệu Thanh Liên giống như phát điên rồi, chỉ thẳng vào mặt Hứa Nhan mà mắng. Bộ dáng này vô cùng hung dữ, khiến cho Trần phu nhân và mấy vị tiểu thư đứng gần cũng không nhịn được sợ hãi, sợ một khắc sau cô ta sẽ nhào vào cắn người.

Mi tâm của Hứa Nhan nhú lại, mắng cô như vậy đã có chút quá đáng, hiện tại không chỉ là mặt mũi của cô bị người này chà đạp, mà Phi Ngạo cũng sẽ bị chê cười. Cô nhìn thẳng vào Triệu Thanh Liên, gằn giọng:

“Cô Triệu, tôi có xứng với Phi Ngạo hay không tự anh ấy biết cân nhắc, cô lấy quyền gì mà chửi mắng tôi? Cô xem bộ dáng của cô có chút nào hợp lễ

không vậy? Tôi có thể kiện cô tội xúc phạm nhân phẩm! Cô là một minh tinh, lại chẳng khác gì mấy phụ nữ chợ búa không hiểu chuyện, miệng toàn là thứ bản thiêu, tôi cũng thấy mất mặt thay Triệu gia các người!”

Lời này động vào chỗ đau của Triệu Thanh Liên, cô ta từng là người nổi tiếng hiền dịu trong giới giải trí, bây giờ thì biến thành bộ dáng ác phụ như thế này, tất cả đều tại Hứa Nhan! Tại người phụ nữ này!

Chỉ thấy Triệu Thanh Liên giận run lên, thật sự tiến lên phía trước muốn đánh người. Hứa Nhan đã có chuẩn bị, vì vậy thời điểm người đối diện vừa động dậy, cô liền né sang bên cạnh. Mà Triệu Thanh liên không nghĩ Hứa Nhan phản ứng linh hoạt như thế, cô ta mất đà, không thể dừng lại được, trực tiếp bổ nhào tới bàn tiệc sau lưng Hứa Nhan.

Loảng xoảng.

Triệu Thanh Liên đẩy ngã bàn tiệc, xô đổ toàn bộ thức ăn xuống sàn, sau đó chặt vật bò dậy, nước trái cây trộn lẫn vụn bánh theo mái tóc nhỏ giọt xuống chiếc thảm đỏ sẫm, bộ dáng thảm hại vô cùng.

Hứa Nhan cũng không đành lòng, nhưng ai bảo cô ta đến đây gây chuyện với cô chứ? Cô cời áo choàng trên vai xuống, trước ánh mắt oán hận của Triệu Thanh Liên ném lên người cô ta:

“Đừng để mình trở thành trò cười cho thiên hạ nữa.”

Cô tốt bụng nhắc nhở một chút, Triệu Thanh Liên vốn đang muốn quăng cái áo trên người đi liền phát hiện do tư thế té ngã nên một mảng lớn da thịt trên đùi bị lộ ra ngoài, xấu hổ đến mức mờ to mắt, sau đó bật khóc nức nở.

Trong bữa tiệc này cũng có người của Triệu gia, là con cả Triệu Hữu. Bên này tiếng động quá lớn, rất nhiều người đều ngừng nói chuyện nhìn qua, tất nhiên Triệu Hữu cũng phát hiện em gái bị ngã. Hắn đi nhanh tới, cời áo vest bên ngoài trùm lên người em gái mình, thế này mới che được hết cảnh xuân. Dù sao áo khoác của Hứa Nhan đưa cho Triệu Thanh Liên cũng khá ngắn, loại này mặc vào chỉ có tác dụng làm đẹp mà thôi.

Triệu Hữu thấy em gái vui vẻ đầu khóc thương tâm như vậy, liền quay đầu dùng ánh mắt chất vấn nhìn Hứa Nhan:

“Hứa tiểu thư, cô tội gì phải làm vậy với Thanh Liên? Con bé bị cô hại chưa đủ thảm sao?”

Người đàn ông này tướng mạo đường hoàng, cũng rất tuấn tú, nhưng so ra còn kém cạnh Phi Ngạo bốn năm phần. Hứa Nhan vừa đánh giá trong lòng vừa làm mặt lạnh:

“Tôi làm gì với Triệu tiểu thư cơ? Anh thử hỏi mọi người xung quanh xem, em gái anh té ngã có liên quan gì tới tôi không? Còn nữa, tôi hại cô ấy thảm? Tôi cũng rất tò mò muốn biết một người quê mùa không có gia thế khủng chống lưng như tôi hại được ai trong bữa tiệc này!”

“Cô...”

Triệu Hữu đang còn muốn nói gì đó, Trần phu nhân nãy giờ ở bên cạnh Hứa Nhan đều nhìn thấy tận mắt, vội giải thích:

“Triệu tiểu thư tự mình chạy đến chỗ người ta, chẳng lẽ muốn Hứa tiểu thư đứng lại chờ đánh?”

Bên này cũng có người quen biết Triệu Hữu quan sát sự việc, vội nháy nháy mắt với hắn. Hắn là người thông minh, cũng hiểu tính tình của Thanh Liên gần đây có chút bất ổn, nhưng thân làm anh trai, sao có thể để bỏ qua dễ dàng cho cái người gián tiếp gây hại đến em gái mình như vậy? Thanh Liên là ngôi sao sáng trong giới giải trí, tuy hiện tại đang xuống dốc nhưng vẫn rất nổi tiếng! Trong tiệc rượu có nhiều người nhìn thấy dáng vẻ cô nàng ngã chổng vó thế này, thế diện cũng chẳng còn lại chút nào nữa rồi. Hắn đỡ em gái đứng lên, đối diện với Hứa Nhan:

“Hứa tiểu thư, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến cô cùng Phi tổng. Tôi nghĩ cô nên xin lỗi Thanh Liên một tiếng!”

Người ta cũng có nỗi khổ riêng, Hứa Nhan hiểu, và lại cô không phải cố tình muốn gây chuyện, lại nói cũng do Phi Ngạo phá nát sự nghiệp của Triệu Thanh Liên. Nghĩ vậy, đang định mở miệng cho bọn họ bậc thang đi xuống thì bên hông lại căng thẳng, cả người liền rơi vào trong vòng tay ấm áp của ai đó. Mùi hương cà phê thơm ngát dễ người khiến cho tinh thần đang căng thẳng của cô hơi thả lỏng.

“Chuyện gì liên quan đến tôi? Triệu Hữu, cậu nói thử xem? Tại sao vợ tôi phải xin lỗi Triệu Thanh Liên?”

Phi Ngạo xuất hiện làm vô số phụ nữ đứng gần mắt đều sáng lên, không nhận được đồ mắt rồi len lén bắn điện về phía anh. Anh vừa đến đã gọi thẳng tên của hai người này, còn ôm Hứa Nhan như vậy, căn bản là đang ra oai, không muốn cho người ta mặt mũi.

Cái loại áp lực vô hình từ trên người Phi Ngạo phát ra làm Triệu Hữu hơi sợ hãi, hắn nghẹn họng, vừa rồi chỉ lo tìm cách giải quyết cục diện rối rắm này lại quên mất người đàn ông của Hứa Nhan là ai! Triệu Hữu hắn có thể đắc tội với Phi gia sao? Không thể!

Ánh mắt Phi Ngạo lạnh lùng nhìn cô gái đang nép vào trong ngực Triệu Hữu, khiến cho cô ta run lên bần bật. Dĩ nhiên việc xảy ra ở đây anh đều đã biết, mới ngăn cản Hứa Nhan nói lời xin lỗi. Anh không thốt ra câu nào khó nghe, cũng không tỏ thái độ giận dữ, chỉ một cái nhìn đã làm Triệu Thanh Liên hối hận gần chết, cô ta nhớ lại trước kia mình hào quang vô hạn, lúc này lại ủy khuất vô cùng, càng khóc to hơn.

Triệu Hữu bất đắc dĩ nói: “Xin lỗi, Phi tổng, chỉ là hiểu lầm. Tôi đưa Thanh Liên về trước.”

Hắn nhanh chóng quyết định rồi ôm em gái đi thẳng ra ngoài, không quên nói một tiếng với người tổ chức buổi tiệc này.

Nhân vật chính đã lui, có người lập tức tới dọn dẹp bàn tiệc bị phá hư kia, mọi người cũng thức thối tán ra, chừa lại không gian cho hai kẻ đang đứng ở đó.

Phi Ngao không chút để ý đến ánh mắt phóng điện của mấy cô gái bên cạnh, đưa tay sờ gò má hơi ửng hồng vì uống rượu của Hứa Nhan.

“Em bị bắt nạt?”

“Không có. Anh tới vừa đúng lúc em đang bắt nạt người ta đó.”

Hứa Nhan thành thật trả lời, nghĩ người vừa rồi chịu ủy khuất cũng là Triệu Thanh Liên chứ không phải cô. Phi Ngao lúc ở cạnh cô thì rất dễ chịu, rất thoải mái, nhưng khi ở chôn đông người, khí thế trên thân anh lại kéo lên mức cao nhất, làm cho người xung quanh cảm thấy có chút xa cách và khó gần.

Cô nhu thuận ôm cánh tay anh, cười hỏi:

“Chuyện làm ăn của anh sao rồi?”

Phi Ngao cho cô một cái nhìn yên tâm: “Rất tốt. Chúng ta đi thôi, lần sau không cho em uống rượu, chú ý sức khỏe chút.”

Anh ôm eo Hứa Nhan, kéo cô rời đi trong khi bữa tiệc chỉ mới diễn ra được một nửa. Cô vốn định hỏi, xong lại cảm thấy chủ nhân bữa tiệc cũng không nói gì thì cứ về thôi, ở lại đây thêm một lát lại sợ phát sinh việc gì ngoài ý muốn. Cô quay sang vẫy vẫy tay với Trần phu nhân, bắt đầu đi đánh dũa khâu hình miệng nói lời tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Biến Cố

Trở về biệt thự, Hứa Nhan tắm sơ qua lần nữa rồi mới lên giường nằm, chui rúc trong cái ôm của Phi Ngao. Trong lòng cô có tâm sự, cho nên không cách nào ngủ được, mắt vẫn mở trừng trừng. Tuy cô không nhúc nhích, nhưng anh vẫn phát hiện ra cô còn thức, trầm giọng hỏi:

“Em vẫn còn để ý chuyện của Triệu Thanh Liên? Cô ta tự tìm rắc rối, không liên quan đến em.”

“Không phải... “Hứa Nhan nhỏ giọng thì thầm. “Phi Ngao, anh có thích trẻ con không?”

Phi Ngao không hiểu sao cô lại hỏi như vậy, ừm một tiếng: “Rất thích.”

“Vậy à...”

Tâm cô hơi trùng xuống, đau thương trong đáy mắt không cách nào che giấu được, cũng may đã tắt đèn, cho nên không bị anh nhìn thấy.

Chỉ nghe thấy anh cười nhẹ một tiếng:

“Em muốn có con?”

Trái tim cô khẽ run lên khi nghe anh hỏi thẳng về vấn đề này, có chút lo sợ rằng bí mật nhỏ nhỏ của cô sẽ bị anh vạch trần. Vì vậy làm như bình tĩnh lắc đầu nhìn anh:

“Hiện tại thì chưa, chỉ là muốn bàn một chút chuyện tương lai cùng anh.”

Phi Ngao đưa tay nghịch mấy lọn tóc của cô, lười biếng nói:

“Bố của anh gần đây cũng bắt đầu tạo áp lực, muốn có cháu. Chi bằng đêm nay chúng ta cố gắng một chút?”

Phi Ngao dứt lời liền nghiêng người qua, chuẩn xác tìm được môi cô trong bóng tối mà hôn xuống, nụ hôn rất dịu dàng, bàn tay cũng không yên phận bắt đầu vuốt ve tấm lưng mịn màng của cô.

Hứa Nhan không nghĩ tới sẽ bị tấn công bất ngờ như vậy, hơi thờ có chút rối loạn, vừa lí nhí mắng anh vừa phối hợp với động tác của anh. Anh thích trẻ con, cô cũng vậy, nhưng mà cô không sinh được! Thấy anh bắt đầu mong mỏi, tâm trạng của cô thoáng chốc trở nên nặng nề hơn rất nhiều, rốt cuộc, cô phải làm sao mới tốt đây?

Cô nên cảm giác đau xót trong lòng xuống, cả đêm ngoan ngoãn thuận theo anh chơi đùa, bởi vì bị ảnh hưởng bởi tâm lý nên càng thêm phóng túng bản

thân, khiến cho Phi Ngạo thật hài lòng.

Mấy ngày kế tiếp Hứa Nhan đều suy nghĩ về vấn đề con cái kia, còn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt thì Phi Hoài đột nhiên gọi điện thoại riêng cho cô, nói là có chuyện cần bàn với cô. Không hiểu sao lúc này cô lại có một loại dự cảm xấu, chẳng lẽ ông ta biết rồi? Ông ta cho người theo dõi cô? Cũng không phải không có khả năng! Đối với người con dâu đột nhiên xuất hiện này, Phi Hoài lo lắng là chuyện bình thường. Mặc dù ngoài mặt ông ấy không thể hiện ra, nhưng rõ ràng rất không hài lòng với cô.

Hứa Nhan tìm có với Phi Ngạo rồi ra ngoài, từ công ty DINOZ bắt xe đến nhà hàng, đi vào phòng vip đã được đặt sẵn.

Bên trong, Phi Hoài đang ngồi chờ cô, người đã đến, đôi mắt đang nhắm nghiền chột mở ra, chậm rãi nói:

“Cô Hứa.”

Hứa Nhan siết chặt nắm tay, ngồi xuống đối diện ông, lại không biết phải mở miệng chào hỏi thế nào. Gọi một tiếng bố chồng, hay là chủ tịch Phi? Cô phân vân trong chốc lát, người ta đã gọi mình là cô Hứa, vậy thì đang tỏ rõ thái độ không chấp nhận con dâu là cô, cô liền miễn cưỡng cười nói:

“Chào chủ tịch Phi, không biết hôm nay ngài gọi tôi đến đây là có chuyện gì?”

“Không vội, trước gọi vài món đi?”

Phi Hoài phất tay đem menu đưa cho cô, nhưng Hứa Nhan không động đậy, chỉ nắm chặt túi xách nhìn thẳng vào ông. Không có bao nhiêu người dám trực diện đối mặt với ông như vậy, người phụ nữ này cũng rất khá, đáng tiếc...

“Nếu không muốn thì thôi vậy. Tôi nghĩ, cô hẳn phải biết tôi rất chú trọng đến vấn đề con cháu?”

Thịch. Hứa Nhan cứng đờ người, trái tim điên cuồng đập loạn, không hiểu sao lại đau đến khó thở. Ông ta đã biết! Vậy tiếp theo ông ta sẽ làm gì? Cô thật sợ ông ta sẽ giết người giấu xác! Chuyện như vậy trong giới thượng lưu cũng từng có rồi!

Phi Hoài thấy cô như vậy cũng không ngạc nhiên, tiếp tục nói:

“Đơn giản thôi, rời khỏi con trai tôi, để nó tự do.”

Hứa Nhan biết những người như Phi Hoài rất thích dùng tiền để vũ nhục người khác, câu thoại kinh điển nhất của bọn họ chính là thế này, nhưng cô chưa từng nghĩ đến mình sẽ phải đối mặt với loại tình huống máu chó trong truyền thuyết ấy! Cô thở ra một hơi dài, trong mắt là sự giãy dụa không cam lòng. Cô yêu người đàn ông kia, từ lúc bắt đầu đã vô tình bị anh thu hút. Thời gian qua được anh yêu thương săn sóc khiến cô tập thành thói quen, bây giờ đột nhiên bảo cô rời khỏi anh, cô theo bản năng liền muốn từ chối.

“Hứa Nhan, cô nên hiểu rõ, một người phụ nữ không thể sinh nở được thì không có tư cách ở bên cạnh người xuất sắc như Phi Ngạo. Với tính cách của nó, trừ phi là cô chủ động rời đi, nếu không, nó sẽ không chịu chia tay.”

Hứa Nhan cắn môi, bị những lời này của ông lung lay, nhưng vẫn thẳng thừng từ chối:

“Tôi biết bản thân tôi thiếu sót, nhưng tôi sẽ không rời khỏi Phi Ngạo. Trừ khi anh ấy bỏ tôi!”

Cô nói xong đứng lên, cũng không muốn tiếp tục dây dưa mà lao đảo rời khỏi. Phi Hoài không ngăn cản, đưa tay vào trong túi đem một điều thuốc ra hút, khói trắng lượn lờ, cay cay tê tê khiến cho ông sáng khoái hà một hơi.

“Thật là một cô gái không hiểu chuyện.”

Hứa Nhan ngồi ở bên xe buýt, nhìn chăm chăm vào bụng của mình hồi lâu. Mặc dù lúc đó cô mạnh mẽ nói như vậy, nhưng cô vẫn bị ảnh hưởng bởi lời nói của Phi Hoài. Đúng vậy, người như cô, vốn dĩ không thể ở bên cạnh Phi Ngạo. Bởi vì anh quá xuất sắc, cho nên khoảng cách giữa bọn họ khó lòng lấp đầy. Trước kia cô cũng đã nhận ra, chẳng qua là phớt lờ không muốn nhắc tới mà thôi. Cô từng nghĩ sẽ sống một cuộc sống đơn giản hạnh phúc, nhưng từ khi bỏ cô gọi cô trở lại thì mọi chuyện bắt đầu thay đổi, thế giới của cô tràn ngập những rắc rối.

Hứa Nhan có thể chịu được hết tất cả khổ cực và dèm pha, bởi vì cô đã động tâm với người đàn ông kia, cũng hiểu được anh rất thích cô. Nhưng cái loại tình trạng không cân bằng này sớm hay muộn cũng sẽ khiến mối quan hệ của bọn họ xảy ra biến hóa, huống chi bây giờ cô không thể sinh con?

Cô mệt mỏi, cầm điện thoại lên, phát hiện trên màn hình đang hiển thị số điện thoại của Phi Ngạo.

“Có chuyện gì sao?”

[Em đang ở đâu?]

“Đang ở bên xe buýt, vẫn còn chút việc, lát nữa em sẽ trở lại.”

[Hứa Nhan, em nói với anh em ra ngoài gặp bạn, là gặp ai?]

Giọng của Phi Ngao trầm ấm rất dễ nghe, nhưng khi anh nổi giận, cô sẽ lập tức nhận ra được. Giống như bây giờ, hoàn toàn không thấy nửa điểm dịu dàng.

“Em... Gặp Lộ Lộ, là một người bạn thời đại học.”

[...]

Bên kia im lặng một lúc lâu khiến cô thấp thỏm không thôi, nhưng rất may là anh không tiếp tục truy hỏi, chỉ nói:

[Nhớ kĩ, anh đã nói không muốn em đến gần những người đàn ông khác. Nếu là bạn nữ thì có thể, nếu gặp bạn nam, phải nói trước với anh.]

“Được, em biết rồi.”

Hứa Nhan mệt mỏi nhắm mắt lại, sau đó cố gắng điều chỉnh tâm trạng của mình một chút. Lúc đứng lên, điện thoại lại reo vang, là... Lâm Dương. Sao có thể trùng hợp như thế chứ? Vừa rồi Phi Ngao còn cảnh cáo cô, nếu bây giờ gặp cậu ấy, anh sẽ thật sự bị chọc giận! Cô không nghe máy, nhưng tiếng chuông kia vẫn không ngừng vang lên, giống như có chuyện quan trọng nhất định phải gọi cho cô. Hứa Nhan đành nhấc máy lên.

[Hứa Nhan, cậu mau đến bệnh viện, Hứa Vân cắt cổ tay tự sát rồi!]

“Cái gì?”

Hứa Nhan run rẩy suýt chút làm rơi điện thoại của mình, rất nhiều chuyện đột nhiên kéo đến làm cho cô luống cuống tay chân không kịp phản ứng. Cô thất tha thất thểu đi đi lại lại trước cửa phòng bệnh, di Hứa đang ngồi ở một chỗ khác không ngừng.

Lâm Dương cũng mang vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm cửa phòng cấp cứu, bởi vì vừa rồi anh trực tiếp ôm Hứa Vân từ trong bồn tắm lên nên quần áo vẫn còn đang dính máu.

Nghe di Hứa nói, từ tối hôm qua đã thấy Hứa Vân có chút bất thường, cơm không ăn được bao nhiêu, cả người cứ như mất hồn. Bà nghĩ muốn đưa con bé đi bệnh viện nên tìm Lâm Dương đến, kết quả lúc lên gõ cửa không thấy ai trả lời. Sau khi phá cửa đi vào, lại phát hiện Hứa Vân sắc mặt trắng bệch nằm trong bồn tắm!

Hứa Nhan cố gắng điều chỉnh tâm tình, không muốn suy sụp, không muốn khóc, bởi vì như vậy sẽ khiến di lo lắng. Di Hứa xem Hứa Vân như con gái ruột của mình, từ lúc con bé còn nhỏ đã theo bà, cho nên tất nhiên vô cùng thương tâm.

Lâm Dương nhìn về mặt khủng hoảng của Hứa Nhan, thấy cô cắn chặt môi đến bật máu, đau lòng an ủi:

“Cậu đừng quá lo lắng, sẽ không có chuyện gì.”

“Tớ...” Hứa Nhan đang định nói gì đó, chợt thấy cửa phòng cấp cứu mở ra, cô lập tức chạy tới trước mặt bác sĩ. “Bác sĩ, em gái tôi thế nào?”

“Hiện tại đang trong tình trạng nguy kịch, cần phải truyền máu cho cô ấy, nhưng là nhóm máu Rh(-) này quá hiếm, bệnh viện cũng không có sẵn, phải chờ chuyển từ nơi khác tới!”

Hứa Nhan hoảng hốt, chợt nói: “Lấy máu của tôi là được! Tôi là chị ruột của con bé, là nhóm máu Rh(-)!”

Bác sĩ nhìn cô, gật đầu rồi bảo y tá dẫn cô đi kiểm tra xem có lấy máu được không, mà di Hứa nghe bảo cháu gái đang trong tình trạng nguy kịch, suýt chút nữa ngắt xiu.

Vất vả cả buổi trưa, tình trạng của Hứa Vân rốt cuộc ổn định lại, chẳng qua đang ngủ say. Mà Hứa Nhan như trút được gánh nặng, nằm trên giường bệnh gọi cho Phi Ngao.

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh tút tút kéo dài, nhưng không có người trả lời. Từ khi bọn họ thẳng mặt nói chuyện yêu đương với nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên anh không nhận điện thoại của cô. Hôm nay không có cuộc họp nào cả, anh bận cái gì sao? Cô cũng không suy nghĩ được nhiều, cảm giác choáng váng đã kéo đến, đành tắt máy, sau đó mệt mỏi nhắm mắt lại.

Cả ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, dáng vẻ của Hứa Nhan trở nên tiêu tụy không chịu nổi.

Lâm Dương đứng ở cửa phòng nhìn cô, lại đi qua xem Hứa Vân một lần, sau đó mới bắt đầu cho người điều tra xem chuyện gì đã xảy ra. Hứa Vân rất ngoan, là học sinh giỏi nhiều năm liền, ở trên trường được bạn bè yêu mến, ở nhà cũng vô cùng hiếu thuận. Nếu không phải gặp chuyện gì đó quá mức kinh khủng, làm sao con bé lại tự tử chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thù Hận

Hứa Nhan tỉnh dậy lần nữa đã là bảy giờ tối, việc đầu tiên cô làm là cầm điện thoại lên xem, không có cuộc gọi nhớ nào. Cô nâng thân mình đau nhức dậy, liền bắt gặp Lâm Dương đang gục mặt bên giường bệnh mà ngủ, dáng vẻ cũng mệt mỏi không kém cô là bao.

Di Hứa mở cửa đi vào, thấy cô đã tỉnh thì đem tới một phần thức ăn nóng, sau đó nhỏ giọng nói:

“Con ăn trước một chút đi, đây là canh gan heo bổ máu và một ít trái cây. Lâm Dương trông hai chị em con suốt từ trưa đến giờ, con đừng gọi cậu ấy dậy.”

Cổ họng Hứa Nhan có chút khô khốc, khàn giọng hỏi:

“Hứa Vân...”

“Con bé vừa ăn xong liền ngủ, bây giờ rất tốt, con không phải lo.”

Hứa Nhan thở ra một hơi, nghĩ một lúc liền cầm điện thoại lên nhắn tin thông báo cho Phi Ngao rằng tối nay cô sẽ không trở về. Cả nửa ngày trời không liên lạc, anh lại chẳng hỏi thăm cô một lời, việc này thật sự làm cô có chút không vui.

Hứa Nhan nghiêng người qua, cẩn thận ăn com, sợ động tác của mình làm Lâm Dương thức giấc. Cậu ấy là một người con trai tốt, còn trẻ như vậy đã có công việc ổn định, lại một lòng giúp đỡ gia đình cô, làm cho cô cảm động, chỉ tiếc bọn họ có duyên không nợ. Nếu trước kia cô không gặp Phi Ngao, thì mọi chuyện có lẽ đã khác.

Ăn xong bữa tối, Hứa Nhan đem khăn giấy ướt lau sơ qua mặt mũi rồi nhích người xuống giường. Lâm Dương đang ngủ chột ngắc đầu lên, bàn tay thon dài vươn ra liền bắt được cổ tay cô.

“Cậu đi đâu? Bác sĩ nói thân thể cậu đang còn yếu, đừng hoạt động mạnh.”

Cô xấu hổ rút tay lại, tuy không bài xích Lâm Dương nhưng vẫn hơi ngại đụng chạm:

“Không sao, tớ chỉ muốn qua xem em gái một chút, cậu cũng trở về nghỉ ngơi đi. Thật sự rất cảm ơn cậu vì đã cứu em ấy.”

“Chúng ta là bạn tốt mà, đây là chuyện tớ nên làm. Tớ đi cùng cậu.”

Lâm Dương vuốt mấy cái lên tóc, chỉnh cho nó đỡ rối một chút rồi cùng Hứa Nhan qua phòng bệnh của Hứa Vân. Hắn đã điều tra được lí do khiến con bé muốn tự tử, nhưng chưa biết nên nói thế nào với cô, trên đường đi nhiều lần định mở miệng nhưng lại thôi.

Di Hứa cũng ở trong phòng bệnh, Hứa Vân thì nằm trên giường ngủ say, khuôn mặt xinh xắn giờ phút này chẳng còn nét tươi tỉnh như thường ngày nữa, môi trắng bệch, dáng vẻ khiến cho Hứa Nhan xót đến cực điểm.

Cô kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nhìn chăm chăm vào em gái một lúc rồi mới liếc mắt về phía Lâm Dương đang đứng bên kia giường, khẽ nhăn mày:

“Cậu có biết vì sao em ấy lại làm vậy không?”

Lâm Dương nghe cô hỏi đến thì thờ dài một tiếng, ra hiệu cho cô không nên nói chuyện trong này.

Hai người ra ngoài rồi ngồi xuống một băng ghế đá, đèn hành lang mờ ảo cùng tiếng bước chân khe khẽ vang lên mang đến cảm giác có chút lạnh lẽo, khiến cho Hứa Nhan hơi run lên.

Chỉ thấy người bạn thân nhất của cô khó khăn mở miệng:

“Lúc cậu đang ngủ tớ có cho người đi tìm hiểu một chút, ngày hôm qua Hứa Vân đến trường, ở trong đó bị người khác bắt nạt.”

Hai chữ bắt nạt này, Lâm Dương nói ra nghe đặc biệt nặng nề, chứng tỏ không chỉ đơn giản là bị người khác chửi mắng hay cắt sách vở như trong phim học đường. Hứa Nhan siết chặt hai tay vào nhau, ánh mắt đại ra nhìn hắn.

“Có người... cường hiếp con bé.”

Lâm Dương nói tới đây cảm thấy khó lòng nói tiếp, mà mắt Hứa Nhan đã đỏ lên, không kiềm chế được tâm tình nữa rồi.

Thân thể Hứa Nhan run rẩy, cảm giác giận dữ xâm chiếm toàn bộ tế bào trên cơ thể cô. Cuộc sống của em gái cô vốn đang tốt đẹp, tại sao ông trời lại đối xử với con bé tàn nhẫn như thế? Cô không kiềm được mà hét to:

“Là ai? Cậu nói đi! Tớ sẽ giết thằng chó đó!”

Lâm Dương thấy Hứa Nhan tức đến độ thở gấp mà nước mắt cũng trào ra, cắn răng nói:

“Có ba người...”

“Cái gì? Mẹ nó! Bọn khốn nạn này!” Hứa Nhan đứng bật dậy, túm lấy cổ áo Lâm Dương, mắt hằn cả tơ máu đỏ au mà gào lên. “Là đứa nào? Cậu nói đi! Nói ngay lập tức cho tôi!”

“Hứa Nhan!”

“Tại sao? Tại sao bọn nó có thể đối xử với con bé như vậy chứ?”

Hứa Nhan siết chặt nắm tay, thờ hồn hên, cuối cùng trước mắt hoa lên, thiếu chút nữa tức đến độ ngất xỉu. Thấy cô loạng choạng sắp ngã, Lâm Dương đành đưa tay đỡ cô:

“Cậu bình tĩnh một chút!”

“Làm sao tớ có thể bình tĩnh được đây? Cậu nói đi!”

Hứa Nhan khàn giọng kêu lên, bởi vì cô hiển máu xong thân thể vốn đã yếu, bây giờ bị kích thích mạnh như thế này, rốt cuộc chịu không nổi, mềm nhũn tuột xuống, ngồi ở trên sàn. Lâm Dương sợ cô xảy ra chuyện, vội ôm cô lên, trước đưa cô trở về phòng rồi đi tìm bác sĩ.

Hắn hồi hận, hồi hận vì sao mình lại nói cho cô biết tin tức động trời đó, để cho cô chịu đả kích lớn đến mức này.

Bác sĩ vội vàng chạy tới kiểm tra cho Hứa Nhan, sau đó liền có ý tá tới truyền nước biển cho cô.

“Tinh thần của cô ấy có chút không ổn định, cậu xem chừng đừng để cô ấy chạy lung tung nữa.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Lâm Dương gật đầu, nhìn người trên giường đang cắn chặt răng roi nước mắt, không nhìn được mà đau lòng. Tinh thần của Hứa Vân cũng bị kích động mạnh, so với Hứa Nhan càng đáng sợ hơn, lúc tỉnh dậy không nói không rằng, ánh mắt cứ như vô hồn vậy. Hắn rất sợ Hứa Nhan cũng sẽ như thế, không còn khả năng nhận thức về hành vi của mình nữa, rồi làm ra chuyện gì đại đột.

Hứa Nhan cảm thấy đầu hiện tại rất đau, cảm giác buồn nôn không ngừng trào lên, cơ thể đều mệt mỏi, nhưng chẳng biết vì lý do gì lại vô cùng tỉnh táo.

Cô nhắm mắt lại, ý nghĩ muốn giết người cứ xông lên trên não, không cách nào ngăn cản được! Cô muốn đâm chết lũ đồ bại kia, rút xương lột da bọn chúng!

Lâm Dương nói mấy câu không thấy cô phản ứng, đành ra ngoài cho cô nghỉ ngơi.

Mà Hứa Nhan lúc này sao có thể ngủ được nữa? Cô mở mắt nhìn trần nhà, càng nghĩ càng uất ức thay Hứa Vân, sau đó lại nghĩ xa hơn, làm sao ở trong trường mà học sinh có thể lớn gan như thế? Nếu không có người ở đằng sau che chở và kín đáo sai bảo, chuyện này sẽ không xảy ra!

Nửa đêm, điện thoại của cô rốt cuộc có cuộc gọi đến, cũng là người họ Phi, nhưng không phải chồng cô.

Hứa Nhan đem điện thoại áp lên tai, nhìn ra cửa sổ, màn đêm đen đặc đáng sợ như một con ác mộng kinh hoàng bám lấy cô.

[Cô Hứa.]

Phi Hoài vừa dứt lời, nước mắt Hứa Nhan lại trào ra, cô cười dữ tợn một tiếng, sau đó khẳng định:

“Là ông.”

[Đúng. Là tôi làm, cô có thể kiện nếu muốn.]

Giọng điệu thừa nhận, khi nói chuyện cũng thoải mái, giống như không hề sợ cô kiện ông ta. Hứa Nhan im lặng.

[Bây giờ cô đến đây, tôi có thứ muốn cho cô xem, bảo đảm sẽ rất thú vị.]

Nói xong, ông ta liền tắt máy. Mà Hứa Nhan cũng bò dậy, giật ống truyền nước biển ra khỏi tay, máu tươi bắn một chút lên giường, cô không để ý chút nào, cầm túi xách lên, đi ra ngoài.

Phi gia, Phi Hoài! Ông ta quá dễ tiện, là một ng

ười đàn ông hèn hạ, bỉ ổi! Sao cô có thể ngu ngốc như vậy, chỉ nghĩ cho bản thân mình, lơ là cảnh giác, khiến cho cuộc đời của em cô cứ như vậy bị hủy hoại! Suýt chút nữa cô đã mất đi người thân duy nhất của mình! Tuy lỗi không phải do Phi Ngạo, nhưng lúc này, cô thật sự có chút hận anh, cũng hận bản thân rất nhiều!

Cái tình yêu chó má này, cái cuộc hôn nhân chết tiệt này, tất cả đều không quan trọng bằng em gái cô! Ông ta nói ông ta có thứ cần cho cô xem, vậy thì cô đến!

Phi Hoài cầm điều thuốc trên tay, khối xám nhẹ nhàng bay lên, mang theo một mùi thơm cay nồng, ánh mắt hồ hững nhìn cô gái gầy yếu đối diện.

“Mở cửa phòng ra cho Hứa tiểu thư nhìn một chút.”

Bọn họ đứng trước một căn phòng lớn, cửa gỗ đóng chặt, mà lúc này Phi Hoài vừa ra lệnh liền có người tiến tới, nhẹ nhàng kéo cửa ra.

Hứa Nhan đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi nhìn đến người đàn ông đang tuần mý mà cô yêu đang ở trên giường ôm người phụ nữ khác, trái tim cô bất chợt co rút mạnh. Anh đã hứa, đã hứa với cô sẽ không làm ra chuyện khiến cô đau lòng! Nhưng anh nuốt lời! Khuôn mặt đó, giờ khắc này chính thức khắc sâu vào trong thâm tâm cô!

Cô có cảm giác mình đã đến sát bờ vực suy sụp, nhưng lại không thể ngã xuống, cô không được ngã xuống!

“Nhìn thấy không? Đàn ông chính là như vậy!”

Phi Hoài rút một hơi thuốc, khuôn mặt hiện lên ý cười nhạt nhòa, nhưng lại để cho cô thấy rõ nét khinh thường nồng đậm. Ông ta ngoắc tay, lập tức có người đem đơn ly hôn đến trước mặt cô.

“Cô đã không thể sinh được, thì để người khác tới sinh con cho Phi gia. Tôi sẽ cho cô tiền, ngày mai đi khỏi nơi này đi, càng xa càng tốt.”

“Tôi muốn 1 triệu đô, ông có thể cho tôi sao?” Hứa Nhan đột nhiên mỉm cười.

“Có thể.”

Phi Hoài đưa mắt nhìn trợ lý của mình, hần ta lập tức cầm lên một tờ ngân phiếu, sau đó đặt vào trong tay Hứa Nhan.

Hứa Nhan cắm sâu móng tay vào trong da thịt, nỗi đau thể xác không thể nào so được với tâm hồn đang vỡ nát và trái tim rỉ máu của cô. Cô đưa tay phải ra cầm lấy bút, nhanh như chớp ký tên mình lên trên tờ giấy trắng trước mặt, một giọt máu tươi nóng ầm rơi xuống bên cạnh chữ ký của cô, giống như một đóa hoa nở rộ, đỏ lòa chói mắt.

Cô biết nếu mình không ký, kế tiếp ông ta sẽ lại giờ trò với người nhà của cô. Mà cô, hiện tại không cần ai ép, cũng sẽ ly hôn!

Cả ngày không thể liên lạc được, thì ra là ở trong này cùng người khác mây mưa vui vẻ. Anh ta đáng để cô níu kéo như vậy sao? A, không đúng, cô xứng với anh ta sao? Không xứng!

Nhà họ Phi các người, có một ngày sẽ trả giá đắt! Hứa Nhan lần thứ hai nhìn trực diện vào đôi mắt của Phi Hoài, trong lòng lạnh lẽo, lại nở nụ cười rặng rờ, thù hận chảy tràn trong đáy mắt, dứt khoát quay lưng rời đi.

Một triệu đô không phải là số tiền nhỏ, nhưng để đuổi cô đi, ông ta lại dám ném ra, thật sự là một lão già vong tiền như rác. Hứa Nhan không phải đứa ngốc và si diện, người ta đưa tiền lại mạnh miệng nói không cần! Hiện tại, thứ cô cần nhất chính là tiền!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bốn Năm

Hứa Nhan bắt xe trở về biệt thự, nhanh chóng gom một chút quần áo cùng giấy tờ quan trọng nhét vào trong va li. Mặc dù hiện tại cô mệt đến mức sắp ngã quỵ, nhưng lý trí lại không cho phép cô chậm trễ dù chỉ một giây!

Chu quản gia cả ngày nay không liên lạc được cho Phi Ngao, sớm đã nóng nảy, nhưng hỏi mấy lần đều nghe vệ sĩ báo là không phải lo lắng, cậu chủ đang ở biệt thự của ông chủ bàn chuyện làm ăn. Ông không tin cậu chủ và ông chủ có cái gì cần bàn bạc cả, hai người tuy không thù ghét nhau nhưng cũng chẳng phải thân thiết gì! Ông quyết định ở đây chờ, chờ đến nửa đêm thì phát hiện cậu chủ không thấy đâu, chỉ có Hứa Nhan trở về, trên tay cô đang chảy khá nhiều máu.

Ông chưa kịp nói câu nào, cô đã chạy thẳng lên phòng, lát sau liền xách va li xuống, đi thẳng ra ngoài. Chu quản gia chạy tới chặn cửa, lo lắng nhìn cô:

“Cháu đi đâu giờ này? Còn đem nhiều đồ theo như vậy?”

Hứa Nhan biết Chu quản gia không có lỗi, nhưng cũng không cho ông sắc mặt tốt được, cô sắp phát điên rồi, hiện tại nếu còn ở đây nhiều thêm một phút thì điên thêm một phần.

“Chu quản gia, chuyện này không liên quan đến chú. Hiện tại cháu có việc gấp, chú né ra đi.”

“Nhưng...”

Chu quân gia muốn nói, lại bị Hứa Nhan cắt ngang:

“Phiền chú nhấn cho Phi Ngạo một câu, đời này, việc cháu hối hận nhất chính là quen biết anh ta!”

Ánh mắt của Hứa Nhan quá dữ tợn, khiến cho Chu quân gia ngẩn ra trong chốc lát, bình tĩnh nhìn lại, đã không còn thấy bóng dáng của cô gái xinh đẹp kia đâu nữa.

Hứa Nhan không nói cho bất kì ai biết việc mình sẽ ra nước ngoài, sau khi nhận tin nhờ Lâm Dương chăm sóc tốt cho Hứa Vân xong, lại gửi vào tài khoản của hắn một số tiền lớn, liền mua vé máy bay đi Mỹ ngay trong đêm.

Bốn năm sau, bang Ohio, Hoa Kỳ.

“Thiên Vũ, mau lại đây cho chú ôm một cái!”

Người đàn ông tóc vàng vừa lên tiếng, đứa trẻ tên Thiên Vũ liền vui mừng ra mặt, vội chạy tới, hai cánh tay đầy thịt ôm chặt lấy cổ hắn, cười toe toét:

“Chú Trì!”

“Bạch Hạo Trì, anh có thể ngừng dụ dỗ con nít được không?”

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy ngủ từ trong nhà đi ra, muốn đem đứa trẻ đang bám dính trên thân của Bạch Hạo Trì kéo xuống, nhưng mà cánh tay nhỏ xíu nhìn như không có chút lực nào của thằng bé lại cứ như keo dán chuột, dính cứng ngắt.

“Hứa Nhan, em quá nghiêm khắc! Thiên Vũ mới ba tuổi, sao lại bắt nó học cả tiếng Anh và tiếng Trung được? Hôm nay đừng đưa thằng bé đến trường nữa, để anh trông là được.”

Người phụ nữ này đúng là Hứa Nhan, so với trước kia, cô càng trở nên phong tình quyến rũ, nhưng lại không có chút dung tục nào. Váy ngủ đơn giản trên người phủ xuống đầu gối, vừa vặn che đi cặp đùi thon dài trắng nõn của cô. Bạch Hạo Trì ôm đứa trẻ trên tay, ánh mắt lại ái muội nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, khiến cho người nào đó không vui nhăn mày:

“Anh không việc gì làm sao? Mỗi sáng đều tới tìm Thiên Vũ chơi đùa? Anh không bận thì tôi bận, phiền anh đừng đến quấy rầy nữa.”

“Anh đang nghĩ cho tương lai của Thiên Vũ mà, thằng bé có một người mẹ cổ hủ như em thật sự là đáng thương.”

Bạch Hạo Trì nở nụ cười khổ, dùng tay bọ lên gò má trắng mềm phúng phính của Thiên Vũ một cái, đứa trẻ này quá đáng yêu, khiến cho anh mỗi lần nhìn thấy là muốn cắn cắn gặm gặm.

Hứa Nhan ba năm nay đã quen với thái độ nhõn nhoe của người này, lại biết Thiên Vũ thích quần anh ta, cho nên không thèm so đo, xoay người vào bếp dọn đồ ăn sáng ra bàn. Làm xong hết thấy, cô kéo ghế tự mình ngồi xuống, sau đó mới nói vọng ra:

“Hứa Thiên Vũ, hoặc là bây giờ ngoan ngoãn vào ăn sáng, hoặc là dọn đồ đi theo chú Trì của con luôn, đừng trở về nữa.”

Thiên Vũ nghe tiếng mẹ gọi liền nhìn Bạch Hạo Trì với ánh mắt long lanh, mặc dù nhóc rất thích chú Trì vì chú thường cho nhóc bánh và đồ chơi, lại đối xử với mẹ nhóc rất tốt, nhưng so ra thì má mì vẫn quan trọng hơn nhiều!

“Chú, thả con xuống đi!”

Bạch Hạo Trì bắt đắc dĩ đành thả thằng bé ra, sau đó tự mình cởi giày đặt lên trên kệ, vừa mới làm xong, liền nghe tiếng của Hứa Nhan vọng ra:

“Bạch tiên sinh mời trở về hành tinh mẹ của mình, ngôi nhà nhỏ này không chứa nổi đại gia như anh đâu.”

Động tác trên tay của anh hơi dừng, sau đó nhún vai rồi thản nhiên đi vào trong nhà bếp, thấy hai mẹ con đang ngồi ăn sáng cũng tự tiện kéo ghế ngồi xuống.

Hứa Nhan thật sự không chịu nổi tính tình của anh ta, nhăn mày nói:

“Anh cảm thấy tôi không dám gọi cảnh sát đến bắt anh tội xâm phạm chỗ ở sao?”

“Ặc? Đừng đối xử với anh như vậy mà, anh đến chơi với Thiên Vũ, chẳng lẽ em nỡ đuổi anh đi sao?”

“Mẹ...”

Thiên Vũ bé ngoan không muốn chú Trì bị cảnh sát bắt, cho nên dùng đôi mắt long lanh đầy sao cực kì đáng yêu của mình nháy nháy về phía mẫu thân đại nhân. Mỗi lần con trai sử dụng chiêu làm nũng này, Hứa Nhan đều không có sức chống cự. Tính tình của Thiên Vũ không thích người lạ, từ lúc thằng

bé tự nhận thức được đến giờ thì rất khó để tiếp xúc, bạn bè ít đến đáng thương. Cô sợ con trai buồn, cứ dung túng thằng bé mãi.

“Được rồi. Anh muốn ngồi thì ngồi, nhưng bữa sáng không có phần cho anh đâu.”

Hứa Nhan gấp một miếng trứng cho vào chén, ánh mắt vừa nâng lên nhìn thấy Bạch Hạo Trì cười toe toét rồi chạy ra ngoài, năm phút sau, trên tay anh ta đã cầm một cái pizza cỡ lớn trở lại.

“Biết trước sẽ như vậy, nên anh mua phần cho mình rồi. Có mua cho Thiên Vũ một chiếc xe điều khiển từ xa nữa!”

Thiên Vũ đang ăn, nghe đến đồ chơi liền vui vẻ, nhào qua ôm Bạch Hạo Trì rồi hôn một cái chụt lên gò má của anh, đầu mỡ đều bám lên khuôn mặt đẹp trai.

“Cảm ơn chú Trì, con yêu chú!”

Hứa Nhan đen mặt nhìn một lớn một nhỏ này, chân mày hơi nhíu. Trẻ con nếu được nuông chiều quá nhiều sẽ sinh hư, cô không thích dạy con như vậy, nhưng cũng không thể đem đồ người ta tặng cho thằng bé vứt đi được, đành quay sang đồ lỗi cho người lớn, cảm thấy tên họ Bạch này chứng mất vô cùng.

Chẳng qua ngày một cô sẽ về nước, sau này không sợ bị anh ta quấy rầy nữa. Nghĩ vậy, cô mới yên lòng một chút.

Hứa Nhan đợi con trai ăn xong liền thu dọn chén đĩa rồi liếc mắt nhìn người đàn ông đang cười như gió xuân trước mặt:

“Tôi chuẩn bị đưa Thiên Vũ đến trường rồi đi làm, anh ăn xong có thể lăn.”

Ý tứ đuổi người rất rõ ràng, nhưng Bạch Hạo Trì lại kiên quyết không chịu đi, còn mặt dày nói:

“Anh có thể đưa hai mẹ con em đi mà.”

“Không cần, tôi có xe!”

Hứa Nhan hết nói nổi cái tên này, đường đường là một minh tinh nổi tiếng, số người theo đuổi không thể đếm hết được, vậy mà vẫn kiên nhẫn hướng về một người phụ nữ đã có con như cô? Để làm gì chứ? Cô đã hai mươi chín tuổi rồi, cũng không còn trẻ nữa, mặc dù độ tuổi của khuôn mặt có hơi lừa người một chút nhưng vẫn không có gì đặc biệt. Mỗi lần nhìn anh ta, cô lại nhớ đến người kia, trái tim vốn đã yên lặng cũng bắt đầu nổi sóng. Cô thật lòng chỉ muốn đá anh ta đi chỗ khác, cả những tên nhà giàu mới nổi từng tỏ tình với cô nữa, tất cả đều nên cách cô càng xa càng tốt. Bất quá tên nhóc Thiên Vũ này không hiểu sao rất thích Bạch Hạo Trì, mỗi lần gặp liền chạy tới ôm ôm ấp ấp.

“Hứa Nhan, em không phải không biết, anh theo đuổi em đã mấy năm rồi, không mong em đáp trả, chỉ hi vọng em đừng ghét bỏ anh thôi.”

Bạch Hạo Trì đột nhiên nghiêm túc nhìn Hứa Nhan, trong ánh mắt đều là sự chân thành. Nhưng trái tim cô giống như sắt đá, chẳng mấy may cảm động.

“Hạo Trì, anh cũng biết tôi không muốn tái giá, đúng không? Hơn nữa tôi cực kì ghét những người đàn ông trắng hoa. Nếu anh có thể đập mặt sửa lại, để cho mình xấu một chút, bớt nổi tiếng một chút, nghèo một chút, như vậy, có khi tôi sẽ suy nghĩ lại mà gả cho anh.”

Thiên Vũ ôm ba lô hình gấu nhìn chú Trì, sau đó lại nhìn qua vẻ mặt không vui của mẹ, môi hồng hơi chu lên:

“Con muốn có bố.”

Một câu này giống như dao nhọn đâm vào người Hứa Nhan, đau đến mức cô thở hắt hắt nhìn con trai. Thấy Thiên Vũ ánh mắt nổi lên sương mù, bộ dáng như sắp khóc thì tâm mềm nhũn, cuối người ôm con trai vào lòng.

“Bảo bối, mẹ xin lỗi.”

Hứa Nhan vỗ nhẹ lên lưng con trai, tuy thằng bé rất ít khi thể hiện ra, nhưng hẳn là rất tủi thân vì trong lớp chỉ có mình nó không có bố.

“Em thấy đó, anh thương Tiểu Vũ như vậy, thằng bé cũng thích anh, em chấp nhận anh không được sao? Nếu không, em cho anh một cơ hội đi?”

Bạch Hạo Trì không hiểu, điều kiện của anh tốt thế này, tại sao cô vẫn không cho anh cơ hội? Không những không thích, mà còn ghét bỏ vì anh đẹp trai và có tiền, thật sự là một người phụ nữ kì lạ.

Hứa Nhan nhìn anh, đột nhiên thờ dài một hơi:

“Tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Mặc dù cô nói sẽ suy nghĩ lại, vẫn chưa đồng ý, nhưng như vậy vẫn khiến anh rất vui.

Chẳng qua, cái loại vui vẻ này kéo dài chưa đến hai ngày đã bị cắt đứt. Hứa Nhan dám lừa anh! Cô ấy mang theo tiểu bảo bối trở về nước mất rồi! Anh không cam lòng!

Không được, anh phải đuổi theo cô ấy! Bạch Hạo Tri dứt khoát ngừng các hoạt động sắp tới của mình, lảng lảng giải nghệ. Dù sao anh chỉ đi đóng phim vì trước kia có chút thích thú với cái nghề này mà thôi, căn bản thì anh đã có công ty riêng trong và cả ngoài nước rồi, cần gì phải tiếp tục sự nghiệp diễn xuất?

Đối với anh, Hứa Nhan và Tiểu Vũ quan trọng hơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trở Về

Hứa Nhan vừa dắt tay con trai đi ra cổng chính của sân bay, lập tức có rất nhiều người quay đầu nhìn một lớn một nhỏ bọn họ. Dù cô chỉ mặc quần bò áo thun đơn giản, nhưng thân hình thật sự rất bốc lửa, cặp chân thon dài cân xứng cùng với vòng eo nhỏ nhắn khiến người ta bất giác phải mơ ước. Càng không nói đến khuôn mặt xinh đẹp của cô, mũi cao thon gọn, làn da trắng hồng, thần thái lại đặc biệt thu hút. Mấy chàng trai trẻ đứng chờ người thân cũng đánh mất liếc qua mấy lần, chỉ hi vọng cô có thể tháo kính râm xuống để bọn họ chiêm ngưỡng thêm một chút.

Đám phụ nữ thì lại chú ý bên cạnh cô có một đứa trẻ khoảng ba tuổi, da dẻ trắng trẻo, gò má phúng phính như bánh mochi vậy, rất đáng yêu, làm cho người ta có cảm giác mãnh liệt muốn ôm hôn. Tổ hợp mẹ con này vừa xuất hiện đã dễ dàng trở thành tâm điểm của đám đông.

“Diễn viên à? Hay ca sĩ đây?”

Có người không nhận được bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

“Thằng bé kia dễ thương quá! Thật muốn ôm một cái!”

“Đúng đó! Trời ạ, tôi cũng muốn có con trai như vậy!”

Một người phụ nữ khác kéo va li theo sát phía sau bóng dáng của hai người, chẳng khác gì trợ lý cả. Bởi vậy, người bên ngoài mới nhầm lẫn Hứa Nhan là nghệ sĩ nổi tiếng. Bất quá thảo luận một hồi lâu, vẫn không có ai cho ra kết luận, rốt cuộc cô là diễn viên hay ca sĩ?

“Tôi nghĩ chắc là người thường thôi? Nếu là nghệ sĩ thì phải có fan chờ sẵn chứ?”

“Có khi người ta bí mật về nước, cho nên fan không biết?”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Hứa Nhan cùng con trai đã leo lên một chiếc xe chờ sẵn mà đi mất. Chuyến bay kéo dài hơn nửa ngày khiến Thiên Vũ mới ba tuổi không thích ứng được, lúc lên xe lập tức nôn một trận, may mà cô nhanh tay cầm bọc ni lông đưa cho con.

“Bảo bối, không sao chứ?”

Hứa Nhan vừa vỗ nhẹ lên tấm lưng nhỏ của Thiên Vũ vừa dùng khăn ướt lau vết bẩn trên mặt cậu. Cục cưng bé bỏng nằm dài trên ghế, ôm đùi mẹ lí nhí trả lời:

“Mẹ không mệt, Tiểu Vũ không mệt.”

“Ừ, Tiểu Vũ của mẹ giỏi nhất, con ngủ một giấc tỉnh dậy là tới rồi.”

Hứa Nhan nói xong, chưa đầy năm phút sau đã thấy tiểu quý này nhắm mắt phát ra tiếng hít thở đều đều, còn chảy nước miếng lên quần cô, bất quá khuôn mặt khi ngủ đáng yêu muốn chết.

Cô ngẩng mặt lên, nhìn cảnh vật quen thuộc trôi qua ngoài xe, không hiểu sao khóe mắt lại thấy cay cay. Trước kia, cô chạy trốn khỏi đất nước này cùng với số tiền lớn trong tay, định bụng sẽ gây dựng sự nghiệp rồi trở về trả thù Phi gia. Nhưng cuộc sống nào đâu dễ dàng như vậy! Lúc ấy vừa xuống sân bay, cô liền ngất xỉu khiến cho mọi người sợ hãi, sau khi được đưa đến bệnh viện gần nhất thì hay tin mình mang thai gần hai tháng rồi. Cô cảm thấy ông trời rõ ràng đang trêu đùa cô! Không phải bác sĩ của hai bệnh viện đều nói cô vô sinh sao? Hứa Nhan không biết mình nên vui hay buồn, thiên thần bé nhỏ đến không đúng lúc chút nào, khiến cho một người mang đầy thù hận như cô phải hoãn lại tất cả dự định. Đợi đến lúc Thiên Vũ ra đời thì ý muốn trả thù cũng không còn mãnh liệt như trước nữa, cô chỉ mong một cuộc sống bình thường, nuôi nấng thẳng bé nên người, chuyện này so với việc trả thù Phi gia vẫn đáng giá hơn nhiều.

Một mình cô, đâu không lại Phi gia. Dù sự thật này vô cùng phũ phàng nhưng cô vẫn phải nhìn nhận nó.

Về phần những kẻ từng tổn thương em gái cô, cô nhất định sẽ khiến cho bọn chúng chết không có chỗ chôn. Nếu không phải vì Thiên Vũ thì hai năm trước, khi công ty bất động sản của cô phát lên ở đất Mỹ, cô đã về nước để xử lý lũ cặn bã kia rồi.

Hứa Nhan thu lại ánh mắt mờ mịt, cầm điện thoại lên áp vào bên tai.

[A lô? Xin hỏi ai vậy ạ?]

Đầu dây bên kia vang lên âm giọng mềm mại của phụ nữ, giống như đã trưởng thành không ít. Từ khoảng hai năm trước, cô bắt đầu liên lạc lại với Lâm Dương, hẳn lúc đó rất giận dữ, nhưng nhiều hơn là lo lắng.

Hắn từng nói, khoảng thời gian cô đi Hứa Vân vẫn sống rất ổn. Nghe giọng em gái bình tĩnh như lúc này, cô mới biết hẳn không có lừa cô!

Hứa Nhan không biết phải mở miệng thế nào, cô cảm thấy có lỗi với em gái rất nhiều.

[A lô? Nhầm số sao ạ?]

Lúc này Hứa Nhan có chút nghẹn ngào, khó khăn lắm mới phát ra âm thanh nhỏ xíu:

“Là chị.”

[...]

Người bên kia giống như bị sốc, thật lâu sau mới phát ra tiếng khóc rống:

[Chị là đồ đáng chết! Tại sao đi lâu như vậy không liên lạc cho em? Tại sao lại bỏ đi? Oa... chị có biết khoảng thời gian này đối với em đáng sợ như thế nào không? Chị còn về làm cái gì? Hu hu... chị... chị... Em hận chị... nhưng em cũng nhớ chị lắm...]

Hứa Nhan im lặng nghe em gái trách móc mình, càng nghe càng xúc động, suýt chút không kiềm được nước mắt. Con bé khóc thật lâu mới có thể bình tĩnh lại được, nhưng vẫn luôn miệng mắng cô là đồ đáng ghét, đồ xấu tính.

Cô an ủi con bé mấy câu rồi bảo mình đang trên đường trở về, địa chỉ nhà thì Lâm Dương đã sớm gửi cho cô.

Thời điểm xe dừng lại trước một căn nhà hai tầng kiểu dáng Tây u xinh xắn, Hứa Nhan có phần hồi hộp, vội ôm bảo bối đang ngủ say lên.

Trước cổng đã có người chờ sẵn, đưa em gái nhỏ mà cô yêu thương hiện tại trở về vô cùng tốt, so với dáng vẻ mấy năm trước của cô càng khiến người ta yêu thích hơn.

“Chị...?”

Hứa Vân không xác định nhìn người phụ nữ trước mắt mình, sau đó lại nhìn tới đứa trẻ được cô ôm trong tay. Đứa trẻ nào đây? Cô hoảng hốt nhìn mái tóc ngắn màu xanh rêu ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, đáng vẻ sang trọng như một nữ doanh nhân thành đạt. Đặc biệt là ánh mắt sắc bén không còn nét ngây thơ của những năm trước, không giống chị gái cô chút nào!

“Vào nhà trước đi, thằng bé hơi mệt.”

Nghe Hứa Nhan đáp lời mình, Hứa Vân khẽ chớp mắt rồi như sự tình, vội vàng dẫn bọn họ vào trong. Sau khi đặt bảo bối xuống giường cho thằng bé ngủ, Hứa Nhan mới ra phòng khách ngồi nói chuyện với em gái mình. Nói từ trưa đến tận giờ cơm chiều vẫn còn chưa xong, thế nhưng Hứa Vân rất hưng phấn, vẫn cứ hỏi đi hỏi lại:

“Thiên Vũ là con của... anh ta sao?”

“Chị nói rồi, không quan trọng.”

Hứa Nhan nhấp một ngụm trà, sau khi nói chuyện một lúc thì đại khái đã hiểu được những khó khăn của em gái trong lúc cô rời đi. Tinh thần sa sút, ăn uống không điều độ, lại còn bị ám ảnh cưỡng chế, cứ hễ đàn ông đến gần là con bé lại gào thét đuổi đi, ngoại trừ Lâm Dương ra, không có ai tiếp cận được con bé. Ấy vậy mà chỉ mất một năm, Hứa Vân đã trở lại bình thường. Chuyện này khiến cô hơi khó hiểu? Chẳng lẽ cái gọi là sức mạnh tình yêu có thật sao?

“Chị, có chuyện này em phải nói với chị, khoảng một năm sau khi chị đi thì em và anh Lâm Dương...”

“Chị biết.”

Bọn họ nảy sinh tình cảm, chuyện đó rất bình thường, lúc Lâm Dương nói cho cô biết, cô thậm chí còn vui mừng cho em gái vì có một người đàn ông tốt như cậu ấy yêu thương con bé. Dù cho cô nghĩ vậy, nhưng Hứa Vân vẫn cảm thấy áy náy, khuôn mặt hơi đỏ lên:

“Chị không trách em sao?”

Hứa Nhan thấy vậy bật cười:

“Trách cái gì? Chị và Lâm Dương chỉ là bạn mà thôi, hơn nữa chị cũng đã có Tiểu Vũ.”

Nghĩ đến đứa trẻ đáng yêu đang ngủ ở phòng trong, Hứa Vân cũng nở nụ cười:

“Chị dễ khéo thật, thằng bé có đến tám phần là giống chị.”

“May mắn nó giống chị.”

Hứa Nhan gạt đầu, sau đó vị trợ lý vẫn luôn ở bên ngoài chọt nhắn tin cho cô.

[Cô Hứa, Bạch Hạo Trì gọi đến, nói là ngày mai anh ta sẽ đáp máy bay về nước, mong cô ra đón. Ngày mai cũng là kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới của cha mẹ anh ta, thư mời đã được gửi tới cho cô rồi.]

Hứa Nhan nhẹ nhàng cảm thán trình độ ảo tưởng của tên họ Bạch kia, nghĩ gì mà bảo cô đi đón chứ? Lại nói thêm mấy câu với Hứa Vân thì đi Hứa trở về, một nhà ba người xúc động ôm nhau khóc sụt sướt.

Bởi vì cô cũng có chút mệt, ngày mai còn phải đi đến Bạch gia, vậy nên sau khi cho Tiểu Vũ ăn cơm chiều xong lại trèo lên giường ôm con trai ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau.

Hứa Nhan trước khi về nước lại đổi số điện thoại một lần khiến Bạch Hạo Trì không thể liên lạc được với cô. Anh tức giận quay sang quấy phá trợ lý của cô với hi vọng sẽ nhìn thấy cô ra sân bay đón mình, nhưng chào đón anh là fan hâm mộ cuồng nhiệt, bọn họ gào khóc vì anh tuyên bố giải nghệ! Anh chật vật bỏ chạy, cũng không còn thời gian oán trách cô nữa.

Thế giới luôn có một loại người sau khi bị tổn thương thì trở nên vô tâm vô tình, Hứa Nhan bây giờ chính là loại người đó. Mặc dù tên họ Bạch kia đối tốt với cô đến mức khó tin, nhưng cô chẳng có chút cảm giác rung động nào.

Cô cài lại nơ trước cổ cho Thiên Vũ, một cái bánh bao nhân thịt bọc vest trắng liền hiện ra trước mắt cả nhà. Hứa Vân nhìn khuôn mặt hồng hào đáng yêu của cháu trai, khẽ đưa tay che miệng, thỏ nhốt một hơi:

“Quá dễ thương, chị, em muốn bắt cóc con trai chị!”

Hứa Nhan làm bộ trừng mắt:

“Em muốn thì tự sinh một đứa đi chứ!”

“Này... em vẫn còn đang đi học đại học, đợi khi nào đám cưới hãy nói.”

Hứa Vân tuy đã có thể trở lại cuộc sống bình thường như trước, nhưng vẫn chưa sẵn sàng đón nhận việc sẽ cưới Lâm Dương, cô cảm thấy hơi tự ti.

Thiên Vũ mở đôi mắt to tròn nhìn mama của mình, lại nhìn Hứa Vân chăm chăm, sau đó chạy tới ôm bắp đùi của mama, đem mặt vui vào trong.

Hứa Nhan buồn cười ôm con trai lên, hôn một cái vào gò má của thằng bé:

“Dì út của con sẽ không bắt cóc con đâu, đừng sợ.”

“Gi? Thì ra là đang sợ em sao? Em chỉ nói đùa thôi mà!”

Đột nhiên bị tiểu bảo bối xa lánh, Hứa Vân ủy khuất gần chết.

“Tính tình thằng bé không được hiểu động lắm, đến giờ rồi, chị đi trước.”

Hứa Nhan thấy cục cưng cứ ôm chặt cổ mình không buông, đành cười nháy mắt với em gái và đi rồi đi thẳng ra cửa. Trợ lý của cô đã sẵn xe ở đó chờ, bữa tiệc kỷ niệm này bây giờ tới sẽ bắt đầu, Bạch Hạo Trì không biết có chịu nổi không? Vừa đáp máy bay về trong ngày liền tham gia tiệc rượu, hi vọng anh ta đủ thể lực để chống đỡ.

Cô lo lắng người kia nếu có chuyện gì thì Tiểu Vũ sẽ buồn, vì vậy không khỏi mở miệng hỏi thăm trợ lý của mình một chút.

“Anh ta về khi nào?”

“Dạ, là giữa trưa.”

Giữa trưa? Vậy tính ra cũng đủ thời gian nghỉ ngơi rồi. Trong lúc cô suy nghĩ, Tiểu Vũ chọt nhe răng cười:

“Mẹ, chú Trì cũng tới đúng không?”

“Con thích chú Trì vậy à?”

Hứa Nhan nghiêng đầu nhìn con trai, cục cưng không trả lời, chỉ thấy đôi mắt của thằng bé sáng rực như sắp phun ra lửa. Mấy năm nay Bạch Hạo Trì rất kiên nhẫn đối với mẹ con cô, miễn là có thời gian rảnh rỗi thì lại len lút chạy tới chơi cùng Thiên Vũ, giành việc đưa đón thằng bé đến trường, mua đồ chơi, dạy thằng bé học. Tuy không phải lúc nào anh ta cũng ở bên cạnh Thiên Vũ, nhưng bảo bối nhà cô lại bắt đầu quen dần với sự hiện diện của anh ta, chỉ sợ trong thâm tâm thằng bé đã xem anh ta là baba của mình rồi! Việc này thật ra làm cô đau đầu không thôi.

Đang lúc cô cùng con trai đầu mắt, xe dừng lại trước một khách sạn nổi tiếng. Lúc này bên ngoài cũng đậu vô số siêu xe đắt tiền, không ít người ăn mặc sang trọng bước xuống, nối đuôi nhau đi vào trong.

Cô xuất hiện cũng không làm mọi người để ý chút nào, nhưng là lúc dắt tay tiểu bảo bối đi vào thì có khá nhiều ánh mắt tò mò nhìn về phía bọn họ. Một bữa tiệc lớn thế này, đa phần người đến đều có bối cảnh và quen biết nhau từ sớm, song hai mẹ con trước mắt trông có vẻ rất lạ lẫm. Cô gái tóc ngắn kia mặc một chiếc váy dạ tiệc cúp ngực, dài đến mắt cá chân, là loại xẻ tà từ phần đùi xuống. Trên phần cổ trắng ngần đeo một chuỗi dây chuyền bạc tinh xảo mà trang nhã. Quần áo thì rất thuần khiết, ấy vậy mà những người định lực kém nhìn qua vài lần chỉ muốn phun máu mũi!

Đáng tiếc bánh bao tròn ừm đang đi bên cạnh cô đã cảnh tỉnh bọn họ, người ta là hoa có chủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Papa?

Thời điểm ở Mỹ, Hứa Nhan một đường làm ăn khá khả, sau đó trong giới kinh doanh bắt đầu có chút danh tiếng, từng được mời dự tiệc rất nhiều, hiện tại bước chân vào bữa tiệc không còn luống cuống sợ hãi như ngày xưa nữa.

Cô bỏ qua những ánh mắt dò xét của người bên cạnh, tiện tay đưa thiệp mời ra, sau đó ngẩng đầu liền nhìn thấy một người đàn ông tóc vàng mặc vest trắng đứng gần cửa, bởi vì dáng người của anh rất cao nên cũng dễ gây chú ý.

Khuôn mặt đẹp trai của Bạch Hạo Trì treo lên nụ cười ôn hòa khiến cho mọi người như đắm chìm trong gió xuân ấm áp. Ánh mắt của anh nhìn về phía này, phát hiện ra hai mẹ con Hứa Nhan thì độ cong khóe môi càng cao hơn, chân dài bước nhanh tới.

"Hứa Nhan, em đến rồi."

Anh chào hỏi xong liền ngồi xuống ôm lấy Thiên Vũ, không thèm để ý để ánh mắt thờ ơ của Hứa Nhan, hôn một cái lên khuôn mặt đầy thịt của bảo bối rồi nói:

"Chúng ta mặc vest trắng, thật giống một gia đình."

Hứa Nhan không biết nói gì với cái tên mặt dày này, cô dám cá tám phần là anh ta biết Thiên Vũ thích màu trắng nên mới mặc như vậy! Lúc trước còn luôn mồm tự nhận mình là người đàn ông của cô, có một lần bị cô mắng té tát thì lại rất thân thiện đáp:

"Xấu hổ là gì? Anh không biết xấu hổ! Nếu ngược ngược thì làm sao theo đuổi em được?"

Bạch gia chỉ có một đứa con trai độc nhất là anh, vậy mà đã ba mươi mấy tuổi đầu vẫn chưa chịu kết hôn, cứ kiên trì bám dính lấy hai mẹ con cô làm gì không biết!

Thiên Vũ thấy Bạch Hạo Trì mặc vest trắng giống mình thì rất vui vẻ, vươn hai cánh tay bé nhỏ ra ôm chặt cổ anh rồi đột nhiên gọi:

"Papa!"

Một tiếng kêu này khiến lông tóc của Hứa Nhan dựng đứng cả lên, vội vàng cúi đầu trùng mắt với con trai. Mà Bạch Hạo Trì cũng sửng sốt trong chốc lát, sau đó đem thẳng bé lên trên tay, ánh mắt tràn ngập yêu thương. Anh cảm thấy sự cố gắng suốt ba năm qua của mình giống như sắp được đền đáp rồi! Chỉ cần một tiếng này của Tiểu Vũ cũng đủ làm anh hạnh phúc hết nửa phần đời còn lại đó!

Anh bóp bóp gò má mềm mại của Thiên Vũ, không hề chú ý đến bên cạnh mọi người đều đang giật mình nhìn ba người bọn họ. Trong mắt các khách mời hôm nay, tổ hợp quần áo thuần trắng này rõ ràng là một đại gia đình! Nhưng mà từ trước đến giờ chưa từng nghe nói qua Bạch Hạo Trì có bạn gái, chứ nói gì đến vợ con? Bất quá ai cũng nghe rất rõ ràng, đứa trẻ kia vừa gọi một tiếng "papa"!

"Tôi nghe nhầm sao?" Có người làm bầm hỏi.

"Chắc là nghe sai thật rồi!"

"Nhưng mà tôi cũng nghe...?"

Hứa Nhan hơi nhăn mày, rõ ràng mọi người hiểu lầm, cô rất muốn giải thích nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Nhìn ra nội tâm của cô gái trước mắt đang rối rắm, Bạch Hạo Trì cười khẽ:

"Tiểu Vũ vô ý nên mới gọi anh một tiếng papa, em đừng chấp thẳng bé làm gì, con nít mà."

Thật ra trong lòng anh đang vui sướng muốn chết ngất đây, giả vờ khuyên cô xong lại quay sang nói nhỏ với Thiên Vũ:

"Gọi một tiếng nữa, chú Trì cho con bánh!"

Một đứa trẻ ba tuổi thì làm sao cưỡng lại được lời dụ dỗ như vậy? Huống chi cục bột này cực kì yêu thích Bạch Hạo Trì, luôn muốn anh trở thành ruột thịt của mình? Lập tức nhe răng nói:

"Papa! Trong lòng Tiểu Vũ, papa đứng thứ nhì đó!"

Anh chớp mắt nhìn khuôn mặt đáng yêu của Thiên Vũ, chợt hỏi:

"Con chỉ thích papa thứ nhì? Vậy con thích ai nhất?"

Hứa Nhan đứng bên cạnh hai người bọn họ, nghe tới đây chợt thấy cục cưng đưa mắt nhìn về phía mình, cô bất giác nở nụ cười dịu dàng.

Mặt ngoài ba người hòa hợp như vậy, không khỏi khiến xung quanh nổi lên từng trận bàn tán, mà ngay lúc này, chợt có tiếng hừ lạnh. Bạch Hạo Trì cùng Hứa Nhan đồng thời nhếch lông mày nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

"Cũng không biết là con roi con rớt của ai, lại dám trèo cao!"

Người phụ nữ vừa nói chuyện mặc một bộ váy tím bó sát người, trên tay cầm ly rượu vang hơi lắc nhẹ. Cô ta đưa tay hất lộn tóc xoắn dài ra sau lưng, từ từ đi tới trước người bọn họ, lúc đi chuyển, cặp mông căng tròn vẽ lên một độ cong xinh đẹp, quyến rũ đến mức có người không nhận được nhìn chăm chăm.

Đầu năm nay phụ nữ theo phong cách sexy rất nhiều, nhưng so với Hứa Nhan và người mới xuất hiện thì những cô gái khác dường như không đáng nhắc đến.

Một trắng một tím rớt cuộc đối mặt, Hứa Nhan vẫn chưa quên cô ta, trong lòng cũng hơi giật mình, chợt cười nói:

"Mấy năm không gặp, mồm miệng của Triệu tiểu thư đây vẫn còn bản như vậy, cách xa ba thước cũng ngửi thấy mùi."

Hứa Nhan không hề cho cô ta chút mặt mũi nào, trực tiếp mở miệng châm biếm khiến cho Triệu Thanh Liên tức giận đến nhăn chặt lông mày.

Chỗ bọn họ đứng tuy không phải là giữa đại sảnh, nhưng lúc này cũng đã có vài người tụ tập đến xem kịch vui.

Triệu Thanh Liên mấy năm nay sống không được tốt lắm, bị vùi dập trên mạng xã hội thậm chí không nói nổi. Mà tất cả cũng do người phụ nữ trước mắt gây nên, vừa gặp lại, thấy cô ta so với trước kia càng trở nên xinh đẹp và tỏa sáng thì cảm giận nói:

"Cô, người đàn bà dê tiện này còn không biết liêm sỉ mà trở về? Vì tiền bán thân, sau đó lại vì tiền bỏ rơi chồng mình, giờ thì trắng trợn đi ve vãn người đàn ông khác! Nếu tôi là cô, tôi sẽ cắn lưỡi mà chết sớm một chút! A, đứa nhỏ này là con của cô và người đàn ông nào đấy? Chắc là ngủ với nhiều người quá nên không nhớ rõ chứ gì? Cô..."

Bạch Hạo Trì cũng từng nghe nói qua tên của Triệu Thanh Liên, vốn dĩ không có thiện cảm với cô ta, bây giờ lại nghe những lời nói vô cùng thô tục này, không nhận được mà quát:

"Câm miệng!"

Bình thường Bạch Hạo Trì rất hòa nhã, thậm chí người ta chưa bao giờ thấy anh nổi giận thật sự, nhưng lúc này khuôn mặt vốn luôn tươi cười chợt nghiêm lại. Ánh mắt lạnh lùng không có chút tình cảm nào nhìn thẳng vào Triệu Thanh Liên, thậm chí còn mang theo ý cảnh cáo nồng đậm, giống như nếu cô ta còn dám nói thêm lời nào, anh sẽ không nể tình mà đem cô ta bóp chết.

Triệu Thanh Liên bị anh nhìn, hốt hoảng lui về sau mấy bước, khẽ rung mình.

"Lôi cô ta ra ngoài!"

Anh vừa ra lệnh, lập tức có bảo vệ tiến lên cưỡng chế đem cô ta lôi ra khỏi đại sảnh, mặc cho tiếng hét như heo bị chọc tiết của cô ta vang lên không ngừng.

Thiên Vũ được anh ôm trong tay cũng bị tiếng quát vừa rồi dọa, sợ hãi vươn tay về phía mama của mình.

Hứa Nhan lùi so đo với kẻ điên như Triệu Thanh Liên, nhưng trong lòng không khỏi cảm kích Bạch Hạo Trì. Mắt thấy bảo bối vươn tay ra, cô liền tiến lên ôm bảo bối, giọng nói mềm mại mang theo mấy phần trách cứ đối với người đàn ông bên cạnh:

"Anh dọa thẳng bé."

Bạch Hạo Trì quay sang nhìn Tiểu Vũ, nháy mắt lại khôi phục dáng vẻ hiền hòa như trước, biểu cảm xoay chuyển 180 độ, chợt cười hời hợt:

"Xin lỗi Tiểu Vũ, là chú không tốt. Đừng giận chú!"

Anh đưa tay ra vuốt vuốt đỉnh đầu của đứa trẻ, cậu nhóc cũng không tránh, chỉ là nhìn anh một hồi lâu rồi vui mặt vào trong cổ Hứa Nhan, chọt lăm bắm.

"Chú Trì ăn hiệp phụ nữ! Con sẽ tìm papa khác tốt hơn cho mama!"

Cánh tay đang sờ tóc của thằng bé chột cứng lại, Bạch Hạo Trì giật giật khoe miệng. Chẳng lẽ từ trước đến giờ Tiểu Vũ chỉ thân cận anh vì anh là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí papa kia? Nói vậy, một khi tìm được người xuất sắc hơn, thằng bé cũng sẽ gọi người đó là papa sao?

Hứa Nhan nhìn khuôn mặt khổ sở của Bạch Hạo Trì, chột phì cười. Lúc này, hai nhân vật chính của bữa tiệc cũng đã xuất hiện ở trên sân khấu.

Mọi người đều tập trung nhìn qua, chỉ thấy cha mẹ của Bạch Hạo Trì đứng sòng vai với nhau vô cùng đẹp đôi. Mẹ anh là người Mỹ, các đường nét trên khuôn mặt đều rất hài hòa, hơn nữa mũi cũng rất cao.

Không biết là vô tình hay cố ý, mẹ của Bạch Hạo Trì liếc mắt qua nhìn Hứa Nhan, ánh mắt dừng lại ở thân ảnh nho nhỏ trong ngực cô. Bình thường đối với những người này, hơn phân nửa sẽ thể hiện thái độ ghét bỏ đối với những cô gái đã có chồng còn sáp lại gần con trai mình, nhưng Bạch gia thì khác, bọn họ không giống như vậy. Bà ấy hình như có chút thích thú đối với Tiểu Vũ, làm cho cô hoài nghi đây không phải con trai ruột của mình, mà là cháu nội của bọn họ!

Đây là cái tình huống quý gì? Hứa Nhan khó hiểu ôm chặt tiểu bảo bối, vô thức dời bước sang bên trái một chút.

Chỉ là Bạch Hạo Trì không hổ danh mặt dày, thấy mẹ anh vừa liếc mắt nhìn thì cười cười áp sát vào bên cạnh Hứa Nhan, một lần nữa biểu thị thái độ của mình.

Hai người trên sân khấu nói mấy lời khách sáo, sau đó liền nhập tiệc. Không biết có bao nhiêu người đem quà tặng tới, lũ lượt đi đến chúc mừng Bạch gia.

Hứa Nhan ôm tiểu bảo bối một lúc lâu có chút mỏi, liền đem con trai thả xuống, rồi mới quay sang nhìn Bạch Hạo Trì:

"Anh trông Tiểu Vũ giúp tôi một chút, tôi đưa quà xong sẽ lập tức trở lại."

Thiên Vũ kì thật rất thông minh, thấy mama chuẩn bị đi tặng quà thì không nhõng nhẽo hay bám theo cô, chỉ là kéo ống quần của Bạch Hạo Trì rồi ngoan ngoãn gật đầu với cô.

Tiếng nhạc du dương bắt đầu vang lên trong đại sảnh, mama đi rồi, Thiên Vũ cảm thấy hơi đói bụng, đưa tay chỉ chỉ vào bàn tiệc. Bạch Hạo Trì ôm thằng bé đến một vị trí trống, sau đó kéo ghế cho nó ngồi.

"Tiểu Vũ muốn ăn cái gì? Chú lấy cho con?"

Ngón tay mũm mĩm không khách khí chia về phía bánh ngọt, tôm hùm, sau đó lướt qua rau câu và vân vân mây mây. Bất quá thằng bé còn nhỏ, cho nên Bạch Hạo Trì chỉ lấy chút đồ ăn không quá nhiều dầu mỡ đặt lên bàn.

Thiên Vũ cầm muỗng không thành thạo lắm, nhưng bình thường cũng chẳng cần ai bón cho, tự mình ăn uống ngon lành.

Đang lúc này, Bạch Hạo Trì chột nghe thấy tiếng gọi của bố mình, ông đứng trên tầng hai ra hiệu cho anh đi lên. Nhưng là bên cạnh còn có một tiểu bảo bối cần chăm, anh đã đồng ý với Hứa Nhan trông chừng Tiểu Vũ thì không thể bỏ mặc thằng bé được.

Anh cúi người nhìn khuôn mặt có chút lăm lăm của Thiên Vũ, cười dụ dỗ:

"Tiểu Vũ, chú Trì có việc gấp, con ngồi yên ở đây ăn, năm phút sau chú quay lại, được không?"

Đầu nhỏ gật gật tỏ vẻ đồng ý, bởi vì bình thường Tiểu Vũ rất nghe lời nên Bạch Hạo Trì do dự một chút liền rời đi.

Thiên Vũ đang ăn ngon chột mắc nghẹn, quay đầu tìm kiếm một lúc mới thấy ở trong góc có máy ly nước trái cây, vội tuột khỏi ghế rồi chạy đến đó. Chiều cao của thằng bé nhìn hơn cái bàn một chút, có điều ly nước để hơi sâu bên trong, với không tới.

Thân hình bé xíu khó khăn trèo lên ghế, sau đó vươn tay ra ôm lấy ly nước. Thằng bé uống một hớp lại một hớp, chẳng mấy chốc khuôn mặt nhỏ đã đỏ bừng, miệng mũi cay xè, đầu óc cũng choáng váng.

Bởi vì đang đứng ở trên ghế, nên Thiên Vũ không cẩn thận bị trượt chân, cả người thẳng tắp cắm xuống đất. Độ cao như vậy, cho dù té xuống cũng không đến nỗi gãy tay gãy chân, nhưng trong trạng thái vô thức mà ngã ra thì lại là chuyện khác!

Hứa Nhan trở lại vị trí cũ không thấy con trai đâu, vội đi lòng vòng tìm thử. Tuy cô lo lắng nhưng vừa rồi Bạch Hạo Trì ở bên cạnh bảo bối, hơn nữa bảo bối của cô rất ngoan, sẽ không quấy phá, nghĩ vậy cũng hơi yên tâm một chút.

Ai biết quay đầu đã nhìn thấy một màn làm cho người ta run rẩy kia, thời điểm Thiên Vũ trượt chân, cô sợ đến mức hét lên. Trái tim của cô co rút dữ dội, hoảng hốt phóng tới. Nhưng là khoảng cách của bọn họ cũng hơn năm mét, trừ khi cô có năng lực dịch chuyển tức thời, nếu không, làm sao đến kịp?

Nhiều người cũng bị tiếng hét của cô làm giật mình, trong lúc nguy hiểm cận kề, một cánh tay hữu lực đột nhiên vươn đến, vững vàng ôm được thân thể bé xiu của Thiên Vũ.

Hứa Nhan chỉ lo nhìn chăm chăm vào con trai, dưới chân mềm nhũn suýt chút đứng không vững. Rốt cuộc thấy thằng bé không sao, vội chạy nhanh đến nhìn, tay vừa chạm lên da thịt mềm mại liền phát hiện có chút nóng, khuôn mặt nhỏ cũng ửng hồng. Chẳng lẽ thằng bé uống rượu? Cô quýnh lên, hết sờ đông lại sờ tây, sờ khắp thân thể của bánh bao nhỏ, hoàn toàn không chú ý đến người bên cạnh.

Bánh bao nhỏ ợ lên một tiếng, mở đôi mắt đen láy linh động ra, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của người đang bế mình, miệng nhỏ của bảo bối khẽ mở. Một lúc sau, mơ mơ màng màng gọi:

"Papa."

Hứa Nhan thật hết nói nổi đứa trẻ này, hiện tại gặp ai cũng gọi papa được!

"Papa?"

Giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô, rất dễ nghe, nhưng Hứa Nhan cũng không suy nghĩ nhiều lắm, vừa ôm Thiên Vũ vào lòng vừa kiểm tra thân thể con trai thêm lần nữa. Sau khi xác định bảo bối ổn, cô mới ngẩng đầu lên:

"Cảm ơn anh rất nhiều. Anh đừng để ý, thằng bé uống nhầm rượu..."

Cô nói đến đó chợt ngừng lại, bởi vì vừa rồi cứ lo cục cựa xảy ra chuyện nên không có ngẩng đầu lên, mà chiều cao hai người cũng chênh lệch rất nhiều, lúc này mới nhìn được mặt của người đàn ông trước mắt.

Anh ta không có bất kì biểu cảm gì, chỉ là nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hứa Nhan cảm thấy ngực trái bắt đầu nhói lên, khuôn mặt tuấn mỹ khiến cho người đối diện hít thở không thông này vẫn luôn ám ảnh cô suốt mấy năm qua!

Cơ thể cô giống như rơi vào trong vũng bùn, động tác chậm rì rì đứng thẳng lên. Máu trong người cô lúc này cũng sắp bị đông cứng, đầu ngón tay lạnh ngắt. Ông trời, chính là thích trên người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Con Ai?

Hứa Nhan mím môi, cố gắng áp chế sự rung động mãnh liệt đang dâng lên trong lòng. Chỉ qua một cái chớp mắt, cô lập tức cười thật tự nhiên, dùng ánh mắt xa lạ nhìn người đối diện mà nói:

“Dù sao thì rất cảm ơn anh vì hành động cứu giúp vừa rồi.”

Người nọ mặc một thân vest đen lịch lãm, khuôn mặt so với trước kia càng thêm âm trầm đáng sợ hơn nhiều lần, cũng kiêu kì hơn trước. Không sai, anh là Phi Ngạo, người đã từng phá vỡ lời hứa với cô. Anh ta nói sẽ không làm cô tổn thương, nhưng cuối cùng thì sao? Ngay tại trong đêm em gái cô xảy ra chuyện, cô cũng nằm viện, anh ta lại vô tâm vô tình ôm người phụ nữ khác trong lòng mà vui vẻ. Hứa Nhan nghĩ cả đời này mình cũng sẽ không quên được hình ảnh khi đó!

Anh nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt không có bất cứ biến hóa gì, thật lâu thật lâu sau, môi mỏng mới nhẹ phun ra hai chữ:

“Tiện tay.”

Hứa Nhan gạt đầu với anh xem như chào hỏi, sau đó cứng rắn xoay người đi, vừa quay lại đã thấy Bạch Hạo Trì đang lo lắng nhìn Thiên Vũ rồi mang theo dáng vẻ hối lỗi liếc mắt với cô:

“Bảo bối không sao chứ?”

“Ừ, không sao, chỉ là đang ngủ thôi.”

Hứa Nhan dù muốn cũng không thể trách Bạch Hạo Trì, bởi vì vừa rồi do cô cô lơ là, cục cựa mới xảy ra chuyện, sau này vẫn nên trông coi đứa nhỏ của mình cẩn thận thì hơn.

Lúc này cô đang nói chuyện với Bạch Hạo Trì, không có quay đầu lại, nhưng cũng cảm nhận được ánh mắt sau lưng mình vô cùng lạnh lẽo, giống như muốn đem cô đông cứng. Bất quá bốn năm nay cô ném đủ mọi đau khổ, đâu còn sợ hãi trước khí thế của người khác nữa? Cô cười cười không thêm để

ý chút nào.

“Cảm ơn Phi thiếu đã giúp Tiểu Vũ nhà tôi.” Bạch Hạo Trì nâng mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng sau lưng Hứa Nhan, theo bản năng sinh ra địch ý với anh ta, nhưng ngoài mặt vẫn mở miệng ôn hòa nói một câu.

Phi Ngao nghe đến bốn chữ cuối cùng liền cảm thấy hơi khó chịu, nhưng thủy chung cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Anh đạm bạc nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của đứa trẻ trên tay Hứa Nhan, lại nhìn bọn họ đứng cùng một chỗ, cảm giác vô cùng chướng mắt. Mối mòng hơi hơi nhếch lên:

“Tôi chưa từng nghe nói qua, Bạch thiếu có vợ con.”

Bạch Hạo Trì cũng là người lẩn lộn trên thương trường, sao có thể không nhận ra Phi Ngao cố tình vạch trần lời nói của mình? Trước khi theo đuổi Hứa Nhan, anh đã âm thầm điều tra một chút, phát hiện cô thế nhưng là vợ trước của Phi Ngao.

Lúc này tình địch gặp nhau, giống như kẻ thù diệt tộc từ kiếp trước vậy, ánh mắt bắn ra từng tia nguy hiểm.

Đối mặt với khí thế của Phi Ngao, Bạch Hạo Trì vẫn giữ dáng vẻ thản nhiên, cười nói:

“Không nghĩ là Phi thiếu lại quan tâm đến vấn đề vợ con của tôi như vậy.”

Không thừa nhận, cũng không phủ nhận mối quan hệ cha con của mình và Tiểu Vũ. Anh hơi cúi đầu, thấy Hứa Nhan sắc mặt không tốt lắm, vội vươn tay ra ôm Tiểu Vũ rồi chớp mắt nhìn cô:

“Anh đưa em và cục cưng về.”

Hứa Nhan biết anh cố tình nói ra mấy lời dễ khiến người khác hiểu lầm, bình thường chắc cô sẽ tốn công đi giải thích một phen, nhưng hiện tại thì lại không nói gì, chỉ gật đầu rồi cùng anh sánh vai rời khỏi bữa tiệc.

Vừa cất bước, cánh tay đột nhiên bị người kéo lại, bởi vì đang mang giày cao gót cùng không phòng bị, Hứa Nhan hơi lao đảo một cái, lưng tựa vào trên ngực của người kia.

Cô nhăn nãn tránh thoát hơi ấm từ phía sau, muốn rút tay về, lại không cách nào thoát khỏi sự kiềm kẹp của anh, trong giọng nói thoáng cái lộ rõ sự tức giận:

“Anh làm gì vậy? Buông ra cho tôi!”

Bạch Hạo Trì không nghĩ tới Phi Ngao sẽ làm ra hành động như vậy, định tới giúp Hứa Nhan mới sức nhớ trên tay vẫn còn ôm cục cưng, vội nheo mắt nhìn anh ta:

“Phi thiếu, phiền anh buông tay.”

Phi Ngao không hề lung lay, dùng lực nắm chặt cánh tay Hứa Nhan:

“Đứa nhỏ này, thật là con của Bạch Hạo Trì?”

Anh không kiểm soát được sức mạnh, siết đến nỗi cô bị đau mà kêu lên một tiếng, thế này mới được thả lỏng một chút.

Sắc mặt Hứa Nhan hơi biến trắng, cười yếu ớt mà nói:

“Nếu đúng là vậy thì sao? Nếu là của người khác thì lại thế nào? Phi Ngao, anh và tôi không thân thiết đến mức đụng chạm tay chân, vẫn nên buông ra trước khi có người dị nghị thì hơn!”

Đúng là xung quanh đã bắt đầu có người nhìn qua phía này, biểu tình xem kịch vui. Hai nam nhân xuất sắc như vậy cùng tranh một người phụ nữ, không vậy xem thì uống tính tò mò của con người quá!

Ngón tay thon dài của Phi Ngao hơn run lên, lập tức thả tay cô ra.

“Xin lỗi, là do tôi lỡ mồm.”

Hứa Nhan đứng vững lại, cùng Bạch Hạo Trì rời đi, thái độ thờ ơ lạnh nhạt vô cùng.

Phi Ngao nhìn bọn họ, nở nụ cười khinh miệt dành cho chính mình.

Một khắc khi nhìn thấy Hứa Nhan xuất hiện và dắt theo đứa trẻ đáng yêu kia, anh gần như không thể tin nổi vào mắt mình. Bốn năm, anh vất vả tìm cô bốn năm rồi, ngay cả trong mơ cũng nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp kiều mị đó. Anh thậm chí cho người theo dõi phía Hứa Văn, em gái cô, hi vọng tìm được chút thông tin, nhưng thật sự vô lực. Bởi vì ngay cả em gái cô cũng không biết cô đi đâu!

Anh điên cuồng điều động nhân lực của Phi gia, có đoạn thời gian còn bị kiệt sức phải nằm ở bệnh viện truyền dịch. Đến lúc sắp tra được địa chỉ của cô thì lại phát hiện cô đang dấy dưng cùng Bạch Hạo Trì. Bởi vì vấn đề nhân lực ở Mỹ mỏng manh, lại bị Bạch gia quấy phá, anh chỉ thu được một vài tấm

ánh khi Bạch Hạo Trì ra vào nhà cô. Lúc ấy anh cũng không ngờ được mối quan hệ của Hứa Nhan và Bạch Hạo Trì tốt như vậy, tiến triển nhanh đến mức ở cùng một chỗ.

Còn có một điều khiến anh rất khó chấp nhận nữa, đó là rối loạn nội tiết tố không hề dễ chữa, cho dù dùng thuốc để điều trị lâu dài và dưỡng thân thể, thì tỉ lệ thụ thai cũng cực thấp. Nhưng cuối cùng, cô vẫn có thai. Bây giờ còn mang theo con trai trở lại...

Phi Ngạo lẳng lẳng đứng ở trong góc sảnh, quanh thân tản ra khí lạnh làm cho mọi người ái ngại không dám lại gần.

Anh bóp chặt ly rượu trong tay, không ngừng nghĩ đến khuôn mặt lạnh nhạt của cô, cười đến tà mị.

“Hứa Nhan, em giỏi thật. Dùng một tờ giấy khám vô sinh đổi lấy triệu đô, sau đó không chút nghĩ ngợi rồi bỏ tôi. Lẽ ra trước kia tôi không nên để em bước chân ra khỏi biệt thự mới đúng.”

Khi nói những lời này, ánh mắt của Phi Ngạo dừng lại trên chiếc nhẫn cưới tinh xảo ở ngón áp út. Cô ký giấy ly hôn, ngay cả nhẫn cũng trả lại, nhưng anh vẫn luôn đeo nó bên mình, một tác không rời.

Nếu nói ra, chỉ sợ anh sẽ bị thiên hạ chê cười. Phi tổng lạnh lùng bá đạo lại trở nên si tình ngu ngốc như vậy, cho dù bị vợ đá cũng vẫn nhớ mãi không quên.

Lần trước anh có thể quên được Giai Kỳ, nhưng lần này, anh không buông được Hứa Nhan.

Bạch Hạo Trì lái xe đưa Hứa Nhan về, trên đường đi vẫn không ngừng thử dò xét thái độ của cô đối với chồng cũ. Nhưng cô chỉ cười đáp tự nhiên, không có chút biểu hiện gì gọi là nhớ nhung hay quyến luyến.

Càng như vậy, anh biết cô càng để tâm người kia. Mặc dù cô đã cố gắng che giấu, song ánh mắt phù sương mù lại bán đứng nội tâm yếu đuối của cô.

“Hứa Nhan, em còn yêu anh ta đúng không?”

Anh đột nhiên hỏi, khiến cho khuôn mặt trấn định của cô gái hơi cứng lại.

“Anh nói đùa. Tôi đã không còn quan hệ gì với anh ta từ lâu rồi.”

Thấy cô vẫn mạnh miệng, Bạch Hạo Trì lắc đầu:

“Theo đuổi em lâu như vậy, lí nào anh lại không hiểu trong lòng em đang nghĩ gì?”

Hứa Nhan ngồi ghế sau nên không nhìn được biểu cảm của Bạch Hạo Trì, nhưng cũng biết chắc chắn lúc này anh rất nghiêm túc.

“...”

Cô biết nếu trở lại ẽ có ngày chạm mặt Phi Ngạo, nhưng sống ở bất kì đâu cũng không giống như ở quê nhà, vừa thân thuộc lại thoải mái, cho nên vẫn quyết định quay về.

Hứa Nhan vốn đã chuẩn bị tâm lý rồi, thế nhưng vừa nãy nhìn thấy Phi Ngạo, cô vẫn không khống chế được mà nhớ về những kỉ niệm không vui trước đây! Không thể khiến anh ta hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí! Không thể quên!

Bạch Hạo Trì không tiếp tục hỏi, sau khi dừng xe lại liền ôm Tiểu Vũ lên phòng ngủ.

Hứa Nhan há to miệng nhìn người đàn ông kia, lại nhìn chị cô, muốn nói lại thôi, những người thích chị cô sao đều khủng như vậy nhỉ? Cái dáng vẻ cao quý kia, so với Phi Ngạo cũng không kém chút nào.

Về mặt góc nghề của Hứa Nhan chọc dí Hứa phi cười, sau đó vội lôi kéo cô nàng đi chỗ khác để chừa chỗ cho đôi trẻ.

Hứa Nhan biết đi cô hi vọng cô tái giá nên mới tỏ thái độ như vậy, cười méo xệch đưa Bạch Hạo Trì ra cổng.

Gió đêm mang theo chút hơi lạnh vuốt ve bờ vai nồn nà của cô, Hứa Nhan thân mình khẽ run lên.

Bạch Hạo Trì vẫn chưa đi, đứng cách cô mấy bước chân mà chậm rãi nói:

“Hứa Nhan, anh thích em lâu như vậy rồi, cũng tỏ rõ sẽ không thay lòng, chúng ta hẹn hò được không?”

Đây không phải lần đầu Hứa Nhan nghe được lời tỏ tình từ miệng Bạch Hạo Trì, có điều lần này đặc biệt đơn giản và trực tiếp. Theo thường lệ, cô muốn từ chối.

“Anh sẽ chờ, ba ngày sau, hi vọng em có thể cho anh một câu trả lời. Đừng vội, cứ suy nghĩ kĩ đã.” Bạch Hạo Trì vội vàng chặn lại lời cô sắp nói.

Anh xoay người mở cửa xe, sau đó sức nhớ ra một chuyện, áy náy nói:

“Về chuyện của Tiểu Vũ, anh xin lỗi.”

Hứa Nhan thở dài một hơi, nhìn chiếc xe lao nhanh trên đường lớn mà tâm trạng phức tạp khó nói thành lời.

Cô trở về phòng dùng khăn ẩm lau sơ qua cơ thể của bảo bối, sau đó hôn một cái lên khuôn mặt của thằng bé.

Thiên Vũ mơ mơ màng màng bị mama chọc tỉnh, bàn tay nhỏ bé quơ quào trong không khí tìm được ngón trỏ của Hứa Nhan liền nắm chặt.

“Mẹ... con muốn ba...”

Cục cựa đường như là đang mớ ngủ, đáng vẻ mười phần đáng yêu, lắm bà lắm bả mấy câu đều gọi “ba”.

Hứa Nhan vuốt ve đầu nhỏ của con trai, sau đó ôm đứa trẻ vào lòng thật chặt.

Tiểu Vũ tuy luôn tỏ vẻ mình không bận tâm, nhưng con nít có đứa nào mà không thích có cả ba và mẹ chứ? Cô cúi đầu khẽ nói:

“Bảo bối, mẹ sẽ suy nghĩ.”

Hôm nay gặp lại Phi Ngao khiến cô bị kích thích không nhỏ, lại thêm Bạch Hạo Trì hồi thúc và Tiểu Vũ mong muốn, rốt cuộc cũng không thể lạnh nhạt được nữa. Cô nghĩ, so với việc bị Phi Ngao dây dưa thì để Bạch Hạo Trì ở bên cạnh vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kiếp Trước Tạo Nghiệt Sao?

Ngày hôm sau, Hứa Nhan đưa Thiên Vũ ra ngoài mua thêm quần áo và đồ dùng, bởi vì lúc trở về không mang theo nhiều lắm.

Bạch Hạo Trì nhận được tin nhắn đồng ý hẹn hò của cô xong tâm trạng rất tốt, còn hận không thể mở tiệc ăn mừng tuyên bố với thế giới, cả ngày treo lên nụ cười chói mắt. Anh lái xe đến đón mẹ con cô, đứng giờ đứng chờ sẵn ở dưới nhà, trên người mặc áo sơ mi trắng phẳng phiu, hai cúc áo đầu cổ tình mở rộng để lộ xương quai xanh đẹp mắt.

Hứa Nhan nhìn qua, không thể phủ nhận anh ta rất biết cách ăn mặc, chỉ cần đứng im một chỗ cũng đủ để thu hút người khác.

Chiếc xe thể thao màu đỏ chạy thẳng đến khu mua sắm sầm uất nhất trong thành phố, đủ loại cửa hàng nổi tiếng nằm san sát nhau dần dần hiện ra.

Hứa Nhan hiện tại cũng được tính là người có tiền, nhưng cô không thích phung phí số tiền mình kiếm được ở những nơi như thế này, chân mày hơi nhíu lên.

Bạch Hạo Trì không bỏ qua bất kì biểu cảm nhỏ nào của cô, chợt quay sang hỏi:

“Em không thích nơi này sao?”

“Ừ, tôi không cần nhiều đồ hiệu.”

“Vậy cũng nên mua cho em gái và dì của em chứ? Về nhà chỉ tặng nhân sâm, bánh kẹo là không đủ đâu.”

Anh cười nói, không đợi Hứa Nhan đáp đã đưa tay tháo dây an toàn rồi vòng qua mở cửa xe cho cô.

Hứa Nhan ôm bảo bối xuống xe, nghĩ thầm đúng là nên mua chút đồ tốt cho em gái và dì để bù đắp khoảng thời gian trước đây mình rời đi, mặc dù có Lâm Dương ở bên cạnh, bọn họ cũng không thiếu mấy thứ này.

Hứa Thiên Vũ mặc một bộ quần áo màu nâu chạy ở phía trước, trên mũ áo có hai cái tai gấu nhỏ rũ xuống, lúc cậu bé đi chuyển thì đuôi gấu sau mỏng cũng lắc lư theo, trông rất đáng yêu.

Hứa Nhan đi sát theo con trai, khom người cẩn thận ôm thằng bé lại, nhỏ giọng dạy bảo:

“Bảo bối, không được chạy nhanh, sẽ té đó, biết chưa?”

“Dạ!”

Hứa Thiên Vũ nghe xong gật đầu thật nhanh, sau khi được thả xuống thì đi chậm lại, một bên nắm ngón tay Hứa Nhan, một bên nắm ngón tay Bạch Hạo Trì.

Ba người giữ nguyên đội hình đi vào cửa hàng, quả thật rất bắt mắt. Nhân viên ở nơi này đều đã qua tuyển chọn kĩ lưỡng, cho nên dù tò mò và phấn khích muốn chết nhưng cũng không dám nhìn lâu, đợi cho cả ba đi lên tầng hai mới bắt đầu nhỏ giọng trò chuyện.

“Cực phẩm! Cả gia đình đều là cực phẩm!”

“Ta nói mấy người đừng có trợn mắt lên nhìn nữa, để quản lý biết thì bị mắng cho xem!”

Mấy cô gái đều liếc nhìn cái người vừa mở miệng, khinh bỉ một phen:

“Có nhầm hay không? Cô mới là người nhìn chăm chăm vào anh ta đó!”

Hứa Nhan không biết được mình lại trở thành chủ đề bàn tán của người khác, sau khi đưa Thiên Vũ đến khu bán quần áo cho trẻ em thì mất nhất thời mở to. Chất lượng quần áo ở đây không cần bàn tới, kiểu dáng cũng rất đa dạng và đẹp mắt. Cô hưng phấn ôm bảo bối đến, tự mình chọn một đồng lớn quần áo, đưa cho Bạch Hạo Trì giữ.

“Cái này đáng yêu quá! Bảo bối, mau đến ước thứ!”

Cô đã lâu không phấn khích như vậy, cảm áo sơ mi nhỏ đưa đến trước người con trai. Trước kia ở bên Mỹ quần áo tuy cũng nhiều nhưng do bận rộn với công việc nên chưa từng đưa cực cung đi mua, toàn là để trợ lý của mình lo. Lúc này cô cảm thấy thích thú, trên khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc hiện lộ ra chút nữ tính, chút dịu dàng, khiến Bạch Hạo Trì không khỏi mỉm cười:

“Chọn nhiều một chút.”

Tay trái anh giữ quần áo cho Tiểu Vũ, tay phải sờ lên mấy bộ quần áo ngủ đủ loại kiểu dáng treo trên giá đồ.

Khuôn mặt nhỏ của Thiên Vũ vừa trắng vừa xinh, nhân viên đứng bên cạnh hận không thể xông tới ôm hôn một hồi, nhưng vẫn là nhịn xuống, nhìn bọn họ lễ phép nói:

“Quý khách, để tôi cầm quần áo cho.”

Bạch Hạo Trì nhìn nhân viên kia, chất giọng trầm ấm vừa cất lên đã khiến tim người ta đập thình thịch:

“Vây phiền cô.”

Anh đưa mấy thứ Hứa Nhan đã chọn cho nhân viên, sau đó đi đến bên cạnh cô mà đứng. Thiên Vũ thấy anh nhìn mình, cười nhe răng ra:

“Chú Trì! Con muốn mặc quần áo siêu nhân!”

“Hôm qua không phải con gọi chú là papa sao?”

Người nào đó bất đắc dĩ ngồi xuống đối mặt với đứa nhỏ, chuẩn bị xuất chiêu dụ dỗ, ai ngờ được tiểu quý đã nhanh miệng hơn mà gọi:

“Papa! Con muốn mặc đồ siêu nhân đó!”

Bạch Hạo Trì bật cười, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu của thằng bé, sau đó chợt nghe nhân viên đưa tay hướng về phía bên phải rồi nói:

“Đồ siêu nhân ở phía bên này, quý khách có muốn cùng bé đến xem một chút không ạ?”

Anh không tự ý quyết định, mà dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Hứa Nhan, thấy cô gật đầu mới ôm Thiên Vũ lên, hai người đi theo nhân viên dò qua khu bên cạnh.

“Tôi đi xem chút quần áo cho Hứa Vân, anh cẩn thận một chút, đừng để thằng bé xảy ra chuyện.”

Bạch Hạo Trì phóng cho cô ánh mắt yên tâm, Hứa Nhan đi ngược hướng bọn họ, nhưng cũng cách không quá xa.

Bên cạnh cô có không ít những người phụ nữ xinh đẹp đang chọn đồ, vừa dạo quanh vừa nói chuyện rôm rả. Cô đưa tay cầm lấy một bộ váy có vẽ họa với em gái lên, đang lúc ngắm nghía, một cánh tay khác bất ngờ vươn ra chụp vào trên chiếc váy đó.

Hứa Nhan ngẩng đầu lên, chỉ thấy khuôn mặt đang cười khiêu khích của Triệu Thanh Liên. Cô ta là chó sao? Đánh hơi giỏi như vậy, cứ liên tục xuất hiện trước mặt cô!

“Tôi thích cái váy này, có thể nhường cho tôi được không?”

Cô ta dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói chuyện với cô, lúc này nếu Hứa Nhan không nhường, vậy không chừng sẽ bị người ta nói là hẹp hòi đây. Cô thả tay ra, không để ý lắm đáp:

“Cô thích thì cầm đi.”

Triệu Thanh Liên hơi không vui với thái độ lạnh nhạt này của Hứa Nhan, cứ như dùng sức đánh vào trên bịch bông vậy, mười phần khó chịu!

Hứa Nhan xoay người sang, lại chọn mấy cái, nhưng không nghĩ tới Triệu Thanh Liên liên tục bảo cô nhường quần áo cho mình. Cô cũng không giận, chỉ là cười cười, chuyên chọn những món đắt tiền mà cầm lên, chỉ một lát, nhân viên bên cạnh đã ôm không nổi quần áo mà bọn họ chọn nữa rồi, đành gọi người tới giúp.

“Triệu tiểu thư không hổ là đại minh tinh, rất có tiền.”

Sau khi chọn đủ, Hứa Nhan đặt một tay lên giá quần áo, nghiêng đầu nheo mắt nhìn Triệu Thanh Liên. Phải biết nơi này quần áo và giày dép đa phần là hàng hiệu, không có cái nào không đắt đỏ, vậy mà cô ta chỉ lo học tức cô, không hề để ý đến việc mình đã chọn được bao nhiêu thứ.

Lúc này nghe Hứa Nhan nói xong, Triệu Thanh Liên mới cần mẫn, nhìn hai nhân viên đang ôm một đống lớn quần áo. Nếu cô ta còn là Triệu minh tinh của trước kia, thì mấy thứ này chẳng làm khó được túi tiền của cô ta! Nhưng hiện tại lại khác, từ sau khi chọc giận Phi Ngạo, Triệu gia bắt đầu tỏ rõ thái độ, không còn trông chờ vào đứa con gái này nữa, tất nhiên sẽ không cho cô ta quá nhiều tiền tiêu. Bây giờ mua hết đống quần áo này cũng không ổn lắm, mà trước mặt đám đông đem trả lại cũng chẳng còn mặt mũi đâu. Triệu Thanh Liên hung dữ trừng Hứa Nhan một cái, chẳng biết phải làm sao.

“Trùng tôi làm cái gì? Chẳng phải cô bảo tôi nhường cho cô những thứ này sao? Ày, tôi có tâm giúp cô chọn quần áo còn bị cô giận dữ là sao chứ?”

Hứa Nhan giả vờ lắc đầu cảm thán, mái tóc xanh rêu theo động tác của cô hơi trượt tới trước một chút, đáng vẻ rất quyến rũ, cũng không kém phần sang trọng.

Đang lúc Triệu Thanh Liên muốn mở miệng chửi người, một giọng nam ngả ngón vang lên sau lưng cô ta.

“Triệu tiểu thư, không biết tôi có được vinh dự giúp cô mua số quần áo này hay không?”

“A? Tô gì đó?” Hứa Nhan đứng đối diện Triệu Thanh Liên nên nhìn thấy tên đàn ông kia trước, không khỏi bật thốt.

Kiếp trước cô đã tạo nghiệt gì mà kẻ thù của cô cứ luôn xuất hiện gây rối cho cô vậy chứ? Khuôn mặt của cái tên họ Tô này mặc dù so với trước kia xấu hơn một chút, già hơn một chút, nhưng cô vẫn chưa quên đâu. Mấy năm nay Tô gia làm ăn cũng khá khá, anh ta lên báo không ít, bất quá tên cụ thể thì cô không nhớ rõ lắm.

Tô Thái Viễn đi đến bên người Triệu Thanh Liên, thấy Hứa Nhan không nhớ rõ tên mình thì lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu. Hắn sẽ không bao giờ quên người đàn bà đã đồ trả sữa lên mặt mình! Qua nhiều năm như vậy, thù càng thêm sâu!

Triệu Thanh Liên đầu tiên là ngây ngốc nhìn người vừa xuất hiện, sau đó mới miễn cưỡng cười với Tô Thái Viễn:

“Được, vậy phiền anh.”

Nếu có người muốn trả tiền giúp cô ta, thì mắc mớ gì lại từ chối? Cô ta tự nhận mình vẫn rất nổi tiếng, xuất hiện vài người lấy lòng cô ta là chuyện bình thường, cũng không biết Tô Thái Viễn đi đến bên này là vì muốn gây chuyện với Hứa Nhan.

Tô Thái Viễn đưa tay lên ôm vai Triệu Thanh Liên, mặc dù cô ta muốn tránh nhưng lại nhịn xuống cảm giác ghê tởm trong lòng.

Tô Thái Viễn hận nhất người đối diện, trước đây hắn từng muốn gây khó dễ cho cô ta, nhưng cuối cùng lại bị Phi Ngạo phát hiện, chẳng những bị người đánh một trận mà lão cha cũng răn dạy hắn liên tục mấy ngày liền. Sau khi phát hiện cô ta không còn là người phụ nữ của Phi Ngạo thì lớn mật hơn nhiều, hèn hờ chạy tới đuổi người:

“Ai để người đàn bà quê mùa này vào đây vậy? Sau này thấy cô ta thì nói quản lý đuổi ra ngoài!”

Nhân viên khó xử nhìn Tô Thái Viễn, lại nhìn Hứa Nhan, run rẩy cúi đầu:

“Tô thiếu gia, tuy nơi này có bốn phần mười hàng hóa là của Tô gia, nhưng ngài cũng không thể vô cớ đuổi khách đi được.”

“Nói nhiều như vậy làm gì? Không muốn làm việc ở đây nữa?”

Tô Thái Viễn thấy có người dám cãi mình, tức giận đưa chân đá cô nàng nhân viên một cái khiến cô té ngã, quần áo trên tay cũng rơi xuống sàn.

Từ lúc người đàn ông này xuất hiện đến giờ, Hứa Nhan chưa từng nói thêm câu nào, cô đưa tay đỡ nhân viên kia lên, đã thấy người nọ khóc nức nở. Cô vỗ vỗ lên cánh tay người nọ an ủi, sau đó nhét một tấm khăn giấy vào tay cô nàng:

“Tinh thần làm việc của cô rất tốt, cũng rất có mắt nhìn người. Khi nào rời khỏi đây thì gọi vào số điện thoại này, tôi sẽ giúp cô tìm một công việc khác.”

Cô gái nọ cầm khăn giấy nói cảm ơn, sau đó lui sang bên cạnh mà đứng. Hứa Nhan chán ghét nhìn người đàn ông bất lịch sự kia, môi đỏ mọng hơi mím:

“Họ Tô, tôi không biết tại sao qua nhiều năm như vậy cậu vẫn hẹp hòi muốn gây chuyện với tôi, nhưng tốt nhất cậu nên nhìn lại bản thân xem có năng lực

chọc tôi hay không?”

Lúc cô nói đến đây, Bạch Hạo Trì đã mang theo Tiểu Vũ đi về phía bên này, trên mặt tươi cười vẫn đang nở rộ, nhưng ánh mắt lạnh lẽo lướt qua bên người Triệu Thanh Liên và Tô Thái Viễn lại biểu thị anh rất không hài lòng trước thái độ của họ.

Tô Thái Viễn tức muốn nổ phôi, chỉ tay vào một nhân viên khác mà nói:

“Còn không kêu quản lý của các người ra đây?”

Bạch Hạo Trì thấy nhân viên kia do dự thì phát phát tay:

“Đi gọi quản lý của các cô tới.”

m giọng trầm ấm dễ nghe lọt vào trong tai mọi người, cô nàng nhân viên cuối cùng cũng cắn răng chạy đi.

Vừa nhìn thấy Bạch Hạo Trì xuất hiện, Triệu Thanh Liên liền cảm thấy tình hình không ổn, nhưng cái người đàn ông bên cạnh lại như cũ phát điên muốn gọi quản lý tới! Cô ta méo mặt mà nói:

“Tôi có việc phải đi trước.”

Nói xong hất cánh tay của Tô Thái Viễn ra rồi giẫm lên giày cao gót vịn vàng rồi đi. Ngày hôm trước bị kéo ra khỏi bữa tiệc, Bạch Hạo Trì đã cảnh cáo cô ta không được xuất hiện trước mặt anh một lần nữa, cho nên cô ta sợ hãi. Ăn sau cái vẻ mặt ôn nhu kia chính là một con ác quỷ tàn nhẫn không kém gì Phi Ngạo, thậm chí lúc nổi giận càng không có tình người.

Tô Thái Viễn nhăn mày nhìn người đàn ông trước mặt mình, cảm thấy có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi là ai. Bất quá nơi này có đến bốn phần hàng hóa của Tô gia, hẳn muốn đuổi một người phụ nữ ra ngoài, chẳng lẽ cũng không được sao?

Quản lý hấp tấp chạy tới, trên đường đi có nghe nhân viên kể sơ qua sự tình, chỉ thấy đầu đau muốn chết. Lúc đến nơi gặp người đàn ông tóc vàng đứng ở nơi đó, chân cũng muốn nhún ra, hấp tấp cúi chào:

“Bạch thiếu!”

“Nơi này có bốn phần hàng hóa của Tô gia?” Bạch Hạo Trì không nhanh không chậm nói, nhìn sắc mặt khó coi của Tô Thái Viễn.

Quản lý lau mồ hôi trên trán: “Dạ, đúng vậy.”

“Báo với Tô gia, hủy hợp đồng làm ăn, đem hàng hóa của bọn họ trả trở về.”

Bạch Hạo Trì dứt khoát nói, quản lý cũng không dám cãi lời, liếc mắt ra hiệu với Tô Thái Viễn xong lập tức chạy đi làm việc.

Sự tình này diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt, Hứa Nhan cũng hiểu được, nơi này hẳn là sản nghiệp của Bạch gia. Tô Thái Viễn không có việc gì làm lại đâm đầu vào đá, đúng là tự mình hại mình.

Tô Thái Viễn thấy thái độ của quản lý, lại nghe ông ta kêu một tiếng “Bạch thiếu!” thì trong lòng hiểu rõ, chỉ thấy cổ họng đắng chát, ngoan ngoãn lui về sau, nhưng là trước khi đi, ánh mắt oán hận vẫn liếc về phía Hứa Nhan.

“Anh làm như vậy không sợ những người khác dị nghị về Bạch gia sao?” Hứa Nhan hỏi.

“Bọn họ nếu không muốn hợp tác thì thôi. Bạch gia không thiếu một chút tiền đó.”

Thấy anh nói vậy, cô cũng đành nhún vai, quay lại chọn cho Hứa Văn và di chút đồ. Bởi vì có Bạch Hạo Trì ở đây, bọn họ cũng chẳng cần quẹt thẻ, trực tiếp dùng khuôn mặt đẹp trai của anh ta tới quét là được

“Không phải lúc này em nên nói “tiền cứ để em trả, không cần thiếu nợ anh” sao?”

“Sao phải vậy? Tôi thừa biết cho dù mình có trả tiền, anh cũng không thèm lấy.”

Hứa Nhan là người sống rất thực tế, hơn nữa có hiểu biết nhất định về tính tình của Bạch Hạo Trì. Dù sao cũng là thiên tính của đàn ông, trước mặt phụ nữ, bọn họ luôn muốn thể hiện một chút, vậy nên cô cũng thuận theo.

“Không trả tiền, nhưng cũng phải trả cái gì đó khác chứ?” Bạch Hạo Trì thật vất vả mới có thể tiến thêm một bước với cô, làm sao sẽ bỏ qua cơ hội này, mặt dày cười cười nhìn cô, sau đó chỉ chỉ lên gò má mình.

“Anh muốn chết? Có trẻ con ở đây, anh không...”

Hứa Nhan còn chưa nói hết câu, gò má đã bị Bạch Hạo Trì in xuống một nụ hôn, cánh môi mang theo hơi lạnh nhàn nhạt chạm vào da thịt của cô. Mặt cô tức khắc đỏ lên, gằn giọng:

“Bạch Hạo Trì! Anh dám?”

“Nơi này có trẻ con, em đừng tức giận!”

Thành công thực hiện âm mưu xong, người nào đó cười ha hả, đáng vẻ cực kì thêm đánh.

Tiểu Vũ ngược mắt nhìn Hứa Nhan, kéo kéo ống quần cô, sau đó chỉ chỉ lên gò má mình, học cực kì nhanh.

“Mama, con cũng muốn!”

Trời ạ! Đứa nhỏ này sớm muộn cũng bị anh ta dạy hư!

Phi Ngạo ngồi trong thư phòng, ánh mắt chăm chú nhìn vào tấm ảnh trên tay, chính là cảnh Bạch Hạo Trì đang hôn Hứa Nhan.

Anh nhìn một lúc, sau đó đem tấm ảnh vò nát trong lòng bàn tay.

Anh giận cô vì đã bỏ đi, nhưng càng nhiều là cảm giác nhớ nhung và muốn chiếm hữu.

Hiện tại cô ở bên cạnh Bạch Hạo Trì vui vẻ như vậy, anh có thể làm gì? Tiếp tục cưỡng ép cô? Dùng tiền kéo cô trở về bên cạnh mình? Uy hiếp? Nếu quả thật làm vậy, anh nghĩ Hứa Nhan sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Phi Ngạo đi đến bên cửa sổ, như thường lệ châm một điếu thuốc đặt lên môi, cũng không biết từ khi nào anh lại có thói quen này. Có lẽ là từ bốn năm trước?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Trì, Tôi Một Mọi!

Liên tục mấy ngày liền, Phi Ngạo cho người theo dõi Hứa Nhan cùng Bạch Hạo Trì, thu tới tay vô số hình ảnh chứng tai gai mắt. Nắm tay, ôm ấp, thậm chí hôn má cũng có, khiến cho khí tràng quanh thân anh mỗi lúc một đáng sợ. Người đã phục vụ anh nhiều năm như Chu quản gia cũng không chịu nổi mà tránh ra chỗ khác, bởi vì chỉ cần lại gần anh một chút liền cảm nhận được một loại hơi thở u ám lạnh lẽo làm người ta sợ gai ốc.

"Cậu chủ, họ Tô lại bắt đầu ngứa ngáy tay chân."

Chu quản gia cúi thấp đầu báo cáo, không dám nâng mắt nhìn thẳng vào Phi Ngạo chút nào. Tính tình của cậu chủ dạo gần đây không được tốt lắm, nhân viên trong công ty cũng bị ép tăng ca liên tục nhiều ngày rồi.

Phi Ngạo khép hờ hai mắt, bộ dáng ưu nhã, giọng nói lại tràn ngập nguy hiểm:

"Nếu Tô gia không muốn có chỗ đứng trên thương trường nữa thì giúp bọn họ thu xếp một chút đi."

Chu quản gia vâng lệnh lui xuống, thầm nghĩ tên Tô Thái Viễn kia sao lại không có đầu óc như vậy? Trước đây bị giáo huấn qua một lần vẫn chưa biết rút kinh nghiệm, bây giờ thì hay rồi, chọn ngay lúc tâm trạng Phi Ngạo đang tệ hại mà chơi xấu với công ty của Hứa Nhan.

Lại nói, ông thật sự ngưỡng mộ người phụ nữ kia, dù cô nàng rời bỏ Phi Ngạo là không đúng, nhưng năng lực làm việc lại không sai, trong vòng ba năm liền phát triển một công ty bất động sản vừa thành lập lên đến mức có sức ảnh hưởng đến những quái vật khác trong ngành. Cái này không chỉ cần năng lực, sự kiên nhẫn, mà còn cần cả một chút liều lĩnh cùng may mắn.

Ông nghe cấp dưới báo lại, biết rằng Hứa Nhan đang ra sức tìm người, nhưng cụ thể là ai thì lại không rõ ràng lắm.

Hứa Nhan đúng là đang lên kế hoạch xử lý những kẻ đã từng tổn thương em gái cô. Trước kia bọn chúng được Phi Hoài che chở nên cô không thể làm gì được, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Việc kiện lũ người này gần như bất khả thi, bởi vì bọn chúng làm việc rất cẩn thận, không để lại chút dấu vết nào, hoặc nói Phi Hoài đã giúp chúng xử lý tốt những thứ đó. Lại nói, khi phạm tội, chúng đang ở độ tuổi vị thành niên, có kiện cũng tốn công vô ích. Hứa Nhan suy tính kĩ càng, cuối cùng chọn phương án ra tay trong tối, dùng tiền mua người xử lý. Giết người? A, cô không làm được, nhưng có những loại thủ đoạn còn tàn nhẫn hơn việc cướp đi sinh mệnh của chúng! Tỉ như, cắt cái thứ hành nghề của chúng?

Đừng trách cô ác độc, mà hãy trách bọn chúng dám làm ra chuyện tày trời với em gái của cô trước!

Hứa Nhan cười nhẹ, nắm chặt giấy tờ trên tay, địa chỉ của ba kẻ kia đã thu được, hiện tại chỉ cần một thời điểm thích hợp để ra tay mà thôi.

Cô đem giấy tờ nhét vào trong hộc tủ, sau đó khóa lại cẩn thận rồi ra ngoài. Lúc này vừa ra khỏi công ty, cô liền lái xe đi mua vài cái bánh ngọt mang về cho Hứa Vân và con trai mình, riêng dì Hứa thì không thích ăn vặt lắm.

Thời điểm về đến nhà, Hứa Nhan nhìn thấy một chiếc xe thể thao quen thuộc, không khỏi cười khỏ. Bạch Hạo Trì đứng giờ lại đến chơi với Tiểu Vũ nhà cô, thật sự là nam nhân kiên nhẫn. Nghĩ đến mấy năm qua Bạch Hạo Trì thật tâm cố gắng, trong lòng không hiểu sao biến thành một mảnh mềm mại.

Cô đem bánh vào nhà, vừa lúc Bạch Hạo Trì đang ngồi ở phòng khách ôm Tiểu Vũ dạy thẳng bé đọc chữ, hai người cười đùa vui vẻ, mùi phấn hài hòa.

"Về rồi sao?"

"Mama! Papa mua cho con xe cứu hộ!"

Nhìn thấy cô, cả hai lập tức mở to mắt, Tiểu Vũ bị ngong, đến giờ vẫn chưa phát âm rõ một số từ, nghe vào trong tai lại đặc biệt dễ thương.

Hứa Nhan đặt thức ăn lên bàn, chớp chớp mắt nhìn con trai:

"Mua xe cứu hỏa cho con sao?"

"Dạ! Mama, chú Trì nói nếu con gọi chú là papa thì sẽ càng cho con nhiều kẹo!"

Hứa Thiên Vũ ngây thơ vô tội ôm bịch kẹo chia ra trước mặt mẹ mình, hai người đàn ông nào đó ho lên khù khụ, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào Hứa Nhan.

"Anh lại dụ dỗ con nít bằng mấy cái chiêu trò này sao?"

Hứa Nhan rõ ràng có chút không vui trước hành động này của Bạch Hạo Trì, anh cũng hiểu nên chỉ im lặng nhận lỗi, mắt long lanh chẳng khác gì cún con nhìn cô.

"Em đến công ty làm gì vậy? Không phải nói thời gian này sẽ nghỉ ngơi sao?"

Anh giả vờ lãng sang chuyện khác, chỉ thấy Hứa Nhan duỗi duỗi người nói:

"Ừ, thời gian này sẽ nghỉ một chút. Chẳng qua có việc gấp nên không thể không đến. Hứa Vân và di đâu?"

Trong nhà vắng lặng quá mức, bình thường Hứa Vân chắc chắn sẽ không để cho Bạch Hạo Trì được yên tĩnh như thế này.

"Bọn họ đi ăn cùng Lâm Dương rồi, anh ở đây chờ em trở lại để cùng nhau ra ngoài." Bạch Hạo Trì mỉm cười, ngón tay thon dài duỗi ra đem mấy thứ Hứa Nhan mua cầm tới tay, chuẩn bị mang vào bếp.

Chỉ qua mấy ngày, anh đã quen thuộc căn nhà này đến mức biết đồ đạc trong bếp nên sắp xếp như thế nào.

Hứa Nhan cởi áo khoác ngoài ra cầm trên tay, sau đó lăm bằm:

"Hôm nay ăn bên ngoài? Vậy chờ một chút, tôi phải đi tắm."

Bạch Hạo Trì cũng không nói thêm cái gì, ôm Tiểu Vũ lên rồi mang thức ăn vào phòng bếp, lát sau, bên trong liền truyền ra tiếng cười khanh khách của trẻ nhỏ.

Bạch Hạo Trì cứ nghĩ nữ nhân tắm rửa chuẩn bị không mất một tiếng cũng phải nửa ngày, nhưng sau khi tắm xong, Hứa Nhan chỉ mất có mấy phút để tô son mà thôi.

"Nhanh vậy sao?"

Bạch Hạo Trì lăm bằm, sau đó lại trở thành tài xế riêng chờ hai mẹ con đến nhà hàng kiểu Pháp trong thành phố để nếm thử món ăn mới.

Hứa Nhan được anh kéo ghế cho, bởi vì mấy ngày này chung đụng nhiều nên rất tự nhiên mà ngồi xuống, Tiểu Vũ cũng được đãi ngộ như mama nhà mình.

Đội cho bọn họ an vị xong, Bạch Hạo Trì mới phát tay bảo người đem các món ăn đã đặt sẵn mang lên. Trong lúc lơ đãng nhìn thấy người đối diện nhìn chằm chằm ra ngoài cửa kính, anh khẽ thở dài một hơi. Đối với cô, anh dường như chỉ là một người bạn tốt mà thôi. Cho dù cô đồng ý hẹn hò với anh nhưng tâm của cô rõ ràng vẫn còn đặt trên người của tên họ Phi kia.

Bọn họ xứng đôi vừa lứa, vậy nhưng Hứa Nhan chỉ bị động thừa nhận anh gần gũi, chứ chưa một lần bày tỏ thái độ yêu thích với anh, không hề làm nũng. Cô chấp nhận anh chẳng qua là vì Tiểu Vũ mà thôi!

Nhưng cho dù là vậy, cho dù rất hèn hạ, Bạch Hạo Trì vẫn muốn dựa vào tiểu bảo bối mà có được sự chú ý của cô. Anh yêu Hứa Nhan không phải từ cái nhìn đầu tiên, không phải loại tình yêu sét đánh, mà là trải qua mưa dầm thấm lâu. Anh thích cô vì sự kiên cường trong cuộc sống, sự bình tĩnh và bản lĩnh trong công việc, còn có đáng vẻ dịu dàng khi ở bên cạnh Tiểu Vũ.

"Hứa Nhan, em ghét anh sao?"

Bạch Hạo Trì hiếm khi lộ ra vẻ cười yếu ớt, khiến trái tim nhỏ của Hứa Nhan đập nhanh hơn một chút, cô đối với anh quá lạnh nhạt, quá vô tình, cho nên dần dà sinh ra áy náy.

"Không. Tôi không ghét anh."

"Vậy là thích?" Bạch Hạo Trì hỏi.

Hứa Nhan nghe vậy liền suy nghĩ một chút về cảm giác của mình đối với anh:

"Không ghét, cũng không hẳn là thích. Khi ở bên cạnh anh, tôi thấy thoải mái, cũng vui vẻ, nhưng không có rung động. Thật xin lỗi..."

Cô cũng không thể dối lòng mình, mấy ngày qua mặc dù cùng chung một chỗ với Bạch Hạo Trì rất tốt, nhưng biết làm sao được khi cô không có cảm giác kia?

Bạch Hạo Trì vẫn duy trì nụ cười trên môi:

"Không sao, tình cảm có thể bồi dưỡng dần dần."

Đang lúc nói đến đây, phục vụ đã bung đồ ăn lên, mùi thơm nhẹ nhàng tản ra trong không khí, khiến Tiểu Vũ chảy cả nước miếng. Hứa Nhan đưa khăn giấy qua lau cằm cho con trai, nháy mắt liền cười rộ lên:

"Không có tiền đồ, bảo bối sao lại tham ăn như vậy?"

Bạch Hạo Trì còn chưa kịp cười trên thẳng bệ, khoe mắt đã nhìn thấy một bóng người cao lớn đi về phía bọn họ. Người đàn ông dừng lại sau lưng Hứa Nhan, sau đó chuyển hướng sang bàn bên cạnh mà ngồi.

Hứa Nhan nghe mùi hương cà phê thoang thoảng bên cạnh mình, không nhìn cũng biết là ai! Anh ta tới đây do trùng hợp sao?

Phi Ngao vắt chéo hai chân, ngón tay thon dài ở trên mặt bàn gỗ ra từng nhịp đều đặn. Mỗi lần anh xuất hiện, cô lại bắt đầu mất khống chế với thân thể mình, tự sinh ra cảm giác giận dữ, lại có chút nhớ, hỗn tạp như một mớ dây thừng bện loạn vào nhau.

Cô chợt đứng lên, hướng Bạch Hạo Trì nói:

"Tôi vào nhà vệ sinh một chút."

Nói xong không đợi anh trả lời mà đi thẳng, để lại hai người đàn ông nhìn nhau. Hai người đồng thời thả ra khí thế, ở nơi mà không ai nhìn thấy bắt đầu điên cuồng giao tranh, ánh mắt đều lạnh đến cực điểm.

Bạch Hạo Trì đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Tiểu Vũ, âm thầm ghim cho Phi Ngao một đao:

"Đi ăn một mình thế này không buồn sao?"

"Không cần Bạch thiếu quan tâm."

Phi Ngao nói, sau đó nhìn xuống khuôn mặt đáng yêu của đứa trẻ, thấy nó cũng đang quan sát mình rất kỹ.

Chỉ thấy Phi Ngao âm trầm nói với Bạch Hạo Trì:

"Ra ngoài đi."

Giữa đàn ông với nhau giống như có một loại trực giác không thể nói rõ, mặc dù Phi Ngao không nói ra ngoài làm gì, nhưng Bạch Hạo Trì vẫn hiểu.

Hứa Nhan quay trở lại bàn ăn đã không thấy Phi Ngao đâu, thậm chí thở ra một hơi. Mà lúc này Bạch Hạo Trì đang chờ cô, thấy cô ngồi xuống liền nói:

"Anh ra ngoài một chút, em cho Tiểu Vũ ăn trước."

Anh đứng lên, chân thon dài sải từng bước rời đi.

Hứa Nhan không hỏi nhiều, thấy ôn thần họ Phi đã đi, mà thức ăn trên bàn cũng toàn là đồ tốt, động đũa bắt đầu vỗ béo con trai cưng của mình.

Cô cứ nghĩ Bạch Hạo Trì ra ngoài một lúc sẽ trở về, ai ngờ được nửa tiếng trôi qua vẫn không có động tĩnh gì. Hứa Nhan nhăn mày, ôm Tiểu Vũ đi ra cửa nhìn xem, kết quả nhìn đến hai thân ảnh cao lớn đang không ngừng đâm đá nhau ở trong bãi đỗ xe. Cái này... bọn họ có phải là con nít không vậy?

Cho dù động tác rất đẹp mắt nhưng cô cũng chẳng có tâm tình mà xem!

Cô tức giận hét lên: "Dừng lại!"

Nghe được tiếng kêu, hai người mới hơi khựng lại. Dưới ánh đèn, áo ngoài của hai người đều xốc xếch, tóc hơi rối một chút, bên khoe môi Bạch Hạo Trì còn vương vết máu chưa kịp khô.

Hứa Nhan chạy nhanh đi tới bên cạnh Bạch Hạo Trì, lo lắng nhìn khuôn mặt tuần mỵ có vết bầm của anh mà mắng:

"Anh bị thần kinh à? Bao nhiêu tuổi rồi còn đánh nhau như vậy?"

Cô rút khăn giấy trong túi xách ra muốn lau máu cho anh, nhưng chiều cao chênh lệch, lại ngược sáng nên đành kéo đầu anh xuống một chút. Động tác mềm nhẹ lau lên khoe môi bị rách của Bạch Hạo Trì, Tiểu Vũ cũng lo lắng ở bên cạnh ôm bấp đuôi anh.

Phi Ngao kéo lại cổ áo, nhìn một màn trước mắt mà cười khò. Anh đúng là điên thật rồi mới cùng Bạch Hạo Trì động thủ! Bọn họ vốn có thể ở trên thương trường đấu đá lẫn nhau phân cao thấp, nhưng lại chường mắt muốn đem đối phương đập một trận. Anh đánh rất sượng tay, lại quên mất Hứa Nhan vẫn còn ở đây.

Trái tim như có ai hung hăng nhéo một cái, Phi Ngao nhìn khuôn mặt đắc ý của Bạch Hạo Trì mà không hiểu sao lại muốn đánh thên. Bất quá anh vừa bước tới một bước, Hứa Nhan đã xoay đầu nhìn qua, môi đỏ mọng mím nhẹ:

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Phi Ngao thật sâu nhìn cô, chậm rãi mở miệng, chỉ nói đúng hai chữ:

"Tim em."

Hứa Nhan nghe vậy, mặt cũng hơi đỏ lên vì giận, nghĩ tới những ngày một mình lê lét ở Mỹ, nhớ đến ký ức vẫn luôn ám ảnh mình suốt thời gian qua, chợt cười lạnh một tiếng:

"Chuyện của chúng ta kết thúc rồi, anh còn định chạy tới trêu đùa tôi nữa sao? Anh cảm thấy tôi vẫn còn là người phụ nữ ngu ngốc tin vào lời anh hứa hẹn? Từ bốn năm trước, chúng ta đã là người xa lạ! Anh không cần tìm tôi nữa!"

"Bạch Hạo Trì cho em bao nhiêu, tôi có thể trả gấp mười lần, chỉ cần em quay về!"

Phi Ngao bị cảm giác nhớ nhung tra tấn tinh thần sắp điên rồi, nói ra lời này hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả! Cô ở ngay trước mắt anh, tưởng chừng đưa tay ra liền có thể chạm tới nhưng lại không thể! Đây là loại cảm giác khó chịu đến nhường nào?

Sắc mặt Hứa Nhan hơi tái nhợt, run rẩy nói:

"Anh cũng giống như Triệu Thanh Liên, cho rằng tôi rất thích tiền sao? Rất đê tiện?"

Cô cảm thấy lồng ngực như bị ép chặt, chỉ có thể thở ra mấy hơi khó nhọc, muốn bộc phát lại không thể. Nơi này còn có con trai cô! Hứa Nhan nhắm chặt mắt lại, cả người lung lay tựa vào trong lòng Bạch Hạo Trì. Mỗi lần cô bị kích động thì đầu sẽ choáng váng, lúc này cũng không ngoại lệ.

Tiểu Vũ thấy mẹ mình sắc mặt trắng xanh, sợ hãi kêu lên: "Mẹ!"

Bạch Hạo Trì đưa tay ra cho Hứa Nhan vịn lấy, cô chịu đựng cơn đau đầu đang kéo tới, liếc mắt nhìn người sau lưng:

"Trì, tôi mệt mỏi."

Anh hiểu ý đỡ cô vào xe, Tiểu Vũ cũng ngoan ngoãn chạy theo bên cạnh.

Phi Ngao siết chặt nắm tay, một đám hạ xuống trên kính xe, máu tươi lập tức bắn ra từ kẽ tay. Cô không phải vì tiền mà rời bỏ anh sao? Anh vẫn còn nhớ rõ đoạn clip quay lại cảnh cô đòi một triệu đô từ Phi Hoài, sau đó không chút nghĩ ngợi ký giấy ly hôn với anh! Anh tuy thất vọng, phần nộ, lại đau lòng, nhưng vẫn một mực tìm kiếm cô, sẵn sàng tha thứ cho cô. Cuối cùng, bởi vì thấy cô vui vẻ bên cạnh người đàn ông khác mà không nhìn được buông lời sỉ nhục cô!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Uy Hiếp

Phi Ngao nhìn bàn tay nhuộm đầy máu tươi của mình, bản thân anh không cảm thấy đau đớn mà chỉ có chua xót. Bạch Hạo Trì vừa bị thương, Hứa Nhan liền lo lắng chạy đến bên cạnh hắn ta, cô thậm chí còn chẳng thêm liếc mắt về phía anh một lần. Mở miệng đóng miệng đều là những lời muốn vạch rõ quan hệ giữa bọn họ. Cô vội vàng như vậy, là vì sợ Bạch Hạo Trì hiểu lầm sao?

Vừa rồi sắc mặt cô tái nhợt, rõ ràng đã bị lời nói của anh tổn thương. Dù cô luôn tỏ ra mình rất mạnh mẽ không cần người khác đến bảo vệ, nhưng nội tâm vẫn luôn yếu ớt dễ bị đâm thủng như vậy.

Anh thật không hiểu trước kia vì sao cô lại rời bỏ anh, lựa chọn số tiền mà Phi Hoài đưa? Tuy anh chỉ ở bên cạnh cô mấy tháng, thời gian cũng không lâu, nhưng anh có thể khẳng định cô không phải kẻ tham tiền như mạng. Lí trí muốn đứng về phía cô, chỉ là những lời cô nói với Phi Hoài vẫn luôn vang vọng trong đầu anh, bảo anh phải làm như thế nào mới tốt?

"Tôi muốn một triệu đô, ông có thể cho tôi sao?"

Trong lòng cô, anh chỉ đáng giá một triệu đô? Chính là rẻ rúng như vậy? Thời điểm nghe được lời này, Phi Ngao cơ hồ giật đến mức bóp nát điện thoại, nhưng như vậy cũng không thể thay đổi được sự thật cô đã rời đi!

Phi Ngao nhắm mắt lại, cố gắng xua đi những hình ảnh khiến người ta đau lòng đang không ngừng tràn vào đại não. Anh ngồi vào trong xe rồi nhấn ga chạy đi, tùy tiện để máu chảy dọc theo bàn tay thấm xuống vô lăng.

Xe dừng lại cách nhà của Hứa gia khoảng mười mét, chỉ thấy Bạch Hạo Trì đang nói chuyện với gì đó với di Hứa, thân ảnh mà anh muốn nhìn đến cũng không có xuất hiện.

Đội Bạch Hạo Trì lái xe đi rồi, Phi Ngao mới đến bấm chuông. Hôm nay, anh nhất định phải đem Hứa Nhan trở về, cho dù là phải uy hiếp cô. Anh không thể chấp nhận việc cô cùng người đàn ông khác thân mật thêm một phút nào nữa.

Di Hứa nghĩ là Bạch Hạo Trì quên cái gì nên quay lại tìm bà, khi ra mở cửa nhìn thấy Phi Ngao thì đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó khuôn mặt hiền hòa chợt trở nên khó coi:

"Phi gia các người lại đến đây làm gì?"

Tuy không được người chào đón nhưng trên mặt Phi Ngao vẫn bình tĩnh không xuất hiện bất kì biểu tình gì, lạnh nhạt hỏi:

"Hứa Nhan ở đâu?"

"Câu hỏi làm gì? Chúng tôi không chào đón Phi gia, mời đi cho!"

Di Hứa hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hận không thể khoét mấy lỗ lên trên gương mặt đẹp đẽ của người đối diện. Nếu không phải tại người này, Hứa Văn sao có thể xảy ra chuyện? Còn nhớ con bé đêm nào nằm ngủ cũng gặp ác mộng! Hứa Nhan cũng vì nhà họ Phi mà phải bỏ ra nước ngoài suốt mấy năm trời. Hiện tại, đứa trẻ này vừa trở về chưa được bao lâu liền bị chọc tức, suýt chút nữa ngắt xiu, tâm trạng mới ổn hơn một chút, Phi gia đã tìm đến tận cửa rồi! Ai biết nếu để bọn họ gặp nhau thì cháu gái của bà sẽ lại gặp phải chuyện kinh khủng gì?

"Phiền đi nói với Hứa Nhan, giấy ly hôn tôi vẫn chưa ký. Nếu cô ấy từ chối gặp, vậy tôi sẽ rời đi."

Phi Ngao chậm rãi nói, âm giọng cũng không còn mang theo khí tức áp bách người khác, nhưng lại làm di Hứa giật nảy.

Di Hứa vội vàng trở vào nhà, lát sau đã thấy Hứa Nhan khoác áo khoác mỏng đi ra, trên khuôn mặt xinh đẹp phủ kín băng sương và tức giận.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng Phi Ngao một lần nữa bắt đầu lại, khi đó ly hôn liền không còn vướng bận gì nữa. Nhưng người tính không bằng trời tính, vận mệnh của bản thân có lúc nào là do mình quyết định sao?

Ánh mắt sâu thẳm của Hứa Nhan trừng Phi Ngao, chân mày nhíu chặt lại:

"Anh nói mình chưa ký giấy ly hôn là ý gì?"

Phi Ngao đứng cách cô một cái cồng sắt, nhìn khuôn mặt kiêu mị của cô, nội tâm bắt đầu đấu tranh dữ dội. Hoặc là mặc kệ cô hận anh, mạnh mẽ giữ cô lại, hoặc là nhất cô mãi mãi. Anh nghĩ, có lẽ mình đã có quyết định từ khi nhìn thấy cô ở bên cạnh Bạch Hạo Trì. Hắn ta chậm trễ chưa kết hôn với Hứa Nhan, như vậy cũng tốt, anh có thể nhân cơ hội này chen chân vào. Anh biết bản thân mình ích kỉ lại ngang ngược, nhưng anh có thể đánh đổi hết thảy, chỉ cần không để Hứa Nhan lọt vào tay kẻ khác.

Anh cúi đầu nhìn cô, lời nói mang theo hàm ý:

"Nói như thế nào thì chính là như thế. Nếu bây giờ ký giấy ly hôn, vậy Tiểu Vũ..."

Hứa Nhan vừa nghe đến tên con trai, mặt mũi lập tức trắng thêm mấy phần, run rẩy siết chặt nắm tay:

"Anh muốn làm gì? Tiểu Vũ là con trai của tôi và Bạch Hạo Trì! Anh lấy quyền gì muốn cướp thằng bé?"

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng vẫn hiểu rõ với tài lực của Phi Ngao, muốn cướp một đứa trẻ trong tay cô hẳn là không khó, huống chi anh nói giấy ly

hôn còn chưa có kỷ? Nếu để anh có cơ hội tiếp xúc với Thiên Vũ, vậy chỉ sợ việc thắng bé là con anh sẽ bị phát hiện! Đến lúc đó cho dù là Bạch Hạo Tri, cũng khó lòng can được việc anh ta muốn giữ Thiên Vũ!

"Em và Bạch Hạo Tri vẫn chưa kết hôn, đúng không? Vì sao đã có một đứa trẻ ba tuổi còn chưa chịu kết hôn? Mặc kệ là lý do gì, thì hiện tại cũng không kịp nữa."

Hứa Nhan bắt đầu cảm thấy sợ hãi, con người này quá nham hiểm, vậy mà dám uy hiếp cô?

"Rốt cuộc anh muốn gì?"

Phi Ngao nhìn cô bày ra dáng vẻ phòng bị, giống như con nhím xù lông thì không khỏi khó chịu. Anh đáng sợ như vậy?

"Tôi muốn em trở về bên cạnh tôi."

"Không được!" Hứa Nhan theo bản năng lập tức kêu lên.

Cô không muốn trở lại căn biệt thự đó nữa, nơi đó có quá nhiều kỉ niệm giữa hai người, trái tim cô chỉ sợ không chịu nổi đau đớn mà rách nát! Hiện tại nếu quay về, nói trắng ra chính là một lần nữa bị anh giam lỏng!

"Nếu em không muốn thì thôi."

Phi Ngao đột nhiên nói lời này, không những không khiến cô yên lòng mà lại càng thêm bất an. Quả nhiên, chỉ thấy người đối diện nâng lên khóe môi, tà tứ cười:

"Không phải còn có Tiểu Vũ sao?"

"Anh..." Hứa Nhan cắn môi, giận đến run cả người, nhưng lại không biết nên mắng cái gì, vạn nhất anh ta thật sự mang con trai cô đi thì phải làm sao đây?

Cô liếc mắt nhìn Phi Ngao, trông mắt trần ngập ghét bỏ cùng xa cách khiến cho nam nhân không nhận được phát ra hơi thở lạnh lẽo, âm thanh từ tính chậm rãi vang lên:

"Tôi không muốn phí thời gian, ngày mai nếu em không mang đứa trẻ kia đến nhà tôi thì tôi sẽ đem nó đi."

Lòng ngực Hứa Nhan phập phồng theo từng câu từng chữ của Phi Ngao, mái tóc màu rêu bị gió đêm thổi qua có chút tán loạn, một đôi mắt đen sáng có thần nhìn thẳng vào anh, lửa giận ngùn ngụt bốc lên:

"Phi Ngao! Anh nên biết mình đang làm cái gì! Nếu anh dám động đến một sợi tóc của Tiểu Vũ, tôi nhất định sẽ liều mạng với anh!"

Nam nhân tuấn mỹ cong khóe môi càng cao, nhưng đáy mắt lại không có chút ý cười nào:

"Em yên tâm, tôi sẽ xem thằng bé như con trai ruột của mình, sẽ không để nó chịu thiệt."

Hứa Nhan mặt mày khép mắt lại, không thèm nói lời tiễn khách, trực tiếp xoay người đi vào trong, chỉ để lại cho nam nhân một bóng lưng cô độc.

Chẳng phải anh ta đã tìm đến người phụ nữ khác để thỏa mãn bản thân rồi sao? Vì cái gì còn tiếp tục dây dưa với một nữ nhân đã gần ba mươi như cô? Tuy nói cô cũng có chút nhan sắc, nhưng những người mà anh ta tiếp xúc có ai là kém cỏi sao? Người mẫu, diễn viên, ca sĩ nổi tiếng, mỹ nữ loại nào mà không có?

Cô có thể không quan tâm bản thân mình, nhưng liên quan đến con trai cô thì không thể làm ngơ được. Người như Phi Ngao, lời đã nói ra thì có đến chín phần năm chắc thực hiện được, nếu ngày mai cô thật sự không đến, anh ta chắc chắn có cách cướp Tiểu Vũ đi.

Lúc cô vào phòng bếp lấy nước, thấy di Hứa và Hứa Vân đang lo lắng nhìn theo mình, đành cúi đầu nói:

"Không có việc gì, đi và em đi ngủ trước đi, ngày mai con sẽ đưa Tiểu Vũ đến nhà riêng một thời gian."

Di Hứa tuy không hiểu rõ về Phi Ngao lắm, nhưng nếu hắn ta đã tới, làm sao sẽ không có việc gì? Bà rừ mi mắt, khẽ thở dài một hơi:

"Hứa Nhan, con đừng gạt di nữa, nếu có chuyện thì phải nói ra cho di và em con biết chứ?"

Hứa Vân cũng không nhận được đồ mắt:

"Có phải anh ta muốn cướp Tiểu Vũ không? Anh ta biết nó là con mình rồi sao?"

"Anh ta vẫn chưa biết."

Hứa Nhan lắc đầu, dáng vẻ mười phần mệt mỏi.

"Anh ta vẫn nghĩ Tiểu Vũ là con của chị và Bạch Hạo Trì, nhưng mà anh ta đúng là muốn cướp thằng bé."

Cô không thể để con trai rơi vào tay của ác lang kia được, Phi Ngạo có thể giữ lời hứa chăm sóc tốt cho thằng bé sao? Một lần thất tín, vạn lần bất tín. Cô không còn tin tưởng người đàn ông kia nữa.

Hứa Nhan trò chuyện với di và em gái một lát, sau đó trở lại thu xếp vài bộ đồ, mắt vẫn thỉnh thoảng liếc đến đứa trẻ đang nằm ngủ trên giường, đôi môi nhỏ xinh chếp chếp vài cái rồi lật người bò dậy, cặp mắt to tròn mơ màng nhìn cô.

"Mama đánh thức con rồi sao? Xin lỗi bảo bối."

Hứa Nhan dừng lại động tác trên tay, để va li vào trong góc rồi đi đến ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ của con trai.

Hứa Thiên Vũ cọ đầu vào ngực cô, lăm bắm mấy chữ không rõ ràng, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại, bàn tay gấu gao nắm lấy váy ngủ của cô không buông.

Hứa Nhan thở dài một hơi, đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt của thằng bé, mặc dù là nằm cả đêm cũng không tài nào ngủ được. Thấy bên ngoài ánh nắng đã bắt đầu chiếu rọi xuống, trong lòng trầm đi rất nhiều.

Cô không biết phải nói với Bạch Hạo Trì như thế nào, mặc dù cũng nghĩ đến việc nhờ anh giúp đỡ, nhưng lại ngại phải phiền đến Bạch gia. Nói không có cảm tình với Bạch Hạo Trì là giả, bởi vì những năm qua anh đối xử với cô và Thiên Vũ cực kì tốt, lại còn kiên nhẫn ở bên cạnh bọn họ suốt mấy năm trời, sự nghiệp cũng không 망. Trước kia anh từng dính scandal dây dưa cùng phụ nữ đã có con là cô, nhưng anh lại chẳng thêm dính chính, còn công khai đưa đón Tiểu Vũ. Mặc dù sau này scandal kia đã bị ép xuống, nhưng cô nhớ rõ khoảng thời gian đó anh cũng bị dư luận phi nhổ rất nhiều. Bạch Hạo Trì có gia sản ở trong nước và cả ngoài nước, tất nhiên sẽ không thêm đề ý miệng lưỡi của những người vô công rồi nghề kia. Anh không quan tâm không có nghĩa cô cũng vậy!

Bạch Hạo Trì dạo gần đây đã có ẩn ý muốn cùng cô kết hôn, cô cũng suy tính cho tương lai của Tiểu Vũ, nghĩ có nên đồng ý hay không. Bạch gia không giống như Phi gia quan trọng vấn đề con cháu, chỉ cần con trai bọn họ cảm thấy hạnh phúc thì bọn họ sẽ ủng hộ đến cùng. Lúc cô đang do dự, Phi Ngạo lại tìm đến.

Chẳng lẽ ý trời đã định cô không thể thoát khỏi bàn tay của anh ta? Sao có thể trêu chọc người khác như vậy chứ!

Hứa Nhan vuốt nhẹ gò má trắng mềm của Thiên Vũ, cúi đầu hạ xuống mặt con trai một nụ hôn chào buổi sáng.

"Bảo bối, dậy thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ôm Một Cái

Hứa Thiên Vũ nhăn nhăn mũi nhỏ đánh cái hắt xì, sau đó mới dùng giọng điệu ngái ngủ nũng nịu ôm cô cô:

“Mama, ôm.”

Nhìn đến dáng vẻ đáng yêu này của con trai, Hứa Nhan hận không thể cắn cho một cái, đưa tay ra ôm lấy thằng bé rồi bế vào trong nhà vệ sinh bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Sau khi thay cho cục cưng một cái yếm jean xong, Hứa Nhan mới thu xếp thêm chút quần áo vào va li. Đứa nhỏ thấy cô làm việc cũng mon men đi lại gấp quần áo của mình, chẳng khác gì một ông cụ non cả, cánh tay ngắn ngủn khó khăn lắm mới cuộn được đồ lại, sau đó đem đưa cho cô. Hứa Nhan xoa đầu con trai, quăng qua một ánh mắt tán thưởng.

“Cục cưng giỏi lắm!”

“Mama, chúng ta sẽ đi du lịch sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhăn háo hức nhìn cô, khiến Hứa Nhan có chút khó xử:

“Không phải, bảo bối, chúng ta chuyển đến nơi khác ở.”

Hứa Thiên Vũ gật gù đầu nhỏ, không những nhều đòi ở lại đây, mà ánh mắt còn phát sáng hơn bởi vì được đến nhà mới. Tính tình chính là ngoan ngoãn như vậy, thật giống cô khi còn bé. Hứa Nhan tự khen bản thân một phen, sau đó ôm con trai ra ăn sáng, sẵn tiện kéo va li ra đến cửa.

Cô nhắn tin hẹn gặp Bạch Hạo Trì, nhưng anh lại có chút việc ở công ty nên không đến được, đành gọi điện thoại cho anh.

“Hạo Trì, tôi có chuyện quan trọng muốn nói, anh không đến được cũng không sao.”

[Có chuyện gì? Sao em lại gấp như vậy? Đợi anh một lát được không?]

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh dễ nghe của Bạch Hạo Trì, khiến khóe mắt Hứa Nhan cũng hơi cay. Cô nên làm sao mới đúng? Cô không muốn Bạch Hạo Trì bị tổn thương, càng hi vọng anh ấy có thể hạnh phúc, nhưng cuối cùng con trai cô vẫn quan trọng hơn anh ấy.

“Thời gian qua, rất cảm ơn anh.”

[...] Bạch Hạo Trì cảm giác được có gì đó không đúng lắm, nghe xong chỉ im lặng, chờ cô tiếp tục tiếp lời.

“Tôi nghĩ chúng ta nên dừng lại ở đây, có được không?”

Hứa Nhan cắn môi, tựa đầu vào trên cửa nhìn ra khoảng sân nhỏ bên ngoài, ánh mắt không có tiêu cự.

[Ừ. Em có thể nói cho anh lý do không?]

Giọng của Bạch Hạo Trì nghe thật nhẹ, chỉ là cô có thể cảm nhận được tâm tình của anh hiện giờ, có lẽ rất khó chịu, rất tuyệt vọng. Hứa Nhan không đành lòng khiến anh khổ sở, thành thật nói:

“Anh biết chuyện của tôi và Phi Ngạo, vậy ắt hẳn anh cũng biết cha của Thiên Vũ là ai, phải không? Hôm qua anh ta có đến tìm tôi.”

Hứa Nhan nói đến đây lộ ra sự bất đắc dĩ và mệt mỏi, khiến tim Bạch Hạo Trì như thắt lại.

[Anh có thể giúp em.]

“Không giúp được, Hạo Trì, tôi biết Bạch gia và Phi gia không thua kém gì nhau, nhưng Phi Ngạo chưa từng ký giấy ly hôn, trên danh nghĩa, tôi vẫn là vợ của anh ta. Hơn nữa, Tiểu Vũ...”

Chuyện này đối với Bạch Hạo Trì là không công bằng, thậm chí cô còn làm anh chịu khổ bên cạnh cô nhiều năm như vậy, cô cảm thấy cực kỳ áy náy.

[Em đang ở đâu? Anh sẽ đến.]

Bạch Hạo Trì chỉ đơn giản hỏi như vậy, cũng khiến nước mắt cô sắp tràn mi. Anh ấy có phải tên ngốc không chứ?

“Vẫn còn ở nhà đi.”

[Chờ anh.]

Nói đến đây liền tắt máy, Hứa Nhan biết anh ấy đang trên đường đến, đứng ở trước cửa nhà thần thờ mất một lúc lâu.

Chỉ thấy từ ngoài cổng, một nam nhân tuấn tú vận áo sơ mi đen bước vội về phía cô, tóc mai trước trán hơi rối loạn. Cô đợi anh đến gần, đưa tay giúp anh chỉnh lại những sợi tóc vào nếp.

Bạch Hạo Trì hiếm khi thấy được vẻ mặt dịu dàng này của cô, cũng người lại trong chốc lát, chợt cười khò bắt lấy tay cô, ánh mắt vô cùng chân thành:

“Hứa Nhan, nếu anh cầu hôn em, em sẽ đồng ý sao?”

Hứa Nhan thở dài một hơi, cảm nhận được bàn tay có chút vết chai của anh mang theo hơi ấm, trong lòng cũng mềm xuống.

“Có lẽ, sẽ đồng ý.”

Bạch Hạo Trì vuốt ve lòng bàn tay trắng mềm của cô, môi mím hơi mỉm:

“Anh thật muốn biết, em có từng nảy sinh chút tình cảm nào với anh hay không?”

Hứa Nhan rũ mi mắt, thật lâu sau mới trả lời một chữ: “Có.”

Bạch Hạo Trì nhìn cô, đột nhiên đưa tay kéo cô vào trong lòng mình. Nam nhân cao khoảng 1m8 có hơn, cho dù lúc này Hứa Nhan đi giày cao gót cũng còn kém đến mười mấy phân, vì vậy đầu liền tựa vào trên cổ anh.

Ngửi được mùi hương quen thuộc trên tóc cô, Bạch Hạo Trì khẽ nói:

“Như vậy là đủ rồi. Nếu Phi Ngạo lại một lần nữa làm tổn thương em, anh nhất định sẽ không tha cho hắn.”

Khi nói ra lời này, ánh mắt Bạch Hạo Trì cực kỳ ngoan độc và quyết tuyệt. Anh biết Hứa Nhan yêu thương Tiểu Vũ như thế nào, cũng hiểu cô còn nhiều tình cảm với Phi Ngạo. Anh không muốn dễ dàng buông tay, lại không đành lòng để cô khó xử. Nếu Phi Ngạo đã dùng cách này giữ cô lại bên mình, thì

tốt nhất đừng để anh phải thất vọng.

Anh cúi đầu, hơi thở nóng rực phả lên gò má xinh đẹp của Hứa Nhan:

“Đây xem như lợi tức vì những năm qua.”

Dứt lời, Bạch Hạo Trì cúi đầu hôn xuống, hai cánh môi nhẹ nhàng chạm vào nhau. Lần đầu tiên sau chừng ấy năm, Hứa Nhan tiếp xúc thân mật với nam nhân như vậy. Cái hôn của anh không bá đạo lại ngang ngược như Phi Ngao, mà có thêm mấy phần ôn nhu, đầu lưỡi trượt vào trong miệng cô, Hứa Nhan cũng không phản kháng chút nào, để mặc anh hôn.

Bạch Hạo Trì quyến luyến ở cánh môi của cô hôn nhẹ một cái, sau đó mới buông cô ra. Khuôn mặt Hứa Nhan ửng hồng vì thở gấp, hơi thở thơm ngát quanh quần bên chóp mũi anh. Anh thật hi vọng có thể ôm cô như thế này mãi, vĩnh viễn cũng không rời.

Hứa Nhan nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, tim cũng nhảy lên liên hồi, cô khó xử nói:

“Xin lỗi anh.”

“Không cần phải xin lỗi, là anh tự nguyện.”

Bạch Hạo Trì khẽ cong khóe môi, trên nụ cười còn có mấy phần nhu tình ngọt ngào, khiến cho người đối diện hơi thất thần một chút.

“Em phải chuyển đến chỗ ở của anh ta?” Anh nhìn va li sau lưng cô, trong lòng hiểu rõ một chút.

“Không còn cách nào...”

Hứa Nhan hít sâu một hơi, lặng lẽ rút khỏi cái ôm của Bạch Hạo Trì.

“Anh đưa em đi.”

Bạch Hạo Trì không yên tâm khi để cô trở lại bên cạnh người kia, nhưng là nếu Hứa Nhan đã quyết định thì anh sẽ tôn trọng cô. Chỉ cần Phi Ngao dám làm ra chuyện có lỗi với Hứa Nhan, anh nhất định không tiếc hi sinh nhiều thứ để cho hắn trả giá đắt.

Những người Phi Ngao phái ra theo dõi Hứa Nhan vẫn luôn túc trực ở gần đó, dùng máy ảnh chụp trộm, sau đó trực tiếp cắm vào máy tính gửi cho anh.

Phi Ngao nheo mắt lại, nghe thủ hạ báo cáo lại tình huống của cô xong, cả người liền tựa vào trên ghế mềm.

Mặc dù biết lúc này cô đang trên đường tới chỗ của anh, nhưng trong lòng không thấy vui sướng chút nào, ngược lại khó chịu và tức giận vô cùng. Cô đồng ý trở lại bên cạnh anh, lại vẫn cùng người đàn ông khác thân mật như vậy, bảo anh bình tĩnh cũng thật làm khó anh! Anh ném áo khoác xuống ghế, tự mình đi ra cửa đón cô.

Hứa Nhan nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Phi Ngao phủ kín băng sương, không khỏi nhủ thầm một cái. Trước kia khi ở chung với anh, anh cũng không giống như bây giờ ngang ngược lại đáng ghét như thế!

Cô dắt tay Thiên Vũ, chỉ thấy thằng bé vẫy vẫy tay với Bạch Hạo Trì:

“Papa đi làm, ngày mai nhớ đến đón con cùng mama đi ăn.”

Đứa nhỏ này vẫn chưa ý thức được lời mình nói ra có bao nhiêu lực đã kích đối với người đàn ông đang đứng trước biệt thự đón bọn họ, hồn nhiên hôn giỡn với Bạch Hạo Trì. Mà Bạch Hạo Trì nhận thấy ánh mắt âm lãnh của Phi Ngao bắn qua chỗ mình, cười càng thêm sâu:

“A, papa đã biết, con nhớ chăm sóc tốt cho mama.”

Có thể chọc tức Phi Ngao nhưng lại khiến hắn ta không thể nói ra lời nào, Bạch Hạo Trì cảm thấy bản thân quá sung sướng. Lúc ở trên xe anh đã âm thầm ra hiệu cho Tiểu Vũ, khi xuống xe nhất định phải gọi anh là papa, không nghĩ đến đứa nhỏ này lại còn bồi thêm một câu ngày mai nhớ đến đón con. Như vậy là gián tiếp tạo cơ hội cho anh tiếp cận Hứa Nhan, không phải sao?

Bạch Hạo Trì lái xe rời đi, lúc này Thiên Vũ mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông xa lạ kia, thấy ánh mắt đáng sợ của người ta, liền sợ đến mức rụt cổ ôm đùi mama.

Hứa Nhan không nói gì, một tay kéo va li, một tay dẫn Thiên Vũ đi vào, thậm chí là chủ nhà như Phi Ngao cũng phải đi sau cô. Mấy lần anh muốn giúp cô kéo đồ, lại bị cô từ chối khéo.

Căn phòng trước kia cô ở vẫn không có chút thay đổi, cách bài trí, vật dụng trong phòng đều còn. Cô đưa tay chạm vào, thế nhưng không thấy chút bụi bặm nào, giống như có người thường xuyên lau dọn. Giường và tủ đều được đổi qua, nhưng vẫn kiểu dáng cũ. Cô hơi nghiêng đầu nhìn Phi Ngao, chột nói:

“Tôi muốn thay toàn bộ bài trí của căn phòng này, không biết có phiền Phi tổng hay không?”

Phi Ngao đứng ở nơi đó, phát tay phân phó cho người làm. Những người kia đầu tiên là kinh ngạc, sau đó như kiêu ra mà lui xuống. Trước kia ông chủ vẫn luôn không cho người khác xê dịch những thứ trong phòng, cho dù lúc thay cái mới cũng phải đặt đúng vị trí cũ, mỗi ngày còn cho người dọn dẹp kỹ lưỡng. Bọn họ luôn suy đoán ông chủ hẳn là rất yêu bà chủ, sau này bà chủ trở về sẽ cảm động biết bao. Nhưng để cho bọn họ thất vọng là bà chủ có vẻ đã thay đổi, còn dắt theo một đứa trẻ không biết là con ai.

Chu quản gia thờ dài một hơi, dù sao cũng là chuyện của bọn trẻ, ông thật sự không tin Hứa Nhan lại nhẫn tâm như vậy. Cứ để bọn họ tự giải quyết chuyện của mình đi thôi.

Phi Ngao nhìn đứa trẻ vẫn luôn ôm bắp đùi Hứa Nhan, chột ngồi xuống rồi vươn tay ra:

“Đến đây.”

Thiên Vũ giống như chú thỏ nhỏ bị kinh sợ, liều mạng bám vào trên người Hứa Nhan, mắt mũi nhắm tịt lại, so với đáng vẻ tươi cười với Bạch Hạo Trì thì hoàn toàn đối lập.

Con người của Phi Ngao co rụt, âm giọng đột nhiên trở nên dịu dàng, khí tức quanh thân cũng nhanh chóng biến mất không thấy:

“Tiểu Vũ mau đến đây, cho chú ôm một cái.”

Hứa Nhan chỉ thấy cay khóe mắt, mặc dù là hận người này, nhưng dù sao đứa nhỏ cô mang thai chín tháng mười ngày sinh ra cũng là con của anh ta. Cô cúi đầu vuốt ve đỉnh đầu Thiên Vũ, thằng bé lúc này mới rụt rè đi về phía Phi Ngao, khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt mười phần giống Hứa Nhan khiến trong lòng anh mềm mại.

Phi Ngao vươn tay đem Thiên Vũ ôm vào trong lòng, không hiểu sao sinh ra một loại cảm giác yêu thích khó hiểu. Mà bảo bối vẫn như cũ còn sợ anh, khi đầu ngón tay Phi Ngao chạm đến trên gò má của thằng bé, cơ thể nhỏ lập tức hơi run lên.

“Đừng sợ, chú chỉ muốn ôm con một chút.”

Lúc này Phi Ngao trông chẳng khác gì một người đàn ông bình thường được ôm con nít, động tác vụng về bé thằng bé lên.

Hứa Nhan ngăn nước mắt lại không để mình tiếp tục xúc động, chỉ là đứng ở nơi đó nhìn chăm chú vào bọn họ.

Thiên Vũ lúc đầu không thích ông chú này lắm, tại vì lần trước ông chú này làm mama buồn! Nhưng mà huyết mạch tương liên, thằng bé rất nhanh đã thích ứng với hơi thở của Phi Ngao, bàn tay nhỏ nghịch ngợm bẹp một tiếng vỗ vào trên mặt anh.

Người làm đứng ở một bên thấy vậy vội cúi đầu, hoảng sợ nhìn mũi giày của mình.

Không khí trong phòng nhảy mất giống như hạ xuống mấy độ liền, Hứa Nhan cũng sợ anh ta sẽ ra tay với đứa nhỏ, vội tiến lên mấy bước muốn ôm con trai về. Nhưng là lúc này Phi Ngao chột bật cười khiến cô khựng lại.

Chu quản gia đứng gần cửa đang ghi lại danh sách đồ cần thay cũng giật mình. Đã bao lâu rồi, cậu chủ không có cười qua? Là cười thật sự, không phải nhếch môi khinh thường hay tự giễu!

“Sau này muốn ăn cái gì, chú liền đưa con đi ăn, không cần phải phiền chú Trì của con.”

“Chú thật tốt!”

Tiểu Vũ nghe đến đồ ăn lập tức rạng rỡ, ôm khuôn mặt tuấn mỹ của Phi Ngao hôn một cái chụt.

Tâm trạng đang căng thẳng của Hứa Nhan cuối cùng cũng hạ xuống. Nếu bọn họ có thể ở chung vui vẻ như vậy thì cũng tốt, đỡ cho anh ta mỗi ngày đều dọa thằng bé sợ, lâu ngày sẽ sinh ra tâm lý bất ổn.

“Buổi chiều tôi sẽ đưa Thiên Vũ qua chỗ đi, sau đó đi làm.”

Nghe cô nói lời này, Phi Ngao cũng không có phản ứng gì nhiều.

“Được, em có thể làm gì tùy thích, miễn là tránh xa Bạch Hạo Trì ra một chút. Buổi chiều tôi không có việc, sẽ tự đưa Thiên Vũ đi chơi.”

“Không cần, thằng bé không thích người lạ!”

Hứa Nhan vừa dứt lời, Thiên Vũ lại nói:

“Mẹ, con muốn đi chơi với chú!”

Hứa Nhan: “...”

Người mẹ này có phải rất vô dụng không? Hứa Nhan trừng con trai một cái, thầm nghĩ rốt cuộc ai mới là phụ huynh của thằng bé!

Hiện tại cô phải đi xử lý đám người kia, thật sự không có thời gian chăm Tiểu Vũ, đưa đến nhà đi là yên tâm nhất. Nhưng khổ nỗi ở nơi đó cũng chẳng có gì để thằng bé chơi!

Cô đầu đầu nói:

“Tôi không yên tâm, nếu anh muốn ra ngoài, vậy để Bạch Hạo Trì hoặc em gái tôi đi cùng đi.”

So với Phi Ngạo thì cô càng tin tưởng Bạch Hạo Trì và em gái mình hơn, ít ra anh ta và Hứa Nhan cũng yêu thương Tiểu Vũ thật lòng.

Đối với lời nói thiên vị của cô, Phi Ngạo có chút không vui, nhưng thấy cô kiên quyết cũng không tiếp tục dây dưa. Cô đồng ý để con trai ở cùng Bạch Hạo Trì, lại không cho phép anh mang thằng bé đi ra ngoài cũng có lý do. Dẫu sao, Bạch Hạo Trì cũng là bố của đứa trẻ này, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nam Nhân Tốt

Phi Ngạo lớn đến chừng này tuổi chưa từng tiếp xúc với trẻ con, không hẳn là anh không thích tụi nhỏ, mà là tính tình của anh quá lạnh nhạt, cho nên không biết phải làm sao để con nít vui vẻ, cũng chẳng biết đùa. Nhưng là con người luôn luôn có ngoại lệ, anh có thể dịu dàng với Hứa Nhan, có thể cười với cô thì tất nhiên cũng có thể cho cục cưng của cô một ưu đãi.

Đám người làm trong biệt thự đều tròn to mắt quan sát một lớn một nhỏ đang ngồi ở phòng khách cảm bộ điều khiển đưa xe chơi đến quên trời quên đất, sau đó tự hỏi đây là ai? Ông chủ của bọn họ bị ai tráo đi mất rồi? Rõ ràng mặc quần tây âu và áo sơ mi cực kì nghiêm túc, đến cả một cái cúc áo trên cùng cũng gài cẩn thận, bộ dáng mừi phần lạnh lùng! Vì cái gì lại hành động như thế!

Hoa mắt! Nhất định là hoa mắt! A không không, ảo giác, bọn họ gần đây làm việc quá mệt mỏi nên gặp ảo giác rồi!

Chu quản gia tỏ vẻ mình thật bình tĩnh, nhưng là lúc nhìn thấy đứa nhỏ kia túm tóc Phi Ngạo rồi cười hắc hắc, ông cũng không nhịn được lặng lẽ vuốt mồ hôi. Cậu chủ hi sinh vì Hứa Nhan quá nhiều!

Phi Ngạo bế Thiên Vũ trên tay, mặc kệ cho tóc mình bị giật đến rối, chỉ chăm chăm hỏi:

“Bảo bối, chú và papa con, ai tốt hơn?”

Cục bột nhỏ mím môi suy ngẫm, một lát sau vẫn chưa mở miệng trả lời, đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại liên tục. Trong suy nghĩ của thằng bé, hai người ai cũng tốt cả, chỉ cần cho thằng bé bánh kẹo và chơi cùng nó là được rồi. A, còn phải để nhìn nữa!

Người nào đó IQ rất cao, tất nhiên cũng mau chóng học được cách lấy lòng đứa nhỏ này, vội nói:

“Một lát ra ngoài, chú dẫn con đi mua bánh, có thích không?”

Anh cũng không để ý khi ở bên cạnh Thiên Vũ, cái vẻ thâm trầm đáng sợ của mình lại tự nhiên tiêu thất. Vì muốn dụ dỗ đứa nhỏ này mà anh bỏ ra không ít công sức, mặt mũi cũng mất hết, bị Chu quản gia cười trộm mấy lần.

“Thích!”

Tiểu bảo bối thân thiết ôm cổ Phi Ngạo, cảm giác được cưng chiều thật sung sướng, giống như khi ở bên cạnh mama vậy.

“Vậy con thích chú, hay là papa của con hơn?”

Vừa hỏi đến đây, khuôn mặt tròn tròn của Thiên Vũ lại ngêch ra và bắt đầu suy tư. Biết đứa nhỏ này đã gài gài Bạch Hạo Trì trong thời gian khá dài, tình cảm cũng rất tốt nên Phi Ngạo cũng không ép nữa. Khẽ đưa tay bóp nhẹ gò má của thằng bé một cái, xúc cảm mềm mại, giống như sờ vào một cái bánh pudding có độ đàn hồi cao vậy, chẳng trách mọi người lại thích trẻ con.

Anh sửa sang lại đầu tóc một chút rồi ôm Thiên Vũ ra ngoài, tự mình lái xe đưa thằng bé đến công viên chơi. Nếu Hứa Nhan đã để ý đứa nhỏ này như vậy, thì biết đâu anh có thể thông qua thằng bé mà một lần nữa khiến cô mở lòng với mình. Dù cách anh ép cô trở lại bên cạnh anh rất đáng giận, nhưng anh không hối hận.

“Chú, con muốn chơi cái kia!”

Thiên Vũ chỉ tay vào một cây cầu trượt hình chim cánh cụt trong công viên, vui sướng kêu lên.

“Được. Cẩn thận một chút.”

Phi Ngạo cẩn thận dặt tay thẳng bé đến gần, phát hiện nơi này có rất nhiều trẻ nhỏ đang ngồi xây lâu đài cát hoặc chơi đuổi bắt. Mà phần lớn phụ huynh của bọn nhỏ đều là phụ nữ!

Anh vừa đến, lập tức khiến mấy người xung quanh phóng ánh mắt sang, có kinh ngạc, có tò mò, cũng có yêu thích. Thời đại này muốn tìm một người đàn ông chịu giúp vợ trông con cũng đâu có dễ dàng gì, muốn đàn ông vừa tốt tính vừa đẹp trai thì càng khó như lên trời! Nhưng là người kia rõ ràng thuộc dạng đàn ông hiếm có đó!

“Chào cậu, cậu là cha đứa nhỏ này sao?”

Có người phụ nữ trung niên ôm con gái đến gần chỗ cầu trượt, tò mò hỏi.

Phi Ngạo nháy mắt chuyển sang chế độ xa cách ngàn dặm, lạnh nhạt từ một tiếng. Người kia thấy vậy cũng không tránh ra, hơn nữa nhiệt tình nói:

“Chàng trai, chắc là vợ cậu phải hạnh phúc lắm! Tôi mấy lần bảo chồng trông con, ông ta đều một hai tìm cớ để từ chối đó!”

Khuôn mặt của người nào đó hơi giãn ra, dường như lời nói của bà đi này khiến anh vui vẻ hơn một chút. Anh ôm thân thể bé nhỏ của Thiên Vũ thả lên trên cầu trượt, sau đó dặn dò:

“Nhớ cẩn thận.”

Tiểu Vũ ngoan ngoãn gật đầu, gò má phềnh hồng vì hưng phấn, sau đó nhân lúc Phi Ngạo vừa buông tay liền trượt vù xuống dưới. Cầu trượt không cao lắm, lại rất ngắn và an toàn, là loại dành riêng cho trẻ nhỏ.

Hai chân nhỏ của Tiểu Vũ đặt xuống đất, sau đó lạch bạch chạy về phía Phi Ngạo, cười toe toét:

“Lần nữa lần nữa! Con muốn chơi lần nữa!”

“Ừ...”

Phi Ngạo lại ôm đứa trẻ lên, cho nó tiếp tục trượt xuống.

Bà đi đứng bên cạnh hai mắt long lanh lấp lánh nhìn anh:

“Đúng là một ông chồng tốt! Không biết vợ năm nay bao nhiêu tuổi rồi, vợ cậu hôm nay bạn phải không?”

Nam nhân được khen, ngoài mặt thì không biểu hiện gì, nhưng trong giọng nói đã có phần thân thiện hơn một chút:

“Cô ấy có việc phải làm nên tôi đưa con trai ra ngoài chơi.”

“À vậy sao? Cậu thật chịu khó!”

Nói đôi ba câu xong, bà đi liền cấp nách con gái chạy trở về bởi vì đã đến giờ nấu cơm. Cùng lúc đó, điện thoại Phi Ngạo cũng reo vang, anh nhìn màn hình, ngoắc tay với Tiểu Vũ:

“Là mama con gọi.”

Bảo bối đang định trượt thêm một vòng nữa thì nghe đến mama, vội chạy ù qua, chờ mong nhìn điện thoại.

[Anh đang ở đâu?”

Trong giọng nói có một chút lo lắng cùng gấp gáp, Phi Ngạo không trả lời mà đưa điện thoại đến trước mặt bảo bối. Hai cánh tay nhỏ đưa ra ôm lấy di động, cười hí hì:

“Mẹ? Con đang ở công viên với chú! Mẹ mau tới trượt cùng con đi! Chú sẽ bế mẹ lên, chú rất khỏe!”

Vừa nói vừa nhìn Phi Ngạo bằng ánh mắt hâm mộ, sau này lớn lên Tiểu Vũ cũng sẽ khỏe như chú, có thể bảo vệ được mẹ!

[Bảo bối? Là công viên gần quảng trường thành phố sao? Đợi một chút, mẹ đến ngay!”

Hứa Nhan nói đến ngay, nhưng cũng mất hết gần mười phút lái xe, trong lúc đó Tiểu Vũ đã chơi được rất nhiều trò, hiện đang buồn ngủ được Phi Ngạo ôm ở trong ngực.

Lúc cô nhìn thấy hình ảnh nam nhân cao lớn ngồi ở trên ghế đá an tĩnh ôm con trai mình, tim không hiểu sao lại đập thình thịch lên. Dưới bóng cây, Phi Ngạo rút đi biểu tình nghiêm khắc cứng nhắc thường ngày của mình, thay vào đó là dáng vẻ ôn nhu vuốt ve đầu nhỏ của Tiểu Vũ.

Cô bước nhanh đến nhìn con trai đang lìm dìm, lại nhìn anh thật sâu:

“Anh ra ngoài, sao không gọi cho Hứa Vân?”

“Chỉ là đi chơi một chút, em nghĩ tôi sẽ để thằng bé xảy ra chuyện sao?”

Phi Ngao hơi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt lo lắng của cô, trong lòng ảm ảm không vui, chẳng lẽ anh không đáng tin như vậy?

“Được rồi, anh có cho thằng bé ăn cái gì chưa?”

Anh nghe cô nói vậy mới sực nhớ ra cả buổi chưa đưa bảo bối đi ăn, dù sao cũng là lần đầu tiên chăm trẻ, tất nhiên sẽ xuất hiện chút thiếu sót.

Nhìn khuôn mặt tuần mỷ trong nháy mắt có chút cứng lại, Hứa Nhan liền biết anh quên mất việc quan trọng này. Nhưng cô cũng không trách anh được. Việc nam nhân cao ngạo này hạ mình đưa con trai cô đến công viên chơi đã phần nào xoa dịu trái tim đáng thương của cô rồi. Đây không biết có được gọi là một loại thành tựu hay không?

Cô chớp mắt nhìn anh, không nhanh không chậm nói:

“Phi tổng nên đưa con trai tôi về rồi, thằng bé đang tuổi phát triển, cần ăn uống đầy đủ. Tôi không muốn bảo bối của tôi bị đau dạ dày như anh.”

Mặc dù là đang bị trách móc, thế nhưng Phi Ngao không có chút khó chịu, cổ tình chỉ nghe mấy chữ cuối cùng mà cô nói. Thì ra cô vẫn nhớ anh bị đau dạ dày sao?

Phi Ngao ôm Tiểu Vũ lên, theo chân Hứa Nhan trở lại biệt thự, sau đó mặt dày đi theo cô về tận phòng.

“Anh có thể ra ngoài, tôi muốn thay quần áo.”

Hứa Nhan trực tiếp đuổi người, may mắn là anh không ngang ngạnh như trước kia, mỗi lần cô thay đồ đều đứng nhìn chăm chăm. Anh xoa xoa đầu cục cưng một cái rồi mới đi ra ngoài.

Còn lại hai người trong phòng, Hứa Nhan đơn giản tắm sơ qua rồi xuống phòng bếp làm mấy món đơn giản cho con trai. Trước kia cô đã có sở thích nấu ăn, về sau lại sinh Tiểu Vũ ra thì càng chú trọng vấn đề cơm nước.

Đợi làm xong hết thấy, Hứa Nhan mới lên đánh thức bảo bối dậy, dẫn thằng bé xuống phòng ăn.

Cuộc sống ở trong biệt thự này cũng không khác ở nhà di cô nhiều lắm, miễn là không bị giam lỏng thì vẫn rất thoải mái.

Đang lúc hai mẹ con ăn cơm, Phi Ngao lười biếng đi xuống rồi tự mình múc một chén cơm nhảy vào bàn ăn.

“Không có phần của anh.”

Hứa Nhan lập tức hạ giọng đuổi khách, đáng tiếc Phi Ngao ngay cả nháy mắt một cái cũng chẳng thèm làm, tùy tiện đưa đĩa vào trong đĩa rau xào.

Cạch.

Nữ nhân xinh đẹp cau mày đặt chén xuống, ánh mắt khó hiểu nhìn Phi Ngao.

“Nguyên liệu làm mấy món này đều lấy trong tủ lạnh của tôi, vì sao không cho tôi động vào?”

Anh chống cằm, ngón tay thon dài nâng đĩa lên gấp thêm một miếng thịt vào chén mình rồi bắt đầu ăn.

Tiểu Vũ mặc kệ người nào đó, vừa ăn vừa vụng về gấp cho mama của mình.

Hứa Nhan không nói nữa, im lặng ăn cơm. Cứ xem như trong lúc dùng bữa có một con ruồi đậu lên bàn là được rồi, sao phải nhiều lời?

Một nhà ba người ăn thực yên tĩnh và hòa hợp, khiến cho Chu quản gia vui thay bọn họ. Mặc dù hơi tiếc nuối vì đứa nhỏ kia không phải con của cậu chủ nhưng thằng bé rất đáng yêu, cũng rất lễ phép hiểu chuyện, ông cực kì yêu thích. Bình thường ở độ tuổi này trẻ con hay nhõng nhẽo và bám mẹ, nhưng Tiểu Vũ không giống vậy, cả ngày vui vẻ tươi tắn như mặt trời nhỏ, không ngừng truyền sinh khí cho lão già sắp xuống lỗ như ông.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chuyện Cũ

Trong phòng vip của khách sạn, một người phụ nữ quỳn rũ lười biếng ngồi vắt chéo chân trên ghế mềm, đôi mắt đen như mực phản chiếu khuôn mặt sợ

hải của ba thanh niên. Sau lưng cô có năm người đàn ông mặc vest đen đang đứng, thân thể đều cao khoảng 1m8, hơn nữa cơ bắp cuộn cuộn, khí thế mười phần đáng sợ.

"Cho các người một cơ hội cuối cùng, hoặc là giao thứ đó ra, hoặc là chào tạm biệt với thằng nhỏ của mình!"

m giọng ngọt ngào từ người phụ nữ này vừa cất lên đã khiến thân thể ba người đang quỳ trên sàn run rẩy, chân tay bị trói chặt khiến bọn họ muốn cựa quậy cũng không được, chỉ có thể liều mạng khép chặt hai chân để giảm bớt cảm giác đau xót mà lời nói kia mang lại.

"Làm ơn tha cho tôi! Tôi còn có vợ và con gái nhỏ chỉ vừa tròn ba tháng! Nếu tôi có chuyện gì, tương lai bọn họ sẽ phải sống thế nào?"

Một người vợ và hộ lên với hi vọng sẽ được cảm thông phần nào, nhưng ánh mắt người phụ nữ trước mặt sau khi nghe xong chỉ có một mảnh bình tĩnh. Cô cười nhạt nhìn hắn:

"Tương lai bọn họ như thế nào có liên quan gì đến tôi sao? Khi các người làm ra tội ác tày trời kia, các người có nghĩ đến tương lai của em gái tôi? Có từng nghĩ tới một cô gái sẽ sống ra sao sau khi bị các người nhục nhã như vậy?"

Hứa Nhan càng nói càng lạnh lùng khiến cho người kia tuyệt vọng, ánh mắt hắn giống như sắp tan rã. Nếu bọn họ đều muốn giữ bí mật thì không cần tiếp tục tra hỏi nữa. Cô rút điện thoại ra nhìn đồng hồ, thấy đã sắp đến giờ cơm trưa của bảo bối thì mắt liền nhấp nháy phát tay:

"Đem bọn họ xuống, làm sạch sẽ một chút."

Cô nói xong đứng lên, đối với những kẻ cận bã này, cô thật sự không có chút thương cảm. Cho dù bọn họ có vợ con thì thế nào? Cắt đi thứ kia cũng không khiến bọn họ chết được!

"Làm ơn... không! Làm ơn! Khoan đã!" Tên cao gầy trong đó hét lên, sắc mặt tái mét rống to, nỗi sợ hãi sẽ bị cắt "thứ kia" nhanh chóng chiếm đoạt toàn bộ suy nghĩ. Người phụ nữ này không hề nói đùa với bọn họ!

Hứa Nhan hơi hơi nâng tay lên ra hiệu, hai gã vệ sĩ vừa tiến lên lời người đàn ông kia liền thả tay ra, thân thể bị trói như một cái bánh tét ngã phịch xuống đất không đứng dậy nổi. Hắn nhanh chóng nói:

"Bọn tôi không hề quay clip sex, cũng chưa từng đụng vào em gái cô!"

Hứa Nhan nhíu mày, có chút khó tin nhìn hắn. Cái tin tức này khiến cô chấn động không nhẹ, nhưng mặt ngoài lại vẫn giữ vững biểu cảm lạnh nhạt mà hỏi:

"Nói rõ xem? Ý của các người là gì?"

"Tôi..." Người nọ cắn răng, cuối cùng đành phản bội lời thề trước đây. "Trước kia có người cho bọn tôi tiền, bảo chúng tôi kéo em gái cô vào trong nhà kho của trường, sau đó lột hết quần áo rồi đánh thuốc gây ảo giác cho cô ấy, thật ra lúc đó bọn tôi không có làm gì cả..."

Hứa Nhan nghe xong lời này không biết nên phản ứng thế nào, trái tim đập kịch liệt một trận, nhưng vẫn có chút khó tin.

"Tốt nhất các người không nên nói dối, nếu không, kết cục tự mình gánh chịu! Nhốt lại!"

Cô vội vàng rời khỏi phòng, phóng xe thẳng đến nhà đi tìm Hứa Vân. Trước tiên cô không nói cho em gái biết những gì mình nghe được, mà bóng gió hỏi về chuyện của em cô và Lâm Dương một chút, kết quả Hứa Vân ngượng ngùng nói bọn họ còn chưa có làm chuyện kia. Chẳng trách suốt mấy năm nay em gái cô vẫn luôn không biết sự thật! Khoảng thời gian đó do bị sốc nặng nên Hứa Vân không để người khác chạm vào thân thể mình, vẫn chưa có cơ hội đi bệnh viện kiểm tra đang hoạn.

Tại sao cô lại không để ý chứ? Nếu con bé bị ba tên kia cưỡng ép, khi đó cơ thể sẽ xuất hiện một chút vết thương mới đúng!

"Em đi với chị, chúng ta đến bệnh viện một chuyến, chị có chuyện quan trọng cần xác nhận!"

"Để làm gì? Buổi chiều em còn có tiết trên trường." Hứa Vân không hiểu lắm tại sao chị gái mình lại đột nhiên muốn đưa cô đi bệnh viện.

"Chiều nay nghỉ học một buổi."

Hứa Nhan không nói nhiều, trực tiếp kéo em gái đến bệnh viện kiểm tra. Cô ngồi bên ngoài, mỗi phút chờ đợi đều phảng phất như kéo dài vô tận, mồ hôi lạnh lẽo thấm ra lòng bàn tay mềm mại. Cô liên tục hít sâu để khiến bản thân bớt căng thẳng, trong đầu không ngừng cầu nguyện.

Bác sĩ rất nhanh cũng đã hoàn tất công việc của mình, Hứa Vân từ bên trong phòng đi ra, về mặt ngoại cảm bước từng bước chậm rãi tới gần cô.

"C-chuyện này... chị... em..."

Cô gái nhỏ nhận được tin tức tốt không biết phải phản ứng thế nào, lắp bắp nhìn chị gái, sau đó đột nhiên bật khóc nức nở.

Nhìn biểu cảm rối rắm của Hứa Vân, cô liền biết những người kia nói thật. Như vậy là tốt rồi, ít nhất chứng ngại tâm lý của con bé sẽ không còn nữa. Hứa Nhan vươn tay ôm em gái vào lòng, một tay vuốt ve mái tóc dài của cô nàng, một tay vỗ nhẹ lên tấm lưng đang run rẩy.

Hứa Văn cảm thấy bản thân thiếu kiến thức sinh học thật là khổ sở, ngay cả việc mình đã quan hệ hay chưa cũng không biết. Khi đó mơ mơ màng màng thấy mình bị người đề xuống làm đủ chuyện đồi bại, rồi tỉnh dậy trong tình trạng trần truồng nằm cùng ba thiếu niên khác, cô liền nghĩ mình đã bị cưỡng bức, cả người thất hồn lạc phách trở về! Mấy năm qua cùng Lâm Dương qua lại cũng chỉ dừng ở mức hôn môi nên ngốc nghếch cho rằng mình không xứng với anh, lúc nào cũng lo lắng đủ điều!

"Em.. em phải tự mình báo cho anh ấy biết tin này!"

Thấy em gái vừa cười vừa khóc gọi điện thoại cho Lâm Dương, Hứa Nhan cũng không nhịn được thở ra một hơi. Mấy năm nay cô điên cuồng làm việc là vì trả thù cho em gái, lúc này phát hiện sự thật không giống như trong tưởng tượng nên cũng có chút luống cuống.

Phi Hoài.. Nếu bỏ qua chuyện này, ông ta thật ra cũng chỉ là một người đàn ông muốn tốt cho con trai của mình. Lúc trước cô đột nhiên bị phán vô sinh, cho nên mới khiến ông làm ra hành động ép buộc ly hôn kia. Bất quá cô ký giấy ly hôn không phải vì bị uy hiếp, mà là vì Phi Ngao cùng người phụ nữ khác lên giường trong khi cô đang gặp khó khăn. Phụ nữ những lúc đối mặt với chồng gai luôn yếu ớt dễ bị tổn thương, cô cũng là phụ nữ, cho nên cô cảm thấy tủi thân trước hành động của anh.

Đến tận lúc này, Hứa Nhan vẫn cảm thấy rất hận Phi Ngao và Phi gia. Dù em gái cô thật không bị người khác xâm hại, nhưng khoảng thời gian u ám trước đây cũng là do một tay Phi Hoài tặng cho. Bị ác mộng hành hạ mỗi ngày là điều kinh khủng như thế nào? Cô không muốn tưởng tượng đến, vì như vậy sẽ khiến cô đau lòng nhiều hơn.

Cô đợi cho em gái bình tĩnh xong mới đưa con bé về nhà, sau đó lái xe trở lại biệt thự. Tiểu Vũ cùng người đàn ông tuấn tú kia đang nằm trên sofa xem siêu nhân, từ sau khi đón cô về đây thì số giờ đi làm của anh gần như bằng không, lúc nào cũng lượn lờ bên cạnh con trai cô. Hình ảnh một lớn một nhỏ nằm bên cạnh nhau ánh vào trong mắt Hứa Nhan thật sự rất tốt đẹp, nếu lúc trước Phi Ngao không phá vỡ lời hứa với cô, có lẽ cô sẽ một lần nữa chấp nhận anh?

Nghe được tiếng mở cửa, Thiên Vũ ngẩng đầu lên rồi chu mỏ nói:

"Mẹ về trễ, con với chú rất đói!"

"Chú không cho con ăn gì sao?"

Hứa Nhan liếc mắt nhìn Phi Ngao, trong lòng vì chuyện của Hứa Văn mà thoải mái hơn không ít, cũng bỏ xuống lớp mặt nạ giả trang lạnh nhạt của mình.

Nam nhân chậm chạp ngồi thẳng dậy, quần lửng cùng áo thun đơn giản trên người thể nhưng càng tôn lên dáng vẻ đẹp trai của anh ta.

"Thằng bé đã ăn một chút cháo rồi, nhưng nó không thích mấy món do đầu bếp nấu, nhất định muốn chờ em về."

"Ừ."

Cô tùy tiện trả lời, hoàn toàn không quan tâm anh ta có đói hay không, tiến lên sờ sờ đầu bảo bối rồi nói:

"Mẹ xin lỗi vì đã về trễ, cục cưng muốn ăn cái gì, mẹ sẽ nấu cho con ngay bây giờ."

"Con thích cháo gà!" Đầu nhỏ hơi nghiêng qua nhìn Phi Ngao, sau đó mới cười bổ sung. "Và canh ngao nấu nấm kim chi!"

"Khụ... Bảo bối, chỉ nên chọn một món mà thôi, nếu không sẽ rất lâu."

"Mẹ nấu canh ngao và nấm cho chú nữa, chú rất tốt với con mà!"

Tiểu Vũ nhào vào trong lòng Phi Ngao, mới hai ngày ngắn ngủi đã thành thói quen bám dính trên người anh rồi. Hơn nữa lúc này còn dùng ánh mắt đáng thương nhìn mama của mình. Giống như hiện tại cô dám nói không, thằng bé sẽ khóc cho cô xem.

Hứa Nhan vuốt vuốt trán, đành phẩy phẩy tay:

"Được rồi, mẹ sẽ làm."

Cô bỏ qua tiếng reo hò vui mừng của con trai, dùng khóe mắt cảnh cáo nhìn nam nhân đang cong khóe môi trên sofa. Bất cô nấu cái món "bổ thận tráng dương kia" là có ý gì cô còn không biết sao?

Môi mông của Phi Ngao hơi run, dáng vẻ nhịn cười nói:

"Đừng nhìn tôi như vậy, là vừa rồi Tiểu Vũ hỏi tôi thích ăn cái gì."

Đánh chết Hứa Nhan cũng không tin anh ta đang nói thật. Bất quá hôm nay tâm trạng cô cực kì tốt nên sẽ không so đo cùng người khác. Dường như nhận ra cô đang vui vẻ, Phi Ngao để Tiểu Vũ tiếp tục xem phim siêu nhân, còn mình thì theo sau cô đi vào nhà bếp. Nhìn đến chiếc váy bó sát trên người cô, ánh mắt giống như lang sói không chút che dấu quét qua quét lại trên cặp mông đầy đặn. Không phải nói, sau khi sinh con xong cô càng trở nên quyến rũ hơn trước rất nhiều, vòng eo nhỏ nhắn dưới chiếc váy bó càng hiện ra dáng vẻ thon gọn hấp dẫn ánh mắt người khác. Những thứ này đều khiến con người đã cầm dục bốn năm liên tục như anh trong nháy mắt nổi lên phản ứng.

Hứa Nhan đang rửa rau nhưng cũng không quên chú ý đến người này, thấy ánh mắt của anh ta tràn ngập lửa dục thì cảm dao lên cảnh cáo:

"Phi Ngao, anh nên biết chừng mực."

Anh ho khẽ một tiếng, không còn cách nào đành ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sợ Hãi

Đội Hứa Nhan làm xong bữa cơm đã là một tiếng sau, lúc này Phi Ngao vừa đặt mông xuống ăn được mấy bữa thì bên ngoài có người tìm đến. Cũng không phải ai xa lạ mà là bác sĩ riêng của anh, Trần Thụy.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi sọc màu xanh nhạt, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy nhưng vẻ ngoài cũng không thay đổi nhiều lắm. Phản ứng đầu tiên của hắn khi nhìn thấy Hứa Nhan là ngạc nhiên, sau đó không giống như trước kia mở miệng cười đùa, mà là xì mặt xuống, giống như cô đã làm gì có lỗi với hắn vậy.

Phi Ngao cho Trần Thụy một ánh mắt, hắn liền nhăn mày đi ra ngoài trước.

Hứa Nhan không nhịn được có chút tò mò hỏi:

“Anh... bị bệnh sao?”

Theo như hiểu biết của cô thì người này sẽ không gọi Trần Thụy đến nếu không có việc gì nghiêm trọng. Trước kia có một đoạn thời gian cô cùng Trần Thụy tiếp xúc, hắn nói cho cô biết khá nhiều điều về anh. Mặc dù thân là bác sĩ riêng của Phi Ngao kiêm bạn tù hồi đại học nhưng hắn cũng không có quyền tự tiện ra vào căn biệt thự này, muốn đến phải báo trước một tiếng. Trong vòng mấy năm, số lần Phi Ngao gọi hắn qua xem bệnh thật sự rất ít, chỉ có duy nhất lần đó khi cô bị thương là mỗi ngày hắn đều phải chạy qua chạy lại mà thôi.

Phi Ngao không muốn nói rõ, chỉ gật gật đầu xem như thừa nhận mình bị bệnh. Người ta đã như vậy, Hứa Nhan cũng không mặt dày tiếp tục hỏi, đội bọn họ ăn cơm xong, cô liền ôm bảo bối về phòng.

Trần Thụy ở trên tầng hai chờ khoảng nửa tiếng mới thấy Phi Ngao đi vào, hắn không vui nói:

“Tại sao cô ta lại trở về? Muốn moi thêm tiền từ cậu à?”

Nam nhân đi đến trước mặt Trần Thụy, sau khi ngồi xuống mới thở dài một hơi:

“Nếu cô ấy thật sự muốn trở về, cho dù là thích tiền của tôi, tôi cũng rất sẵn lòng đưa ra.”

“Hử? Cậu điên rồi à! Nữ nhân kia có cái gì tốt mà cậu lại có chấp như vậy chứ?”

Trước kia Trần Thụy rất có hảo cảm với Hứa Nhan, thậm chí lúc trò chuyện còn cảm thấy vô cùng hợp nhau, tưởng chừng như bạn thân từ thuở nào vậy. Bất quá sau sự kiện bốn năm trước, Phi Ngao vì sự rời đi của cô suy sụp một đoạn thời gian dài rồi ăn uống không điều độ dẫn đến viêm loét dạ dày, hắn lại không thích cô nổi nữa. Một Giai Kỳ đã đủ làm Phi Ngao đau khổ, Hứa Nhan càng khiến con người đầy kiêu ngạo như anh ta thay đổi hoàn toàn, thâm trầm không nhìn nổi. Lúc ấy nếu hắn đến chạm thêm vài ngày, nói không chừng Phi Ngao đã trực tiếp quy tiên.

Phi Ngao ngửa đầu nhìn trần nhà, chợt có cảm giác mệt mỏi.

“Nữ nhân kia độc ác như vậy, nói đi liền đi, sao tôi lại yêu cô ta được? Tôi cũng không biết.”

Cảm giác rung động đến một cách vô cùng lạnh lẽo. Anh như một con ong mật đói khát, cô là một đóa hoa diễm lệ đầy hấp dẫn, chỉ cần anh nhìn thấy cô liền không tự chủ được bị thu hút. Mặc dù biết đóa hoa này là hoa ăn thịt, anh cũng vẫn ngu ngốc đắm đuối vào.

Trần Thụy nhìn đáng vẻ của anh như vậy, đành thở dài một hơi, bắt đầu đem dụng cụ ra kiểm tra sơ bộ thân thể của Phi Ngao.

“Tốt lắm, không có vấn đề gì, thân thể khỏe mạnh. Về phần dạ dày của cậu, gần đây chú ý ăn uống một chút là sẽ không bị đau nữa.”

“Cảm ơn.” Phi Ngao gật đầu nói.

Anh đứng lên, tự mình đưa Trần Thụy ra đến cửa rồi nói:

“Sức khỏe của tôi đã tốt hơn nhiều rồi, không cần cách tuần lại phải kiểm tra nữa, sẽ không xảy ra chuyện đâu.”

“Cậu còn dám nói là khỏe? Ai làm việc đến mức bị suy nhược cơ thể rồi ngất xỉu khi đang lái xe thế? Khi đó không chết đã là may mắn lắm rồi!” Trần Thụy bực mình nói, cũng không muốn nhớ lại nữa liền hừ một tiếng rồi đi.

Người này mấy năm nay có vợ xong tính tình dường như thay đổi không ít? Phi Ngao chợt nghĩ, sau đó xoay người quay trở lại phòng ngủ của mình, chờ một lúc, vẫn đi qua phòng Hứa Nhan nhìn xem. Anh đứng trước cửa phòng, thật muốn nói chuyện với cô, muốn nhìn thấy cô.

Cạch.

Anh vừa nghĩ vậy, cửa phòng đột nhiên mở ra, Hứa Nhan chớp chớp mắt nhìn anh.

Phi Ngao không nghĩ tới cô lại xuất hiện cho nên có chút lúng túng, giả vờ hỏi: “Tiểu Vũ có trong phòng không?”

“Có, thằng bé đang học chữ, anh muốn vào sao?”

Hứa Nhan lùi lại một bước nhường đường cho anh, nhưng Phi Ngao không đi vào, mắt chỉ lo dán chặt vào khuôn mặt của cô. Người nào đó bị anh nhìn chăm chăm, ngại ngùng nói:

“Nếu anh không vào, vậy tôi xin phép.”

Cô nói xong đóng cửa lại, vốn dĩ định xuống bếp pha trà uống nhưng bây giờ không cần nữa. Cách một cánh cửa, cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng cháy của Phi Ngao. Bàn tay thon dài cùng cái trán tựa lên cửa gỗ, khẽ thờ dài một hơi.

Đối với người đàn ông này, cô thật sự không có cách nào. Cô muốn sống một cuộc sống bình thường, không hi vọng bản thân một lần nữa vướng vào rắc rối của giới thượng lưu, nhưng hết thảy suy nghĩ đều sẽ thay đổi khi nhìn thấy anh. Chỉ cần ở bên cạnh Phi Ngao, tim cô lại bất chấp sự ngăn cản của lí trí mà gia tốc, đập vội đến mức máu trong người cũng nóng lên.

Hứa Nhan thật muốn hỏi, rốt cuộc cô đối với anh là gì? Nếu là yêu, vì sao còn phá vỡ lời hứa của bọn họ mà tìm đến người khác? Chẳng lẽ đàn ông chính là như vậy, dù đã có vợ, vẫn sẽ không chống cự được cám dỗ?

Cuộc sống của Hứa Nhan cứ tiếp diễn một cách bình thường, khi chung sống với Phi Ngao cũng không xảy ra bất kì vấn đề gì, hơn nữa cực kì thoải mái. Anh dành nhiều thời gian ở bên cạnh Tiểu Vũ chơi đùa, còn dạy thẳng bé học, thật sự chẳng khác gì một người bố chuẩn mực.

Sau khi biết Phi Hoài lừa cô, cô đã thả ba người thanh niên phạm tội kia ra, không còn ý định trả thù nữa. Bất quá trước khi cho bọn họ đi cũng dặn người của mình giáo huấn qua một trận để hả dạ.

Cô ngồi trong phòng làm việc, nhìn màn hình máy tính hiển thị vô số dữ liệu, lòng không khỏi trùng xuống. Phó giám đốc dường như không thành thực lắm? Bắt đầu rục rịch bòn rút tiền quỹ của công ty rồi đây.

“Chủ tịch, có một người phụ nữ họ Triệu muốn tìm cô, hiện đang chờ ở quán cà phê đối diện.” Trợ lý từ bên ngoài đi vào, hướng về phía cô thông tri một tiếng.

Hứa Nhan nhăn mày, họ Triệu sao? Vậy chắc hẳn là Triệu Thanh Liên rồi. Không biết cô ta đến đây làm gì?

Còn nửa tiếng nữa mới tan làm, nhưng hôm nay cô có hẹn ra ngoài ăn cơm cùng Phi Ngao và bảo bối, vì vậy quyết định về sớm một chút, xem Triệu Thanh Liên muốn nói gì. Cô đứng lên, đem áo khoác ngoài mặc vào rồi giẫm lên giày cao gót xuống tầng trệt của công ty.

Nắng chiều nhẹ nhàng phủ xuống thành phố sầm uất, tiếng còi xe inh ỏi khiến cho tâm trạng của cô không được thoải mái lắm.Ồn ào và hỗn loạn vô cùng.

Đang lúc cô đứng chờ đèn xanh để qua đường, lòng tơ cả người chợt dừng đứng lên, tim đập thình thịch. Một chiếc xe từ cánh trái lao vút về phía trước giống như đứt thẳng mà tông mạnh vào vô số chiếc xe khác khiến mọi người hét âm lên. Bởi vì vụ va chạm liên hoàn này xảy ra quá bất ngờ nên người bị quệt trúng không hề ít, một chiếc xe motor ở ngã tư đường cũng mất lái lao về phía Hứa Nhan.

Con người của cô chợt co rụt lại, theo bản năng muốn né đi, nhưng khóe mắt vừa vận bắt gặp một đứa nhỏ đứng bên cạnh mình. Cô không chút nghĩ ngợi liền vươn tay ra đẩy đứa trẻ kia tới trước, chính mình lại tránh không kịp.

Rầm.

Hứa Nhan chỉ thấy cả người đau nhức, bị một lực cực lớn tông trúng rồi ngã xuống đường, mùi máu tươi nhanh chóng xộc vào trong mũi cô.

Đầu cô thật đau quá, cả người mềm nhũn chẳng còn chút sức.

Trước khi mất đi ý thức, cô loáng thoáng nghe được có người gọi tên của mình.

Phi Ngao run rẩy ôm cô vào trong lòng, máu tươi theo trán cô chảy dọc xuống gò má và cằm cổ trắng mịn, màu sắc có chút tương phản đậm vào trong mắt anh vừa đau vừa xót.

Anh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này, sợ cô nhắm mắt lại sẽ không còn tỉnh dậy nữa, vì vậy không ngừng gọi tên cô.

“Hứa Nhan! Hứa Nhan! Không có việc gì! Em sẽ không sao! Em nhất định sẽ không sao đâu!”

Phi Ngao vừa nói vừa cẩn thận giúp bác sĩ nâng cô lên cán, cũng chẳng biết anh đang an ủi cô hay an ủi chính mình. Anh ôm Tiểu Vũ đang trong tình trạng hóa đá lên xe cấp cứu ngồi. Đứa trẻ này cứ ngây ngốc nhìn mẹ của mình như vậy, khóc cũng không khóc.

Cơ thể Hứa Nhan bị trầy xước không ít, nhưng đều là vết thương ngoài da, chỉ riêng phần đầu bị va đập mạnh là nguy hiểm nhất.

Phi Ngao một tay nắm tay cô, một tay ôm Tiểu Vũ, trái tim không ngừng nhảy lên từng hồi dồn dập. Anh cảm thấy có chút khó thở, nhìn sắc mặt ngày càng tái đi của cô mà lo lắng không thôi.

Vừa rồi đến nơi, nhìn cô nằm bất động trên vũng máu mà không khỏi kinh hãi, sau đó chết lặng. Nếu cô xảy ra chuyện gì, anh chắc chắn sẽ không chịu nổi đã kích này.

Vụ tai nạn liên hoàn vừa rồi khiến người bị thương không ít, lúc vào trong làm thủ tục rất loạn. Áo ngoài Phi Ngao đều bị máu tươi nhuộm bẩn, bộ dạng xốc xệch vô cùng. Trong lúc làm giấy tờ, một tay của anh vẫn luôn giữ tay Tiểu Vũ không rời, sợ thằng bé xảy ra chuyện gì bất trắc.

Qua nửa tiếng đồng hồ, đèn phòng cấp cứu vẫn còn đang sáng. Di Hứa và Hứa Văn nhận được tin tức cũng chạy đến đây. Bên cạnh đó còn có Bạch Hạo Trì và Lâm Dương.

Năm người đều mang vẻ mặt nghiêm trọng ngồi trước phòng cấp cứu. Hứa Văn đem Thiên Vũ ôm lên đùi rồi dỗ thằng bé ngủ, nhưng dỗ một lúc lâu vẫn chẳng có tác dụng gì. Thằng bé cứ trở ra như khúc gỗ, lúc sau mới nói:

“Dì, mẹ của con chảy rất nhiều máu...”

“Không sao cả, con đừng lo, con ngủ một giấc đi, ngủ dậy là mẹ con sẽ không sao.”

Hứa Văn nén nước mắt, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng của Tiểu Vũ.

Phi Ngao nhìn chăm chăm vào bàn tay dính máu đang run rẩy của mình, đây là máu của Hứa Nhan, rất nhiều, cô sẽ thật không có việc gì, đúng không? Cô rất mạnh mẽ, sẽ ôn thôi mà, sẽ ôn cả. Anh không ngừng lẩm bẩm trong lòng, nói rằng Hứa Nhan sẽ bình an vô sự, nhưng nỗi sợ hãi mất đi người mình yêu vẫn xông lên não, khiến anh không ngừng phát run.

Chiếc nhẫn cưới anh vẫn luôn đeo trên tay cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, thậm chí có vết đã khô lại, dính nhớp đáng sợ.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua đều khiến Phi Ngao cảm thấy hoảng loạn thêm một phần.

Nhìn dáng vẻ của anh như vậy, Hứa Văn cũng không còn ý trách móc gì nữa. Chuyện của cô trước đây không liên quan đến người đàn ông này, anh ta mặc dù từng làm chị gái cô đau khổ, nhưng có lẽ anh thật sự yêu chị cô. Mặc dù không hiểu rõ Phi Ngao lắm, nhưng cô cũng biết anh khá lâu rồi, chưa từng nghĩ anh sẽ lộ ra vẻ mặt thất hồn lạc phách như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trả Giá Cho Hành Động Của Mình

Bạch Hạo Trì so với Phi Ngao cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu, trên khuôn mặt phủ kín sương mù, không biết là đang giận dữ hay đau lòng, nhưng chung quy vẫn khiến người khác sinh ra cảm giác sợ hãi. Nếu không phải nơi này là bệnh viện, có lẽ anh đã xông lên cho tên đàn ông kia một trận rồi!

Anh ngẩng đầu nhìn Phi Ngao, chỉ thấy trong ngực như có một ngọn lửa hùng hục bốc lên. Hứa Nhan đang sống rất yên ổn, vừa trở về bên cạnh nam nhân này liền xảy ra chuyện!

Hứa Văn chờ đến sốt ruột, cuối cùng im lặng rút nước mắt, khóc không thành tiếng:

“Tại sao lại trùng hợp như vậy chứ...”

Lời này vừa nói ra, Phi Ngao và Bạch Hạo Trì đều có chút giật mình. Vụ tai nạn đó, thật sự là trùng hợp sao? Trông thì có vẻ như vậy, nhưng bọn họ đã bỏ qua một chi tiết quan trọng về chiếc xe motor đã đụng trúng Hứa Nhan. Nếu thật bị lực đẩy từ chiếc ô tô đứt thắng kia làm cho mất tay lái, vì sao vẫn còn khả năng chạy từ ngã tư rồi lao lên vỉa hè, xuyên qua vô số người tông vào cô chứ? Ngã tư đó không hề nhỏ, chỉ riêng một làn đường đã đủ cho

bốn chiếc xe hơi chạy song song rồi!

Có người cô ý? Phi Ngao tỉnh táo lại một chút, vội vàng rút điện thoại ra phân phó cho người đi điều tra.

Lại qua thêm hai mươi phút, cửa phòng cấp cứu rốt cuộc cũng mở ra, bác sĩ nhìn một lượt những người trước mắt rồi không chờ bọn họ hỏi đã lên tiếng:

“Bệnh nhân bị va đập mạnh vào phần đầu nên xuất huyết não, rất may là được đưa đến bệnh viện kịp lúc. Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng bệnh nhân đang trong trạng thái hôn mê sâu.”

Nghe bác sĩ nói, nắm tay Bạch Hạo Trì bắt giác siết chặt, anh dùng sức rất mạnh khiến gân xanh cũng hiện rõ lên mu bàn tay:

“Bao giờ thì cô ấy tỉnh?”

Sắc mặt Phi Ngao âm trầm, trong mắt tràn đầy lo lắng nhìn vào phòng cấp cứu.

Di Hứa sợ hãi nắm chặt tay của cháu gái, một tay khác được Lâm Dương nâng, chỉ thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống:

“Con bé sẽ phải sống đời sống thực vật sao?”

Bác sĩ vội vàng hắng giọng: “Người nhà không cần quá lo lắng, tình trạng của bệnh nhân không nghiêm trọng đến mức đó. Nếu nhanh thì hai ngày, chậm thì năm ngày, khi tỉnh dậy phải nằm lại bệnh viện ít nhất mười ngày nữa để theo dõi.”

Hai nam nhân quan tâm cô nhất khẽ liếc nhìn nhau, sau đó đều có cùng một ý nghĩ sẽ đưa cô lên phòng bệnh VIP của bệnh viện lớn nhất thành phố. Phi Ngao không chút chần chờ lập tức đi làm thủ tục, còn Bạch Hạo Trì thì gọi người sắp xếp chỗ trống ở bệnh viện bên kia.

Bởi vì lúc Hứa Nhan gặp tai nạn thì được đưa đến bệnh viện gần nhất để kịp thời chữa trị, cho nên nơi này cũng không thật sự tốt lắm.

Nữ nhân viên vốn không cho phép người bệnh đang trong tình trạng bất ổn chuyển đi, nhưng đúng lúc đó một y tá hốt hải chạy đến nói nhỏ vào tai của cô nàng, trong nháy mắt khuôn mặt của cô ta liền kinh hãi, vội cười lấy lòng nhìn Phi Ngao.

Hứa Nhan được chuyển đi trong đêm, mọi người bận rộn một lúc cũng thấy có chút mệt mỏi. Phi Ngao thì không biểu hiện ra, nói muốn lưu lại bệnh viện chăm sóc Hứa Nhan. Bạch Hạo Trì càng trực tiếp hơn, tự mình kéo ghế ngồi ở bên giường của cô, trong phòng liền bị hai nam nhân khí thế ngút trời này chiếm đóng.

Thấy vậy, Hứa Vân bất đắc dĩ nói:

“Hai người về nghỉ ngơi đi, có em ở đây là được rồi. Tiểu Vũ còn nhỏ, cũng không tiện ở lại bệnh viện.”

Họ ở đây chỉ khiến căn phòng trở nên ngột ngạt hơn mà thôi, hiện tại chị gái cô cần nhất là không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi, chứ không cần hai tên như hắc bạch vô thường này trông chừng!

Phi Ngao nhìn khuôn mặt tái nhợt của Hứa Nhan, ngón cái chạm vào gò má mềm mại của cô khẽ vuốt ve, thật lâu sau đó, anh mới không cam tâm tình nguyện ôm Tiểu Vũ trở về. Đứa nhỏ này đã chịu không nổi nên ngủ từ lúc nào, cho dù anh không muốn nhưng cũng phải chăm sóc tốt cho thằng bé.

Bạch Hạo Trì mặt dày không chịu đi, Hứa Vân cũng chẳng dám mở miệng đuổi nữa. Cô quay sang nói với Lâm Dương vẫn luôn im lặng ở bên cạnh:

“Anh đưa đi về giúp em, sức khỏe của di cũng không tốt lắm, có thời gian lại đến.”

“Được, em cứ yên tâm ở lại đây, ngày mai anh sẽ quay lại.”

Lâm Dương dìu di Hứa, cho người mình yêu một cái gạt đầu rồi mới chuyển ánh mắt lên người nằm trên giường. Mái tóc màu rêu có chút tán loạn trên trán, đôi môi tái nhợt không còn chút sức sống nào, da thịt tuyết trắng lúc bệnh liền trở nên xanh xao như người chết. Nếu không phải bác sĩ đã một mực khẳng định tình trạng của Hứa Nhan không quá nguy kịch, hẳn thật sự cho rằng cô sắp rời khỏi thế gian này. Dù sao cũng từng là bạn thân, sau đó còn từng đơn phương cô khá lâu, thấy cô như vậy, trong lòng tất nhiên rất khó chịu.

Hắn thở dài một hơi, xoay người đưa di Hứa rồi đi.

Trong phòng thoáng chốc chỉ còn lại hai người, Bạch Hạo Trì cho thủ hạ mang đến hai chiếc giường đặt cách giường của Hứa Nhan hai mét. Phòng VIP của bệnh viện thành phố tương đối rộng lớn, cho dù đặt thêm hai cái giường như vậy cũng chẳng thấy chật chội nào. Thật ra nơi này xây lên chuyên để phục vụ cho giới thượng lưu bọn họ, có tiền chưa chắc đã vào được.

Hứa Vân quan sát căn phòng một lượt, thấy đầy đủ tiện nghi thì khẽ thở ra một hơi cảm thán. Quả nhiên, bệnh viện là nơi cứu người nhưng cũng phải “làm ăn” thì mới có kinh phí mà duy trì hoạt động. Cô rót cho mình một ly nước rồi nhìn thoáng qua Bạch Hạo Trì nói:

“Anh không cần phải ở lại đâu, khi nào chị tính em sẽ thông báo cho anh.”

Nam nhân đặc biệt trụ lại là vì muốn ở bên cạnh nhìn Hứa Nhan thêm một chút, cho nên chỉ lắc đầu:

“Không sao. Em đi nghỉ trước đi, anh sẽ trông chừng cô ấy.”

Bạch Hạo Trì nói xong kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nắm lấy bàn tay có vô số vết trầy xước của Hứa Nhan lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay cô. Dáng vẻ giống như đang nâng niu trên trân bảo, sợ dùng sức một chút sẽ khiến cô bị thương tổn.

Anh vừa rời khỏi cô một chút, người khác liền nhân cơ hội ra tay với cô, thật không biết là tên nào to gan như vậy. Mặc dù anh rất ghét tên Phi Ngao kia, nhưng lại tin tưởng vào năng lực của anh ta, rất nhanh, bọn họ sẽ tìm được kẻ chủ mưu.

Phi Ngao điều Trần Thụy đến bệnh viện một chuyến, sau đó tự mình kiểm tra hình ảnh của camera ở trên đường lớn được thủ hạ thu về. Quan sát nhiều lần liền, phóng to hình ảnh và liên tục dừng lại để nhìn xem, anh rốt cuộc xác nhận người nọ cố tình.

Chu quản gia ở bên ngoài gõ cửa, chờ anh từ một tiếng liền đi vào.

“Cậu chủ, người hẹn gặp là Triệu Thanh Liên, đằng sau cô ta còn có một người đàn ông khác là Tô Thái Viễn. Người chạy motor kia đã bị bắt về, có cần tra khảo thêm hay không?”

Phi Ngao nhăn mày, đột nhiên nở nụ cười lạnh:

“Không cần. Cô ta thật đúng là không biết điều, còn có L.Swiss, tha cho bọn họ một lần, lại lần nữa ngu ngốc phạm lỗi!”

Ánh mắt của anh không có chút tình cảm nào, giống như đã mất hết kiên nhẫn đối với những người kia.

Chu quản gia mặc dù không còn giống trước kia xem Hứa Nhan như con cháu của mình, nhưng dù gì nữ nhân này cũng là người của cậu chủ, đụng đến cô nàng chẳng khác gì tát vào trong mặt của cậu chủ! Vì vậy ông rất không hài lòng. Bọn họ, hiện tại phải trả giá cho hành động của mình!

Tô chủ tịch vừa nhận điện thoại xong, cả người chợt như già thêm chục tuổi, trên khuôn mặt đầy thịt là vẻ bất lực.

“Sao vậy ông? Nửa đêm còn có ai gọi điện thoại vậy?” Tô phu nhân cũng bị đánh thức, vội vàng hỏi.

Bây giờ đã không còn sớm nữa, nếu là người bình thường gọi thì chồng bà ắt hẳn sẽ không bắt máy, nhưng lúc này vợ vàng nghe máy xong, cả người liền thần thờ như gặp phải đá kích cực lớn. Trong lòng bà cũng vì vậy mà dấy lên từng trận lo lắng.

“Bà hỏi xem con trai bà lại làm ra chuyện tốt gì?”

Tô chủ tịch giận dữ rống lên, đem điện thoại ném mạnh vào trên tường, âm thanh va chạm làm Tô phu nhân giật cả mình, sau đó bà mới gấp gấp hỏi:

“Thái Viễn làm sao? Thành bé như thế nào rồi? Chuyện gì xảy ra?”

“Cũng do bà cưng chiều nó! Giờ thì hay rồi! Tại sao cứ luôn nhắm vào người phụ nữ tên Hứa Nhan kia? Lần đó suýt chút nữa phá sản, không phải tôi đã bảo bà dạy dỗ nó lại sao?”

“Chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi, Thái Viễn coi trọng cô ta là phước nấy đời của cô ta! Nó là con trai của ông đó!” Tô phu nhân thấy thái độ của chồng, vội khóc hô.

Tô chủ tịch giống như hóa điên mà chỉ vào mặt vợ mình hét lên:

“Bà không biết người phụ nữ đó là vợ của Phi Ngao sao? Cổ phiếu của công ty đột nhiên rớt giá không phanh, hiện tại không phải là nguy cơ phá sản nữa, mà ngay trong ngày mai sẽ phá sản! Đều là do con trai bà gây nên! Chết tiệt!”

Lòng ngực của ông đập phồng dữ dội, bởi vì quá tức giận mà ho khan không ngừng, khuôn mặt nháy mắt đỏ lên

Sắc mặt của Tô phu nhân cũng tái đi, run rẩy bầy nói:

“Cái gì? Ông nói cái gì? Phá sản sao? Người phụ nữ kia là... vợ của Phi Ngao?”

Khi nói đến tên Phi Ngao, cơ thể bà cũng trở nên lạnh ngắt. Người kia là quý thần trong giới thượng lưu, cho dù cho bà một tỷ, bà cũng không dám ở trước mặt hắn ta nói lời khó nghe nào. Mấy năm nay hắn ta thu liễm rất nhiều, cứ ngỡ như không còn trở lại nữa, vì cái gì bây giờ đột nhiên ra tay? Phá sản chỉ là chuyện thứ yếu, quan trọng là Thái Viễn, con trai của bà sẽ phải đối mặt với sự trả thù như thế nào? Bà thật sự không dám nghĩ đến!

“Thái Viễn ở đâu? Nó ở đâu? Tôi phải gọi cho nó!”

Bà hoảng loạn cầm điện thoại lên, lại bị chồng đánh rớt:

“Không cần gọi nữa, mười phần là bị Phi Ngao bắt được rồi!”

Bắt được rồi sao? Nếu con trai bà rơi vào trong tay tên đàn ông kia, thì kết cục sẽ không phải là chết đơn giản như thế!

Bà hoảng loạn nhìn chồng mình, sau đó run rẩy bắt lấy tay ông:

“Mau nghĩ cách! Ông mau nghĩ cách cầu xin người đàn ông kia! Không... không được... Thái Viễn!”

Ở bên này Tô gia loạn thành một đồng, Triệu gia cũng đang trong tình trạng rối tung lên. Trời vừa sáng, bọn họ liền phát hiện trước cửa nhà có một đồng lớn phóng viên đang tụ tập, trong miệng liên tục gọi tên Triệu Thanh Liên. Bây giờ muốn ra khỏi cửa cũng không được, nửa bước khó đi, chỉ cần vừa xuất hiện bóng người, bên ngoài lại vang lên âm thanh tra hỏi của phóng viên. Đây là làm cái gì? Muốn phạm pháp sao? Bọn họ tức giận vô cùng, trực tiếp gọi điện thoại đến cục cảnh sát nhưng chỉ nhận được một câu: “Tự làm thì tự chịu.”

Triệu Hữu ngồi đối diện với em gái, thấy ánh mắt bất an cùng chột dạ của nó mà đau đầu nói:

“Chuyện này rốt cuộc là sao vậy?”

Triệu phu nhân ngồi bên cạnh Triệu Hữu hừ lạnh một tiếng:

“Mày lại làm ra cái chuyện đồi bại gì rồi? Bây giờ phim đóng rating thấp đến thảm, hợp đồng quảng cáo đều bị hủy hết, còn làm gì được ngoài việc khiến thanh danh của Triệu gia trở nên ô uế nữa không?”

Cũng không biết người này thật là mẹ của Triệu Thanh Liên hay không, trước kia khi cô ta được Phi Hoài coi trọng thì miệng mồm dẻo vô cùng, một câu khen con gái xinh đẹp, hai câu nịnh bợ con gái tài hoa. Hiện tại cô ta rơi xuống vực, bà lập tức trở mặt.

“Thanh Liên, con nói đi?”

Triệu chủ tịch nhẹ nhàng lên tiếng, mặc dù không giận mà uy, ngay cả Triệu phu nhân đang muốn nói thêm mấy câu cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thân thể của Triệu Thanh Liên run lên bần bật, vội vàng lắc đầu nói:

“Con thật sự không biết...”

Phi Ngao không thể phát hiện được! Nhất định không thể! Cô ta và Tô Thái Viễn đã bàn bạc rất kỹ, hẳn ta cũng nói sau khi xong chuyện sẽ xử lý người lái motor kia, như vậy làm sao Phi Ngao biết được chứ?

Dáng vẻ của cô làm sao qua nổi mắt của Triệu chủ tịch, ông vỗ mạnh tay lên bàn phát ra âm thanh vang dội, khiến người đối diện co rụt cổ lại.

“Con...bồ, nhất định là có người hại con! Con không hề làm gì cả! Con không có động đến người phụ nữ của anh ta!”

Triệu Thanh Liên bị bố mình dọa, lời nói ra khỏi miệng cũng không kịp thu lại nữa rồi.

“Em... không phải lại đi gây chuyện với Phi Ngao chứ?” Triệu Hữu có chút sợ hãi nhìn em gái của mình.

Ba người ngồi đối diện Triệu Thanh Liên đều bị dọa không bình tĩnh nổi nữa. Phi Ngao mặc dù bá đạo lại tàn nhẫn, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ động đến bọn họ, nếu ngay cả cục cảnh sát cũng đã bị anh hạ lệnh không được nhúng mũi vào thì chuyện này...

Triệu Thanh Liên bị cả nhà nhìn chăm chăm, rốt cuộc hồi hận, trong nháy mắt bật khóc, dung nhan xinh đẹp đều bị nước mắt làm cho lem luốc.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tỉnh Dậy

Chủ tịch Triệu thấy con gái nức nở, lại nghe con trai hỏi, cũng phần nào đoán được sự tình. Ông phát tay, hướng Triệu Thanh Liên nói:

“Được rồi, đừng khóc nữa, con trở về phòng trước, tạm thời đừng ra ngoài.”

Ở bên cạnh, Triệu phu nhân vô cùng tức giận trước dáng vẻ khóc lóc của con gái nhưng vì chồng đã nói sẽ giải quyết, bà cũng không tiện phát tác. Trước kia bà yêu thương nâng niu Triệu Thanh Liên bao nhiêu thì bây giờ ngược lại cảm thấy ghét bỏ bấy nhiêu. Cái bà quan tâm nhất chỉ có tiền tài và danh vọng mà thôi, nếu đứa con này đã không còn nổi tiếng nữa thì sao bà phải quan tâm?

Chỉ thấy Triệu phu nhân đứng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Thanh Liên một cái rồi mới cất bước trở về phòng.

Triệu Thanh Liên cắn chặt môi, nước mắt không ngừng rơi xuống, dáng vẻ nhu nhược yếu ớt khiến Triệu Hữu không đành lòng nói:

“Em trở về phòng đi, anh sẽ nghĩ cách.”

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng Triệu Hữu cũng hiểu rõ, muốn giải quyết vấn đề do Phi Ngao gây nên không hề dễ chút nào, thậm chí có chút lực bất tòng tâm.

Đợi con gái đi rồi, Triệu chủ tịch mới nhấc điện thoại lên liên lạc cho Phi Hoài, hi vọng ông ta có thể giúp một chút. Nhưng lại chỉ nghe ông ta nói:

[Ngay cả tôi cũng không có cách nào.]

Hi vọng của bọn họ, đơn giản bị một câu này dập tắt hoàn toàn.

Đang lúc rối rắm, ngoài cửa đột nhiên có bóng người lao nhanh tới.

“Ông chủ, không xong rồi! Mau lên mạng nhìn xem!” Người làm vội vàng chạy vào nói với Triệu chủ tịch.

Ông nhăn mày bảo Triệu Hữu mở máy tính lên, không ngờ nhìn thấy trên mạng xã hội đột nhiên lan tràn tin tức về Triệu Thanh Liên, toàn bộ đều là scandal! Có tin tức nói cô nàng hống hách bắt nạt người mới, có thóa mạ nhân viên trong đoàn phim, thậm chí dùng tiền mua vai diễn, mà nặng nhất chính là việc thuê người hãm hại đồng nghiệp của mình đến mức nhập viện trong tình trạng nguy kịch. . .

Tất cả những vụ lùm xùm này đã được công ty chủ quản ém xuống từ lâu, giống như đem một nắm đá quăng xuống ao to vậy, nhưng vẫn bị Phi Ngao cho người đào lên toàn bộ. Danh tiếng của Triệu Thanh Liên trong nháy mắt rớt xuống dưới đáy vực, sự nghiệp xem như hoàn toàn bị hủy, hơn nữa số người trở mặt với cô tăng theo cấp số nhân, những fan cuồng luôn miệng bao che cho cô cũng không nhận được mà biến thành anti fan, đang hăng hái ở trên mạng xã hội bình luận chửi người. . .

Cùng lúc đó, việc Triệu gia hối lộ lãnh đạo nhà nước cũng bị điều tra ra, cái này quả thật muốn đim chết bọn họ, một con đường lui đều không cho! Từ xưa đến nay mọi công ty sau khi thành lập và phát triển đến mức độ nhất định đều sẽ bắt đầu dùng thủ đoạn để trốn thuế hoặc kiếm tiền một cách bất chính. Phía trên sẽ nhận tiền, sau đó bao che cho bọn họ, hình thành một mối quan hệ hợp tác. Có công ty nào muốn vươn cao mà không dùng tiền để đút lót lãnh đạo nhà nước chứ?

Đúng là có rất nhiều công ty dùng tiền hối lộ lãnh đạo nhà nước, nhưng ai bảo Triệu gia làm không sạch sẽ để người khác bắt thóp? Ai bảo Triệu Thanh Liên làm ra chuyện khiến nam nhân kia tức giận?

Chuyện hối lộ vừa được đem ra ánh sáng, những vị đã nhận tiền từ Triệu gia cũng không trốn thoát được trách nhiệm.

Chỉ trong vòng hai ngày, bên ngoài gà bay chó sủa, loạn không thể loạn hơn. Sau khi Triệu gia và Tô gia rớt đài, những người khác bắt đầu lo lắng không yên, chỉ sợ ngày hôm sau sẽ đến lượt bọn họ bị đập xuống. Nhưng là may mắn, ngoài hai nhà kia ra, không còn bất kì thế gia nào xảy ra chuyện nữa.

Triệu Hữu vất vả chạy đôn chạy đáo hai ngày liền, ngay cả chớp mắt một chút cũng không dám, nhưng không thể làm gì được, hần hoàn toàn bất lực! Tuy nói Triệu gia cũng không đến mức đi tù, nhưng gia sản xem như xong rồi, chỉ còn mấy căn nhà nhỏ của hần là còn chưa bị người tới ủi phẳng thôi! Hần thật không hiểu rốt cuộc em gái mình đã làm gì để Phi Ngao tức giận đến mức làm rối tung cả thành phố lên thế này?

Trong phòng, Triệu Thanh Liên giống như phát điên, đầu tóc rối bù cầm lấy chăn gối ném lung tung, không những vậy, chỉ cần là những thứ cô ta chạm vào đều biến thành vật để cô ta trút giận. m thanh loảng xoảng vang lên không ngừng, khiến Triệu Hữu mặt mày nhăn nhó.

Nếu không phải mấy năm qua hần chăm chỉ làm ăn, sau đó dùng tiền mua vài căn hộ bên ngoài, chỉ sợ lúc này Triệu gia ngay cả nhà để ở cũng không có. Triệu phu nhân cùng một dạng với Triệu Thanh Liên, từ lúc bị kéo ra khỏi biệt thự đã bắt đầu la hét om sòm.

Bệnh viện thành phố, phòng bệnh VIP.

Đã qua hai ngày, Hứa Nhan vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Bạch Hạo Tri ở lại đến nửa ngày thứ nhất thì rút cuộc về nhà một chuyến, phần là muốn trợ giúp Phi Ngao đáp ứng Triệu gia trong thời gian sớm nhất, phần là bị Hứa Vân nhìn chăm chăm cũng chịu không nổi. Cô nhóc này không thích anh ở bên cạnh Hứa Nhan quá lâu, cứ như vậy, anh phải đi đi về về liên tục. . .

Trong phòng, Tiểu Vũ cuộn người nằm trên giường của Hứa Nhan, đôi mắt đỏ hoe.

Giường bệnh mặc dù rất lớn, nhưng Tiểu Vũ cũng không nhỏ chút nào, Hứa Vân sợ thằng bé không cẩn thận đụng trúng chị mình, vội vàng tiến lên dụ dỗ:

“Tiểu Vũ, đi có nói con nên nằm ở giường bên cạnh mà, sao lại trèo lên giường của mẹ rồi? Nếu con đụng trúng mẹ, làm mẹ đau thì phải làm sao?”

Thiên Vũ nghe vậy cũng không lập tức đi xuống, nắm tay bé nhỏ túm chặt góc chăn trên người Hứa Nhan sau đó nấc lên:

“Con. . . hức... con muốn ở cạnh mẹ.”

Dù sao cũng là một đứa con nít mới ba tuổi, thấy mẹ cứ nằm yên một chỗ không nhúc nhích như vậy làm sao mà bình tĩnh nổi. Từ lúc tỉnh dậy thấy mình ở biệt thự, Tiểu Vũ liên tục nói muốn gặp mẹ, Phi Ngao không thể làm gì hơn đành đưa thằng bé đến bệnh viện cho Hứa Vân chăm sóc. Suốt hai ngày liền, thằng bé cứ lớn vồn bên cạnh mẹ, không hề khóc chút nào. Bất quá bác sĩ nói có thể hai ngày này Hứa Nhan sẽ tỉnh, Tiểu Vũ cũng tin rầm rập, kết quả mắt cô vẫn luôn nhắm chặt không có chút động tĩnh khiến thằng bé sợ hãi, lúc này liền thút thít.

Hứa Vân thấy cháu trai khóc thì cũng muốn khóc theo, đúng lúc này, một giọng nam trầm vang lên từ ngoài cửa:

“Tiểu Vũ.”

“Chú Trì...”

Tiểu Vũ thấy người đến là Bạch Hạo Trì thì rất vui mừng, từ trên giường cẩn thận tuột xuống, động tác rất nhẹ nhàng như sợ Hứa Nhan bị đụng trúng. Hai gò má phúng phính theo bước chân của Thiên Vũ mà hơi hơi rung lên.

Bạch Hạo Trì vươn tay ôm thẳng bé vào lòng rồi ngồi xuống bên cạnh Hứa Nhan. Hôm nay anh lại đến thăm cô.

Tiểu Vũ méo máo nhìn anh: “Chú Trì, mẹ không tỉnh, mẹ không thương Tiểu Vũ sao?”

“Không phải, mẹ rất thương Tiểu Vũ mà, chỉ là mẹ của con đang mệt nên cần ngủ nhiều một chút thôi, con đừng lo.”

Bạch Hạo Trì vừa an ủi Thiên Vũ vừa nắm chặt tay Hứa Nhan, da thịt mềm mại hai ngày này càng trở nên mịn màng, những vết thương trên người cô đều đang chuyển biến tốt. Chỉ là cô vẫn mê man như cũ.

Hứa Vân thấy Bạch Hạo Trì đến thì tranh thủ thời gian ra ngoài ăn cơm một chút, lúc đi ra đến hành lang thì bắt gặp Phi Ngạo đang hướng về phía này. Anh mặc một chiếc áo thun đơn giản bao lấy nửa trên cường tráng, dáng vẻ tuấn mỹ dễ gần, không giống như trước kia, mặc vest vào liền lạnh lùng đến đáng sợ. Tay trái anh cầm giỏ trái cây, tay kia thì ôm một bó hoa ly tươi, thấy cô, anh hơi gật đầu.

Hứa Vân cũng cúi đầu chào anh:

“Cảm ơn anh đã đưa chị đến bệnh viện này.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Phi Ngạo hiện lên nụ cười miễn cưỡng:

“Là việc anh nên làm.”

Nếu không phải anh nhất quyết muốn kéo Hứa Nhan trở lại bên mình thì lúc này cô đâu phải khó chịu như vậy, cả ngày phải nằm một chỗ truyền dịch.

Hứa Vân cũng không tiếp tục dây dưa, lướt qua người anh rồi đi thẳng.

Trên hành lang dài rộng, dáng vẻ của Phi Ngạo có chút đơn bạc. Anh đi đến phòng bệnh, khẽ đẩy cửa ra. Đập vào mắt anh là hình ảnh Bạch Hạo Trì đang ôm Tiểu Vũ và nắm chặt tay Hứa Nhan.

Nghe tiếng động, Bạch Hạo Trì quay đầu lại, khẽ gật đầu với anh xem như chào hỏi.

Phi Ngạo không nói gì, tự mình đem hoa đến cắm vào bình, giỏ trái cây thì đặt trên bàn. Hai ngày rồi anh mới có thời gian đến thăm cô, còn cố tình mua hoa ly mang theo để căn phòng không bị nhiễm mùi thuốc, mặc dù thật ra phòng VIP vốn sạch sẽ thoáng mát, không có bất kỳ mùi hương gì khó ngửi.

Bạch Hạo Trì thích cảm giác được nắm tay Hứa Nhan, rất muốn chạm vào cô, nhưng có Phi Ngạo ở đây thì anh chỉ có thể ngồi an phận bên cạnh cô mà thôi.

Thanh sột soạt vang lên một lúc rồi ngừng lại, Phi Ngạo thay xong bó hoa mới, đột nhiên nhìn về phía Bạch Hạo Trì và Tiểu Vũ:

“Hai người đã có Tiểu Vũ, vì sao không kết hôn?”

Anh thắc mắc điều này từ rất lâu rồi nhưng chưa có dịp để hỏi. Khoảng thời gian qua quan sát, anh có thể khẳng định Bạch Hạo Trì thật sự yêu Hứa Nhan, cũng đã cùng cô sinh một đứa nhỏ đáng yêu, vì sao vẫn chưa kết hôn?

Bạch Hạo Trì đầu tiên là hơi nâng chân mày, sau đó nhận ra nam nhân trước mặt hiểu lầm bọn họ. Uổng cho một Phi Ngạo thông minh tài giỏi, khi sa vào lưới tình lại trở nên ngốc nghếch như thế này! Sao anh ta không nghĩ đến vấn đề Tiểu Vũ là con trai của mình?

Bạch Hạo Trì cũng không nhớ rằng mỗi lần anh xuất hiện trước mặt Phi Ngạo thì Tiểu Vũ luôn gọi anh là papa! Cứ như thế, không hiểu lầm cũng không được.

“Tôi vốn định lần này trở về nước sẽ cầu hôn cô ấy.” Bạch Hạo Trì suy nghĩ một lúc, ăn ngay nói thật.

Phi Ngạo nghe xong ngẩng đầu lên, trong mắt chợt hiện một chút không vui, sau đó nhanh chóng bình thường trở lại. Anh nói mà như hạ lệnh đuổi khách:

“Vậy sao? Đáng tiếc không còn cơ hội nhỉ? Hiện tại cậu có thể đi rồi.”

Bạch Hạo Trì cũng chỉ muốn đến thăm Hứa Nhan một chút, vì vậy cười cười xoa đầu Tiểu Vũ rồi nói:

“Papa về trước, buổi tối lại đến thăm con và mama.”

“Vâng ạ.” Tiểu Vũ lau nước mắt gạt đầu với anh, thân thiết nắm tay đưa anh ra đến tận cửa.

Phi Ngao ở bên trong vẫn còn đang suy nghĩ về lời nói của Bạch Hạo Trì. Nếu bọn họ định về nước kết hôn, vậy chẳng phải chính anh là người đã nhảy vào cướp Hứa Nhan sao? Đây xem như phá hoại hạnh phúc gia đình người khác?

Nếu anh không uy hiếp cô, vậy hiện tại có lẽ cô cũng sắp tổ chức đám cưới cùng Bạch Hạo Trì rồi? Anh bỗng cảm thấy thật may mắn vì đã làm ra hành động điên rồ kia, dùng Tiểu Vũ ép cô trở lại bên mình, cho dù hèn hạ nhưng anh vẫn không hối hận chút nào.

Bóng người cao lớn đi đến bên giường ngồi xuống, Tiểu Vũ liền chạy qua ngồi lên đùi anh. Thằng bé đối xử với hai nam nhân đều là cùng một dạng, không ghét bỏ ai cả.

Phi Ngao một tay ôm Tiểu Vũ, nhìn cô gái mình yêu nằm bất động trên giường mà đáy lòng như bị người cào cào, vô cùng không thoải mái.

“Hứa Nhan, người hại em đều đã trả giá rồi, bây giờ bên ngoài rất náo nhiệt, em có muốn đi xem một chút không?”

Anh vươn tay vuốt mấy sợi tóc mỏng của cô, đầu ngón tay trượt qua từng đường nét trên khuôn mặt, phác họa ra dung nhan xinh đẹp. Lông mi của cô rất dài và dày, mũi nhỏ cao thẳng, làn da lại trắng mịn không tì vết, bốn năm vất vả khiến cô thu lại dáng vẻ ngây ngô của năm đó, trở nên vô cùng thành thục quyến rũ. Lúc này mặc dù đang nhắm mắt nằm an tĩnh trên giường bệnh nhưng vẫn có một loại sức hút khiến người ta không nhìn được muốn nhìn nhiều thêm một chút.

“Chúng ta còn có một cuộc hẹn ăn cơm tối, em quên rồi sao?”

Căn phòng rộng lớn chỉ có âm thanh trầm thấp của nam nhân không ngừng vang lên, mùi hương ly ly nhàn nhạt tỏa ra xung quanh.

Tiểu Vũ cũng học theo anh mà ngây ngô nói:

“Mẹ, Tiểu Vũ muốn ăn cơm với mẹ, muốn ăn những món mẹ nấu.”

Cho dù Phi Ngao biết cô sẽ sớm tỉnh lại, nhưng vẫn không khống chế được tâm tình phức tạp của mình, càng nói thì giọng càng trở nên ôn nhu. Ngón cái vuốt ve xương gò má của cô, chậm rãi nói:

“Em chẳng phải rất thích những nơi yên tĩnh sao? Em muốn đi đâu, anh đều đưa em đi.”

Một tay Phi Ngao che lại mắt của Tiểu Vũ, thân thể hơi cúi, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Trên môi truyền tới cảm giác ấm nóng mềm mại khiến anh luyến tiếc vô cùng, lồng ngực khẽ chấn động, nhưng cũng chỉ dám hôn cô một cái như vậy rồi nhanh chóng tách ra.

Hứa Nhan giống như nghe được nguyện vọng của Phi Ngao mà lông mi run lên, cô mơ màng khẽ hé mắt ra, nhìn thấy một người đàn ông ngồi bên cạnh giường. Hình ảnh nhòe nhòe như một thước phim cũ bị xước, đầu cô vừa nặng vừa đau, hoàn toàn không phân rõ đây là nơi nào.

Vì sao thân thể lại không còn chút sức lực nào thế này? Đúng rồi, cô bị tai nạn, hiện tại hẳn là ở bệnh viện?

Mấy hôm nay mặc dù cô ngủ mê nhưng vẫn liên tục nghe được giọng của Bạch Hạo Trì, lúc này thấy có người ngồi bên cạnh thì theo bản năng khẽ hé môi:

“Trì...?”

Giọng cô hơi khàn, lại rất nhỏ yếu, như có như không, nếu không phải Phi Ngao đang áp sát cô, anh có thể đã bỏ qua một chữ này. Nhưng là, anh tình nguyện không nghe thấy cô gọi tên người đàn ông kia ngay khi vừa tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Suy Nghĩ Của Nam Nhân

Phi Ngao sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, âm giọng mang theo mấy phần giận dữ:

“Cô rất mong người đầu tiên mình nhìn thấy khi tỉnh lại là Bạch Hạo Trì?”

Nghe người bên cạnh nói, Hứa Nhan chột nheo mắt lại, hình ảnh rối cuộc trở nên rõ nét hơn một chút. Cô gạt mình nhìn anh, có chút cứng ngắc mở miệng:

“Không phải.”

Trong lúc ngủ cô vẫn luôn nghe giọng Bạch Hạo Tri thì thầm bên tai mình, vì vậy khi mở mắt ra liền theo bản năng nghĩ là anh ta, không hề đoán trước Phi Ngao sẽ xuất hiện ở nơi này.

“Mẹ...”

Thấy cô tỉnh dậy, Thiên Vũ kêu một tiếng tuột khỏi đùi Phi Ngao rồi vội vàng ôm tay cô. Hứa Nhan thu lại ánh mắt đang nhìn anh, yêu thương nắm lấy mấy ngón tay bé nhỏ mà Thiên Vũ đặt vào lòng bàn tay cô.

Anh đứng lên, đi thẳng ra ngoài mà chẳng nói lời nào khiến Hứa Nhan không khỏi đưa mắt liếc ra cửa. Nam nhân này ăn trứng cái gì? Sao lại tỏ thái độ không vui với cô như vậy?

Cả người cô đều đau muốn chết, làm gì có thời gian chú ý nhiều đến anh, vừa ôm Tiểu Vũ vừa nhắm mắt dưỡng thần. Trên trán như bị người ta khoan ra một cái lỗ to, chỉ cần cử động nhẹ là lập tức truyền tới cảm giác nhức nhối khó chịu.

Nằm một lát liền thấy Hứa Vân trở lại cùng với một vị bác sĩ, nhưng nam nhân kia thì đã không thấy tăm hơi đâu.

“Chị tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào? Muốn uống nước không? Đợi một lát, em đi mua chút đồ cho chị ăn.”

Em gái nhỏ vừa mừng vừa lo, liên tục hỏi cô mấy câu, sau đó như sợ cô vẫn chưa ăn gì liền chạy như bay ra ngoài. Hứa Nhan nhìn theo mà cảm động không thôi. Rốt cuộc thì em gái cô cũng đã lớn rồi, rất hiểu chuyện, sau này không cần lo lắng cho tương lai của con bé nữa.

Bác sĩ bận rộn kiểm tra thân thể Hứa Nhan trong khi Tiểu Vũ vẫn ôm chặt một cánh tay của cô. Ông giúp cô thay băng trên trán, cẩn thận dặn dò:

“Cô Hứa nếu có vấn đề gì thì bấm nút đỏ ở đầu giường, tôi sẽ đến nhìn xem. Hiện tại chỉ cần nghỉ ngơi khoảng mười ngày là sẽ không sao nữa. Tạm thời đừng hoạt động mạnh.”

“Cảm ơn bác sĩ. Không biết tôi ngủ bao lâu rồi?”

Hứa Nhan tuy không biết mình bị làm sao nhưng vẫn có nhận thức nhất định với thể giới xung quanh, cô cảm giác được bản thân đã ngủ một giấc rất dài.

“Cô ngủ hai ngày rồi, hai ngày này, chồng cô có đến xem mấy lần.”

Vị bác sĩ trung niên cười cười nhìn cô, lại nhìn đứa nhỏ bên cạnh cô, không khỏi cảm thán. Một gia đình thật hạnh phúc, trong giới thượng lưu có rất ít đàn ông chịu bỏ thời gian ân cần ở bên cạnh vợ mình như nam nhân kia, nếu trên báo có đăng tin thì đa phần cũng đều là diễn cho dân chúng xem cả.

Hứa Nhan nghe nhắc tới “chồng” thì ho khê:

“Là ai vậy ạ?”

“Không phải người tóc vàng sao? Vậy chẳng lẽ là người tóc đen vừa rồi? Nhưng mà từ lúc cô nhập viện đến giờ mới thấy cậu ta đến...”

Bác sĩ hơi ngạc nhiên, sau đó nói được mấy câu thì nhận ra mình đã quá tọc mạch vào chuyện nhà người khác, vội vàng chào cô rồi đi mất.

Hứa Nhan mỉm cười, ông ta nói tóc vàng sao? Vậy hẳn là Bạch Hạo Tri không sai, hai ngày vừa qua cô đều nghe giọng anh và tiếng bảo bối. Còn tên Phi Ngao kia, cô nằm viện cũng không thấy đến thăm? Cảm giác này giống hết năm đó... Một chút thất vọng, hụt hẫng, còn có chua xót.

Cô không hiểu rốt cuộc anh muốn cô trở lại bên cạnh mình làm gì. Ban đầu cô cho rằng Phi Ngao còn chút tình cảm với cô, nhưng bây giờ xem ra không hẳn là vậy. Giá trị lợi dụng bằng không, nhan sắc tầm trung, cũng đã sinh con, có cái gì hấp dẫn anh ta đây? Càng nghĩ càng thấy khẩu vị và tiêu chuẩn của anh những năm này xuống thấp...

Đang lúc cô ôm Thiên Vũ trò chuyện, Hứa Vân trở lại với một chút cháo trên tay, con bé cuống cuồng đỡ ra bát như sợ cô không chịu được mà lại ngất đi vậy.

“Em làm cẩn thận chút, coi chừng bỏng.” Cô nhìn không được nhắc nhở một câu.

“Chị hai ngày không ăn gì rồi, sao có thể chịu được chứ? À phải, em vừa gọi cho dì và anh Hạo Tri rồi.”

“À? Vậy sao...”

Hứa Vân đem thức ăn đến cạnh giường. Tiểu Vũ biết điều đỡ mama của mình ngồi lên rồi cầm muỗng, vỗ ngực nói:

“Con sẽ bón cho mama ăn!”

Đứa nhỏ nhà này sao lại thích ra dáng đàn ông như vậy nhỉ? Hi mũi còn chưa sạch... Hứa Nhan vừa nghĩ tới đó đã nghe tiếng bụng thẳng bé kêu òn ọt, không chút lưu tình bóp bóp gò má trắng mềm của con trai:

“Mau qua bên kia, để dì bón thức ăn cho con.”

Mặc dù đã ăn qua một lần trước đó nhưng bụng nhỏ vẫn phản bội Tiểu Vũ mà reo vang vô cùng đúng lúc. Thằng bé chu chu môi rồi trèo lên ghế ngồi cùng đi mình, tự cầm muỗng múc cháo ăn ngon lành.

Bên ngoài phòng, Trần Thụy khẽ hé cửa nhìn qua rồi đóng lại, cầm điện thoại lên áp vào tai, nhấn nhó nói:

“Vợ yêu của cậu đang ăn cháo, sức khỏe đang hồi phục rồi, tôi có thể về được chưa?”

[Ừ. Có thể]

Chỉ nói đúng ba chữ liền tắt máy, khiến bác sĩ Trần Hưng tốn mất mấy câu vào điện thoại rồi mới hậm hực quay đi. Mấy hôm trước, hắn bị bạn tốt “thỉnh” tới bệnh viện này để phòng cô gái bên trong xảy ra chuyện, tiền tăng ca thì chả thấy đâu, làm việc mà không được thêm lương cũng quá oan ức.

Phi Ngao nhận điện thoại xong liền vội đầu tiếp tục xem xét tài liệu bên dưới đưa lên. Mấy ngày trước anh ở cạnh Thiên Vũ không đi làm, lại thêm vấn đề của Hứa Nhan nên bao nhiêu văn kiện hợp đồng vẫn chưa có cơ hội nhìn qua. Lúc này bởi vì tâm trạng không tốt nên tự khóa mình trong phòng làm việc không cho phép người khác làm phiền.

Chu quản gia cũng bị nhốt ở bên ngoài, chỉ có thể lo lắng đi qua đi lại. Sức khỏe của cậu chủ cũng không tốt như vẻ bề ngoài, hai ngày nay ngủ đã ít còn thêm ăn uống không màng, thật sự khiến ông lo muốn chết.

“Cậu chủ, cậu có muốn ăn gì lót dạ không?”

Ông đánh liều gõ cửa phòng làm việc, bên trong không có phản ứng nhưng ông đặc biệt nhấn nài, tiếp tục gõ cộc cộc.

Phi Ngao không vui lên tiếng:

“Chu quản gia.”

Chu quản gia biết mình đã làm phiền Phi Ngao, song vẫn bình tĩnh nói:

“Nếu cậu chủ không ăn thì rất có thể sẽ xảy ra chuyện như trước kia. Sau này cậu còn phải chăm sóc cho Tiểu Vũ, không nên làm khó chính mình đâu.”

Ông nắm được điểm mấu chốt trong lòng Phi Ngao, nhắc nhở anh về vụ tai nạn xe trước đây, cũng để anh hiểu ra muốn chăm sóc tốt người mình thương thì phải có sức khỏe.

“Được rồi. Cho người nấu một chút đi.”

Phi Ngao khép hờ mắt nhớ lại vụ tai nạn mấy năm trước, trái tim nhảy lên từng hồi mạnh mẽ. Thời điểm đó Hứa Nhan vừa rời đi không lâu, anh sa vào trong bia rượu và thuốc lá, thậm chí từng đi bar vài lần, sinh hoạt một cách phản khoa học. Kết quả suýt chút nữa đâm chết người, chính mình cũng nằm viện một thời gian.

Anh nghĩ tới chỉ thấy ngực đau xót, cảm xúc tiêu cực nháy mắt bao trùm tâm trí. Từng lo lắng không tìm được cô, từng mong mỗi cô lần nữa xuất hiện trong cuộc đời mình, hi vọng cô chỉ rời đi vì có lý do riêng. Nhưng cái lý do vì tiền kia đã đã kích anh nghiêm trọng.

Bất quá anh có thể không chấp nhất việc đó, dù sao hiện tại đã gặp lại, anh chỉ muốn cùng cô tiếp tục mối quan hệ trước đây. Nhưng không được, thái độ của cô không thích hợp.

Anh muốn hỏi lý do, lại sợ cô sẽ nói, cô đã yêu Bạch Hạo Tri...

Phi Ngao đặt một tay lên trán, nhìn chằm chằm trần nhà đến xuất thần.

Chỉ khi Chu quản gia gọi anh xuống ăn cơm thì anh mới đứng lên, thân hình cao lớn khẽ lung lay một chút, loạng choạng mấy bước rồi cố đứng vững lại.

Anh chậm rãi đi xuống dưới nhà bếp, hướng Chu quản gia đang theo sau mà nói:

“Cho người gọi Trần Thụy đến đây một chuyến.”

Chu quản gia nghe vậy lo lắng nhìn cậu chủ nhà mình, chẳng lẽ cậu chủ lại cảm thấy không khỏe ở đâu?

“Cậu chủ, là đau dạ dày hay...?”

“Hơi đau đầu một chút.”

Phi Ngao không nói nhiều, cố gắng chịu đựng cơn đau đầu đang điên cuồng xuất hiện trong đại não mình.

Chu quản gia nhận lệnh lập tức đứng bên ngoài gọi điện thoại cho bác sĩ Trần, chỉ để lại một mình Phi Ngao trong phòng ăn. Anh cầm đĩa lên, nhìn bàn ăn thiếu đi bóng dáng hai người mà làm cách nào cũng không nuốt trôi được.

Không ăn cũng phải ăn, nếu không sau này chờ mẹ con Tiểu Vũ ra ngoài, anh lại ngất xỉu thì phải làm sao? Hứa Nhan lần này may mắn thoát nạn, không có nghĩa lần sau cũng may mắn như vậy.

Trần Thụy vừa về nhà không lâu lại bị kéo đến biệt thự của Phi Ngao, nhưng lần này hắn không kêu gào gì mà còn chạy ào ào tới, vẻ mặt lo lắng nhìn anh:

“Phi Ngao, không khỏe à?”

Vừa nói xong đã bị nam nhân nhìn bằng ánh mắt vô cùng hiển nhiên. À phải, bệnh mới gọi hắn tới chứ!

“Cũng do cậu chủ quan với thân thể mình, chờ sau này bệnh liệt giường thì đừng trách ông đây không cảnh cáo!”

Trần Thụy tùy tiện đi tới, vươn tay kéo ghế ngồi xuống rồi nhìn bạn tốt ăn cơm.

Hắn chưa từng thấy nam nhân nào ngốc như vậy, mặc dù nổi tiếng thông minh lạnh lùng nhưng đụng đến chuyện tình cảm là IQ EQ đều tuột xuống mức khó chấp nhận. Vì cô nàng kia làm bao nhiêu chuyện nhưng cứ im im mà giấu như vậy thì ai biết được chứ? Không thể nói trực tiếp thì dùng cách khác khéo léo hơn để ra hiệu cho cô ta biết!

“Này, cậu làm nhiều chuyện cho Hứa Nhan như vậy, không muốn để cô ấy biết sao?”

Phi Ngao liếc mắt nhìn Trần Thụy:

“Chuyện này quan trọng lắm sao?”

“Lạy! Chuyện này vô cùng quan trọng! Nếu để cô ấy biết những gì mà cậu đã làm cho cô ấy thì mới có thể khiến cô ấy cảm động nha!”

Phi Ngao này chín mươi phần trăm là bị va đập ở đầu khi xảy ra tai nạn! Người hi sinh vì người khác mà không hé lộ chút nào thì ai biết được chứ? Muốn người khác dùng trái tim cảm nhận chăng? Mơ tưởng!

Phi Ngao thông thả ăn xong, uống một ngụm nước rồi mới nói:

“Là đàn ông thì không nên kể công cùng vợ.”

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Lừa Dối

Trần Thụy bữu môi khinh bỉ Phi Ngao một cái:

“Nhà người cứ ở đây mà thể hiện đi, đến một lúc nào đó Hứa Nhan theo tên Bạch Hạo Trì giả nhân giả nghĩa kia thì đừng có mà tìm ông xin bí quyết!”

“Là ai ngay cả vợ mình cũng không đỡ được, phải nhờ đến tôi?” Nam nhân lẳng lặng nhìn Trần Thụy.

“Khụ khụ... Chuyện đó không tính!” Trần Thụy bị nói nghẹn một họng, giả vờ ho khan rồi đá sang chuyện khác. “Cậu bị huyết áp cao nên có thể dừng hành hạ bản thân nữa được không?”

Phi Ngao nghe xong không cho là đúng, anh cảm thấy mình không hề có sở thích bị ngược, môi mỏng hơi hé lên hỏi:

“Tôi hành hạ bản thân bao giờ?”

Trần Thụy trợn trắng mắt, thâm nghĩ hai hôm này không phải hắn ta liên tục thức đêm để thu gom bằng chứng tố giác Triệu gia hối lộ lãnh đạo nhà nước sao? Như vậy không phải ngược đãi bản thân thì là cái gì?

“Nếu không cẩn thận, chẳng may đột quỵ thì phải làm sao? Thiếu gia của tôi, coi như tôi năn nỉ cậu, chú ý sức khỏe một chút!”

“Đã hiểu.”

Phi Ngao đáp cụt ngủn, chẳng biết có nghe rõ lời hắn nói hay không. Hắn cầm một hộp thuốc lớn đặt lên bàn, sau đó quan tâm nói:

“Đem thuốc đến cho cậu rồi đây. Buổi sáng ngủ dậy nhớ hoạt động từ từ, đừng có gấp gáp ngồi lên, huyết áp sẽ tăng đột ngột.”

Nhiệm vụ của Trần Thụy chỉ có như vậy, đến xem bệnh rồi đưa thuốc, sau đó trở về. Nhưng lần này Phi Ngao lại nói muốn uống rượu cùng hắn, kết quả

khiến hắn tức giận gào ầm lên:

“Con mẹ nó! Cậu muốn chết sớm thì thất cổ luôn đi! Bệnh vất đầy thân mà còn muốn uống rượu?”

Về mặt của Phi Ngao không giống như đang nói đùa, thấy bạn tốt phản ứng như vậy thì tự đi đến tủ lạnh lấy ra mấy chai bia đặt lên bàn. Tâm trạng của anh hiện tại thật sự rất tệ, anh đã nhẫn nhịn quá lâu rồi, nếu bây giờ không thể giải tỏa hết nỗi u oán trong lòng thì bệnh tình sẽ càng nghiêm trọng hơn mất.

Trên bàn ăn chẳng mấy chốc đã chất hơn mười lon bia, Trần Thụy đưa tay vuốt trán, nhìn nam nhân tuần mỷ thân nhiên nốc từng ngụm lớn mà bất lực. Nếu hắn đi rồi, dám chắc một mình tên này sẽ uống sạch đồng bia trước mắt.

Người làm nhanh chóng bung thêm chút thức ăn lên cho bọn họ, Trần Thụy đành gia nhập cuộc chơi, cùng Phi Ngao uống một trận.

Có điều, từ lượng của bác sĩ Trần kém đến dọa người, nếu không muốn nói thẳng là loại “một lon liền knock out”, cho nên sau khi gắng gượng trút hai lon bia vào trong bụng, mặt Trần Thụy lập tức biến thành mông khí, đỏ ửng cả lên, miệng thì lâm nhâm độc thoại.

Mặc dù người đối diện đã gục nhưng Phi Ngao vẫn đang rất tỉnh táo, anh uống một lon lại một lon, sau đó gọi điện thoại cho trợ lý của mình, âm giọng khàn khàn nói:

“Hoàng Minh Trạch, đến giờ tăng ca rồi!”

Tất máy, Phi Ngao không thèm mặc áo khoác, mang theo chìa khóa xe rồi bước từng bước vững vàng đi ra ngoài, chẳng giống bộ dạng của người vừa uống gần mười lon bia.

Anh đi thẳng đến một quán rượu gần công ty, sau đó chờ Hoàng Minh Trạch xuất hiện. Thời điểm trợ lý của anh đến, anh cũng đã gọi rất nhiều bia, tự mình ngồi ở nơi đó uống, ánh mắt không có tiêu cự.

Có mấy cô gái thấy anh đáng đẹp trai liền muốn tiến lên làm quen, nhưng lại ngại vẻ mặt lạnh lùng của anh mà không dám mở miệng. Cuối cùng, một người trong đó mạnh dạn đi về phía anh, cười ngọt ngào nói:

“Anh đi một mình à? Có cần người uống cùng hay không?”

Cô gái này cũng thuộc dạng khá xinh đẹp, có nét thanh thuần đáng yêu của những cô nàng chưa rõ sự đời, hình như vẫn còn là sinh viên đại học. Đối với nữ mao của mình, cô cũng tự chấm điểm 7/10, người theo đuổi trong trường không hề ít. Bất quá nam nhân trước mắt ngay cả nhìn cô một cái cũng không thèm làm, lập tức nói:

“Không cần.”

Cô nghe xong ngượng ngùng muốn chết, phía sau lại bị bạn bè nhìn chằm chằm, không thể để mắt mặt như vậy được, đang định nói thêm một câu thì bị anh liếc qua. Ánh mắt kia âm trầm đáng sợ, chẳng khác gì một đầu sư tử bị xâm phạm lãnh thổ khiến cô nuốt nước miếng một cái, chân vô thức lùi về phía sau, chỉ sợ anh đưa tay bóp chết mình.

“Phi tổng, anh đừng dọa con gái người ta như vậy...” Một giọng nam ôn hòa nhanh chóng vang lên, sau đó chỉ thấy trước cửa có người thông thả tiến vào, trên khuôn mặt là nụ cười thân thiện.

Hoàng Minh Trạch ra hiệu cho cô gái kia quay về chỗ, chậm rãi đến ngồi đối diện với tổng giám đốc nhà mình. Nhìn trên bàn ngón ngang vỏ chai, hắn có chút ngạc nhiên:

“Hôm nay sao lại...?”

“Muốn tìm người uống cùng, không được?”

Mặt Phi Ngao đã bắt đầu hơi ửng hồng, ngũ quan như điều khác dưới ánh đèn vàng nhạt càng thêm hấp dẫn trí mạng, ngay cả Hoàng Minh Trạch cũng không khỏi cảm thán trong lòng.

Đây là lần thứ hai Phi tổng gọi hắn ra ngoài để uống rượu, lần thứ nhất cũng đã rất lâu rồi, hắn không còn nhớ rõ nữa. Trên thế gian này, người có thể khiến nam nhân xuất sắc như anh ta bày ra vẻ mặt đau khổ tột cùng như bây giờ chỉ có một! Hắn cũng nghe phong thanh rằng nữ nhân kia trở lại bên cạnh giám đốc, lẽ ra giám đốc phải vui vẻ lắm mới đúng chứ?

Hoàng Minh Trạch tò mò nhưng không thể hỏi, cẩn thận nâng ly lên uống cùng giám đốc nhà mình. Bọn họ ngồi từ chiều muộn đến hơn mười giờ đêm, Phi Ngao mới gục đầu xuống bàn, mùi vị đắng đắng cay nồng còn lưu trong miệng cũng không cách nào khiến anh phớt lờ cảm giác thất vọng tràn ngập trong tâm trí.

Đầu anh lại bắt đầu nhói lên, cơ thể được người điều vào trong xe, sau đó trở về nhà lúc nào cũng không hay biết. Anh nằm ở trên giường lớn, ngón tay thon dài trượt điện thoại lên, nhấn phím số 1.

Bệnh viện thành phố, phòng bệnh VIP.

“Có chuyện gì sao?”

[...]

Hứa Nhan nhìn điện thoại hiển thị tên của Phi Ngao, lại không nghe thấy anh nói gì, trong lòng có chút khó hiểu. Hôm nay cô vừa tỉnh dậy nên người vẫn còn mệt, mới nhắm mắt ngủ được một lát thì nhận được điện thoại của anh, bất quá người kia chẳng chịu lên tiếng gì cả. Cô nhìn bảo bối đang nằm bên cạnh mình, không thấy thằng bé có phản ứng thì hơi yên tâm, nhỏ giọng nói:

“Phi Ngao? Nếu không có chuyện gì thì tôi...”

[Em.. hận anh sao?]

Giọng anh nhẹ nhàng vang lên, khàn đặc như người bệnh, rất khó nghe, nếu không phải cô đã xác định người đang nói chuyện là Phi Ngao thì cô cũng không dám tin đây là âm giọng trầm ấm của anh! Anh hỏi, cô hận anh sao? Cô không hận, ngược lại vẫn còn tình cảm với anh, nhưng cô lại luôn lo lắng bị anh phản bội một lần nữa, vậy nên cô giữ im lặng.

[Em ở bên cạnh anh... rất không thoải mái phải không?]

Hứa Nhan nghe anh yếu ớt nói, trong lòng chấn động một hồi:

“Anh uống rượu? Có phải say rồi không?”

Cô chưa từng nghe anh dùng ngữ điệu run rẩy như vậy nói chuyện với mình, không hiểu sao lúc đáp lại, giọng cũng vô thức trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

Lần này, Phi Ngao rốt cuộc không trả lời cô nữa, chỉ có tiếng thở nặng nề của anh truyền vào tai cô.

“Phi Ngao? Phi Ngao! Anh... anh trả lời tôi...”

Hứa Nhan lo lắng gọi tên anh, nhưng vẫn như cũ không có phản ứng. Có chuyện gì? Cô vội vàng gọi cho Chu quản gia hỏi chuyện, chỉ nghe ông bảo là hiện tại có việc nên về nhà một chuyến, không có trong biệt thự.

Sao lại thế này? Trần Thụy thì sao? Cô thử liên lạc cho hắn ta, nhưng chết tiệt, cũng không có người bắt máy. Một nỗi bất an chợt dâng lên trong lòng cô, nhìn kim tiêm trên tay, cô có chút dờ khóc dờ cười cảm lấy rồi giật mạnh ra. Vì cái gì mỗi lần đi bệnh viện đều phải trốn ra thế này?

Hứa Nhan cười bản thân quá ngốc, nhưng lúc này cô không thể lừa dối chính mình, trái tim cô đang hướng về Phi Ngao, nó thúc giục cô đi tìm anh.

Cô vươn tay đắp chăn kỹ cho con trai rồi cẩn thận đi ra ngoài, không hề đa động tới người nào khác. Chỉ là không ngờ lại gặp bảo vệ đi tuần đêm, cô không chút nghĩ ngợi xông tới túm lấy cánh tay anh ta, bày ra vẻ mặt hoảng hốt nhìn anh, dung nhan xinh đẹp tái nhợt không còn chút máu nào:

“Anh bảo vệ, cứu tôi với, vừa rồi có một bệnh nhân nam lên vào phòng tôi...”

Nữ nhân run cầm cập, chỉ mang một đôi dép trong phòng bệnh, trên tay còn có vết máu chưa khô khiến anh chàng bảo vệ kia không nảy sinh nghi ngờ. Hứa Nhan nói số phòng, đợi cho anh ta chạy trước, chính mình ở phía sau sợ hãi bám theo cách một khoảng. Phòng bệnh VIP có an ninh rất cao, làm sao sẽ bị người khác xông vào, cho nên cô đọc số phòng thường.

Anh chàng bảo vệ kia dù không nghi ngờ cô nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ quay đầu nhìn cô một cái để kiểm tra, rất cẩn thận. Hứa Nhan càng đi càng chậm, mới đi hơn mười mét cô đã thở hổn hển, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa. Mắt thấy anh ta lơ là, Hứa Nhan liền nhân cơ hội chạy ngược ra cổng. Cô di chuyển rất nhanh, hơn nữa người trực cổng đang ngủ gật cho nên căn bản không thể cản lại.

Đợi cho mấy nhân viên bảo vệ la hét muốn đuổi theo, cô đã phóng lên taxi đi mất, trên trán cũng đổ mồ hôi hột. Bởi vì cô vừa tỉnh dậy không lâu nên có nản ni thì bác sĩ cũng tuyệt đối sẽ không để cô ra ngoài, đành trốn một phen vậy.

Hứa Nhan chỉ lo nghĩ cho Phi Ngao mà quên mất mình không mang theo tiền, cũng chẳng có chìa khóa vào biệt thự, đành lúng túng nhìn vị tài xế taxi một hồi.

“Ày, mẹ nó chứ! Vừa rồi thấy xinh đẹp như vậy, nói chuyện cũng rõ ràng mạch lạc, cứ tưởng là bình thường, ai ngờ thần kinh!”

Người kia tức giận mắng một câu rồi đạp ga rời đi, khiến Hứa Nhan không phòng bị hít vào một đồng khối bụi.

Cô khó xử nhìn chiếc taxi đi xa, sau đó lo lắng cầm điện thoại gọi cho Phi Ngao lần nữa. Anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Vì sao lại đột nhiên uống rượu rồi nói nhảm như vậy?

Đang lúc cô đi qua đi lại trước biệt thự, cánh cổng đột nhiên ken két một tiếng mở ra. Dọa người quá! Cửa tự động cũng không biết nhận chủ đâu! Cô sợ hết hồn, nhưng không có tâm tư đi thắc mắc vì sao cửa lại mở, vội vội vàng vàng chạy vào trong.

Cô thở hổn hển, gần như là dùng hết sức lực trèo lên tầng hai của biệt thự, đầu óc cũng xoay vòng vòng. Bởi vì đèn trên hành lang đều là đèn cảm ứng nên cô đi đến đâu sẽ được chiếu sáng đến đó, chẳng mấy chốc đã tìm được phòng làm việc của Phi Ngao. Cánh tay trắng mềm đẩy cửa ra, nhưng bên trong trống rỗng, lạnh lẽo không thấy hơi người.

Biệt thự về đêm vắng lặng, ngay cả một âm thanh cũng không có, cô vừa sợ ma vừa lo cho anh, chạy nhanh đến phòng ngủ nhìn xem, tóc tai lúc này đã rối bời.

Nữ nhân vừa xông vào trong phòng ngủ của Phi Ngạo, bên ngoài hành lang lập tức có tiếng bước chân khe khẽ vang lên. Chu quản gia thở dài một hơi, ánh mắt sâu kín:

“Vẫn là tuổi trẻ nông nổi. Còn quan tâm thì cứ nói, sao lại thích làm đối phương đau lòng thế nhỉ?”

Ông sớm nhận ra cậu chủ của mình bị sốt, vốn định xử lý một chút nhưng Hứa Nhan lại đúng lúc gọi đến, đành giả vờ không có ở biệt thự xem cô nàng này phản ứng ra sao. Kết quả, thật đáng mong đợi.

Hứa Nhan cũng không biết mình bị lừa, lúc vào phòng thấy Phi Ngạo nằm ở trên giường thì luống cuống xông tới, đưa tay đặt lên trán anh. Nóng quá! Hơn nữa mùi bia thật nồng! Sao anh ta lại uống nhiều thế này? Biệt thự về đêm vốn có Chu quản gia ở lại canh chừng, cũng không biết vì cái gì lại đi mất.

Cô nhớ trong biệt thự có phòng chứa thuốc, vì vậy xoay người muốn đi lấy cho anh, kết quả mới thu tay lại, bên eo đã bị cánh tay rắn chắc của anh kéo mạnh. Thân thể mềm mại của cô bị anh kéo lên giường, hơi thở nóng rực mang theo mùi thơm đặc trưng của Phi Ngạo xộc vào trong mũi cô. Hứa Nhan biết hiện tại anh không tỉnh táo, lập tức kinh hô ra tiếng:

“Anh làm cái gì! Còn làm càn! Mau buông, tôi đi lấy thuốc cho anh!”

“Em yêu Bạch Hạo Tri sao?”

Phi Ngạo vừa mở miệng nói chuyện, cô liền ngửi thấy mùi bia, thật khó chịu. Câu nói của anh trực tiếp làm cô không giãi dựa nữa. Tình yêu đối với cô rất trừu tượng, nhưng cô biết trái tim mình chỉ loạn nhịp vì một người là Phi Ngạo, vì vậy có lẽ đối với Bạch Hạo Tri, cô cũng chỉ dừng lại ở thích. Cô không trả lời anh mà vội nói:

“Anh say rồi, trước tiên buông tay ra đã, uống thuốc xong, muốn nói gì thì nói.”

“Trả lời!”

Anh hung hăng bóp chặt eo cô, sức lực lớn đến mức Hứa Nhan hít sâu một hơi, cô vốn mới bệnh dậy, trên đầu còn bị chấn thương, lúc này anh vừa dùng sức đã khiến cô choáng váng suýt ngất. Cô phát ra tiếng kêu đau khe khẽ khiến anh bình tĩnh lại, vội vàng thu tay rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Nếu em nói em yêu Bạch Hạo Tri, anh sẽ lập tức thả tự do cho em...”

Đầu óc Phi Ngạo mơ hồ không rõ thế này, căn bản anh đang nói gì chỉ sợ anh cũng không biết đâu? Hứa Nhan trầm nghĩ, thấy anh gục đầu lên hõm cổ của cô, giọng có chút run lên. Tay cô ở giữa không trung cứng ngắc hồi lâu chẳng biết phải đặt ở nơi nào, cuối cùng đặt lên lưng anh. Lúc này cô có thể nói dối rằng mình yêu Bạch Hạo Tri để anh thả cô đi, nhưng cô lại không làm vậy. Cô không nỡ. Cô sợ bỏ lỡ anh. Lúc này anh cứ như một đứa trẻ sắp bị người khác giành lấy vật trân quý nhất của mình, trong giọng nói khó che giấu sợ hãi.

Đây là Phi tổng của DINOZ sao? Người đàn ông tính tình lạnh lùng đã từng xem cô là công cụ làm ấm giường? Đến mức này nếu cô còn nghi ngờ tình cảm của anh thì không phải ngốc bình thường nữa, mà là úng não rồi!

Nam nhân kiêu ngạo như anh lại có thể vì cô mà lộ ra một mặt yếu đuối thế này, cô có thể tìm ở đâu chứ? Hứa Nhan ứa nước mắt, dù trên người vừa đau vừa mỏi nhưng cũng không thềm quan tâm.

Phi Ngạo không nghe cô trả lời, chợt cười khê:

“Hứa Nhan, em chạy không thoát! Em không trả lời, có nghĩa là em không yêu cũng không ghét Bạch Hạo Tri, vậy thì em chỉ có thể ở lại bên cạnh anh!”

“Anh...”

Hứa Nhan vừa cảm động một chút lại bị anh bá đạo nói ra câu kia mà tức giận đánh vào lưng anh một cái. Người này vừa rồi còn nằm im trên giường thờ hồng hộc, sao hiện tại có thể tỉnh táo như vậy chứ?

Chẳng lẽ...? Hứa Nhan sắc mặt xanh mét:

“Anh lừa tôi? Vừa rồi anh vốn vẫn còn ý thức nhưng tôi gọi mấy tiếng anh lại dám không trả lời?”

“Khụ... em nói gì vậy? Anh đang sốt...”

Phi Ngạo da mặt dày giả vờ ho lên, bị người vạch trần sự thật cũng không thấy xấu hổ. Buổi tối Hoàng Minh Trạch có nói với anh mấy câu, bày anh thử lòng Hứa Nhan xem sao. Lúc đầu anh cảm thấy rất vô vẩn, nhưng lại không nhịn được mà lừa cô...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Quyết Định Của Hứa Nhan

Bị sốt? Anh nói mình bị sốt sao? Hứa Nhan tức giận hươu lấy cái gối bên cạnh đập vào người Phi Ngao, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập giận dữ:

“Anh cảm thấy lừa tôi rất vui sao?”

Phi Ngao không hề nhúc nhích, ngay cả khi bị cô đập một cái vào đầu cũng không quan tâm, thấy cô uất đến mức hốc mắt đỏ lên thì vội vàng vỗ vỗ lưng cô:

“Không phải có ý lừa em, đừng giận, đừng giận! Em còn đang bị thương, không thể xúc động được.”

“Anh cũng biết tôi là bệnh nhân sao?”

Hứa Nhan liếc mắt, không nghĩ tới chính mình lo lắng chạy vội đến đây lại bị người ta lừa! Hai tay cô dùng sức muốn đẩy anh ra, nhưng thân thể nam nhân như một bức tường cứng rắn khóa chặt cô vào trong, đẩy cách nào cũng vô dụng.

Phi Ngao biết sức khỏe của cô hiện tại không tốt, vội nhận lỗi:

“Được rồi, là lỗi của anh, là anh không tốt.”

Hứa Nhan bị áp trên giường, hơi thở nóng bỏng phả vào một bên má của cô khiến cô chợt nhớ ra anh thật sự đang sốt. Cô vừa tức vừa lo, cuối cùng đành nén giận không truy cứu nữa, nhả mảy nói:

“Anh trước tiên buông tôi ra, tôi đi lấy thuốc cho anh.”

Cô vừa nói, Phi Ngao liền đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn cô:

“Sẽ không bỏ đi?”

“Anh xem tôi giống như người sẽ nuốt lời sao?”

Cô bất chấp bản thân đang suy yếu, trốn từ bệnh viện về đây chỉ để xác nhận anh có ổn hay không còn chưa đủ khiến anh yên tâm sao?

Dường như Phi Ngao cũng nhận ra lúc này Hứa Nhan không vui trước câu hỏi của anh, đơn giản buông cánh tay đang ôm eo cô ra. Hứa Nhan được thả tự do, vội vàng chạy ra ngoài.

Phi Ngao nheo mắt nhìn động tác chạy trốn của cô, cảm thấy cô thật đáng yêu, mặc dù ngoài miệng thì nặng lời nhưng trong lòng đang rất lo lắng cho anh. Đợi người đi rồi, anh mới đưa tay day day trán. Lúc tối anh uống hơi nhiều, mặc dù không đến mức say xỉn nhưng vẫn bị đau đầu một chút.

Anh không hiểu phụ nữ, Hứa Nhan lại càng là một người khó đoán, đối mặt với anh luôn là một dạng không thêm quan tâm, nhưng thực ra trong tâm đã định sẵn một vị trí cho anh. Anh có chút quá đáng khi lừa cô như vậy, nhưng nếu không thử, có lẽ sẽ chẳng bao giờ phá vỡ được bức tường ngăn cách giữa bọn họ.

Lần này Chu quân gia và Hoàng Minh Trạch lập công lớn, ngày mai nhất định phải thưởng cho bọn họ. Anh vừa nghĩ đến đây chợt nhớ ra bác sĩ đã nói Hứa Nhan phải nghỉ ngơi ít nhất mười ngày thì mới hồi phục hoàn toàn, vì vậy nhắn tin dặn dò Chu quân gia đem thuốc giải rượu đưa Trần Thụy uống, để tên kia mau chóng hồi phục. Từ buổi chiều hân hoan trên bàn rượu đã được người khiêng về phòng dành riêng cho khách, đến giờ vẫn chưa thấy dậy, tửu lượng bao năm qua không hề thay đổi chút nào.

Nam nhân tuần tú ngã lưng xuống giường lớn, một tay vát lên trán rồi nhắm mắt lại, lông mi thật dài hơi rung lên theo từng nhịp thở. Anh vừa cho người đến bệnh viện thu xếp một chuyến thì nghe được tiếng bước chân khe khẽ của Hứa Nhan.

“Anh uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi, nếu đã không có việc gì thì tôi phải trở về bệnh viện.”

Hứa Nhan quay lại từ lúc nào, cẩn thận đặt nước và thuốc lên bàn cho anh, bởi vì Tiểu Vũ vẫn còn đang ngủ ở bệnh viện nên cô không yên tâm. Phòng bệnh VIP có khóa thông minh, Tiểu Vũ lại đang yên giấc, tỉnh ra cũng rất an toàn, nhưng vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu thì muốn hỏi hạn cũng không kịp. Trước đây Tiểu Vũ từng bắt cần suất ngã từ trên ghế xuống, mỗi lần nhớ lại tình cảnh đó đều khiến cô kinh hồn thất đảm. Tiểu Vũ là toàn bộ thế giới của cô, không có thằng bé thì cô cũng không thiết sống nữa.

“Em muốn đi?” Phi Ngao nghe cô nói phải trở lại bệnh viện thì mở mắt ra, vô tình liếc thấy cổ tay cô có một vết máu nhỏ liền đứng lên rồi tiến về phía cô.

“Không đi không được, Tiểu Vũ đang ngủ một mình, tôi không thể ở lại đây lâu.”

Hứa Nhan đáp, đã thấy anh nhanh chóng vươn tay ra cầm lấy cổ tay cô xem xét, cô muốn che cũng không kịp.

Phi Ngao nhăn mày, trên cổ tay trắng nõn là một vết kim đâm đỏ ửng, tuy máu chảy không nhiều nhưng cũng đang sung lên.

“Anh biết em lo lắng cho Tiểu Vũ nên đã nhắn Chu quản gia đưa thằng bé về đây rồi.”

Anh nói xong buông tay cô ra, tự mình cầm thuốc lên uống một hơi.

Khúc mắc giữa hai người tuy vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn nhưng một cú lừa của Phi Ngao gần như đã kéo gần khoảng cách của bọn họ lại, khi nói chuyện với nhau cũng trở nên tự nhiên hơn trước.

Anh nói sẽ đón con trai cô qua đây khiến cô yên tâm hơn một chút, nhưng nghe được trong biệt thự còn có người khác thì chợt cười:

“A, Chu quản gia? Hôm nay không phải ông ấy về nhà có việc à?”

Giọng của Hứa Nhan có chút hờn giận, trong lòng Phi Ngao tuy hồ thẹn, nhưng biểu cảm vẫn lạnh nhạt không thay đổi:

“Chuyện này em phải hỏi ông ấy mới đúng. Sao vừa về nhà đã trở lại?”

Cô liếc nhìn anh, không ngờ được người này còn có một bộ da mặt trát xi măng như vậy! Anh rõ ràng cùng ông ấy diễn kịch!

Hai ngày qua cô nằm viện cũng không thấy anh đến thăm, vậy mà luôn miệng nói muốn cô trở về bên cạnh mình? Vừa nghĩ tới, ánh mắt cô lập tức trở nên u ám.

Khuôn mặt giận dữ của Hứa Nhan lúc này thật khiến Phi Ngao muốn cắn một cái, nhưng là vẫn nhịn xuống mà hỏi:

“Em không vui sao?”

“Không có.”

Hứa Nhan dứt khoát đáp, sau đó cảm thấy cứ đứng nói chuyện như vậy không được thoải mái lắm, cho nên đi về phía giường ngồi xuống rồi khép hờ mắt nói:

“Tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Vừa rồi cô đang ngủ thì bị anh gọi điện thoại làm phiền, sau đó phải tốn sức chín trâu hai hổ mò về nhà, thần kinh yếu ớt tất nhiên không chịu nổi. Nhưng là cô có ý muốn đi ngủ không có nghĩa Phi Ngao cũng vậy. Chỉ thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của anh hiện lên ý cười thật nhạt rồi tiến về phía cô.

Hứa Nhan sực nhớ đây là giường của anh ta, nhanh nhẹn bỏ dậy muốn trở về phòng mình, bất quá mới thò chân xuống giường liền bị anh ôm eo kéo vào trong lòng.

“Em đi đâu? Không phải nói muốn nghỉ ngơi sao?”

Đã rất lâu không có tiếp xúc gần gũi với anh, vả lại dù cô chuyển về đây sống nhưng bọn họ vẫn luôn chia phòng mà ngủ, lúc này không khỏi ngượng ngùng nói:

“Tôi về phòng! Anh buông tay!”

Phi Ngao phát huy lợi thế da mặt dày của mình, không thèm quan tâm cô cự quấy, cứ thế ôm cô thật chặt. Anh đang bệnh nhưng vẫn là nam nhân, vì vậy để phòng ngừa cô cọ xát ra lửa nóng, vội dè thấp giọng cảnh cáo:

“Em đừng nhúc nhích, nếu không lát nữa...”

Câu nói đầy ẩn ý này vừa lọt vào tai Hứa Nhan liền khiến cô ngoan ngoãn lại, bởi vì trước kia cũng từng nhiều lần “bị ăn không còn sót chút gì” nên cô đã biết rút kinh nghiệm.

Thái độ hợp tác của cô hiển nhiên làm hài lòng nam nhân kia, anh vòng tay ôm eo cô, không có làm ra động tác mờ ám gì, nhanh chóng chuyển đèn phòng sang chế độ ngủ rồi nhắm mắt lại.

Trong ánh sáng mờ ảo màu vàng nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ sạch sẽ của Phi Ngao chẳng khác gì yêu nghiệt tái thế quyến rũ người khác, Hứa Nhan nhìn anh ở khoảng cách cực gần như lúc này có chút thất thần. Tâm của cô không phải lại bị vẻ ngoài xuất sắc của anh câu đi mất rồi chứ? Vì sao tim lại đập nhanh như vừa chạy bộ về vậy? Cũng không phải lần đầu nhìn thấy!

Người nào đó bị ánh nhìn quá mãnh liệt của Hứa Nhan chiếu lên trên mặt, không ngủ được, đành mở mắt ra. Nhãn đồng chứa đựng tình cảm nhu hòa nhìn cô, khóe môi mỏng hơi cong lên:

“Không mệt sao? Vậy thì chúng ta vận động một chút?”

“Anh dám?”

Cô vừa sợ vừa ngượng trừng mắt nhìn anh, không biết đáng về hồ mị của mình lúc này có bao nhiêu dụ hoặc, mỗi đồ mọng mím chặt lại. Phi Ngao rất muốn hôn cô nhưng lại không dám chọc cô giận, khó khăn lắm cô mới để cho anh ôm, nếu lúc này quá đà khiến cô bỏ đi lần nữa thì phải làm sao? Anh ho khẽ một tiếng rồi nói:

“Được rồi, anh không dám.”

Anh cầm điện thoại ở đầu giường lên xem, sau đó tiếp:

“Tiểu bảo bối về rồi.”

“Tôi ra đón Tiểu Vũ.”

Hứa Nhan vừa nghe nói cục cưng của mình đã được đưa về đây thì bật dậy, Phi Ngao tiếp tục đề cô trở lại giường, nói:

“Cục cưng đang ngủ trong phòng của em, đừng đánh thức thằng bé.”

Cô nửa tin nửa ngờ nhìn anh, Phi Ngao không thể làm gì hơn là đưa tin nhắn của Chu quân gia cho cô xem, thế này cô mới yên tâm nhắm mắt lại.

“Anh ngủ ngon.”

“Ừ. Em ngủ đi.”

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên gò má cô, đầu ngón tay truyền tới cảm giác da thịt non mềm vô cùng thư sướng, thật nhớ khoảng thời gian khi bọn họ còn ở cùng nhau. Cũng đã bốn năm rồi, bốn năm cảm xúc không uống công, anh có cảm giác như mình sắp được hồi sinh vậy. Nam nhân cẩn thận vén những sợi tóc rơi trước trán của Hứa Nhan ra sau tai, động tác nhẹ nhàng như đang chạm vào trân bảo.

Một đêm này Hứa Nhan có cảm giác rất an toàn, cô ngủ đặc biệt yên ổn, thẳng đến tám giờ sáng hôm sau mới bị một cánh tay bé nhỏ kéo tỉnh. Cô mở mắt ra, lại không thấy Phi Ngao đâu, chỉ có một khuôn mặt khả ái phóng đại đang cười hi hi:

“Mẹ, chú bảo con gọi mẹ dậy ăn sáng.”

Hứa Nhan nheo mắt nhìn đồng hồ, tay chống xuống giường ngồi dậy. Cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi trở về phòng tìm quần áo thường ngày thay ra, từ buổi tối vẫn luôn mặc quần áo bệnh nhân mà đi ngủ, thật không biết sao Phi Ngao vẫn chịu được cái style thời trang đó của cô.

Lúc cô dắt tay Tiểu Vũ xuống dưới nhà, Phi Ngao đang ở trong bếp. Anh ta nấu ăn sao? Cô sững sốt không tin vào mắt mình nữa rồi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh tự tay làm đồ ăn, chẳng lẽ cô còn chưa tỉnh ngủ hẳn?

Phi Ngao quay đầu nhìn cô, bụng phàn ăng nhỏ của Tiểu Vũ đặt lên bàn rồi nói:

“Dậy rồi à? Đến đây.”

“Anh biết nấu ăn từ khi nào?” Hứa Nhan hỏi trong khi ngồi xuống.

“Thình thoảng sẽ làm một vài món.”

Anh không hẳn là thích vào bếp, chỉ là những lúc nhớ cô cũng sẽ thử làm vài món trước kia cô từng làm. Lúc đầu còn suýt làm cháy bếp, chẳng qua nhiều năm như vậy cũng học được ít nhiều.

Thời đại này nam nhân vào bếp hay nữ nhân vào bếp đều rất bình thường, không còn phân biệt giống trước kia nữa. Nhưng nam nhân như Phi Ngao lại chấp nhận xuống bếp thì Hứa Nhan rất khó tiếp thu!

“Chú thật giỏi! Tiểu Vũ sau này cũng sẽ như chú, nấu cho mama ăn!”

Tiểu Vũ hưng phấn cảm ngưỡng giờ lên cao, đôi mắt lấp lánh nhìn Phi Ngao. Ngày còn nhỏ thì rất giống cô, nhưng càng lớn thằng bé càng có nét giống anh, Hứa Nhan vừa nhìn liền cảm thán, gen thật mạnh.

Phi Ngao xoa đầu Tiểu Vũ rồi ngồi xuống, cùng hai mẹ con Hứa Nhan ăn sáng. Cô ăn được mấy miếng thì dừng lại, bởi vì vị của nó... gần giống với thức ăn do cô nấu. Cô cúi đầu giấu đi ánh mắt đang đỏ lên của mình, chỉ nghe anh nói:

“Em có xem tin tức không? Triệu gia phá sản.”

Hứa Nhan kinh ngạc nhưng cũng không ngẩng đầu lên, Triệu gia phá sản rồi ư?

“Vì sao lại phá sản?”

“Là anh làm.”

Phi Ngao thản nhiên nói, không nghe ra bất kì một chút áy náy nào khi phá hỏng gia nghiệp của người ta.

“Anh? Tại sao lại làm vậy?” Hứa Nhan có chút khó hiểu nhìn anh.

“Triệu Thanh Liên và Tô Thái Viễn có liên quan đến việc em bị tai nạn.”

Anh gấp một miếng thịt đặt vào trong chén của Tiểu Vũ, thản nhiên nói.

Lần này thì Hứa Nhan không bình tĩnh nổi nữa, cô ngừng đầu nhìn anh. Nói vậy là hai ngày qua anh vì chuyện của cô nên mới bận rộn đến mức không thể đến bệnh viện? Trong vòng hai ngày đập ngã Triệu gia, đây là điều có thể sao? Cô cũng hiểu được sức ảnh hưởng của Triệu gia trong thương giới, tuy không đến mức tùy ý mức hô mưa gọi gió nhưng cũng đâu phải hạng tầm thường gì?

“Cảm động sao?”

Phi Ngao chống một tay lên trán nhìn cô, anh đã ăn xong từ lúc nào, mà Hứa Nhan vẫn đang còn ngẩn người.

“Anh... tại sao lại làm nhiều việc vì tôi như vậy?”

“Không phải rất rõ ràng sao? Vì em là vợ của anh, không ai được quyền bắt nạt em.”

Anh nhàn nhạt đáp, vừa nói vừa rút khăn giấy lau miệng cho Tiểu Vũ. Hứa Nhan cụp mi mắt, trong lòng như sóng biển cuộn trào, ngoài mặt lại vẫn bình tĩnh như cũ:

“Anh không để ý dù tôi có Tiểu Vũ sao?”

Anh trả lời gần như ngay lập tức, không chút suy nghĩ: “Không để ý. Anh có thể xem Tiểu Vũ như con trai ruột của mình, nếu em chấp nhận ở lại bên cạnh anh, vậy ngày mai đưa Tiểu Vũ đi làm lại giấy khai sinh đi.”

Tiểu Vũ dòng tai nghe hai người nói chuyện, chốc chốc lại có com dính lên mặt, Phi Ngao đứng lúc giúp thằng bé lau đi, thậm chí ống tay áo bị dính bẩn cũng không chút nhăn mày. Thật ra anh rất ganh tị, thậm chí hận Bạch Hạo Trì. Vì sao Tiểu Vũ không phải là con của anh? Đây là điều khiến anh tiếc nuối nhất, nhưng chung quy thằng bé vẫn là con trai của Hứa Nhan, chỉ cần cô chấp nhận trở về bên cạnh anh, anh tất nhiên sẽ yêu thương đứa nhỏ này hết lòng.

Hứa Nhan bật cười, rồi lại rơi nước mắt cùng một lúc:

“Anh là tên ngọc sao? Nếu thằng bé mang họ Phi, thì tương lai, gia sản của anh sẽ rơi vào tay ai, anh phải biết chứ?”

Nói trắng ra là gia sản của nhà họ Phi sẽ chảy ra ngoài! Chảy vào trong tay con trai của Bạch Hạo Trì! Chẳng lẽ anh không nghĩ đến vấn đề này? Người thông minh như anh làm sao sẽ không biết chứ? Chỉ là anh không thêm quan tâm mà thôi!

Thấy cô khóc, Phi Ngao đau lòng vươn tay ra giúp cô lau đi nước mắt:

“Đừng khóc.”

Tiểu Vũ vừa thấy mẹ khóc cũng rung rung theo, vội vàng chạy đến ôm cô:

“Mẹ, mẹ đừng khóc... Tiểu Vũ sẽ bảo vệ mẹ.”

“Không có việc gì, Tiểu Vũ, mẹ có chuyện cần nói với chú, con ra ngoài chơi một lát.”

Cô an ủi con trai, tự mình dùng khăn giấy lau nước mắt rồi dẫn thằng bé đi ra ngoài. Phi Ngao không nói gì, chỉ nhìn theo bóng lưng của cô.

Hứa Nhan dụ dỗ một lúc lâu thằng bé mới chịu yên tĩnh lại, cô siết chặt nắm tay, quay trở lại ngồi đối diện Phi Ngao, lúc này đã thu lại tâm tình kích động của mình. Cô không biết quyết định ở lại bên cạnh anh là đúng hay sai, nhưng thật lòng mà nói, cô cũng sắp không chịu được cảm giác ngược đãi tâm hồn nhau nữa rồi. Cô thừa nhận mình cố chấp, nhưng cũng không đến mức vừa nhìn thấy anh ở bên cạnh người phụ nữ khác đã rời đi, mà vì lúc đó Phi Hoài đe dọa đến cuộc sống của người thân cô, bởi vì lúc đó cô nghĩ mình bị vô sinh...

Bị lừa dối, bị chèn ép và bị sỉ nhục trong cùng một đêm, cô có thể chịu được sao?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Con Trai Của Anh

Hứa Nhan hít sâu một hơi, chậm rãi bình ổn tâm tình rồi mới ngẩng đầu nhìn anh, trong giọng nói không nghe ra chút dao động nào, trực tiếp hỏi:

“Phi Ngao, anh yêu tôi sao?”

Tính cách của cô tuy mạnh mẽ nhưng cũng không phải cứng rắn như sắt đá, có những lúc cô yếu lòng sẽ muốn dựa vào anh, tìm cảm giác an toàn ở anh. Nhưng người đàn ông này chưa một lần nói yêu cô! Anh luôn thích dùng hành động để thể hiện tình cảm, cô biết điều đó, thâm tâm lại vẫn luôn mong có thể một lần nghe chính miệng anh nói ra. Như vậy rất khó khăn sao? Bởi vì anh không thừa nhận nên cô luôn phải nhắc nhở bản thân đừng tự đa tình, lúc nào cũng thấp thỏm lo được lo mất.

Phi Ngao không nghĩ tới cô sẽ hỏi câu này, hơi khựng lại một chút, sau đó chậm rãi đến gần cô. Anh đưa tay đặt lên gò má cô, đầu ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nhẵn mịn.

Trái tim Hứa Nhan đập càng lúc càng nhanh, giống như sắp phá vỡ lồng ngực mà bay ra ngoài. Thời gian tựa hồ ngưng đọng lại vào khoảnh khắc anh nhìn sâu vào mắt cô, bàn tay to mang theo hơi ấm nắm lấy những ngón tay trắng nõn của cô đưa lên môi, cẩn thận đặt một nụ hôn lên đó rồi nói:

“Anh yêu em.”

Lời vừa dứt, nước mắt của Hứa Nhan không khống chế được mà rơi xuống. Những gì cô muốn chỉ có như vậy, oán hận trong lòng phút chốc hóa thành hư vô. Anh không dùng bất kì từ ngữ hoa mỹ nào để thể hiện tình cảm của mình, dường như tất cả sự tôn trọng và chân thành đã gói gọn vào ba chữ “anh yêu em” kia, cùng với nụ hôn trên mu bàn tay cô.

“Gã cho anh một lần nữa được không?” Phi Ngao vươn tay ra giúp cô lau nước mắt, thật không nghĩ đến cô lại chỉ cần một lời nói này của anh đã xúc động như vậy.

Hứa Nhan đem đầu vùi vào trong ngực anh, chẳng khác gì một đứa trẻ mà nấc lên. Anh bắt đầu đưa tay vỗ lên lưng cô, vừa nghe tiếng nước nức nở của cô đã không chịu được:

“Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.”

Thân thể cô khẽ run, cố gắng khống chế tâm tình phức tạp của mình, mùi hương nam tính của anh tràn ngập trong hô hấp khiến cô có cảm giác vô cùng an tâm. Hai người cứ giữ tư thế ôm nhau một lúc lâu như vậy, nước mắt cô nóng hổi thấm qua lớp áo mỏng chạm vào da thịt anh, tưởng chừng sắp xuyên thấu cơ ngực chạm đến trái tim đang co thắt bên trong.

Hứa Nhan đem tay lau khô những năm qua đều trút hết ra ngoài, cảm nhận được bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ về lưng mình thì càng tủi thân. Đợi đến khi khóc đủ, cô mới chậm chạp chùi nước mắt nước mũi vào áo anh rồi xấu hổ nói:

“Xin lỗi, làm bẩn áo anh rồi...”

Hiện tại cô còn quan tâm vấn đề này được sao? Phi Ngao đỡ khóc đỡ cười xoa mặt cô:

“Vừa rồi anh cầu hôn nhưng em còn chưa trả lời anh.”

“Không đồng ý. Em già rồi, không muốn cưới thêm lần nữa.” Cô lại trở về dáng vẻ ưu mỹ của người phụ nữ thành đạt, vừa liếc anh vừa nói.

Phi Ngao cười về mặt nghiêm túc của cô:

“Được, không cưới cũng không sao, dù gì em cũng đã là vợ anh.”

Anh cũng không sợ Hứa Nhan chạy một lần nữa, dù là chân trời góc bể, lần này anh nhất định sẽ đuổi theo cô đến cùng.

“Anh sẽ không lãng nhãng đó chứ? Có một ông chồng đẹp trai như anh, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn.”

Cô nói vậy khiến anh không biết là đang được khen hay bị châm biếm, bất quá coi như cô khen anh đi. Anh gật đầu đảm bảo:

“Tất nhiên anh sẽ không lãng nhãng, một mình em đã đủ khiến anh đau đầu rồi.”

Hứa Nhan đánh nhẹ lên cánh tay anh, khuôn mặt còn ửng hồng vì vừa khóc xong, lấm lem như một chú mèo nhỏ mắc mưa. Cô bực mình nói:

“Lần trước anh cũng hứa, cuối cùng...”

“Làm sao?” Phi Ngao thấy Hứa Nhan đang nói chột im bất, sắc mặt cũng trở nên u oán thì vội biếng hỏi, tiện thể kéo ghế ngồi xuống rồi ôm eo cô, để cô ngồi lên đùi mình rồi dùng khăn giấy giúp cô lau mặt.

“Anh chưa từng phản bội tôi sao?”

Lúc này Hứa Nhan vừa hưởng thụ sự chăm sóc ân cần của anh vừa nghĩ đến chuyện bốn năm trước, giống như đã nắm bắt được một chi tiết quan trọng về sự kiện kia nhưng vẫn để nó vuột mất.

“Chưa từng.”

Anh không phải là người tùy tiện, sống cũng có nguyên tắc, nếu anh nói chưa từng làm ra chuyện có lỗi với cô thì hẳn là vậy, chẳng lẽ cô bị Phi Hoài lừa sao? Nhưng nếu muốn tìm một người có khuôn mặt và khí chất giống anh như đúc thì quá bất khả thi! Cô xoay người lại đối mặt với anh, hai tay đặt lên bờ vai rộng, khẽ nói:

“Bốn năm trước, Phi Hoài gọi tôi đến biệt thự của Phi gia, anh biết tôi nhìn thấy cái gì không?”

Phi Ngao nghe cô hỏi đã cảm thấy không ổn lắm, nhưng anh cũng muốn biết lí do vì sao cô rời bỏ anh, vừa sờ ngón tay cô vừa chậm rãi hỏi:

“Nhìn thấy cái gì?”

“Ừm, đại khái là anh ở trên giường ôm một người phụ nữ không mặc quần áo?”

Giọng cô tuy có vẻ bình tĩnh, nhưng anh vẫn nghe ra sự ghen tị và chế giễu nồng nặc. Anh nhăn mày, cố gắng nhớ lại một chút chuyện lúc đó, nhưng ký ức của anh rất mơ hồ, chỉ còn sót lại hình ảnh anh đến gặp Phi Hoài, sau đó tỉnh dậy thì thấy giấy ly hôn mà thôi.

“Em xác định không nhìn nhầm?”

Xem vẻ mặt nhăn nhó của anh, Hứa Nhan nghe tiếng tim mình đập thình thịch cực kì rõ ràng.

“Tôi tận mắt nhìn thấy, không thể nhầm được!”

“Anh có thể thề với trời, chuyện đó tuyệt đối là hiểu lầm!”

Giọng Phi Ngao phát lạnh, không nghĩ tới lí do khiến cô và anh đau khổ nhiều năm như vậy cũng là vì người bố kia. Hôm nay anh sẽ đi gặp Phi Hoài một chuyện, mau chóng thu dọn sạch sẽ mọi chuyện.

Hứa Nhan vừa giải thích, anh liền nhận ra việc cô nhận tiền của Phi Hoài cũng là một cái bẫy rập. Anh cũng đã trách oan cô.

Anh rõ ràng có thể trực tiếp hỏi cô lí do vì sao rời đi, nhưng mỗi lần nhìn thấy Bạch Hạo Trì như một con ruồi đeo bám cô thì lại nhịn xuống, để đến bây giờ mới hiểu ra. Chính anh cũng cảm thấy thời gian qua mình quá ngu ngốc...

Hứa Nhan rũ mi mắt, tiếp tục nói:

“Nếu anh thật sự có người phụ nữ khác, tôi không nhất định sẽ rời đi, có lẽ chỉ cần cãi nhau một trận ra trò là được. Bất quá trước đó đến bệnh viện vô tình phát hiện mình không thể có con, không thể sinh người nối dõi cho anh, nên tôi mới quyết định ly hôn.”

“Cho dù em không sinh được cũng không sao, anh không để ý.” Phi Ngao nhăn mày, bàn tay vô thức sờ lên vùng bụng bằng phẳng của cô.

Hứa Nhan có chút cảm động trước lời nói của anh:

“Tôi từng ở bên Mỹ kiểm tra sức khỏe rồi, kỳ thực thân thể này vốn không có bệnh gì cả, là người khác cố tình làm giả hồ sơ bệnh án.”

Phi Ngao nghe vậy ánh mắt chợt cong lên, bàn tay đang đặt trước bụng Hứa Nhan cũng vòng qua chiếc eo nhỏ kéo thân thể mềm mại của cô về phía mình thêm một chút:

“Nói vậy, em không phải vì tiền mà bỏ anh? Hơn nữa cũng không có bệnh?”

“Ừm, có thể xem là vậy.”

Hứa Nhan ngồi trên đùi anh đã có chút không tự nhiên, lúc này hai người còn áp sát vào nhau khiến cô cảm thấy mặt hơi nóng lên.

Chuyện của bọn họ vốn dĩ rất đơn giản, chẳng qua hai người đều không chịu nói ra, trong lòng luôn có rào cản riêng nên mới dẫn đến sự tình không mấy vui vẻ kia. Phi Ngao cảm thấy may mắn vì trước đây cố chấp không ký giấy ly hôn, cũng thấy may mắn vì đã dùng thủ đoạn ép buộc cô trở lại bên mình.

Anh nhìn lỗ tai đang ửng hồng của cô, bất ngờ vươn người tới trước cắn lên vành tai xinh đẹp, đầu lưỡi ấm nóng nhẹ lướt qua da thịt mềm mại, Hứa Nhan lập tức rụt người trừng mắt nhìn anh:

“Đang nói chuyện đứng đấy, anh giờ trò gì vậy?”

Phi Ngao ôm cô trong lòng, cúi đầu liền hôn lên gò má của cô một cái:

“Nếu em không có vấn đề về việc sinh nở thì chúng ta tranh thủ thời gian một chút. Bây giờ còn trẻ, còn dẻo dai, mau chóng sinh thêm vài đứa đi?”

Lời vừa dứt, đôi môi mỏng của anh liền tiến tới dán lên môi Hứa Nhan, nhẹ nhàng tách mở hàm răng cô ra mà đưa lưỡi vào trong thăm dò. Bị anh đánh chiếm bất ngờ, cô không kịp phản ứng, đôi mắt mở to chớp chớp liên tục.

Phi Ngao rất nhớ hương vị của cô, anh không ngừng dùng lưỡi trên chốc khiến khuôn mặt cô phút chốc trở nên ửng hồng, ánh mắt mơ màng. Đáng vẻ kiều mị này ngay tức khắc cầu lên lửa dục của anh.

Ngay lúc Hứa Nhan vừa vòng tay lên cổ anh chuẩn bị hôn trả thì khóe mắt liếc thấy một bóng dáng nhỏ nhắn chạy ào vào, cô hoảng hốt đẩy mạnh Phi Ngao ra, nhảy khỏi người anh.

Anh cũng phát hiện ra Tiểu Vũ đang đi vào, khuôn mặt nháy mắt trầm xuống. Tiểu quỷ này chọn đúng lúc như vậy!

Thấy môi Hứa Nhan có chút đỏ lên, Tiểu Vũ ngây thơ ôm đuôi cô, lo lắng hỏi:

“Mama, mama làm sao vậy ạ?”

Cô làm chuyện xấu suýt bị con trai bắt quả tang, ho khê một tiếng rồi ôm thẳng bé lên:

“Khụ... Mama là bị kẻ xấu bắt nạt.”

Kẻ xấu bị nêu tên liền không vui dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác bắn về phía cô. Cô xấu hổ dúi đi tầm mắt, giả vờ hỏi Tiểu Vũ:

“Cục cưng tìm mama có việc gì không?”

“Tiểu Vũ muốn đi học, mama đã nói khi nào về nhà mới sẽ đưa con đi!”

Cục cưng chu môi phồng má nói, mới ba bốn tuổi đầu đã có “sở thích” nghiêm túc như vậy thật không biết nên mừng hay lo lắng đây? Mấy ngày liền cứ chạy theo Phi Ngao nói muốn học chữ!

“Bảo bối, con không thích ở nhà chơi sao?”

Hứa Nhan đưa tay bóp gò má phần nộn của con trai, mà Phi Ngao ngồi bên cạnh thấy vậy, cảm giác muốn có con càng thêm mãnh liệt. Nếu bây giờ không phải là ban ngày ban mặt, lại còn việc phải làm thì anh đã trực tiếp ăn mặn một hôm rồi! Bốn năm! Anh cấm dục đã bốn năm!

Tiểu Vũ lắc lắc đầu, ôm cổ cô nói:

“Con không muốn chơi, con muốn học giỏi, sau này sẽ có nhiều tiền tặng mama.”

Phi Ngao rất hài lòng với thái độ học tập của đứa nhỏ này, mặc dù mấy năm qua người nuôi dạy thẳng bé không phải là anh nhưng anh vẫn cảm thấy tự hào thay. Anh đột nhiên tiến tới gần, cũng ngồi xổm xuống để nhìn Thiên Vũ.

“Tiểu Vũ, con có muốn nhận chú làm papa hay không? Sau này chú sẽ dạy con cách kiếm tiền.”

“Có ạ.” Tiểu Vũ không thêm suy nghĩ đã gật đầu cái rụp.

Hứa Nhan không còn gì để nói, từ Bạch Hạo Tri đến Phi Ngao, những kẻ này sao đều thích dụ dỗ con trai cô như vậy?

“Tiểu Vũ ngoan!” Anh đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của Thiên Vũ, tự nhủ ngày mai sẽ đi làm lại giấy khai sinh cho thẳng bé.

Hứa Nhan lúc này mới nhận ra quăng ra một quả bom:

“Thẳng bé vốn là con trai của anh, cần gì nhận hay không nhận làm papa chứ?”

Phi Ngao không kịp phản ứng, sững sờ nhìn cô, cánh tay đang đặt trên đầu Tiểu Vũ cũng run lên. Anh mất một lúc lâu mới tiêu hóa được những gì cô vừa nói, giọng trở nên khàn đặc:

“Em nói cái gì? Em nói Tiểu Vũ là con anh?”

Anh cứng đờ ngồi ở đó, nhìn chằm chằm vào cô như thể không tin nổi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Nhan hiện lên nụ cười khổ:

“Là thật, chẳng qua vẫn chưa có cơ hội nói với anh. Nếu không tin thì anh có thể xét nghiệm ADN.”

“Không cần!”

Phi Ngao nói nhanh, vừa mừng vừa sợ, cánh tay duỗi ra liền ôm cả cô và Tiểu Vũ vào trong lòng. Anh siết chặt đến nỗi thẳng bé phát ra tiếng kêu đau, mà Hứa Nhan cũng phải lên tiếng:

“Anh làm đau con.”

Anh giật mình buông tay ra, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Vũ lên mà hôn liên tiếp mấy cái liền, thậm chí cuối cùng còn sung sướng đến mức cười ra

tiếng. Hứa Nhan nhìn anh vì vui vẻ mà liên tục thay đổi sắc mặt, không nhìn được co rút khóe miệng.

Phi Ngao nâng khuôn mặt của Tiểu Vũ lên, xoa tới xoa lui một hồi vẫn chưa đã tay. A, thằng bé là con trai anh, thảo nào lớn lên xuất sắc như vậy. Nếu suy nghĩ này để Hứa Nhan nghe được, cô chắc chắn sẽ phi nhổ anh một phen...

Anh cứng nựng khuôn mặt nhỏ nhắn xong lại ôm thằng bé lên không muốn buông tay, mặc cho thằng bé ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đứa nhỏ này là kết tinh tình yêu của anh và cô. Cô vất vả mấy năm nuôi con trai anh khôn lớn đến chừng này, vậy mà anh không hề hay biết, còn nghĩ cô đã yêu người đàn ông khác. Thật quá thất trách.

Phi Ngao một tay ôm Tiểu Vũ, một tay nắm eo Hứa Nhan kéo tới bên người mình, hôn nhẹ lên gò má cô:

“Bảo bối, cảm ơn em đã mang Tiểu Vũ về đây.”

Cô dờ khóc dờ cười nhìn bộ dạng thất thố của anh, trên khuôn mặt tuần mỵ vốn lạnh lùng nay lại tràn ngập nhu tình mật ý, khóe môi cong lên cao, thật sự khiến cô có chút không quen.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Không Nói

Phi Ngao kích động cả một buổi sáng, giống như hận không thể tuyên bố với cả thế giới chuyện anh có con trai vậy. Tin tức này mà quăng ra ắt hẳn sẽ khiến dư luận dậy sóng một hồi, thần tượng và soái ca trong mộng của biết bao cô gái không ngờ đã có con trai ba tuổi rưỡi rồi.

Kỳ thực cho dù phóng viên moi được chút thông tin về gia đình Phi Ngao thì cũng không dám liều mạng đi viết báo về anh, bởi vì nếu chưa có sự cho phép của Phi gia mà đăng mấy tin tức bất quải như vậy, hậu quả rất khó lường. Trừ những lúc ít ỏi anh chấp nhận phỏng vấn ra cũng chỉ có một vài sự kiện ở nơi công cộng là có thể chụp được chút ít hình ảnh của anh. Ấy vậy mà số người thăm thương trộm nhớ anh nói không ngoa cũng sắp ngang ngửa với những ca sĩ diễn viên nổi tiếng hiện giờ.

Anh nhìn chính mình trong gương, tay vừa vòng cả vạt lên cổ thì chợt nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn Hứa Nhan đang ngồi ôm con trai đọc sách trên giường, chậm rãi đến bên cạnh cô.

“Giúp anh một chút.”

Hứa Nhan nghe anh nói liền ngẩng đầu lên, thấy trên tay anh đang cầm và vạt đưa tới trước mặt mình. Cô đơn giản cầm lấy rồi ngoắc tay nói:

“Cúi xuống, tôi lười đứng dậy.”

Nam nhân ngoan ngoãn quỳ xuống bên giường, vừa hưởng thụ cảm giác được vợ thất cả vạt cho vừa nắm mấy ngón tay bé nhỏ của con trai mà bóp nắn.

Hứa Nhan tuy chưa từng giúp người khác làm việc này nhưng cũng thấy qua không ít lần, biết anh không vội nên chậm rãi di chuyển đôi tay mềm mại của mình. Phi Ngao bị ánh mắt chăm chú của cô và hơi thở thơm ngát chọc cho khó chịu, nhìn không được hôn một cái lên môi cô, sau đó cả vạt trong tay cô không ngoài dự đoán siết chặt lấy cổ anh.

“Khụ... Em tính mưu sát chồng sao?”

Anh giả vờ ho lên rồi nheo mắt nguy hiểm nhìn cô, nhưng cô chẳng chút sợ hãi, ngược lại còn hung dữ trừng anh:

“Anh ở trước mặt trẻ nhỏ mà không biết làm gương, tôi sợ Tiểu Vũ lớn lên hư hỏng như anh.”

“Anh là một nam nhân tốt, Tiểu Vũ vốn dĩ nên học tập anh.” Phi Ngao nói mà không biết ngượng, đưa tay kéo lỏng cả vạt một chút rồi dặn dò. “Nếu có ra ngoài thì nhớ dẫn theo vệ sĩ, đề phòng Triệu Thanh Liên.”

Anh cũng từng có một thời gian dài tiếp xúc với nữ nhân kia, tính tình cô ta không được tốt lắm, là điển hình của loại người lòng lang dạ sói đội lốt cừu non. Hiện tại từ một thiên kim tiểu thư bị anh đá xuống vị trí thường dân, trong lòng ắt hẳn sẽ sinh ra oán hận.

Lúc này anh muốn ở bên cạnh vợ con một tác không rời, nhưng vẫn có việc cần làm rõ với Phi Hoài, không thể không đi.

Hứa Nhan gật đầu xem như đã hiểu, không thêm đề ý việc anh tự nói mình là “nam nhân tốt” chút nào. Sớm muộn gì cũng phải làm quen với mấy câu nói gây nhức nhối kia. Khi ở bên ngoài anh luôn mang mặt nạ lạnh lùng xa cách, nhưng chỉ cần vừa đối mặt với cô là lại biến thân hoàn toàn như thế này đây.

“Lúc về nhớ mua kem và trái cây.”

Cô vẫy tay chào anh, không quên nhắc nhở việc quan trọng này. Thời tiết mùa hè năm nay trở nên nóng nực hơn hẳn, cũng xấp xỉ 35 độ, thành ra sâu lười trong cô đã bắt đầu rục rịch. Sắp tới chỉ sợ muốn kéo cô ra khỏi nhà cũng không được.

Phi Ngao ừm một tiếng, ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài, tự mình lái xe chạy thẳng về nhà Phi Hoài. Trước đó tuy không có hẹn trước nhưng anh biết rõ hôm nay ông vẫn chưa ra ngoài.

Thời điểm anh đặt chân vào biệt thự xa hoa lộng lẫy của Phi Hoài chợt nhìn thấy sắc mặt hoảng hốt của quản gia. Ông ta cười gượng nhìn anh:

“Cậu chủ đến sao không thông báo trước một tiếng để tôi nói với ông chủ?”

Phi Ngao không cần nghĩ cũng biết bố anh đang làm chuyện tốt gì, thần nhiên đi vào thang máy rồi thẳng tiến lên tầng ba. Mà quản gia ở phía sau không biết phải làm sao, gọi cho ông chủ vào lúc này chỉ sợ không kịp nữa!

Nam nhân mặc vest đen chỉnh tề sải chân đi tới trước một căn phòng, tay giơ lên gõ vào cửa gỗ ba cái.

Bên trong phòng không có động tĩnh, anh lại kiên nhẫn tiếp tục công việc gõ cửa của mình. m thanh cộc cộc vang lên liên hồi, đều đặn.

Bên trong rốt cuộc có phản ứng, cửa gỗ mở mạnh ra, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc quần đùi và nude nửa trên lạnh mặt nói:

“Muốn chết...”

Ông nói được hai chữ thì im bật, sau đó thay đổi sắc mặt, bình tĩnh hỏi:

“Con đến làm gì?”

“Hỏi một chút chuyện bốn năm trước.”

Phi Ngao bắt gặp bố mình trong bộ dạng quần áo xộc xệch như vậy cũng không cảm thấy có gì mới lạ, thậm chí khi giọng phụ nữ gọi tình vang lên cũng chỉ nhàn nhạt nhếch môi.

“Ông xã... mau lên, người ta đang đợi...”

Bên trong có tiếng bước chân khe khẽ, Phi Hoài muốn chặn nữ nhân bên trong đã không còn kịp nữa

Một cô gái tầm hai mươi tuổi xuất hiện trong tầm mắt Phi Ngao, trẻ trung xinh đẹp, ngực cũng đặc biệt lớn. Bởi vì cứ nghĩ không có người nào dám phá đám bọn họ nên chỉ mặc quần lót và một cái áo sơ mi rộng của Phi Hoài đi ra. Đột nhiên nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ đứng ở nơi đó, xấu hổ hết lên rồi chạy ngược trở vào.

“Sở thích không tôi.”

Phi Ngao nhếch lông mày, cho dù thấy cô gái kia ăn mặc hở hang như vậy cũng không có cảm giác gì.

“Con ra ngoài trước đi.”

Phi Hoài tức giận trước thái độ xa cách và khinh bỉ của con trai, phất tay rồi xoay người đi mặc quần áo.

Chẳng mấy chốc, Phi Hoài và Phi Ngao đã ngồi bên trong phòng khách. Lúc này ông ta ăn mặc gọn gàng khí phách, trông không giống cái dạng xộc xệch vừa rồi chút nào.

“Tôi cần một lời giải thích rõ ràng từ ông. Ông có 20 phút.”

Phi Ngao vào thẳng vấn đề, mắt nhìn đồng hồ canh thời gian đi siêu thị.

Tâm trạng Phi Hoài cực kì tệ, không chỉ vì con trai đến bây giờ vẫn luôn khinh thường và chán ghét ông, mà còn vì chuyện của cô gái kia. Ông tức giận chỉ vào mặt anh mà nói:

“Cô gái kia đem một thằng con hoang về, mày cũng không để ý sao?”

“Con hoang?”

Phi Ngao âm trầm nhìn ông, ánh mắt như cát giấu băng sương:

“Tiểu Vũ là con cháu Phi gia, thằng bé mang trong mình dòng máu của tôi! Cũng nhờ ơn ông mà suýt chút nữa bị Bạch gia cướp mất, hừ!”

Anh vừa nghĩ đến Bạch Hạo Trì đã thấy không vui, lại thêm Phi Hoài chỉ trích vợ con anh, tâm trạng không cần nói cũng biết thảm tới tình trạng nào.

Lại nói, Phi Hoài ban ngày ban mặt cùng nhân viên của công ty qua lại, khiến chút tôn trọng sót lại trong người anh đều biến mất sạch.

Phi Hoài mệt mỏi nói “Mày đã kiểm tra ADN chưa mà biết nó là con mày? Chuyện của mày và cô gái kia đừng nhắc đến trước mặt ba.”

“Vậy là không muốn giải thích gì sao?”

Phi Ngao cho ông ta cơ hội cuối cùng, nhưng người này vẫn khăng khăng không nói. Dáng vẻ của ông rất uy nghiêm, bất quá giờ này đối mặt với khí thế của Phi Ngao cũng có cảm giác yếu kém vô cùng.

Nếu ông ta không muốn hòa giải thì cần gì ở lại chứ? Phi Ngao đứng lên rồi đi thẳng.

Thấy con trai dứt khoát bỏ đi, Phi Hoài thở hắt hển vì thái độ của nó. Quân gia ở bên cạnh sợ ông chịu không nổi mà lên con đau tim, vội an ủi một hồi.

Phi Ngao nhìn thái độ của ông ta liền đoán được một chút sự tình, trong lòng lạnh lẽo. Chẳng trách Hứa Nhan một mực căm thù anh, chỉ sợ lúc đó cô rất thất vọng?

Anh đến cho bố già một cơ hội giải thích, nhưng ông ta không muốn thì thôi vậy.

Anh lái xe đến siêu thị Lotte, cầm xe đẩy gom không biết bao nhiêu là thứ. Mặc dù những thứ như nguyên liệu nấu ăn và vật dụng linh tinh trong nhà đều do một tay Chu quân gia phụ trách, anh rất ít khi dạo quanh siêu thị, nhưng lần này được Hứa Nhan nhờ vả nên phải trực tiếp đi mua.

Hứa Nhan mới ngủ trưa dậy được một chốc thì Phi Ngao đã trở lại, nhanh hơn cô dự tính rất nhiều. Chẳng phải đi giải quyết mọi việc cùng Phi Hoài sao? Nhanh như vậy?

Cô tò mò đem câu hỏi nói ra, ai ngờ Phi Ngao nói:

“Anh về sớm mua trái cây cho em và Tiểu Vũ.”

“Ồ? Vậy à? Còn chuyện bốn năm trước, ông ta không nói gì sao?”

Cô có chút tò mò muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Phi Ngao lại mím môi:

“Không cần quan tâm.”

“Làm sao không quan tâm cho được?”

Đây cũng là chuyện có liên quan đến cô mà? Hứa Nhan tỏ vẻ mình nhất định phải làm rõ vì sao lúc đó anh lại ở trong biệt thự của Phi Hoài?

“Được rồi. Ngày một sẽ nói cho em biết.”

Phi Ngao lên tiếng, lại bắt đầu tẩy máy tay chân muốn động chạm đến thân thể mềm mại của cô...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cho Tiểu Vũ Một Đứa Em

Hứa Nhan buồn bực véo lên cánh tay Phi Ngao một cái, đem móng vuốt của anh hất trở về, không cho anh tiếp tục động chạm. Nam nhân bị cô ghét bỏ liền bày ra dáng vẻ đau lòng nói:

“Anh vì em mà thù thân như ngọc mấy năm nay, bây giờ em lại không cho anh động vào em, chẳng lẽ muốn anh ăn chay suốt đời sao?”

“Bây giờ là buổi chiều! Anh có biết xấu hổ không vậy?”

Hứa Nhan nói xong đứng lên xỏ dép vào rồi đi thẳng ra ngoài, Phi Ngao theo sát phía sau, tiếp tục chủ đề đang dang dở:

“Vậy nếu là buổi tối thì có thể?”

Người đi phía trước nghe anh nói vậy suýt chút nữa cắn trúng đầu lưỡi của mình, đưa tay day day trán đáp:

“Trong đầu anh chẳng lẽ chỉ có mấy ý nghĩ đen tối đó thôi sao?”

“Hiện tại thì đúng vậy.”

Phi Ngao thẳng thắn thừa nhận, đối với cái liếc mắt của cô cũng không thêm thay đổi sắc mặt. Hứa Nhan chào thua anh, bởi vì sợ anh lại giờ trò nên cô

vội vàng đi tìm Tiểu Vũ làm cứu tinh của mình.

Đứa nhỏ này bình thường luôn bám dính lấy cô, không hiểu sao buổi tối ăn cơm xong, Phi Ngạo vừa nói mấy câu thì thằng bé lập tức ôm gấu bông trèo lên giường ngủ sớm. Hơn nữa, là ngủ một mình một phòng! Hứa Nhan chạy nhanh đến muốn nằm xuống, lại bị con trai dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm, giọng nói non nớt ra vẻ trưởng thành có chút buồn cười vang lên bên tai cô:

“Mẹ không được ngủ ở đây đâu. Ba nói con phải ngủ một mình cho quen, bởi vì con sắp thành người lớn.”

“...”

Hứa Nhan cảm thấy con trai cô sớm muộn gì cũng sẽ bị anh tẩy não!

“Bảo bối, con mới hơn ba tuổi thôi, còn chưa lớn đâu.”

“Ba nói sau khi con cai sữa là sắp lớn rồi mà...”

Đứa nhỏ ôm chặt gấu bông trong tay, do dự một hồi vẫn muốn ngủ một mình. Hứa Nhan giả vờ đau lòng để dụ dỗ:

“Con không thương mama nữa sao?”

Tiểu Vũ vừa thấy mama buồn thì lập tức quăng gấu bông sang một bên chui vào trong ngực cô, cánh tay vòng qua ôm cổ cô thật chặt.

Hứa Nhan mở cờ trong bụng, vội vàng lấy chăn đắp kín người rồi chuẩn bị đánh một giấc, ai ngờ Phi Ngạo đột nhiên xuất hiện, đi thẳng đến bên giường, nhẹ giọng gọi:

“Tiểu Vũ.”

Đứa nhỏ trong ngực cô rõ ràng buông lỏng tay, sau đó không có chút tiền đồ quay sang tìm gấu bông của mình mà ôm. Hứa Nhan bị con trai xua đuổi, ngay cả một món đồ cũng không bằng, quả thật hận chết Phi Ngạo. Cô làm như không thấy hành động của con trai, vẫn cứ mặt dày nằm ì trên giường mà nhắm mắt lại.

“Em không về phòng, chẳng lẽ chờ anh bé về?”

Phi Ngạo thật kiên nhẫn ngồi xuống bên cạnh giường, chậm rãi nhìn nữ nhân đang cuộn tròn trước mắt.

Hứa Nhan nghe nhưng tiếp tục dùng chiến thuật giả ngu đến cùng, cô nghĩ anh sẽ không dám ép buộc cô. Chẳng qua cô đánh giá quá cao nhân phẩm của Phi Ngạo - một nam nhân “ăn chay” suốt bốn năm trời.

Cánh tay rắn chắc đột nhiên vòng qua người Hứa Nhan, dễ dàng đem thân thể của cô bế xốc lên khiến cho cô phát ra tiếng kêu sợ hãi. Váy ngủ trên người cô cũng bị động tác của anh làm cho kéo cao lên, để lộ hơn nửa cặp đùi trắng nõn thon dài.

Tiểu Vũ nghe tiếng động nên mở mắt ra nhìn, sau đó thấy Phi Ngạo nhếch lông mày thì ngoan ngoãn xoay người sang hướng khác.

Khuôn mặt Hứa Nhan nháy mắt liên tục đen thui, cô muốn giãy dụa nhưng vừa nhúc nhích thì Phi Ngạo đã thoáng buông tay, cơ thể chọt rơi xuống khiến cô sợ xanh cả mặt, vội vàng túm chặt áo thun trên người anh. Cô biết người này sẽ không thật sự ném cô đi nhưng vẫn theo bản năng mà tìm thứ gì đó để bám vào.

Phi Ngạo thấy phản ứng của cô thì cười khẽ một tiếng, Hứa Nhan bị mất mặt, biết hôm nay không thể trốn thoát nên đành hạ giọng:

“Anh buông xuống, tôi tự mình đi được.”

“Vừa rồi đã cho em cơ hội đi đứng bình thường, là do em không nghe lời.”

Anh mặc kệ cô, tự mình ôm cô trở về phòng. Hứa Nhan buồn bực, trong đầu bỗng bật ra một cái bóng đèn sáng chói.

“A đúng rồi, tôi phải nghỉ ngơi mười ngày đó, trong thời gian này không được hoạt động mạnh!”

Phi Ngạo nghe xong nhìn cái trán vẫn còn quần băng của cô, ánh mắt suy ngẫm. Thấy vậy, Hứa Nhan không khỏi thở phào nhẹ nhõm vì đã tìm ra được đường thoát. Ai ngờ anh lại nói:

“Anh sẽ động, em chỉ cần nằm yên là được.”

Hứa Nhan tức muốn phun máu, ngay cả việc cô bị bệnh anh cũng không quan tâm sao? Bộ đáng đời bụng lâu ngày này là sao chứ?

Trong lúc cô thăm mắng Phi Ngạo thì cả người đã được anh đặt xuống giường từ lúc nào, hai tay anh phân biệt chống sang hai bên, đem cô khóa chặt trong lòng. Hơi thở nóng ấm mang theo mùi hương dễ chịu nhẹ nhàng phủ vào trên mặt cô, áo thun cổ rộng dưới động tác cúi xuống của anh mà mở ra, cơ ngực đẹp đẽ ẩn hiện khiến tim cô đập thình thịch.

Bọn họ đã rất lâu không tiếp xúc gần gũi như thế này, tránh không được có chút hồi hộp và kích thích. Khuôn mặt của Phi Ngao quả thật là kiệt tác, sống mũi cao thẳng, môi không quá mỏng cũng không quá dày, xương cằm lại vô cùng góc cạnh. Dáng vẻ này, cô nhìn bao nhiêu lần vẫn thấy thích.

Ngón tay không tự chủ được vươn ra chạm vào chóp mũi của anh, bàn tay lại bị anh nắm lấy. Phi Ngao hôn gò má của cô, sau đó chậm rãi hôn một đường xuống cằm cổ trắng mịn, động tác nhẹ nhàng khiến cô cảm thấy ngửa ngửa khó chịu.

Hứa Nhan nghiêng đầu sang bên cạnh, cảm nhận được đôi môi nóng ấm của anh chạm vào cổ mình thì lỗ tai không nhịn được hơi đỏ lên.

Phi Ngao thuận theo đem cô lột sạch rồi mới chen vào giữa hai chân cô, tay trái nâng mặt Hứa Nhan lên, cúi đầu hôn xuống đôi môi đỏ mọng của cô. Anh cẩn thận vuốt ve mỗi tác da thịt của người trong lòng, tận tình khiêu khích để lát nữa cô có thể chịu được “tiểu Ngao”.

Đầu lưỡi cô bị anh treu đùa liếm mát từng chút từng chút một, thân thể cũng bắt đầu nổi lên phản ứng.

Tay phải anh lần mò xuống giữa hai chân cô, sau khi tìm được hoa tâm thì dùng lực miết một cái khiến cô run lên, chân hơi khép lại. Anh thích thú dùng ngón giữa vuốt ve treu đùa điểm nhạy cảm này của cô, đồng thời buông thả môi cô mà hôn dọc xuống cảm đến xương quai xanh tỉnh tởm, sau đó dừng lại ở một bên ngực đang nhô cao.

Bởi vì đã từng sinh con nên ngực cô rất nhạy cảm, Phi Ngao vừa ngâm vào liền truyền đến cảm giác nhồn nhột khó nhịn, bên dưới vừa tiết ra chút chất dịch thì anh cũng đã đâm một ngón tay vào trong. Vách tường thịt đã lâu không có dị vật xâm nhập liền nhanh chóng co bóp đem ngón tay anh cắn chặt.

“Dừng khẩn trương, đem chân dang rộng ra một chút.” Phi Ngao vừa dụ dỗ vừa kéo chân cô ra, nơi xinh đẹp của cô cứ thế hoàn toàn bại lộ trước mặt anh.

Hứa Nhan cũng không muốn lát nữa bị đau, vì vậy cố gắng thả lỏng bản thân, ngón tay anh dừng ở trong thân thể cô lại không di chuyển, cảm giác vô cùng ngứa ngáy khó chịu. Cô lặng lẽ vận vận thân mình, lúc này Phi Ngao mới cười cười nhanh chóng di động ngón tay.

Anh chậm rãi kéo ngón tay ra rồi lại đút vào trong, được một lát thì tốc độ ra vào mỗi lúc một nhanh, thấy cô đã thích ứng, anh lại chen thêm một ngón tay nữa vào bên trong, dùng sức đâm sâu vào. Lớp thịt mềm bị anh kéo căng, đè ép, vừa có chút đau vừa có chút tê dại khiến cô không khỏi nhỏ giọng rên rỉ.

“A... chậm chút...”

Phi Ngao cong ngón tay, chuẩn xác tìm được điểm G mà liên tục công kích. Hứa Nhan làm sao chịu nổi, chỉ thấy tốc độ tay của Phi Ngao càng nhanh hơn, còn chuyển đề mạnh vào vị trí hơi gồ lên bên trong khiến cô cong đầu ngón chân mà kêu:

“Dừng... dừng đã... ưm...”

Hứa Nhan chịu không nổi, dưới thân bị hai ngón tay của anh mở rộng, mật dịch trong suốt theo động tác của anh chảy xuống ngày càng nhiều. Cô thở gấp bắt lấy cánh tay anh, hi vọng có thể khiến anh chậm lại một chút, nhưng dáng vẻ của cô như vậy lại càng kích thích nam nhân. Anh đột nhiên đè chặt lấy điểm G của cô, dùng sức ấn mạnh vào khiến thân thể Hứa Nhan siết chặt, sâu bên trong hoa huyết gấp gáp co bóp hút chặt lấy ngón tay anh.

Cô cắn chặt môi không để mình phát ra tiếng kêu quá dâm đãng, nhưng là vẫn nức nở một hồi, khoái cảm như thủy triều kéo đến làm cô thở gấp không thôi. Một dòng nước ấm từ bên trong lập tức tràn ra, thấm ướt tay anh.

Phi Ngao không chút để ý rút hai ngón tay về, nhanh chóng cởi quần áo ra, đem phân thân đã sớm cương cứng nhắm ngay lối vào mà cọ xát mấy cái rồi ép người tới trước. Hứa Nhan mới trải qua cao trào, hoa huyết vẫn còn đang nhấp nháy liên tục, bị anh đột nhiên cắm mạnh như thế chợt kêu lên:

“A, dừng, chờ một chút... đau quá!”

Cô mở to mắt nhìn anh, bên dưới chợt căng đau khiến cô tức giận đánh anh một cái. Mặc dù đã từng sinh con nhưng lối vào vẫn nhỏ hẹp như cũ, cái chỗ kia của anh bừa bộn khí thể xông vào, không đau mới lạ!

Phi Ngao hôn lên môi cô, đem tiếng kêu của cô đều chặn kín lại, cánh tay tìm đến nơi hai người kết hợp mà khẽ xoa lên hoa tâm, giúp cô bớt căng thẳng một chút.

Anh vừa xoa mấy cái thì đã bắt đầu động thân rút ra cắm vào, một tay cũng chụp lên bộ ngực sữa của cô mà bóp nắn.

Trên dưới đồng thời bị anh đánh chiếm, Hứa Nhan chỉ có thể run rẩy bám chặt lên người anh. Hoa huyết bị vật thô to kia cắm vừa nhanh vừa mạnh, cơ thể không ngừng trượt lên trên, lại bị anh kéo xuống, khiến cho đỉnh đầu của vật nam tính đâm sâu vào trong cổ tử cung.

Cô vừa đau vừa khó chịu, nhưng xen lẫn trong đó cũng có chút khoái cảm đang từ từ dâng lên. Theo động tác rút cắm mỗi lúc một nhanh của anh, âm thanh thân thể va chạm không ngừng vang lên trong căn phòng rộng lớn.

Phân thân bị hai bên vách tường thịt ấm áp hút chặt khiến Phi Ngao không nhịn được mà hung hăng rút ra, sau đó lại dùng lực đâm mạnh vào. Mồ hôi tích giọt trên trán anh, nhỏ xuống thân thể trắng mịn của cô.

“Kêu cho anh nghe.”

Phi Ngao lại dùng sức đấm vào sâu bên trong, Hứa Nhan đang cắn chặt môi cũng phải rên rỉ một tiếng:

“A! Anh nhẹ chút...”

Cô vừa mới mở miệng rên nhẹ, Phi Ngao lại như uống thuốc kích dục tiếp tục dùng côn thịt thô to chen ép hoa huyết của cô, giống như muốn xuyên thẳng qua tử cung của cô vậy.

“Anh... a... bắt nạt người...”

“Không phải em thích như vậy sao?”

Phi Ngao bóp chặt mông cô, không chút mệt mỏi dùng sức va chạm, thứ kia liên tục ma sát vào vách thịt vừa ấm nóng vừa dễ chịu, anh thật không muốn ngừng chút nào. Ăn chay lâu ngày như vậy, hiện tại anh trực tiếp hóa sói rồi!

Hứa Nhan không nói được thêm câu nào, chỉ có thể cắn chặt răng ngăn tiếng rên của mình lại, mỗi lần anh đẩy người tới trước đều làm cô siết chặt ga giường. Anh thấy cô không chịu nổi, liền đem thân thể của cô xoay lại, đặt cô nằm sấp xuống. Trong lúc đó phần thân cũng không có rời khỏi hoa huyết, cứ thế xoay tròn một vòng khiến Hứa Nhan mềm nhũn ra, quỳ cũng không nổi nữa.

Phi Ngao ôm chặt eo cô, từ phía sau hung hăng đâm vào, tư thế này khiến toàn bộ côn thịt đều đút hết vào trong hoa huyết. Anh hừ một tiếng, vòng eo trắng kiện bắt đầu đưa đẩy. Đầu côn thịt theo động tác của anh liên tục va chạm lên thành tử cung, Hứa Nhan thậm chí có thể cảm nhận được cực kì rõ ràng hình dáng thô dài của thứ kia.

Mỗi lần anh kéo côn thịt ra ngoài để chỉ chừa lại một chút, sau đó mạnh mẽ đút vào, hoa huyết bị căng hết cỡ thật sự khiến cô ăn không tiêu.

“Ngao... sâu quá... tôi không chịu được...”

Hứa Nhan nằm nhào trên giường, chỉ có mông là nâng cao lên, bên dưới không ngừng bị anh ra vào, mặt dịch theo đùi cô chảy dọc xuống, hình ảnh dâm mãnh làm cho đầu óc Phi Ngao âm một tiếng muốn nổ tung.

Thứ kia dường như lại càng thô to, tốc độ rút cắm và lực va chạm chỉ có tăng chứ không giảm, khiến Hứa Nhan nức nở lên. Tiếng kêu của cô mềm mại vô cùng, Phi Ngao rất thích nghe, cho nên tận lực tìm điểm nhạy cảm nhô cao bên trong hoa huyết mà đấm vào. Anh là người rất có kỹ thuật trong chuyện giường chiếu, thế lực lại càng không cần bàn tới. Hứa Nhan bị anh chọc trúng điểm G liền run rẩy đạt cao trào, sâu bên trong ra sức hút chặt lấy đầu côn thịt, anh siết lấy eo cô, dị vật thô to được âu yếm cũng phun ra lượng lớn bạch dịch.

Anh để yên phần thân ở bên trong, ép không cho tinh dịch của mình tràn ra ngoài, ở bên tai cô hôn nhẹ một cái:

“Chúng ta cố gắng một chút, mau chóng cho Tiểu Vũ một đứa em”

Hứa Nhan mặt thờ không nổi, mí mắt nặng nề khép lại, nhưng là thứ vốn đang sắp mềm đi ở bên trong cơ thể cô lại bắt đầu cứng lên!

“Anh... a... đừng...”

Phi Ngao không cho cô có cơ hội nói chuyện đã rút hai phần ba phần thân ra ngoài, sau đó hung hăng cắm trở lại, bắt đầu một vòng luân động mới.

Tiếng nước nhóp nhép và tiếng thân thể va chạm không ngừng vang lên bên tai cô, Hứa Nhan vô lực cầu xin anh, đổi lại là một lần lại một lần càng mạnh mẽ. Cô tưởng chừng như bị anh làm ngất, nhưng vẫn không nhắm mắt lại được.

Anh đặt Hứa Nhan nằm ngửa trở lại, đem hai chân thon dài ép lên trên ngực cô. Hoa huyết màu hồng còn dính đầy bạch dịch của anh đang không ngừng nấp máy, giống như một cái miệng nhỏ đói khát vậy.

Cô bị tư thế này làm tỉnh táo không ít, quá xấu hổ rồi! Cô khàn giọng nói với anh:

“Ngao, đừng làm nữa, em rất mệt...”

Đây là lần thứ mấy cô cũng không biết nữa!

Phi Ngao đưa tay sờ vào giữa hai chân cô, sau đó nói:

“Nhưng là nơi này vẫn còn muốn, làm sao đây?”

Anh nói xong đem côn thịt thô to chen vào trong, hoa huyết sớm tràn ướt lây lết, anh cắm vào rất dễ dàng. Tha cho cô sao? Đợi anh thỏa mãn rồi hãy nói!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tiểu Vũ Đến Trường

Hứa Nhan bị dày vò suốt mấy tiếng đồng hồ, thể lực không chống đỡ nổi mà ngất lịm trong vòng tay anh từ lúc nào. Đôi môi đỏ mọng bị anh cắn có chút sưng lên, dung nhan xinh đẹp phủ một tầng hồng nhạt sau kích tình càng khiến nam nhân dục vọng dâng cao. Nhưng là nghĩ lại sức khỏe của cô vốn đang kém, hiện tại nếu không biết tiết chế sẽ khiến cô bị thương, anh đưa tay vuốt những sợi tóc dính ướt mồ hôi sang bên tai cô, đơn giản giúp cô xử lý sạch sẽ dấu vết trên người rồi ôm cô đi ngủ.

Tình cảm bốn năm nay bị dồn nén chặt chẽ cuối cùng cũng được phóng thích, Phi Ngao như trút được gánh nặng. Anh hi vọng bảo bối sắp tới sẽ là một bé gái, tốt nhất là có thể sinh một tiểu công chúa đáng yêu như vợ anh. Nếu lần này hai người thật sự sinh con gái, anh nhất định sẽ sủng con bé lên tận trời.

Chớp mắt đã lại qua thêm mấy ngày, sức khỏe của Hứa Nhan cũng dần dần khôi phục. Từ đêm đó bị Phi Ngao kéo lên giường vận động xong, cô thẹn quá hóa giận nên không cho anh chạm vào người nữa, nói cái gì cũng nhất quyết không chịu hành sự. Có vẻ như đêm đó bị anh ăn quá mãnh liệt nên hiện tại vẫn còn hơi sợ.

Phi Ngao điều tra xong việc bốn năm trước liền tự động đến khai báo với cô, biểu thị bản thân rất trong sạch không có mèo mờ gà đồng gì, mặt dày yêu cầu cô bồi thường tổn thất tinh thần cho anh.

Hứa Nhan biết mình hiểu lầm nam nhân này, trong lòng cũng cảm thấy áy náy đôi chút nhưng vì nhiều lí do mà cứng rắn không chịu thể hiện ra. Cô vẫn còn nhớ như in sáng hôm đó lúc tỉnh dậy đi đứng không được tự nhiên để cho Tiểu Vũ lo lắng một hồi.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiểu Vũ đến trường, cô phải dậy sớm chuẩn bị rất nhiều thứ, vậy mà nam nhân kia còn như keo dán chuột dính chặt lên người cô, giống như sợ buông tay một cái là cô chạy mất vậy, làm cô đi đứng cũng không được thuận tiện.

“Anh đưa em và Tiểu Vũ đi.”

Phi Ngao buông một câu chắc nịch, không đợi cô đồng ý đã ôm con trai lên xe, Hứa Nhan đang định đeo ba lô cho cục cưng thấy anh đi trước thì bất dắc dĩ đành cảm trên tay, chậm chạp theo sau.

“Tiểu Vũ, nơi đó có ai bắt nạt con thì nhớ lời ba dạy, không được để mình chịu thiệt, sau này ba sẽ đưa con đi học võ phòng thân.”

Cô vừa mới ngồi lên ghế phụ đã thấy Phi Ngao nghiêm túc nhìn con trai mà nói, chẳng biết lại dạy hư cái gì đây! Tiểu Vũ là đến trường mẫu giáo chứ không phải đi trường quân sự...

“Tiểu Vũ, qua đây ngồi với mama.”

Hứa Nhan ôm con trai từ trong lòng Phi Ngao ra, để thằng bé ngồi lên đùi mình rồi liếc mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh:

“Anh hôm nay cũng không đi làm sao?”

Đã nhiều ngày rồi anh chưa đến công ty, với tình trạng này, cô nghi ngờ sớm muộn gì DINOZ cũng bị anh phá hư.

“Anh có thể ở nhà làm xuyên đêm, không cần lo.” Anh xoay vô lăng, trầm thấp cất giọng.

Hứa Nhan nghe xong nhăn mày:

“Anh ngại mình sống lâu quá sao? Bác sĩ Trần đáng tin cậy của anh đã tỉ mỉ viết ra một danh sách những điều anh không thể làm rồi mà?”

Cô nhớ rõ trong đó viết: không được thường xuyên thức đêm! Phi Ngao dù tài giỏi đến đâu cũng chỉ là con người bình thường, một khi sức khỏe bị đe dọa thì phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng, đằng này anh sống không khoa học chút nào.

“Anh không sao. Em quan tâm anh như vậy là tốt rồi.”

Anh bình tĩnh đáp, sau đó không lâu, xe dừng lại bên một ngôi trường mẫu giáo tư nhân phủ sơn màu hồng phấn, trên tường có đủ loại hình vẽ đáng yêu, khiến cho hai mắt Tiểu Vũ lấp lánh, còn không kiềm được in nặt lên cửa xe mà nhìn chăm chăm. Hứa Nhan thâm than, không hiểu sao diện tích nơi này lại còn lớn hơn cả trường cấp ba mà cô từng theo học, đây là trường mẫu giáo thật sao? Cũng quá hoành tráng rồi!

Tiểu Vũ hưng phấn đến đỏ cả mặt, thân thể bé nhỏ vừa được thả xuống đất đã chạy vù vào bên trong, bỏ rơi cả phụ huynh của mình. Ngoài cửa có vài đứa nhỏ đang khóc oa oa ôm chặt bố mẹ không chịu buông ra, hiển nhiên là không quen với việc đi học, không muốn rời xa vòng tay của người thân.

Phi Ngao không khỏi tự hào nhìn bảo bối nhà mình:

“Tiểu Vũ đúng là rất ngoan.”

“Thằng bé là do chính tay tôi nuôi dạy, thông minh, lễ phép và hiểu chuyện là tất yếu!”

Hứa Nhan liếc anh, giả vờ khoe khoang một chút rồi chạy nhanh đến nắm ngón tay con trai mình, nói:

“Con chậm chút, lát nữa mama phải ra ngoài gặp bạn, cũng không biết khi nào về, chiều nay để papa đến đón con được không?”

“Dạ!”

Tiểu Vũ nhìn cô xong liền dùng ánh mắt tò mò ngắm loạn khắp nơi, đáng vẻ rất đáng yêu, đối với đứa nhỏ thì mọi thứ xung quanh đều vô cùng mới mẻ. Mặc dù trước kia ở Mỹ đã từng được gửi đi nhà trẻ nhưng không có lớn như thế này! Giống như một cung điện vậy đó!

“Nơi này toàn bộ đều là con cháu của giới thượng lưu theo học, anh đã để người trông chừng Tiểu Vũ nên em có thể yên tâm.”

Phi Ngao đứng ở cửa nhìn con trai đang làm quen với bạn mới, thấp giọng nói với người bên cạnh.

Hứa Nhan hơi nhếch lông mày, thì ra là trường dành cho đám con cháu “quý tộc”, chẳng trách hoành tráng như vậy. Thật tình cô không thích nơi này lắm, nhưng hôm trước anh nói sẽ lo vấn đề học hành của Tiểu Vũ cô cũng đã đồng ý rồi, hiện tại chỉ đành ngậm ngùi thuận theo anh.

Ra khỏi trường học, Hứa Nhan mới nghĩ tới hôm nay cô có hẹn với Bạch Hạo Tri, thật ra việc không có gì nghiêm trọng nhưng cô cũng chẳng dám để anh chồng nhà mình biết, lờ đàng nói:

“Một lát tôi sẽ đi gặp vài người bạn cũ, buổi chiều anh nhớ quay lại đón Tiểu Vũ là được rồi.”

“Ừm. Anh đã biết. Em muốn đi đâu?”

“Thả tôi xuống phía trước đi, cũng gần đây thôi, anh còn có việc phải xử lý mà, không phải sao?”

Hứa Nhan nào dám để anh đưa đến gặp Bạch Hạo Tri chứ? Một người là chồng, một người có mối quan hệ đặc biệt khó nói, đặt bọn họ lại gần nhau có khác gì châm ngòi nổ cho một quả bom đâu? Cô cũng không muốn tự làm khó mình. Về phần vì sao Bạch Hạo Tri muốn tìm cô, phải đến gặp anh ta thì mới biết được.

Phi Ngao nín thở, việc cần xử lý sao? Hình như còn chưa giải quyết nốt chuyện của Tô Thái Viễn, mấy ngày nay anh nhất mực theo sát vợ yêu, bận tới nỗi tối mũi như thế thì thời gian đâu mà quan tâm tên họ Tô đó chứ? So với việc trả thù, anh càng chú ý tới thái độ của bà xã nhà mình lúc này hơn, Hứa Nhan nói chuyện với anh nhưng lại không được tự nhiên nhìn sang chỗ khác, né tránh ánh mắt của anh, rõ là đang chột dạ.

“Bạch Hạo Tri muốn gặp em?”

“Đúng vậy, hôm qua có nói chuyện một chút. Dù sao anh ấy và tôi cũng là bạn cũ, không thể vô duyên vô cớ cắt liên lạc được.”

Hứa Nhan bị anh phát hiện thì không tiếp tục giấu diếm, nửa câu sau chính là muốn nói cho anh biết hiện tại bọn họ chỉ là bạn cũ mà thôi, có qua lại một chút cũng rất bình thường, không cần quá lo lắng. Bình đảm chưa đi động này mỗi khi đồ liên vô cùng đáng sợ đó...

Phi Ngao bình tĩnh lái xe, chạy thẳng một đường vẫn không có ý dừng cho cô xuống. Anh có thể yên tâm về phần những kẻ như Lâm Dương trước kia vây quanh vợ mình, bởi vì bọn họ dễ đối phó. Bất quá Bạch Hạo Tri thì khác, nam nhân này rất có bản lĩnh, được anh vinh dự liệt vào một trong những mối nguy hiểm tiềm tàng xung quanh vợ mình.

“Anh có thể đi theo không?”

“Tất nhiên là không!”

Hứa Nhan vừa nghe anh nói liền dứt khoát phản đối! Cô trông thấy khuôn mặt của Phi Ngao không vui, gần đây anh tiếp xúc với cô thường xuyên nên cũng rất chịu khó thay đổi biểu cảm trên mặt. Cô buồn cười đưa tay vỗ vỗ vai anh:

“Tôi sẽ về sớm.”

“Ừm.”

Phi Ngao cực kì bất mãn gật đầu một cái, mặc dù trên mặt không có mấy cảm xúc nhưng Hứa Nhan vẫn nhìn ra anh đang không vui. Cô cảm điện thoại giờ địa chỉ lên, dùng ngón trỏ khều khều cánh tay anh rồi chớp mắt một cái, cười ngọt ngào:

“Anh đưa tôi đến đây đi.”

“Được.”

Người nào đó thấy vợ mình bày ra dáng vẻ nũng nịu thì trong lòng mềm nhũn, vui vẻ hơi cong khóe môi, nhưng rất nhanh đã nghiêng mặt giấu đi.

Lúc xe dừng lại, Hứa Nhan nhanh nhẹn tháo dây an toàn bên hông ra rồi vươn người sang hôn nhẹ lên môi anh. Một cái chạm khẽ như vậy cũng đủ để Phi Ngao vui sướng, cảm nhận được cô muốn lui lại, anh đưa tay ra giữ chặt lấy gáy cô mà hôn càng thêm mãnh liệt, thẳng đến khi người trong lòng thở gấp đánh lên vai anh một cái, anh mới buông tha cô.

“Vợ ngoan, không được để tên kia lợi dụng, biết chưa?”

Hứa Nhan hừ một tiếng xem như đã biết, vợ đưa tay sờ lên đôi môi vẫn còn lưu lại hơi ẩm và mùi hương của anh, sung rồi... Thật là, son môi cũng bị anh nuốt sạch! Cô chỉ muốn an ủi anh chút đỉnh, ai ngờ được sẽ bị anh cắn như vậy? Đây rõ ràng là cố tình muốn đánh dấu chủ quyền, cố tình để Bạch Hạo Trì nhìn thấy, nam nhân này tính chiếm hữu thật sự rất cao.

Cô chỉnh trang lại lớp trang điểm một chút, thấy không có cách nào khiến môi bớt sưng thì nhũ mày rồi sau đó mới chậm rãi xuống xe, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn anh chồng nhà mình mà nhắc nhở:

“Nhớ đúng giờ đón Tiểu Vũ!”

Nghe cô nhắc đến con trai, khuôn mặt tuấn mỹ của anh nhất thời trở nên nhu hòa:

“Em yên tâm.”

Hứa Nhan không muốn để con trai ra ngoài, nhưng sớm muộn gì thằng bé cũng phải thích ứng với thế giới tàn khốc kia. Nếu cô đã quyết định đứng bên người Phi Ngạo thì không thể mãi bảo bọc Tiểu Vũ được, chim non đều phải học cách té ngã rồi đứng lên, tiếp tục dang rộng đôi cánh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chuẩn Bị Họa Báo

Thời điểm Hứa Nhan đi đến điểm hẹn thì Bạch Hạo Trì đang ngồi ở trong góc, đầu đội mũ lưỡi trai, khẽ cúi xuống che đi tầm mắt của mọi người. Thật ra cô có thể nhận biết anh là vì trước đó anh đã nhắn tin nói rõ về ngoài của mình, nếu không, chỉ sợ cô cũng sẽ nghĩ rằng người đang ngồi đó là một kẻ biến thái chứ không phải Bạch Hạo Trì!

Cô khó hiểu đến ngồi xuống đối diện anh, nhìn màu tóc vàng nhạt của anh biến thành màu đen mà giật mình:

“Anh nhuộm tóc sao?”

Bạch Hạo Trì hơi nghiêng đầu, đôi mắt đẹp dưới mũ lưỡi trai khẽ nhìn về phía cô:

“Ừ, màu tóc trước quá nổi bật, gần đây fan hâm mộ đang truy lùng anh.”

Cho nên anh mới phải mặc quần áo ngủ mà ra đường? Sau đó còn đội mũ lưỡi trai che nửa mặt, tóc thì nhuộm thành màu đen? Hứa Nhan lần đầu tiên cảm nhận được nỗi khổ của một minh tinh, muốn ra đường gặp bạn bè cũng không được tự nhiên. Cô cười cười gọi một ly nước ép, sau đó mới chống cằm nhìn anh:

“Anh cũng sợ bị người khác bám theo cơ à?”

“Anh cũng không sợ, nhưng vì anh là minh tinh, tần suất xuất hiện trên báo chí và truyền thông nhiều không đếm xuể, hiện tại bị một vài fan cuồng bám theo như vậy sẽ ảnh hưởng không nhỏ, thật sự có chút phiền. Anh không thể thuê người chặn hết bọn họ được, quá đông, quá hung hãn.”

Bạch Hạo Trì bất đắc dĩ nói, từ trong túi móc ra một hộp quà nhỏ đưa cho cô.

“Vốn dĩ muốn hẹn gặp em ở nơi khác bí mật hơn để tránh phiền phức, nhưng anh không có nhiều thời gian, chiều nay phải vội bay về Mỹ một chuyến.”

Hứa Nhan cầm lấy hộp quà trên tay anh, trong lòng có chút phiền muộn nhưng không biết nên nói thế nào để an ủi anh. Người đàn ông này vì cô mà hi sinh sự nghiệp, hơn nữa còn rất nhiều lần giúp đỡ hai mẹ con cô, không cho bất kì kẻ nào động tay động chân vào công ty cô. Ấy vậy mà cô về nước xong lại hằn gán tình cảm cùng Phi Ngạo, cô phụ tấm lòng của anh. Đời này người mà cô nợ nhiều nhất có lẽ là anh đi?

Cô cẩn thận đem hộp quà nhét vào trong túi xách, không vội mở ra nhìn, khẽ thở dài một hơi, chỉ có thể nhỏ giọng nói:

“Thật xin lỗi.”

“Em đã xin lỗi anh rồi, không cần phải áy náy, là anh tự nguyện yêu em.”

Bạch Hạo Trì khẽ cười, màu tóc đen nhánh lại càng khiến khuôn mặt vốn mang nét hiền hòa của anh trở nên vô hại hơn bao giờ hết. Anh không muốn cô dấy vào trong rắc rối của giới giải trí, nhưng trước khi rời đi vẫn muốn tự tay đưa cho cô món quà kia.

“Cảm ơn anh, Hạo Trì.”

Hứa Nhan cúi đầu, không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh. Trong lòng cô hiểu rõ tình cảm mà Bạch Hạo Trì dành cho cô có bao nhiêu chân thành, cuối cùng vẫn không thể đáp trả. Lựa chọn ở lại bên cạnh Phi Ngạo đã làm tổn thương anh rất nhiều, nhưng cô thật sự không có cách nào.

Bạch Hạo Trì ngẩng đầu lên, đưa tay về phía cô, năm ngón tay thon dài đẹp mắt, da thịt cũng trắng trẻo như bạch ngọc.

“Anh sắp phải về rồi, có thể cho anh nắm tay em một lần cuối cùng được không?”

Hứa Nhan chần chờ một lát, nhưng ngẫm lại có thể sau này sẽ không còn nhiều cơ hội gặp nhau, nhẹ nhàng vươn tay ra ra đặt vào lòng bàn tay anh.

Bạch Hạo Trì nắm chặt tay cô, cảm giác mềm mại ấm áp khiến trong mắt anh nổi lên xúc động muốn chiếm hữu, lúc này đột nhiên không muốn buông cô ra. Tình cảm của anh từ lúc mới bắt đầu là cuồng nhiệt, dần dần đã biến thành cố chấp. Anh từng hi vọng có thể ở bên cạnh cô suốt nửa quãng đời còn lại, có thể ân cần chăm sóc cô mỗi ngày, nhưng tất cả cơ hội tốt đẹp như thế đều bị người đàn ông kia chiếm hết. Anh tự hỏi nếu anh gặp cô trước Phi Ngạo, liệu người cô chọn sẽ là anh sao?

Tuy hai người ngồi ở trong góc của một tiệm cà phê nhỏ, Bạch Hạo Trì cũng ăn mặc rất bình thường, còn cố ý che đậy diện mạo của mình, nhưng là vẫn có người nhận ra anh, vội vàng cầm điện thoại lên chụp một tấm.

Tách.

Hứa Nhan nhạy cảm nhận ra camera của chiếc điện thoại kia đang chia về phía mình, vội vàng rút tay về, lo lắng nhìn nam nhân đối diện:

“Anh bị chụp lên...”

“Không sao. Anh cũng đã giải nghệ, một tấm ảnh sẽ không gây nên sóng gió gì.”

Bạch Hạo Trì có chút mất mát siết chặt nắm tay, sau đó lại nói:

“Sau này nếu bị bắt nạt, không ngại cứ nói với anh. Mặc dù cách nửa vòng trái đất nhưng em cũng biết thứ anh không thiếu nhất chính là tiền, có thể bay qua bay lại vài chuyến chơi.”

“Anh phung phí như vậy không tốt đâu.”

Cô bật cười, nhưng là phát hiện người bên kia đã đưa điện thoại lên quay clip nên tức tức đứng lên. Bạch Hạo Trì cũng hiểu ý, sau khi đặt tiền lên bàn xong liền cùng cô đi ra ngoài. m thanh chụp ảnh của điện thoại dần dần rõ ràng hơn, người xung quanh đã nhận ra anh, rốt cuộc không kiềm được mà kêu lên:

“Là Bạch Hạo Trì đúng không? Trời ạ! Thần tượng của tôi, bằng xương bằng thịt! Anh ấy giải nghệ là vì có bạn gái sao? Tin tức quá hot!”

“Á! Anh ấy đi rồi! Mau đuổi theo!”

Lại có người bắt đầu hô hào muốn đuổi theo bóng lưng của nam nhân, nhưng khi ra đến cửa thì chiếc xe thể thao màu đỏ đã chạy đi mất, chỉ để lại một vệt khói mờ trong không khí.

Hứa Nhan đi trước Bạch Hạo Trì một bước nhảy lên taxi về nhà, vẫn còn ngổn ngang cảm xúc. Ý thức được hành động nắm tay vừa rồi của hai người sẽ sớm bị tung lên mạng, cô chạy nhanh về tìm Phi Ngạo để giải thích, nhưng mới đặt chân tới cửa đã thấy anh sắc mặt âm trầm ngồi trên sofa.

Nữ nhân có chút nhúc nhích đầu đi tới, nam nhân liền dùng chất giọng chua lè nói:

“Chỉ đi gặp một chút thôi? Hử? Không làm gì hết?”

Tim Hứa Nhan đập thình thịch, nhìn thấy trên màn hình lap top hiển thị bức ảnh chụp cô và Bạch Hạo Trì mà lắp bắp không thôi:

“Bọn họ... sao lại nhanh như vậy?”

Nam nhân tuần mỷ vươn tay liền kéo mạnh cô vào trong lòng mình, cách vài gang tay nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang bối rối của cô.

“Anh cho em cơ hội để giải thích.”

“Tôi... chỉ là, Bạch Hạo Trì sắp quay lại Mỹ, nên muốn...”

“Chẳng lẽ hần ta muốn hôn một cái em cũng gật đầu chấp nhận sao? Còn nữa, chúng ta đã là vợ chồng, em xưng hô xa cách với anh như vậy là ý gì?”

Phi Ngạo dùng cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô, hung hăng siết chặt lại, thần sắc rõ ràng không vui chút nào. Anh hận không thể nhốt cô ở trong nhà để cô không làm loạn nữa! Đi gặp Bạch Hạo Trì anh cũng không nói, nhưng tên kia động tay động chân với cô, sao cô lại không phản kháng?

Như hiểu được suy nghĩ của anh, Hứa Nhan ngoan ngoãn đem mặt vùi vào ngực anh cọ cọ mấy cái, cánh tay vòng qua eo anh rồi ôm chặt lấy, hiếm khi làm nũng nói:

“Em xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa đâu, đừng giận.”

“Hừ.”

Nam nhân mặc dù rất sung sướng trước hành động nũng nịu này của vợ mình nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng, còn chưa đủ, đừng nghĩ chỉ cần dụ dỗ anh là được. Vừa mới nghĩ tới đó, Hứa Nhan đột nhiên ngẩng đầu hôn chụt vào gò má của anh, sau đó còn khiêu khích ở bên tai anh thối một hơi:

“Tối nay em cho anh lên giường ngủ, ngoan, không giận nữa.”

“Ừm.”

Người nào đó không có chút sức kháng cự lập tức xỉu xuống, cánh tay cản rỡ luồn vào trong áo của cô. Hứa Nhan bị nhột liền rụt người lại, đồng thời nắm chặt móng vuốt của anh mà chớp chớp mắt:

“Anh không định đón Tiểu Vũ sao?”

Phi Ngao bị cô cảnh tỉnh, vội nhìn đồng hồ, vừa vặn sắp tới giờ tan trường của con trai, đành ủy khuất dừng lại, nhưng là nhớ đến việc cô cho tên kia nắm tay thì lửa nóng liền hùng hực bốc lên, hung hăng cúi xuống cắn lên môi cô. Đầu lưỡi tham lam trượt vào trong miệng nhỏ mà đánh chiếm, cảm nhận được người trong lòng thở gấp từng hơi, rốt cuộc cũng không còn giận nữa.

“Sau này không cho phép tiếp xúc với nam nhân khác ngoài anh.”

Ặc? Hứa Nhan vừa mới hoàn hồn không khỏi trợn trắng mắt. Anh nghĩ mình là ai chứ? Cô bừa bãi thoát khỏi người anh, sau đó mới nói:

“Chỉ là chạm tay một cái, sẽ không chết người được.”

Phi Ngao nheo mắt nhìn cô:

“Nhưng người ngoài sẽ hiểu lầm em là bạn gái của Bạch Hạo Trì, anh không thích.”

Anh đứng lên, cầm lấy áo khoác trên ghế vắt lên vai rồi ôm ngang hông cô kéo ra ngoài. Sau khi cẩn thận gài dây an toàn cho cô xong, anh mới đem tai nghe cắm vào bên tai, nhấn nút gọi cho ai đó rồi nói:

“Chuẩn bị một buổi họp báo, ngày mai không kịp thì ngày mốt. Nhớ kỹ, mời tất cả những kênh truyền thông lớn nhất đến, cứ nói Phi gia có tin tốt là được.”

Cho dù không phải tin tức gì gây chấn động thì riêng việc Phi Ngao tổ chức họp báo đã có đủ lí do kéo bọn người săn tin kia đến rồi. Huống chi anh còn tự mình nói ra miệng là có tin tốt!

Hứa Nhan quay sang nhìn anh, tò mò hỏi:

“Tại sao lại đột nhiên chuẩn bị họp báo? Có chuyện gì sao?”

Nam nhân chăm chú lái xe, ánh mắt không thèm nhìn cô, bá đạo trả lời:

“Muốn tuyên bố với thế giới quyền sở hữu của mình mà thôi.”

Tên Bạch Hạo Trì kia vốn có thể dùng tài lực của mình để ngăn chặn mọi thông tin trên mặt báo nếu muốn, nhưng lại cố tình để tin tức Hứa Nhan là bạn gái mình lan tràn ra, như vậy không phải cố ý khiêu khích anh thì là gì? Trước kia anh không muốn công bố ra ngoài tin tức của bản thân, bắt quá một khi người nọ đã trực diện chọc đến anh thì cũng không thể nhịn được nữa.

Hứa Nhan nghe xong có cảm giác lỗ tai lùng bùng một hồi, đánh bất ngờ như vậy cô không kịp chuẩn bị tâm lý đâu! Nghĩ đến ngày hôm đó cô sẽ bị cánh báo chí dùng máy chụp ảnh “bắn” tan xác, hình ảnh về nữ chủ nhân tương lai của Phi gia sẽ lan tràn khắp nơi, không khỏi run rẩy hỏi:

“Không thể chờ thêm một khoảng thời gian sao?”

“Không được!”

Phi Ngao trực tiếp cắt ngang ý nghĩ của cô. Vừa rồi anh đọc mấy bình luận dưới bài viết về hai người đã đủ điên rồi, cái gì mà xứng đôi vừa lứa, cái gì mà trời sinh một cặp rồi chúc hạnh phúc trăm năm chứ? Đây là vợ của anh! Làm sao lại xuống cấp thành bạn gái của Bạch mặt trắng đáng chết kia được? Dân chúng khắp nước đều phát rồ cả rồi mới bảo bọn họ đẹp đôi! Nếu hiện tại có người dám đứng trước mặt anh khen Bạch Hạo Trì một câu, nói không chừng anh sẽ trực tiếp đá người kia một cái!

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chuẩn Bị Tiệc Sinh Nhật

Bố của Hứa Nhan trước kia là một người đàn ông dẻo miệng, rất giỏi ăn nói tán tỉnh, cho nên mẹ cô nhất thời mềm lòng đã đồng ý gả cho ông ta. Mãi sau này khi hai người về chung một nhà thì cái tính cách giả trưởng giả và ích kỉ bên trong mới dần dần lộ ra ngoài. Đánh bạc, đổ nợ, nhậu nhẹt say xỉn rồi đánh đập vợ con, thậm chí là ngoại tình, tất cả tính xấu dường như đều tập trung hết lên người ông.

Nghĩ đến người bố này, Hứa Nhan không khỏi thở dài một hơi...

Khoảng một tuần sau đó, trên báo đưa tin Triệu Thanh Liên - ngôi sao một thời của làng giải trí trở thành người phụ nữ lăng loàn bất chấp hình tượng mà ở bên ngoài cùng nam nhân khác "dã chiến", còn xui xẻo bị phóng viên chụp được.

Hứa Nhan đứng trước cửa phòng, nhìn chằm chằm vào nam nhân đang nằm nhả nằm dài trên sofa xem ti vi, trong lòng có dự cảm việc này là do anh làm, ngoài miệng lại giả vờ hỏi:

"Triệu Thanh Liên lại vừa lên báo, anh đã xem chưa?"

"Ừm. Cùng Tô Thái Viễn?" Phi Ngạo lười biếng nghiêng đầu nhìn cô.

Liếc nhìn tấm ảnh chụp trên màn hình điện thoại, Hứa Nhan gật đầu:

"Đúng là hần ta. Triệu Thanh Liên đã không còn chút danh tiếng, vẫn như cũ chạy lên trang đầu của hàng loạt các tờ báo có sức ảnh hưởng, anh nói thử xem là do ai làm?"

Trong giọng nói của Hứa Nhan mang theo chút ý cười nhàn nhạt, đối với người đã từng có ý định hại chết mình thì cô hoàn toàn không muốn bỏ thí sự thương cảm.

Phi Ngạo chậm rãi đứng lên đi về phía cô, cánh tay vươn ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, đầu dụi vào hõm cổ cô phả khí nóng, nhẹ nhàng câu dẫn:

"Là chồng em làm, em có hài lòng hay không?"

Hứa Nhan cảm nhận được vòng tay ấm áp của anh, khẽ mỉm cười:

"Anh sử dụng thủ đoạn cũng thật độc."

"Anh chỉ thả Tô Thái Viễn ra, sau đó bảo hần tự giải quyết cho tốt mà thôi, là do hần tự hiểu sai ý anh."

Phi Ngạo nghiêm túc giải bày, mùi hương nhẹ nhàng trên tóc cô tựa như chất gây nghiện đối với anh, vừa lại gần liền có xúc động muốn đem cô ôm vào trong ngực mà hôn một hồi. Trong đầu nghĩ vậy, môi đã không nhận được nhẹ nhàng chạm vào vành tai xinh xắn của cô, tình tế khẽ cắn.

Hứa Nhan bị nam nhân này tấn công bất ngờ mãi cũng đã tập thành thói quen, chỉ hơi rụt người lại liền tránh ra, bên tai vẫn còn quanh quẩn hơi ấm từ môi anh.

"Ý anh là Tô Thái Viễn đã có mưu đồ với Triệu Thanh Liên từ trước, không phải do anh đặt bẫy sao?"

"Ừ, anh chỉ thả hần ta ra mà thôi. Đứng trước một nữ nhân xinh đẹp như Triệu Thanh Liên, có bao nhiêu tên đàn ông sẽ nhận được? Tô Thái Viễn biết Triệu gia sụp đổ tất nhiên sẽ xuống tay với cô ta."

Anh gật đầu, lại muốn ôm cô, hoàn toàn không nghĩ đến việc ở trước mặt vợ mình mà khen một nữ nhân khác xinh đẹp sẽ khiến cô có bao nhiêu khó chịu.

Hứa Nhan nghe xong bừa bãi tránh xa khỏi vòng tay của anh, sau đó đi thẳng lên phòng.

Phi Ngao khó hiểu nhìn cô, tự hỏi rốt cuộc sao cô lại bày ra vẻ mặt ghét bỏ anh như vậy, chân dài sải bước theo sau.

"Bảo bối, em sinh khí?"

"Không có."

Mặc dù Hứa Nhan không thừa nhận nhưng anh vẫn cảm giác được tâm tình của cô lúc này không tốt, đành mặt dày bám dính lấy cô.

Hai người ôm ôm ấp ấp vào tới trong phòng, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt của Chu quân gia cùng đám người làm.

"Từ lúc làm việc ở đây đến giờ đã ngót nghét năm năm rồi, mấy người có từng thấy vẻ mặt nịnh nọt của ông chủ như vừa rồi chưa?"

"Có..." Một nữ giúp việc gật gật đầu.

"Khi nào khi nào?" Có người tò mò đưa tai lại gần.

"Ừ hử, hình như là buổi trưa hôm trước, lúc bà chủ khóa cửa không cho ông chủ vào."

"..."

Một đám người bức bối phát tay, bọn họ vốn đang tưởng có chuyện bất quá để nghe, ai ngờ chẳng có gì thú vị cả. Lúc nào ông chủ ở cạnh bà chủ mà không biến thành một người hoàn toàn khác chứ?

Bọn họ tranh thủ thời gian nghỉ trưa để tụ tập rồi tám nhảm, nghe nói, dạo gần đây cậu chủ nhỏ đã đi học trở lại, mỗi lần ra ngoài là có một đám vệ sĩ theo sau hộ tống, trận hình thật sự rất hoành tráng.

Bất quá vẻ ngoài của Tiểu Vũ vốn khá ái, sau này lại còn lộ ra tin tức thằng bé là con trai Phi Ngao, khiến cho đám nữ nhân la hét inh ỏi lập fan club, không phải người theo bảo vệ thì không được. Hứa Nhan chỉ hi vọng tình trạng này sẽ không kéo dài lâu, cứ tiếp tục như vậy, tuổi thơ của con trai cô làm sao mà bình thường được như những đứa trẻ khác đây? Tiểu bảo bối hiện tại chính là một hủ mật ngọt hấp dẫn, rất đáng tự hào nhưng cũng rất phiền đó.

Hứa Nhan bị Phi Ngao ôm về phòng, cho dù hiện tại là buổi trưa nhưng cô vẫn không được buông tha. Nghe anh nói muốn tiếp tục công tác tạo người, cô tức giận cắn lên tay anh:

"Bây giờ là ban ngày đó! Anh không chịu đi làm, không sợ nhân viên sẽ bàn tán anh là một tên đàn ông chỉ biết ham mê nữ sắc à?"

"Không sợ."

Người nào đó ngửa quen đường cũ đưa tay sờ lên ngực cô, Hứa Nhan trợn mắt đánh tay anh:

"Thú tính!"

"Anh sẽ xem hai chữ 'thú tính' em vừa nói như một lời khen... ở trên giường."

Phi Ngao mỉm cười hôn cô một cái, đúng lúc này điện thoại của Hứa Nhan lại đổ chuông, đáng chết cắt ngang hành động của anh. Cô như tìm được cứu tinh, mau chóng lăn một vòng sang bên cạnh rồi trả lời:

"Hạo Trì?"

Nam nhân ngồi phía sau cô vừa nghe đến tên của người gọi thì nhũn mảy một cái.

[Em đang ở đâu?]

"Trong phòng." Cô len lén liếc mắt nhìn Phi Ngao.

[Em đã mở quà chưa? Hôm nay vừa tìm được số điện thoại mới của em.]

Quà? Hứa Nhan nghe đến đây mới sực nhớ trước khi Bạch Hạo Trì rời đi có tặng cô một hộp quà nhỏ, lúc đó cô trở về liền nhét vào trong hộc tủ, mấy hôm nay vẫn chưa xem!

"Tôi quên mất, chờ một chút."

[Không cần gấp, bây giờ mở ra đi. Anh thấy trên báo đăng tin của em, dạo gần đây em rất vui vẻ.] Bạch Hạo Trì nghĩ đến mấy bài báo về vợ chồng cô lại cảm thấy trong lòng nặng nề không rõ.

Hứa Nhan quay đầu nhìn khuôn mặt xám xịt của Phi Ngao, sau đó nhin cười đi đến bên cạnh tủ tìm món quà kia, đem điện thoại kẹp vào bên vai phải

mà nói:

"Cuộc sống đạo gần đây thật ra không có gì đặc biệt, rất nhàm chán. Việc bên đó vẫn ổn cả chứ?"

[Ừm, đã giải quyết hết rồi. Tiểu Vũ thế nào?]

"Vẫn khỏe, thằng bé rất ham học."

Cô vừa nói vừa mở hộp quà ra, vừa nhìn đến thứ bên trong, cơ thể cô lập tức khựng lại. Phi Ngao không có ý định làm phiền cô, nhưng nhìn thấy thái độ của cô thì hơi nhích người đến gần, chỉ thấy bên trong hộp nhỏ có một mảnh giấy hình trái tim ghi ba chữ "anh yêu em" thật nắn nót. Đầu anh lập tức bốc hỏa, khóc mũi cong lên:

"Anh ta cũng thật si tình nhỉ?"

Thật trẻ con! Phi Ngao một phen cầm lấy điện thoại trong tay Hứa Nhan đưa lên tai:

"Bạch thiếu có hứng thú với vợ con người khác như vậy, chỉ bằng dành thời gian rảnh rỗi đó để tìm người yêu đi? Bạch phu nhân chắc hẳn đang rất muốn có cháu bông."

Nói xong liền nghe đến tiếng cười to đầy khiêu khích của Bạch Hạo Tri, Phi Ngao trực tiếp tắt máy, sau đó ôm nữ nhân vẫn còn đang ngờ ngác quăng lên giường.

Hứa Nhan đỏ mặt nhìn tờ giấy trong tay, cảm thấy Bạch Hạo Tri thật là một người thích đùa dai! Đến lúc nào rồi còn bày trò trêu chọc Phi Ngao như vậy chứ? Cô bị Phi Ngao cắn mấy đầu liên lên cổ, cảm giác ngứa ngứa vô cùng khó chịu, không nhịn được mở miệng trách nặng:

"Đừng cắn nữa, em cũng không có làm gì sai mà! Anh là động vật sao?"

"Hừ."

Phi Ngao không vui chút nào, nằm nghiêng trên giường ôm eo cô chất vấn:

"Thế nào? Nhớ hẳn ta?"

"Anh ghen ít thôi, sẽ mau già."

Hứa Nhan đem mảnh giấy trong tay đặt lên đầu giường, sau đó vùi đầu vào trong ngực Phi Ngao cọ cọ mấy cái. Cuộc sống hiện tại thật vô cùng mỹ mãn, năm đó nếu không gặp được anh, cô cũng sẽ không có Tiểu Vũ...

"Trông anh rất già, hừm?"

Nam nhân lại bắt đầu làm nhảm, Hứa Nhan cảm thấy sóng não của bản thân không cùng tần số với anh, trực tiếp nhắm mắt làm ngơ.

Lại qua mấy ngày, sinh nhật của Tiểu Vũ cũng đến gần. Hứa Nhan không muốn tổ chức quá linh đình, chỉ hi vọng có thể cùng gia đình quây quần bên nhau là tốt rồi, nào ngờ được Phi Ngao đã đặt sẵn nhà hàng, chuẩn bị một bữa tiệc thật hoành tráng cho thằng bé. Con trai của anh sớm muộn gì cũng sẽ phải gánh vác cả một tập đoàn lớn trên vai, anh phải mở sẵn đường cho nó, huống chi đứa nhỏ này còn rất ham học? Hiện tại để nó làm quen với việc tham gia các bữa tiệc lớn cũng tốt.

Trong khi đó, Phi Hoài lâu ngày không thấy tin tức cũng đã ghé qua thăm Tiểu Vũ vài lần, khuôn mặt ông có nét tiêu tụy nhưng đáy mắt không giấu được niềm vui sướng. Trước kia ông làm nhiều chuyện khó xử Hứa Nhan, thậm chí muốn đuổi cô đi cũng chỉ vì mong muốn được ôm cháu nội mà thôi! Hiện tại thấy cháu trai lớn lên có nét giống Phi Ngao, lại bự bẫm đáng yêu, tất nhiên vô cùng xúc động. Khổ nỗi Tiểu Vũ rất sợ ông, Hứa Nhan cũng còn ác cảm với ông, cho nên liên tục đến thăm cũng chưa được chạm vào thằng bé một lần nào.

Lần này cũng không ngoại lệ! Ông chỉ có thể đứng ở xa xa nhìn Tiểu Vũ chơi đùa cùng mấy mảnh ghép, lại nhìn sang nữ nhân quyến rũ ngồi bên cạnh mình, trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Nếu ngày trước ông không làm ra hành động ngu ngốc kia, có lẽ lúc này đã được ôm cháu nội trong tay rồi. Bây giờ chỉ cần ông đến gần, thằng bé sẽ chạy đến ôm mẹ thật chặt.

Phi Ngao không có ý định ngăn cản việc Phi Hoài đến chơi, nhắm một con mắt mở một con mắt cho qua chuyện trước kia, bởi vì dù sao bọn họ vẫn là máu mủ ruột thịt.

Hiện tại anh đang nghĩ, việc tổ chức sinh nhật cho Tiểu Vũ ở một nhà hàng lớn lại còn công bố địa điểm ra ngoài có vẻ khá nguy hiểm, phải đặc biệt chú ý vấn đề an ninh.

Chỉ cần có kẻ to gan dám đến phá rối, anh không ngại dùng biện pháp mạnh để xử lý họ. Nhưng nếu người đó là bố của Hứa Nhan, thì lại khác...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hai Nữ Nhân

Hoàng Minh Trạch sau khi nhận được điện thoại của Phi Ngao liền mang theo một đám người ngồi ở trong phòng riêng cùng nhau thiết kế thiệp mời sinh nhật cho Tiểu Vũ, bọn họ mỗi người một câu, tư thái không sợ chết đem chuyện một nhà ba người kia ra bàn tán.

Hứa Nhan và con trai trở về không lâu liền được Phi Hoài để mắt tới, phải nói là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, cho nên toàn thể nhân viên của DINOZ đều bị kính sợ rồi!

Phải biết chủ tịch rất khó tính, hơn nữa đối với tiêu chuẩn chọn con dâu của mình cực kì khắt khe. Gia thế phải hiển hách, học vấn phải tốt, nhan sắc thì không cần bàn tới, đẹp thôi vẫn chưa đủ, quan trọng là khí chất! Bọn họ cứ nghĩ chủ tịch sẽ không cho Hứa Nhan một chút sắc mặt tốt, nào ngờ ông lại đối xử với cô đặc biệt kiên nhẫn, còn luôn bày ra bộ dáng hiền hòa chứ?

Ngẫu nhiên một lần Tiểu Vũ theo Hứa Nhan đến công ty tìm Phi Ngao, Phi Hoài cũng xuất hiện theo, cứ như vậy một nhà mấy người liền trở thành chủ đề bàn tán nóng hổi trong ngày. Nhân viên bởi vì sợ bị đuổi việc nên vẫn cẩn thận giữ mồm giữ miệng, dùng ánh mắt trao đổi, dùng tin nhắn để lưu truyền tin tức bất quá, không dám để cho tổng giám đốc biết.

Hoàng Minh Trạch cũng tham gia vào, làm ra vẻ vô cùng bí ẩn, thỉnh thoảng sẽ quăng ra vài câu kinh người. Trước kia hắn có công giúp tổng giám đốc hòa hoãn với vợ con, sau đó được thưởng hẳn ba tháng tiền lương thì hạnh phúc đến mức cười liên tục, còn thường xuyên ở trong công ty phát ngốc. Hắn hận không thể làm một cái kiệu để nâng Tiểu Vũ đi lòng vòng tham quan DINOZ, sợ chẳng bé mỗi chân. Tiểu bảo bối kia là thân tài của hắn nha!

Lúc này hắn nghĩ tới Tiểu Vũ thì càng ra sức làm việc, trong vòng nửa ngày đã gửi xong toàn bộ thiệp mời đến những đại nhân vật quyền cao chức trọng có sức ảnh hưởng trong giới thượng lưu.

Tại đại sảnh của nhà hàng lớn nhất thành phố A, vô số tuần nam mỹ nữ tụ họp lại đây có vẻ phá lệ bắt mắt. Đèn chùm tinh xảo phát ra ánh sáng nhu hòa bao trùm toàn bộ không gian xung quanh, tiếng nhạc êm tai du dương vang lên, tiếng cười nói hòa lẫn vào nhau, không khí cực kì náo nhiệt.

Mặc dù cách thời gian bữa tiệc bắt đầu còn khoảng ba mươi phút nhưng phần lớn người có tâm tư cẩn thận đều đã đến nơi, còn mang theo rất nhiều quà giá trị xa xỉ.

Hứa Vân cũng có mặt cùng Lâm Dương, đều đang đứng ở cửa nghênh đón khách mời. Mặc dù hai người bọn họ không có tiếng tăm gì, nhưng thân là em gái cùng em rể tương lai của Hứa Nhan, tất nhiên được những vị khách mời kia đối xử đặc biệt khách khí.

"Anh có mệt hay không? Em đi lấy chút nước cho anh?" Hứa Vân nhìn bạn trai không ngừng cười xã giao, quan tâm hỏi.

Lâm Dương đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của cô, cười càng thêm sáng lạn:

"Không sao, em ngồi nghỉ chút đi, có Chu quản gia và anh là được rồi."

Lâm Dương sớm đã quen với những bữa tiệc như thế này, gia thế nhà hắn không kinh người giống như Phi Ngao, nhưng miễn cưỡng vẫn được xem là thế gia vọng tộc, vậy mà yêu nhau gần ba năm, cô gái nhỏ trước mắt vẫn còn nghĩ nhà hắn chỉ hoạt động kinh doanh bình thường, khiến cho hắn cảm thấy hơi buồn cười.

Hứa Vân đáp một tiếng rồi đi lên phòng của chị gái ở tầng hai, lúc này Tiểu Vũ đang thật ngoan ngoãn ngồi nhìn mẹ của mình, ánh mắt lúc chuyển qua chỗ cô liền trở nên long lanh long lanh, sáng lên tựa như một cặp hắc sắc bảo thạch. Chân ngắn lạch bạch chạy đến chỗ cô, thân thể bé nhỏ ôm bấp đùi cô cười hi hi:

"Dì hôm nay thật xinh đẹp!"

Hứa Vân cúi người véo gò má của thằng bé, cười nhẹ một tiếng:

"Tiểu quý, là ai dạy con mấy câu ngọt chết người này vậy?"

Nói xong nhìn Hứa Nhan một thân váy đuôi cá màu trắng mà tấm tắc:

"Chị thật là chị ruột của em sao? Ngày xưa cũng không thấy đẹp câu hồn người khác như thế này!"

Nữ nhân chậm rãi sửa sang lại lớp trang điểm trên mặt rồi nhìn em gái hiện tại cũng trở mã cực kì tốt, núi non phập phồng mà mở miệng đưa một câu:

"Quan trọng vẫn là khí chất đó, em gái."

"À? Vậy em cũng phải rèn luyện cái khí chất gì đó mới được. Dáng người này thật khiến em ghen tị, chị sinh con xong chẳng lẽ không có chút ảnh hưởng nào sao?" Hứa Vân chép miệng, một bên vừa giỡn với Tiểu Vũ vừa nhìn Hứa Nhan.

Hứa Nhan nhìn đồng hồ một chút rồi mới dặt tay con trai, ánh mắt mang ý cười hơi cong lên:

"Sau này khi em sinh con cho Lâm Dương, chị cũng sẽ giúp em bảo dưỡng thân thể thật tốt, có thể yên tâm chưa?"

Người nào đó bị trêu, nghĩ đến chính mình cũng sẽ sinh con, mặt đều đỏ hết lên.

"Chị thật là!"

Hứa Vân ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại là ầm ập. Cô có dự cảm không quá mấy ngày nữa, Lâm Dương sẽ ngỏ lời với mình, bởi vì dạo gần đây thái độ của anh có chút khác thường, liên tục dò hỏi cô về việc kết hôn.

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng vang lên âm thanh cộc cộc. Phi Ngạo một thân âu phục màu đen phẳng phiu, soái khí ngút trời nhìn lướt qua ba người, hướng Hứa Nhan gật đầu:

"Sắp đến giờ khai tiệc rồi, chúng ta đi xuống nhìn một chút."

Hứa Nhan thấy anh hôm nay vượt hết tóc lên mà sững người trong giây lát, cũng đã rất lâu rồi mới thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh như thế này. So với dĩ vãng thì càng thêm trưởng thành và có mị lực. Cô không có chút tiền đồ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn mỹ của anh, sau đó nắm tay con trai ngây ngốc đi tới.

Tiểu Vũ chu môi nói: "Ba rất ngầu!"

Chẳng biết là đang khen ba mình ngầu thật hay không vui vì anh nổi bật hơn thằng bé? Hứa Vân nhìn khuôn miệng nhỏ của cháu mình mà cười ngặt, nói một tiếng sau đó chạy nhanh đi xuống trước. Dù sao cô cũng không phải nhân vật chính, xuất hiện sau cùng sẽ rất gây chú ý.

Mọi người trong đại sảnh cười nói vui vẻ, lúc nhìn thấy một đôi vợ chồng có giá trị nhan sắc cực cao cùng con trai đi từ tầng hai xuống, không khỏi im lặng đi rất nhiều. Xung quanh yên tĩnh, ngàn vạn con mắt chú mục khiến Hứa Nhan nghĩ đến lần đầu tiên mình gặp Phi Hoài, lúc đó cũng chính là tràng cảnh như vậy đi? Hứa Nhan đảo mắt qua một đám người, cũng không nhìn thấy thân ảnh của ông ta.

Hiện tại đi bên cạnh Phi Ngạo, cô đã không còn cảm nhận được sự ngăn cách của giai cấp nữa. Cho dù cô không giàu như anh thì thế nào? Cuối cùng người được đến trái tim của anh cũng là cô. Bọn họ hạnh phúc là đủ.

Cô cười thật ngọt ngào, cùng Phi Ngạo phân biệt nắm hai bàn tay nhỏ của Tiểu Vũ. Đứa trẻ này giương đôi mắt to nhìn xung quanh, hoàn toàn không có chút dáng vẻ sợ hãi trước nhiều người lạ.

Phi Ngạo ở trên đài phát biểu mấy câu đơn giản, sau đó xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ:

"Tôi không ngại giới thiệu với các vị người thừa kế sắp tới của Phi gia, Phi Thiên Vũ. Hôm nay rất cảm ơn mọi người đã dành thời gian quý báu để đến tham dự bữa tiệc này."

Anh ở nơi đó phát ra khí thế bức người, Tiểu Vũ giống như bị ảnh hưởng, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt chợt nghiêm túc lên, thẳng tắp đứng bên cạnh anh.

Bên dưới không ngừng vang lên từng tiếng chúc mừng, bữa tiệc vừa bắt đầu, những người muốn tìm đối tác làm ăn đều tụ lại một chỗ với nhau. Bọn họ đến đây không chỉ để chúc mừng Phi gia và thể hiện thành ý với Phi Ngạo, mà còn nhân cơ hội làm quen với các nhân vật hiển hách khác, tận lực mở rộng mối quan hệ.

Phi Ngạo dắt Tiểu Vũ đi nói chuyện với số ít bạn bè, còn Hứa Nhan thì bị vây quanh bởi vô số nữ nhân, trong đó cũng có một người từng quen biết cô, thập phần nhiệt tình đi đến bên này nắm tay cô:

"Hứa tiểu thư, à không, Phi phu nhân, lâu rồi không gặp nha. Cô so với trước kia sao lại càng xinh đẹp thế này?"

Người nọ là một vị phu nhân trung niên, da thịt bảo dưỡng kì thật vô cùng tốt, cho nên nhìn thế nào cũng không đoán được tuổi thật. Hứa Nhan nhận ra khuôn mặt phúc hậu của bà, cũng cười thân thiết:

"Trần phu nhân vẫn khỏe chứ? Đoạn thời gian trước vì có chút việc bận nên không thể cùng nhau uống trà tám chuyện được, lần tới nếu có dịp, tôi nhất định sẽ mời Trần phu nhân một bữa thịnh soạn."

"A? Hai người quen biết nhau sao?"

"Trần phu nhân trước giờ cũng không nói cho tôi biết!"

Một số vị phu nhân nhanh chóng mở lời, bởi vì tâm trạng Hứa Nhan không tồi nên đặc biệt nói nhiều hơn, không khí vui vẻ hòa hợp.

Đúng lúc này, ngoài cửa một trận xôn xao, âm thanh càng lúc càng lớn, Phi Ngạo không vui hơi nhíu mi. Có người vội vàng chạy tới nói nhỏ vào tai anh mấy câu, mặt anh lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói:

"Bảo vệ thế nào ngăn không nổi một người phụ nữ, để cô ta ồn ào như vậy, không cần việc nữa?"

Người kia khó xử cúi thấp đầu:

"Phi tổng, cô ta giống như phát điên, liều mạng cào cấu, nói là mình đã mang cốt nhục của anh nên bảo vệ không dám động mạnh. Tôi đến là để xin chỉ thị của anh, nên xử lý thế nào?"

Phi Ngạo càng nghe càng phát ra khí lạnh, không nghĩ tới anh niệm tình tha cho cô ta một mạng, cô ta lại tiếp tục chạm vào điểm mấu chốt của anh.

Người xung quanh cũng nhỏ giọng nghị luận lên, chỉ nghe nam nhân tuyệt tình nói:

"Kéo xuống đi, làm cô ta im miệng."

Không cần nghĩ cũng biết tám phần là có một nữ nhân phát điên muốn bay lên đầu cành làm phurong hoàng nên nói mình đã mang thai con của Phi Ngạo! Mà người nọ dường như cũng không xa lạ, ai ở đây đều biết.

Hứa Nhan nhìn thoáng qua nữ nhân đầu tóc rối bù ở cửa chính, có chút không đành lòng.

"Hứa Nhan! Tiệp nhân kia! Ngươi nghĩ mình hay lắm sao? Cũng chỉ là cướp đoạt bạn trai của người khác! Ngươi căn bản chỉ là thể thân của Giai Kỳ mà thôi! Ha ha ha, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì các ngươi có thể hạnh phúc?"

Triệu Thanh Liên cả người rách nát bị lôi ra ngoài, đây không biết đã là lần thứ mấy cô ta thảm hại như vậy. Khuôn mặt tiêu tụy tràn đầy giận dữ, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào bên trong.

Hứa Nhan nghe không rõ lời của cô ta, nhưng một số người lại nhạy cảm bắt được tin tức quan trọng, trong mắt nhiều hơn một chút xem kịch vui.

Tiểu Vũ thấy mọi người ồn ào thì lập tức buông tay Phi Ngạo ra rồi chạy đến chỗ Hứa Nhan. Tuy thẳng bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện nhưng cũng biết được người kia vừa nói mấy lời không hay, vội muốn đi an ủi mẹ mình.

"Bảo bối bị dọa sao?" Hứa Nhan xoa đầu nhỏ của con trai, thật bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra, khiến mọi người tò mò rốt cuộc lời của Triệu Thanh Liên là thật hay giả.

"Tiểu Vũ sợ mẹ bị người xấu dọa mà." Tiểu bảo bối ngẩng đầu lo lắng nhìn cô.

Phi Ngạo cũng đi về phía này, vừa rồi còn làm mặt lạnh, mới đến gần Hứa Nhan đã cười nhẹ an ủi:

"Anh ở cạnh em."

Hứa Nhan bị hai cha con nhìn chăm chăm mà buồn cười không thôi, cô đâu còn là nữ nhân ngu ngốc ngày xưa nữa, làm sao sẽ nóng đầu vì mấy câu nói vớ vẩn kia đây? Cùng lắm thì có chút để ý đến cô nàng Giai Kỳ mà thôi.

Lúc này mọi người nhìn thấy thái độ của Phi Ngạo biến đổi 180 độ, đều không biết nói gì nữa. Chuyện vừa rồi cũng chỉ như một nốt nhạc trầm không mấy đặc biệt, nữ nhân kia bị kéo đi liền không còn thú vị gì.

Triệu Thanh Liên la hét khàn cả cổ, cho dù ra sức giãy dụa nhưng không có tác dụng, đột nhiên bật cười ha ha. Gia đình cô ta bị phá sản, ca ca hiện tại phải đi làm một lúc hai ba công việc để sau này có thể lần nữa gầy dựng lại sự nghiệp. Bố cũng đang chạy đôn chạy đáo tìm giúp đỡ. Phi Ngạo không tính quá nhẫn tâm, không hề can thiệp vào chuyện của bọn họ. Ba người trong gia đình cô ta đều sống rất ổn! Nhưng còn cô ta thì sao? Cô ta bị mẹ ruột ép đi hát ở hộp đêm để kiếm tiền, còn bị tên họ Tô nhục nhã ngay bên ngoài, ảnh chụp cũng lên báo! Cô ta phải chịu nhiều khuất nhục như vậy là do ai? Chẳng phải mọi chuyện bắt đầu xấu đi đều do sự xuất hiện của Hứa Nhan sao?

Không cam lòng cùng phần nộ điên cuồng dâng lên, Triệu Thanh Liên cả người phát run, nhưng là một mình cô ta không thể làm gì được.

Nữ nhân kì quái vừa bị kéo ra khỏi bữa tiệc, mọi người còn đang chìm trong suy nghĩ riêng thì ngoài cửa lại đến thêm một người phụ nữ khác, lần này trực tiếp khiến khách nhân choáng váng rồi.

Khuôn mặt của cô nàng kia có đến bảy phần giống với Hứa Nhan! Cho dù khí chất hai người hoàn toàn đối lập, gu ăn mặc cũng không giống, nhưng là dựa theo lời của Triệu Thanh Liên thì chẳng lẽ Hứa Nhan thật sự chỉ là thể thân sao?

Phi Ngạo lặng yên không tiếng động vòng tay ôm eo Hứa Nhan, chân mày hơi nhíu lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Không Thể Hối Hận

Mấy năm không gặp, Giai Kỳ cũng thay đổi rất nhiều, mái tóc dài mượt đen huyền được buộc gọn sau đầu, quần jean và áo sơ mi đơn giản trên người càng tôn lên vẻ thanh thuần ngây thơ của cô ta. Mặc dù hiện tại cô ta cũng đã sắp ba mươi tuổi, nhưng da thịt vẫn trắng mịn và hồng hào khiến cho người khác nhìn thấy đều không giấu được vẻ ghen tị.

Bảo vệ đứng hai bên sau khi trải qua một phen bị Phi Ngạo trách mắng vừa rồi đã rút kinh nghiệm, không dám để người khác làm loạn nữa. Một người trong đó đặt tay lên ngực rồi hơi cúi người, thấp phần khách sáo ngăn Giai Kỳ lại.

"Thật xin lỗi tiểu thư, nếu muốn vào trong thì cần phải đưa ra thiệp mời."

"Tôi... tôi không có thiệp mời."

Giai Kỳ bị chặn ở cửa, vẻ mặt không son phấn vốn xinh đẹp chợt tái nhợt một chút, ánh mắt ngập nước nhìn về phía Phi Ngạo như đang tự hỏi, đáng về ủy khuất chẳng khác gì Hứa Nhan đã cướp chồng của cô ta.

Nữ nhân có mặt tại sảnh thấy vậy đều cúi đầu ghé tai nhau, nhỏ giọng bàn tán, bắt đầu phát huy sở trường bát quái của mình. Bởi vì bọn họ từng thăm mền Phi Ngạo nhưng không có cơ hội bắt chuyện với anh, cũng chỉ dám đứng xa xa nhìn, cho nên dĩ nhiên rất ghen tị với Hứa Nhan. Ngoài mặt, bọn họ có thể cười nói thậm chí cúi người nịnh nọt cô, nhưng sâu thẳm trong lòng thì là căm ghét và đố kỵ đến cực điểm. Hiện tại có cơ hội, làm sao sẽ dễ dàng bỏ qua như thế?

Chỉ thấy vài nữ nhân vừa rồi còn trò chuyện vui vẻ với Hứa Nhan hừ khê một tiếng, ánh mắt nhìn về phía cô cũng dần trở nên khinh bỉ và tràn ngập trách móc. Người thứ ba, cho dù là đi đến đâu cũng sẽ bị người khác phỉ nhổ!

Theo như bọn họ thấy, Hứa Nhan hẳn là dùng khuôn mặt giống với người yêu cũ của Phi Ngạo để nhân lúc anh suy sụp mà dụ dỗ anh.

Người trong cuộc mới là người biết rõ sự tình, Phi Ngạo hơi nhíu mày, thấy Hứa Nhan không có phản ứng thì phát tay để bảo vệ tản ra, cho Giai Kỳ tiến vào. Liên tiếp hai nữ nhân từng dây dưa với anh đều xuất hiện, căn bản chính là muốn phá hỏng tình cảm giữa anh và Hứa Nhan. Anh thật muốn xem Giai Kỳ sẽ làm gì?

Hứa Nhan nhìn nữ nhân đáng vẻ mảnh mai mềm mại đang đi về phía mình, chợt cảm thấy buồn cười, tay ở trên người Tiểu Vũ hết sờ gò má rồi đến vành tai nhỏ nhắn đáng yêu của thằng bé. Muốn chọc tức cô sao? Trước đây cô là người nhạy cảm nên rất dễ bị tổn thương, nhưng bây giờ, ước chừng những nữ nhân này phải tu luyện thêm vài chục năm nữa mới đủ khả năng khơi dậy lửa giận của cô.

"Hứa tiểu thư, đã lâu không gặp, tôi nghe nói hôm nay là sinh nhật của Tiểu Vũ nên đã mang quà tới, đường đột quá rồi." Giai Kỳ đi thẳng vào trong, đột nhiên hướng về Hứa Nhan cười gượng gạo, tay nâng niu một hộp quà đơn giản.

Đối với những đồ vật không rõ nguồn gốc thế này, Hứa Nhan cực kì cẩn thận, sau khi đưa tay nhận lấy liền giao lại cho một nhân viên trong nhà hàng mang xuống. Cô gạt đầu, vẻ mặt không chút cảm xúc nói:

"Cảm ơn."

Thái độ của Hứa Nhan khiến nữ nhân kia rung rung nước mắt, tuy không có khóc, nhưng trình độ diễn xuất rất chuyên nghiệp, vừa đủ yếu đuối để người xung quanh nổi lên sự đồng tình.

"Hứa tiểu thư không thích tôi sao? Tôi chỉ là muốn đến nhìn xem, con của anh ấy trưởng thành ra sao. Tôi biết trước kia tôi rời khỏi Phi Ngạo là tôi sai, nhưng mà cô cũng không thể vì chúng ta giống nhau, nhân lúc đó, nhân lúc tôi không ở đây..."

Giai Kỳ nói đến đây thì giống như chú thỏ nhỏ đang sợ hãi mà run rẩy mím chặt môi, đầu cúi thật thấp rồi dùng hai tay vịn xoắn góc áo sơ mi trên người.

Hứa Nhan nhìn nữ nhân đang tỏ vẻ sợ hãi trước mắt, thật sự không có bao nhiêu cảm giác. Cô đã như vậy, càng không cần nói đến Phi Ngạo, từ đầu đến cuối cũng chưa từng liếc qua Giai Kỳ lấy một lần, ánh mắt vẫn khóa chặt trên thân con trai và vợ mình, chẳng sợ sẽ khiến nữ nhân kia đau lòng.

Thấy trong đám khách nhân có người nhìn về phía mình với ánh mắt bất thiện, Hứa Nhan cười càng thêm sâu, đại sảnh rộng lớn chỉ tồn tại duy nhất tiếng hít thở đều đặn của mọi người cùng tiếng nhạc du dương, không khí bị đè nén đến đáng sợ. Cô hé mở đôi môi đỏ mọng, khẽ cười ra tiếng:

"Tôi nhân lúc cô không ở cạnh Phi Ngạo đã cướp anh ấy sao?"

"Không... tôi không có ý đó..." Giai Kỳ ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Hứa Nhan, luống cuống hươ tay múa chân.

Có nam nhân nhìn thấy đáng vẻ rồi rầm của Giai Kỳ, nhìn không được chợt lên tiếng khuyên can:

"Hứa tiểu thư, cô cũng đừng dọa người ta, có chuyện gì từ từ nói."

Hứa Nhan liếc nam nhân kia, giọng nói đã lạnh đi mấy phần:

"Xin hỏi anh, tôi vừa nói chuyện vừa trừng mắt mắng cô ấy sao? Hay ý anh lúc này tôi cười là đang dọa người?"

Người nọ bị cô nhìn qua thì xấu hổ lui về phía sau mấy bước, đầu cúi thấp không dám ngẩng lên, mà nguyên nhân chủ yếu là vì ánh mắt đáng sợ của Phi Ngạo đã dừng lại trên người hắn. Không hiểu vừa rồi đầu hắn bị lửa đá hay bị cửa kẹp mà lại thốt ra cái lời nói ngu ngốc kia! Hắn quên mất chủ nhân

bữa tiệc này là ai rồi sao?

Phi Ngạo trước mặt bao nhiêu người trực tiếp hôn lên gò má Hứa Nhan một cái rồi lấy lòng nói:

"Bà xã đừng nóng giận, như vậy sẽ không tốt cho thân thể đâu, chúng ta còn muốn sinh thêm một tiểu công chúa."

Hứa Nhan bị đánh bất ngờ không hề thẹn thùng hay đỏ mặt, thậm chí còn cười thật tươi nhìn anh:

"Nhưng mà người ta đang trách em dụ dỗ anh kia? Cũng có rất nhiều người đang tò mò, hay là anh nói thử cho bọn họ biết xem, là ai câu dẫn ai?"

Cô biết bản thân nói ra câu này rất trẻ con, nhưng trước mắt nhiều người như vậy lại im lặng thì chẳng khác gì thừa nhận mình đã cướp bạn trai của Giai Kỳ. Cô tuyệt đối không cho phép người khác gán cái danh tiểu tam lên đầu cô. Rốt cuộc đừng nên sống quá nhân nhượng với người khác, nếu không, người chịu thiệt chính là bản thân mình!

Sắc mặt Giai Kỳ cực kì khó xem, ban đầu cô ta đến đây là muốn tìm cách tổn hại thanh danh của Hứa Nhan. Cô ta biết Phi Ngạo không phải người thích đem chuyện của mình ra bàn tán, cho nên mới liều lĩnh nhảy ra chỉ trích Hứa Nhan dụ dỗ anh. Bây giờ Hứa Nhan đột nhiên hỏi như vậy, anh sẽ trả lời thế nào? Sẽ không thật sự vứt bỏ lòng tự tôn của bản thân để hạ mình dụ dỗ Hứa Nhan đó chứ? Không, làm sao có thể! Người cao ngạo như anh ta, làm sao sẽ vì một người phụ nữ mà trước mặt mọi người thừa nhận điều đó...

Giai Kỳ quay sang nhìn Phi Ngạo, hi vọng anh sẽ phủ nhận, nhưng chỉ thấy khuôn mặt tuấn mĩ của anh hiện lên chút cảm xúc khác thường, là sự triều mến mà anh chưa từng dành tặng cho cô ta, ngay cả khi bọn họ đã từng yêu nhau một thời gian khá dài! Trái tim không hiểu sao co rút thật nhanh, đau đến mức không thở nổi. Thân thể mảnh mai lao đảo một cái, nước mắt như trân châu tí tách chảy xuống, bộ dáng cực kì chọc người thương tiếc.

Phi Ngạo nhìn ánh mắt ngập ý cười của Hứa Nhan, chỉ có thể bất đắc dĩ bóp bóp mũi cô mà sùng nịch nói:

"Đúng vậy, là anh cố tình quyến rũ em. Anh là người muốn bắt đầu mối quan hệ của chúng ta. Câu trả lời có khiến em hài lòng không, bà xã của anh?"

Anh quăng ra câu này khiến cho đám nữ nhân xung quanh tức giận siết chặt nắm tay, vì cái gì người nhận được sự cưng chiều đó lại là Hứa Nhan, một nữ nhân không có chút gia thế chứ?

Giai Kỳ che miệng không thể tin nổi, người đàn ông này từng là bạn trai của cô ta, gia thế không chỉ khủng, vẻ ngoài cũng rất xuất sắc, đối xử với cô ta đặc biệt tốt! Nhưng người như Phi Ngạo sẽ không bao giờ nói những lời ngọt ngào mà phụ nữ muốn nghe, đó là bản chất của anh!

"Phi Ngạo, anh thay đổi rồi..." Giai Kỳ nói, sau đó nhìn về phía Hứa Nhan. "Anh ấy vì cô mà thay đổi!"

Hứa Nhan nắm chặt những ngón tay thon dài ấm áp của chồng, đối với việc Giai Kỳ cố tình gây sự cũng không thấy tức giận. Cô xoa đầu nhỏ của Tiểu Vũ, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn vang lên bên tai mọi người:

"Tôi còn phải cảm ơn cô vì trước kia đã rời đi."

Nếu Giai Kỳ không bỏ theo người đàn ông khác thì cũng sẽ không có một Phi Ngạo như ngày hôm nay, trưởng thành và chín chắn, lý trí nhưng lại không vô cảm. Hứa Nhan nhìn về phía nữ nhân đã từng là mối tình đầu của chồng mình, trực tiếp tiễn khách:

"Cô hoàn thành mục đích rồi thì bây giờ có thể rời đi. Cảm ơn vì đã đến, sau này hi vọng cô không tiếp tục dây dưa với người đàn ông của tôi nữa."

Tình huống diễn ra không giống như trong dự liệu, Hoàng Minh Trạch lẳng lặng đứng trong đám đông quan sát thái độ của Giai Kỳ, thầm nghĩ rốt cuộc thì người này đến đây để làm gì? Dùng đầu gối để suy nghĩ thay nào sao? Người ta một nhà hạnh phúc như vậy còn muốn xen vào, thực sự vô liêm sỉ đến cùng cực! Cho dù là bạn gái cũ đi chăng nữa thì không có thiệp mời đã chứng tỏ người ta không thích người, người vẫn mặt dày vác xác đi dự tiệc là sao chứ?

Giai Kỳ bị đuổi đi cũng không thêm di chuyển, chỉ đứng ở đó ngây ngốc nhìn khuôn mặt của Phi Ngạo, càng khóc càng thảm thiết, không phải vì muốn diễn cho anh xem, mà là khổ sở vì anh quá tuyệt tình, một lời cũng không nói với cô ta.

Vỡ kịch tưởng chừng như đã sắp đóng màn thì lúc này, bên ngoài chợt vang lên một tiếng kêu giận dữ:

"Mẹ nó, Hứa Nhan, mày mau ra đây! Tao là bố của mày! Buông ra, mau buông ra, đây là sinh nhật của cháu trai tao!"

Tiếng rống của người đàn ông này thật sự rất to, giọng đều bị khàn cả đi khiến Giai Kỳ cũng giật mình dừng khóc.

Hoàng Minh Trạch vốn vẫn luôn im lặng ở một bên cũng không nhìn được nữa, hôm nay là sinh nhật của Tiểu Vũ, hẳn rõ ràng đã nói rất kĩ, nhà hàng phải bố trí thêm bảo vệ để bữa tiệc được diễn ra suôn sẻ, có gì cứ hết người này đến người kia xuất hiện rồi phá đám vậy?

Toàn trường đều im thin thít, chỉ có tiếng mắng chửi càng ngày càng khó nghe của tên đàn ông kia liên tục vọng vào.

Hoàng Minh Trạch ở một bên lo lắng không yên, sợ làm hỏng việc sẽ bị tổng giám đốc mắng, nào ngờ khi nhìn qua lại thấy vẻ mặt "đã dự tính trước" của Phi Ngạo, trái tim nhỏ đang nhảy loạn rồi cuộc dần trở nên bình tĩnh.

Sắc mặt Hứa Nhan trầm xuống, khẽ nhắm mắt rồi nhàn nhạt nói:

"Ông ấy thật sự đến, vậy cứ làm như đã nói đi, em cảm thấy có chút mệt."

"Được. Chúng ta về thôi." Phi Ngao sẵn sóc vuốt ve tóc cô, nói xong liếc mắt qua bên chỗ Hoàng Minh Trạch ra hiệu.

Làm trợ lý của Phi Ngao đã lâu, Hoàng Minh Trạch cực kì tinh ý liền biết việc mình cần làm là gì, vội vàng nói xin lỗi với khách nhân rồi thay mặt anh ở lại dọn dẹp tàn cục. Mọi người thấy ba nhân vật chính đột nhiên rời đi cũng không dám nói cái gì, việc muốn làm cũng đã làm xong, vì vậy nhanh chóng giải tán.

Ngay khi hai vợ chồng Phi Ngao rời khỏi, tiếng la hét của người đàn ông cũng đồng thời biến mất.

Lâm Dương và Hứa Vân đến đây chỉ vì Tiểu Vũ, việc của Hứa Nhan bọn họ không dám xen vào, cũng cảm thấy không cần thiết, cho nên từ sớm chỉ đứng ở bên ngoài quan sát tình huống.

Thời điểm nghe thấy giọng nói của bố mình, Hứa Vân chỉ biết thờ dài, Lâm Dương xoa xoa đầu nhỏ của cô an ủi một chút. Chị của cô đã phải chịu đựng trăm ngàn khổ cực vì người đàn ông kia từ khi mẹ mất đến bây giờ, có lẽ hiện tại nên hạ quyết tâm, không thể tiếp tục nhắm mắt làm ngơ nữa.

Mọi người đều đã rời đi, chỉ còn lại Giai Kỳ như người mất hồn đứng lặng thật lâu. Cô ta lững thững ra khỏi nhà hàng, sau đó tìm một chỗ trên lề đường liền tùy tiện ngồi xuống, cả người uest oải không có sức sống. Quyết định sai lầm ngày đó liền dẫn đến thảm trạng của hôm nay. Nếu cô ta không rời bỏ Phi Ngao, có lẽ bây giờ đã trở thành chủ nhân của cả tập đoàn đá quý nổi tiếng rồi, không phải như bây giờ, làm một nhân viên quen còn bị bắt nạt. Nhưng mà nếu cái gì chứ? Sống trên đời này vốn dĩ không có chữ nếu!

Hiện tại, không thể hối hận, không thể quay đầu được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Hứa Vỹ

Phi Ngao ôm con trai cùng vợ rời đi, không quên cho thủ hạ đưa người đàn ông phá rồi kia theo.

Lúc về đến biệt thự, Tiểu Vũ chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt râu ria dơ bẩn của người đàn ông, sau đó liền bị Chu quân gia ôm trở lại phòng. Thăng bé cũng không hỏi nhiều, chỉ là đưa ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm về phía mẹ mình.

Hứa Vỹ bị hai nam nhân mặc áo đen đè chặt vai, bắt buộc ngồi xuống đối diện Phi Ngao. Ông bị khí thế sắc bén của anh ép đến khó thở, không dám nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt căm giận liếc về phía Hứa Nhan. Ông không hiểu vì sao hai đứa con gái đều đối xử với mình như người ngoài, lại còn hỗn láo với mình như vậy, chẳng lẽ bọn nó không biết ông đã cực khổ thế nào để nuôi bọn nó khôn lớn sao?

Vừa nhắc đến hai đứa con gái, Hứa Vân liền xuất hiện, cùng Lâm Dương tiến vào trong. So với chị của mình thì trước kia cô hơi nhút nhát, lúc nào cũng sợ ông ta, bởi vì trước đây suốt chút nữa bị ông đem đi bán cho xã hội đen nên cô cực kì hận ông, vừa nhìn thấy đã làm mặt lạnh. Nếu lúc đó chị cô không đến kịp, hiện tại cô còn sống hay không cũng khó mà nói. Rơi vào trong tay bọn buôn người thì kết cục sẽ cực kì thảm, không có một ngoại lệ nào.

Lâm Dương ngồi xuống cạnh Hứa Vân, lặng lẽ đem tay cô nắm chặt. Cô gái nhỏ này đã trưởng thành rất nhiều so với lần đầu gặp mặt, những gì mà cô phải chịu đựng thật sự quá sức tưởng tượng của hắn. Hắn vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ tiêu tụy mệt mỏi của cô khi còn ở trong bệnh viện, chẳng khác gì một cái xác không hồn, từ lúc đó hắn đã hạ quyết tâm sẽ không cho phép bất kì ai tổn thương đến cô nữa.

Bốn người cứ thế ngồi thành một hàng đối mặt với Hứa Vỹ, không ai nói lời nào khiến ông bắt đầu thấy có chút áp lực. Phi Ngao là người đầu tiên lên tiếng, chậm rãi nói:

"Tôi sẽ nói nhanh gọn thôi, hiện tại ông có hai lựa chọn, thứ nhất, đến viện dưỡng lão sống và an phận ở trong đó, tôi sẽ có người trông coi và chăm sóc ông."

Anh nói đến đây liền dừng lại một chút để nhìn thái độ của người đàn ông. Hứa Vỹ nghe xong lập tức trợn trắng mắt gào to, thiếu chút nữa đập bàn:

"Không đi! Mày dựa vào cái gì bắt tao vào viện dưỡng lão? Tao là bố vợ của mày, mày dám nói chuyện với tao như vậy sao?"

Tiếng rống này khiến hai bảo vệ đứng sau lưng ông ta đổ mồ hôi lạnh, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có người dám nói chuyện với tổng giám đốc như vậy!

Hứa Nhan rừ mí mắt, lười phản ứng. Cô thật sự rất mệt mỏi, mặc dù trong người cô chảy dòng máu của ông ta, nhưng cô không cảm nhận được chút yêu thương nào từ ông, ngoài việc hành hạ hai chị em cô ra thì ông đã làm được cái gì ra dáng người bố chứ?

Một bàn tay lạnh lẽo vỗ nhẹ lên lưng cô, nghiêng đầu liền thấy khuôn mặt mỉm cười của Hứa Văn.

"Chị không phải khổ sở, có em ở đây, còn có anh rể và Tiểu Vũ nữa."

"Chị không sao, cảm ơn em." Hứa Nhan gật đầu, tâm trạng ổn định hơn một chút.

Phi Ngao bị người khác hét vào mặt nhưng phá lệ không tức giận chút nào, chỉ bình tĩnh nói ra phương án thứ hai:

"Thứ hai, vào tù ngồi hết nửa đời còn lại. Ông chọn đi?"

Anh và Hứa Nhan đã nói rõ, nếu bữa tiệc sinh nhật này ông ta không đến phá rối thì chuyện trước đây xem như xong, nhưng nếu ông ta thật sự xuất hiện, lần sau nhất định sẽ tiếp tục quấy rầy cuộc sống của bọn họ, cho nên phải giải quyết! Nếu không dứt khoát, chỉ sợ ông ta không biết giới hạn nằm ở đâu. Mà Hứa Nhan cũng đã đồng ý với anh về hai phương án kia.

Anh nheo cặp mắt đẹp nhìn thẳng vào mặt Hứa Vỹ khiến ông ta né tránh, miệng lại bắt đầu mở to:

"Tao không muốn ở viện dưỡng lão, cũng không có lí do gì để bọn mày tống tao vào tù cả! Không phải mày có nhiều tiền lắm sao? Giúp tao mua một cái biệt thự, sau đó mướn người chăm sóc tao, mỗi tháng gửi tiền cho tao tiêu không được à? Con khôn này là tao nuôi lớn, mày muốn cưới nó cũng phải hỏi ý tao mới đúng!"

Càng nói càng hiện rõ bản chất xấu xí của con người ông ta, Hứa Văn nhin không được tức giận muốn đứng lên:

"Lúc mẹ còn sống thì mẹ là người lo cho cả nhà, khi mẹ mất, chị tự chăm sóc bản thân, thậm chí mới mười hai tuổi đã phải chạy đông chạy tây tìm việc làm thêm, còn bố thì sao? Bố có bao giờ thật sự quan tâm đến hai chị em con à? Bao nhiêu lần sa đọa, bao nhiêu lần làm ra chuyện xấu hổ, bố còn muốn tiếp tục như thế đến bao giờ?"

"Mày câm miệng!"

Hứa Vỹ thấy con gái nhỏ dám nói chuyện với ông như vậy, tức giận đứng bật dậy. Nhưng là vừa hành động, bảo vệ hai bên liền đem ông ấn mạnh trở lại ghế, giống như là quăng đồ vật không có chút giá trị, suýt chút nữa khiến ông ngã xuống.

"Tốt, tốt lắm! Thật hay cho chị em chúng mày dám làm vậy với chính bố ruột của mình!"

Tính tình của ông vốn rất nóng nảy, lại ham mê rượu chè cờ bạc như mạng, nếu bị nhét vào viện dưỡng lão thì làm sao sống nổi nữa? Càng đừng nói đến phương án phải vào tù!

"Ông từng xâm hại một bé gái bất thành, sau đó đã dùng tiền để mua chuộc luật sư nhằm thoát tội. Hiện tại tôi có bằng chứng trong tay, thái độ của ông hiện tại là muốn ngồi tù, phải không?"

Phi Ngao chậm rãi nói, dáng vẻ nhàn nhã đưa tay ra, người làm lập tức đem hồ sơ đã chuẩn bị sẵn dâng lên. Anh ném nó về phía Hứa Vỹ, ông ta vừa cầm lên nhìn tấm ảnh bên trong thì sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, môi run bần bật. Chuyện đó vốn dĩ không phải quá lớn, cũng đã từ nhiều năm trước rồi, làm sao hắn ta vẫn đào lên được? Không... không thể...

Lời của Phi Ngao vừa ra cũng khiến ba người bên cạnh giật mình mở to mắt, bọn họ đều biết Hứa Vỹ là một người rất cặn bã, nhưng không thể nào tưởng tượng nổi ông ta lại muốn xâm phạm một đứa trẻ!

Hứa Nhan chỉ cảm thấy một cảm giác ghê tởm chạy dọc thân thể mình, mấy ngày nay cô đã cảm thấy không khỏe, hiện tại bị tin này kích thích choáng váng, không thể không đem đầu tựa vào trên vai Phi Ngao.

"Làm sao vậy?"

Anh đưa tay đỡ gò má cô, thấy cô lắc đầu thì quay sang liếc về mặt thất kinh của Hứa Vỹ mà gần giọng:

"Cho ông một phút, lập tức đưa ra lựa chọn, nếu không, tôi sẽ xem như ông muốn đi tù!"

Bên trong tập hồ sơ không chỉ có bằng chứng ông ta đánh đập đứa trẻ kia, mà ngay cả những tiền sự như trộm cắp, sử dụng chất cấm và cố tình gây thương tích cho người khác cũng không hề ít.

Hứa Vỹ suy sụp cầm lấy tập hồ sơ, tay run bần bật. Không thể nào như thế được! Những chuyện này ngay cả hai đứa con gái của ông cũng không biết, làm sao hắn ta tìm được chứ?

"5... 4... 3..."

Nam nhân không kiên nhẫn bắt đầu đếm ngược, đợi đến lúc này, Hứa Vỹ mới run giọng cầu xin:

"Khoan đã, tôi... tôi không muốn đi tù, viện dưỡng lão cũng không thể... tôi sẽ rời đi, sẽ không tìm đến đây nữa!"

Chỉ cần lúc này ông ta có thể an toàn rời đi, lần khác chắc chắn sẽ còn có cơ hội quay lại!

Phi Ngạo làm sao không biết ý nghĩ trong đầu ông ta, trên khuôn mặt lạnh lùng chợt nhếch lên nụ cười nhẹ:

"Lôi ông ta xuống đi."

Đối với người này, anh đã không còn chút kiên nhẫn nào nữa.

"Không, không! Buông ra! Buông tao ra!"

Hứa Vỹ bị hai bảo vệ kéo đứng dậy, cả người quẫy đạp mạnh, mắt mở trừng trừng nhìn về phía Hứa Nhan mà gào:

"Mày dám đối xử với tao như vậy sao? Mẹ kiếp! Tao là bố của mày!"

Thật là một người đàn ông cực phẩm, đến lúc này rồi vẫn chưa chịu quay đầu, Lâm Dương cảm thán, không khỏi nhăn mày, tay nhẹ nhàng che trước người Hứa Vân, rất sợ ông ta đột nhiên phát điên nhào lên.

"Anh đưa cô ấy lên nghỉ ngơi chút, về cẩn thận." Phi Ngạo nói nhanh, sau đó đỡ lấy Hứa Nhan.

Cô choáng váng tựa lên người anh, không hiểu sao lại cảm thấy ỳ ỳ khuất. Có một người bố như vậy, thật sự khiến tuổi thơ của cô không mấy vui vẻ, hiện tại nghĩ đến một người đàn ông năm mươi tuổi có hơn lại muốn xâm hại một đứa nhỏ, trong bụng liền nhộn nhạo, cô nhin xuống cảm giác khó chịu mà theo anh trở về phòng, không muốn quan tâm thêm nữa.

Mới đi được mấy bước, Hứa Vỹ đột nhiên hung hăng giật một tay ra khỏi tên bảo vệ, muốn chụp vào người Hứa Nhan. Chỉ là vừa di chuyển liền bị người hung hăng đá vào ngực, lao đảo ngã nhào xuống đất.

Tay Hứa Nhan bị người kéo một cái, tiếp theo trước mắt liền hiện ra thân hình cao ngất của Phi Ngạo. Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy anh đánh nhau, lần trước là với Bạch Hạo Trì, lần này là... bố của cô.

Hứa Vỹ bị đập mạnh như vậy, cong người phun ra một búng máu tươi.

Thình lình xảy ra chuyện này khiến mọi người đều trở tay không kịp, Hứa Vân hoảng hốt chạy về phía Hứa Nhan:

"Chị có sao không? Có bị đau ở đâu không?"

Bảo vệ lại tiến lên, lần này trực tiếp khiêng người đàn ông đang gục dưới sàn nhà ra ngoài.

Hứa Nhan thấy em gái lo lắng cho mình liền mở miệng muốn nói chuyện, còn chưa kịp phát ra âm thanh đã ngửi thấy mùi máu tanh, lúc này nhin không nổi nữa, che miệng nôn khan một trận.

Hứa Vân càng sốt ruột muốn hỏi tiếp, lại bị Lâm Dương kéo tay nói:

"Chúng ta về trước."

"Chị đang bệnh, anh không lo sao mà còn muốn về trước?"

"Em thật là, có Phi Ngạo lo cho cô ấy là được rồi!" Lâm Dương thở dài một hơi.

Phi Ngạo thấy Hứa Nhan như vậy, không những không lo lắng mà còn vui mừng, vội vàng ôm ngang người cô lên:

"Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra!"

Đột nhiên bị nhắc bỗng lên, Hứa Nhan giật mình nhìn anh:

"Anh thả em xuống, em có thể tự đi được! Hơn nữa em còn đang mặc lễ phục, phải thay ra đã, rất khó chịu!"

"Ừ, được rồi."

Anh gạt đầu nhưng vẫn không có buông cô ra, ngược lại ôm cô đi thẳng lên lầu, sau đó trong lúc đợi cô thay quần áo thì đi tìm Tiểu Vũ tâm sự.

Anh ôm con trai cưng thả lên đùi mình, yêu thương sờ đầu của thằng bé:

"Tiểu Vũ, nói cho ba biết, con muốn có em hay không?"

Hai mắt của Thiên Vũ mở to, chớp chớp mấy cái rồi gật gật đầu, đột nhiên hỏi:

"Ba, làm thế nào mẹ sinh em bé được vậy?"

Phi Ngạo không nghĩ đến con trai sẽ hỏi cái này, trong phút chốc không tìm được câu trả lời nào thích hợp. Sau đó ngẫm một lúc, buồn cười đáp:

"Ba cùng mẹ ở trong phòng, ba bắn pháo hoa, mẹ nhặt thuốc pháo, sau đó có con."

Tiểu Vũ thật ngây thơ cười rộ lên, giọng điệu hối thúc: "Con muốn có em! Ba mau đi bắn pháo!"

"..." Hứa Nhan thay xong quần áo đứng ở cửa nghe được cuộc đối thoại này, khóe môi run lên.

Lúc này mới nghĩ đến vấn đề kinh nguyệt, nhớ không nhầm thì đã một tháng hơn rồi, vì sao vẫn chưa có? Bình thường cô cũng không trễ nhiều ngày lắm..

Đang lúc cô suy nghĩ, Phi Ngạo đã bàn chuyện xong với con trai, cẩn thận đỡ cô xuống lầu. Bởi vì Trần Thụy hiện tại đang xin nghỉ phép để đi du lịch cùng bà xã nên anh đành đưa cô đến bệnh viện nhìn xem.

Kết quả, Hứa Nhan thật sự mang thai, cũng chỉ mới bốn tuần mà thôi.

Trước kia lúc cô mang thai chỉ có một thân một mình, hiện tại thấy vẻ mặt tươi cười của Phi Ngạo, trong lòng không khỏi xúc động.

Phi Ngạo ngồi ở bên giường đặt tay lên bụng cô, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve, tâm trạng cực kì hưng phấn. Mặc dù hiện tại thai nhi vẫn chưa thành hình nhưng anh vẫn có cảm giác như đang chạm vào đứa nhỏ của bọn họ.

"Anh thích con trai hay con gái?" Hứa Nhan cũng cười nhìn anh, ánh mắt không giấu được hạnh phúc.

"Con của chúng ta, trai hay gái anh đều thích."

"Nhưng thật ra trong lòng anh vẫn muốn em sinh con gái có phải không?"

Cô thật ra đọc hiểu được ánh mắt của anh, khiến người nào đó ho khê:

"Vậy sao? Tiểu Vũ hình như cũng thích em gái, vậy nên lần này anh nghĩ sẽ tốt hơn nếu có thêm một tiểu công chúa."

Hứa Nhan không muốn tiếp tục trêu anh, sau khi làm xong giấy tờ, hai người liền trở về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 60: Dưỡng Thai

Đoạn thời gian kế tiếp chính là chuỗi ngày dưỡng thai cực kì nhàm chán của Hứa Nhan.

Phi Ngạo sợ cô không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện nên cho người đem tất cả những thứ có góc nhọn như cạnh bàn, cạnh ghế và đầu tủ đều bọc vải cẩn thận, thậm chí cách mấy bước lại trải một cái thảm dày. Nếu không phải Hứa Nhan cật lực phản đối thì chỉ sợ cả biệt thự đều đã biến thành một cái ổ chăn không lồ rồi! Nam nhân này sao có thể ngây thơ như vậy chứ!

Lại nói, ai cũng bảo phụ nữ khi mang thai tính khí sẽ trở nên rất thất thường và dễ nóng nảy, Hứa Nhan lại nằm trong những trường hợp ngoại lệ, một chút khác thường cũng không có. Mỗi ngày cô đều ăn uống no say, chơi đùa với Tiểu Vũ sau đó lại đi dạo xung quanh, cuộc sống vô cùng an nhàn.

Công việc ở công ty của Hứa Nhan tạm thời đều giao lại cho trợ lý, gần nhất mấy hạng mục khó giải quyết cũng ném lên trên người lão công nhà mình. Tuy Phi gia chuyên kinh doanh đá quý nhưng với kiến thức và kinh nghiệm của Phi Ngạo thì lần sân sang bất động sản cũng không làm anh có chút lúng túng nào, ngược lại càng giúp sản nghiệp của cô phát triển thêm.

Thời điểm Thiên Vũ biết mình sắp có em, cả khuôn mặt nhỏ đều trở nên đỏ bừng vì phấn khích, sau đó như một ông cụ non suốt ngày chu miệng nhắc nhở cô không được làm cái này không được làm cái kia, thật sự rất đáng yêu.

Hứa Nhan tùy ý để con trai ghé vào trên bụng mình, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhỏ của thằng bé.

"Mama, em gái vẫn chưa biết nói chuyện." Tiểu Vũ cọ cọ bụng cô, râm rì.

"Hửm? Con thích em gái sao?" Cô còn chưa biết đứa trẻ trong bụng là trai hay gái đây.

Tiểu Vũ ngẩng khuôn mặt trắng mềm đáng yêu lên, phồng má.

"Ba nói nếu sinh em trai thì em trai sẽ giành mama với con, nên con muốn em gái cơ!"

Nói xong vội bỏ sung: "Nhưng mà em trai con cũng thích, con sẽ dạy em học!"

Hứa Nhan buồn cười hên lên gò má con trai một cái thật kêu, trong lòng cảm thấy vô cùng tự hào. Tiểu Vũ mới bốn tuổi đã hiểu chuyện như vậy, tương lai nhất định sẽ rất sáng lạn. Bất quá cô cũng có chút lo lắng, bởi vì cô hi vọng thằng bé có một tuổi thơ thật tốt đẹp, không cần quá gò bó và áp lực.

Đang lúc Hứa Nhan tập trung suy nghĩ, cánh tay bị người lay nhẹ:

"Mẹ, chú Tri biết mẹ có em bé hay không?"

Một câu hỏi này của Tiểu Vũ liền nhắc Hứa Nhan nhớ đến nam nhân mỉm cười âm áp như gió xuân trong ký ức. Cô cầm lấy điện thoại bấm một dãy số, sau đó cười nói:

"Mẹ quên mất, nhưng mà việc có em bé không nên nói với chú quá sớm, con hỏi thăm chú ấy một chút là được rồi."

"Dạ."

Tiểu Vũ đưa hai tay xòe ra trước mặt cô, đợi cô đặt điện thoại xuống thì đưa lại gần lỗ tai mình.

Âm thanh tí tí kéo dài một lúc lâu mới dừng lại, giọng nói mang theo chút ý cười của Bạch Hạo Tri liền vang lên:

[Lâu rồi mới thấy em gọi tới, thật là diễm phúc mà.]

"Chú Tri, Tiểu Vũ rất nhớ chú."

Tiểu Vũ ngây ngô nói chuyện làm trái tim nhỏ của Hứa Nhan cũng muốn tan chảy, Bạch Hạo Tri cười ha ha:

[Chú cũng nhớ Tiểu Vũ lắm, tuần sau chú về thăm con có được không?]

"Dạ được, chú ăn cơm chưa ạ?"

Mấy đứa nhóc khi cầm điện thoại lên liền theo thói quen hỏi người lớn đã ăn cơm chưa, chủ đề không mới mẻ gì nhưng vẫn khiến Bạch Hạo Tri mỉm cười:

[Chú vừa ăn cơm xong, lần tới về chú sẽ đưa con đi ăn thứ con thích. Bây giờ con đưa điện thoại cho mẹ một lát, chú có chuyện quan trọng cần nói với mẹ con.]

Thiên Vũ chớp chớp đôi mắt, nhanh tay đưa điện thoại cho Hứa Nhan rồi tiếp tục nằm xuống gối đầu lên đùi cô, dùng tay sờ soạng vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của cô mà thì thầm:

"Em bé ngoan mau lớn lên, anh hai đang chờ em đó."

Hứa Nhan sờ sờ đầu Tiểu Vũ, sau đó cầm lấy điện thoại hỏi thăm Bạch Hạo Tri một phen, thế này mới biết anh vừa hoàn thành những việc quan trọng nhất trong công ty, đang chuẩn bị về nước.

Cô nghe xong im lặng một lúc, không biết phải tiếp tục nói cái gì cho tốt. Nam nhân này mặc dù biết rõ cô có chồng con rồi nhưng vẫn một mực thích cô, hiện tại nói chuyện cũng đầy sùng nịnh, báo hại cô có cảm giác như đang vụng trộm vậy.

[Em không cần lo lắng cho anh, cuộc sống của anh không có em tựa như một bức tranh thủy mặc thiếu mất màu trắng vậy, không nghiêm trọng đâu.] Bạch Hạo Tri cười trừ.

"Tranh thủy mặc không có màu trắng? Vậy chẳng phải ý anh là cuộc sống của anh toàn màu đen sao? Anh đang an ủi tâm hồn tôi hay cố tình khiến tôi cảm thấy áy náy vậy hả?" Hứa Nhan cũng không nhịn được giả vờ giận dỗi.

Nếu Bạch Hạo Tri đã không để ý, vậy cô cần gì phải suy nghĩ quá nhiều. Lại nói thêm mấy câu, Phi Ngao cuối cùng cũng về, thấy cô ngồi trên sofa vừa ăn trái cây vừa nhàn nhã nói chuyện điện thoại thì đi tới nhìn một chút, cũng không hỏi là cô đang trò chuyện với ai, chỉ nói:

"Bữa tối em muốn ăn cái gì?"

Hứa Nhan vội chào tạm biệt Bạch Hạo Tri rồi đem điện thoại ném qua một bên, ánh mắt long lanh nhìn anh:

"Thịt xiên nướng, vịt quay Bắc Kinh, sủi cào, bánh kẹp hành, tôm càng cay, đậu phụ Tứ Xuyên, mì xào hải sản... ừm, còn có chân gà và..."

"Chỉ được chọn ba món." Thấy cô bày ra bộ dáng tham ăn, Phi Ngao vội vàng cắt đứt ý nghĩ của cô, cúi người hôn lên đôi môi đang khấp mở liên tục của cô rồi nói. "Buổi tối ăn nhiều sẽ không tốt, những món khác để ngày mai ăn được không?"

Người nào đó bắt mắt liếc mắt nhìn anh, không vui nhăn nhăn mày, tay chọt chọt vào hông con trai:

"Nhưng là bây giờ em muốn ăn rất nhiều thứ. Tiểu Vũ cũng muốn ăn giống mama có phải không?"

Phi Ngao đánh một cái ánh mắt cho con trai, Tiểu Vũ hiểu chuyện liền im lặng lắc đầu, chọc Hứa Nhan giận tái mặt. Rốt cuộc ai là người đã nuôi lớn đứa nhỏ này chứ? Là cô đó! Vì cái gì lại đầu quân vào phe giặc chứ?

"Ngoan, ngày mai cho em ăn những món kia, buổi tối ăn nhiều rất dễ đau bụng, sẽ không thoải mái."

Nam nhân cời áo ngoài vắt lên sofa mềm mại, vươn tay bóp bóp gò má của cô. Đạo gần đây bởi vì mang thai nên cô ăn rất nhiều, này nọ hơn hẳn, lúc chạm vào xúc cảm rất tốt. Anh đương nhiên cực kì yêu thích, cũng muốn cưng chiều cô, hận không thể cho cô tất cả mọi thứ, nhưng là không thể để cô đối xử với bao tử của chính mình tùy tiện như vậy được.

Giọng của anh rất trầm, nghe vào bên tai đặc biệt có sức hấp dẫn, Hứa Nhan liền xiu xuống, miệng vẫn không nhận được mà lâu bầu đòi ăn năm phần chân gà cay.

Phi Ngao thấy cô chịu thỏa hiệp thì quay sang nhìn Chu quân gia một cái, ông theo phục vụ anh đã lâu nên cũng hiểu rõ tâm tư anh, xoay người lui xuống. Để có thể tùy thời điểm phục vụ cho phụ nữ có thai là Hứa Nhan, anh đã tự mình chọn ra hai đầu bếp tay nghề tốt nhất, sắp xếp cho bọn họ ở lại biệt thự. Chu quân gia cũng thường xuyên đi qua đi lại trông chừng cô, hai đầu bếp không có việc gì làm thì ở phòng nghỉ lẩn lộn, chờ người sai bảo, Trần Thụy càng không cần phải nói, tiếp tục lịch làm việc cũ, hai ngày đến kiểm tra một lần.

Một nhà ba người cùng Chu quân gia ăn xong cơm tối liền trở về phòng, Phi Ngao nằm ở giữa giường, lo lắng khi ngủ Tiểu Vũ sẽ đạp trúng Hứa Nhan. Giường đặc biệt lớn, thẳng bé lại nằm bên trong nên cũng không sợ sẽ lăn xuống đất.

Thời gian trôi qua trong êm đẹp, Bụng Hứa Nhan càng lúc càng lớn, đi đứng liền trở nên khó khăn, ngực cũng bị căng đau không thể tả nổi. Mà nghiêm trọng nhất chính là triệu chứng nôn mửa của cô, ăn một chút liền phun sạch, thiếu chút nữa nôn cả dạ dày của mình ra ngoài. Đối với cái này, Trần Thụy cũng thật hết cách, chỉ có thể cho cô chút thuốc bổ liều nhẹ mà dặn dò:

"Đợi qua nửa tháng nữa liền tốt, không cần lo lắng, nếu cần thiết thì uống trà gừng hoặc trà cam để giảm bớt cơn buồn nôn."

Phi Ngao không phải bác sĩ nhưng cũng vì Hứa Nhan mà tìm hiểu một chút về những vấn đề phát sinh khi phụ nữ mang thai, xem phản ứng của cô dữ dội như vậy, sắc mặt cực kì kém liếc nhìn Trần Thụy:

"Cô ấy nói đau đầu, lưng cũng đau, trước kia mang thai Tiểu Vũ không như vậy, hiện tại là thế nào đây?"

Hứa Nhan chán nản tựa lên người Phi Ngao, vừa rồi cũng mới nôn một trận, hiện tại mệt đến mức chẳng muốn nói chuyện nữa.

"Như vậy đi, chúng ta đến bệnh viện lại siêu âm một lần, tôi nghĩ..." Trần Thụy bí hiểm liếc nhìn phần bụng đang nhô cao của Hứa Nhan. "Cô ấy có khả năng mang thai đôi, cho nên mới nhạy cảm với mùi hương và xuất hiện nhiều triệu chứng như vậy."

Song thai? Hứa Nhan há hốc mồm, có chút khó sở nghĩ đến lần đó sinh Tiểu Vũ suýt chút nữa chết đi, hiện tại nếu thật phải sinh hai đứa, cô tình nguyện mình nằm một giấc mộng sau đó trở về những đêm trước, bắt Phi Ngao "mặc áo hành sự"! Trời ạ! Băng huyết một lần suýt lấy mạng của cô, còn để lại chút di chứng, nếu chỉ sinh một đứa thì cũng không nguy hiểm, bất quá thật là song thai liền phải đẻ mổ!

Phi Ngao không biết nỗi khổ của Hứa Nhan, vừa nghe là song thai thì lập tức lái xe đưa cô đi kiểm tra. Cầm lên tờ giấy siêu âm, nhìn hai đứa trẻ đang thành hình mà trái tim không nhận được nhảy thành thịch, yêu thương hôn lên tóc cô:

"Là hai bé gái."

Hứa Nhan cầm nín rồi. Lần này cho dù có thế nào đi nữa cô cũng muốn sinh mổ.... Thời đại kỹ thuật khoa học tiên tiến, sẽ ổn thôi!

"Em không vui sao?" Nam nhân nhận ra vẻ mặt thất thần của cô.

"Không phải... chỉ là đang nghĩ anh khỏe như vậy làm gì! Điều là con của em, tất nhiên em rất vui, nhưng mà hai đứa một lúc... có chút quá sức...."

Cô nhỏ giọng nói, bởi vì gần đây không ăn được gì nên tinh thần không tốt lắm, chẳng mấy chốc đã buồn ngủ, hai mắt dính lại.

"Có anh ở đây, sẽ không sao."

Phi Ngao đưa tay vuốt nhẹ lên lưng cô, đem cô ôm vào trong lòng. Lúc trước cô ở Mỹ mang thai rồi sinh hạ Tiểu Vũ, một thân một mình, chắc hẳn rất cô đơn và mệt mỏi. Anh thật không dám tưởng tượng đến tâm trạng của cô lúc đó là thế nào?

Hứa Nhan đưa tay đặt lên bụng mình, thờ dãi một hơi:

"Em có nghĩ đến tên của con, Thiên An và Thiên Ngọc. Anh thấy thế nào?"

"Em thích là được." Anh phát hiện cô thất thường, cuối cùng vẫn hỏi. "Tâm trạng không tốt?"

"Thật ra em..."

Hứa Nhan chần chờ, ánh mắt bắt đầu ngập nước, không biết phải làm sao:

"Lần trước em sinh Tiểu Vũ là khó sinh, sau đó bác sĩ có nói, do trong khoảng thời gian mang thai không chăm sóc tốt bản thân nên lần sau sinh con chỉ sợ có chút nguy hiểm..."

Phi Ngạo nghe xong tim như bị siết chặt một hồi, môi mỏng run lên:

"Vì sao thời gian trước không nói với anh?"

"Em cũng không nghĩ đến là song thai..."

Cô cúi thấp đầu, ngón tay đều trắng bệch. Cô sợ nhất chính là lúc sinh, bác sĩ bắt cô chọn một trong hai đứa nhỏ...

Phi Ngạo nhủ thầm, lúc này mới biết thời gian đó cô chịu nhiều ủy khuất như vậy, tâm thật sự đau. Anh vuốt tóc cô, chậm rãi nói:

"Anh sẽ nghĩ cách."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Giữ Lại Một Trong Hai

Rời bệnh viện, Phi Ngạo lái xe đưa Hứa Nhan trở về, trên đường đi nhìn thấy cô như người thất thần, anh cũng không tiện nói lời nào, chỉ là một tay lái xe, một tay nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của cô.

Về đến biệt thự, Hứa Nhan vừa vào phòng nằm, Phi Ngạo liền ra ngoài ban công đứng, tâm trạng rối rắm khiến anh nghĩ đến việc hút thuốc, nhưng vừa cầm điếu thuốc đặt lên môi liền nhớ đến ngày đó cô nghiêm túc nói:

“Anh phải làm gương cho Tiểu Vũ!”

Anh thở ra một hơi, đem điếu thuốc đang kẹp trên tay dụi tắt, sau đó bấm điện thoại gọi cho Trần Thụy, âm giọng nặng nề:

“Cậu liên hệ cho viện y được thành phố, nếu có thời gian thì trực tiếp đến đó một chuyến, mấy ngày tới tôi có việc bận không thể đi được.”

[Được rồi, cậu ở nhà làm ô sin cho vợ đi, tôi sẽ cố hết sức.] Trần Thụy nhận ra tâm tình của anh không tốt, không dám nói nhảm nhiều liền gạt đầu đồng ý.

Phi Ngạo lại gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó mới xoay người vào phòng. Lúc này Hứa Nhan đang cuộn người trong chăn, chỉ để lộ ra mấy sợi tóc xanh đen lẫn lộn.

Anh ngồi xuống bên giường, chậm rãi kéo chăn xuống, để lộ ra khuôn mặt trắng nõn của cô. Cho dù màu tóc đã bị phai đi một phần nhưng không ảnh hưởng chút nào đến vẻ ngoài của cô, ngược lại càng nhiều thêm chút tùy ý và lười biếng, rất đáng yêu.

Hứa Nhan thật ra vẫn chưa ngủ, anh vừa ngồi xuống cô liền tỉnh, tay nhỏ dúi ra nắm góc áo anh:

“Nếu đến lúc đó xảy ra chuyện không may, anh hứa với em một việc được không?”

“Không được.”

Phi Ngạo dứt khoát trả lời, cho dù khiến cô buồn bực anh cũng không muốn đồng ý, bởi vì anh có cảm giác rất bất an.

Người trên giường mím chặt môi, ánh mắt ướt át như đang cầu xin nhìn anh:

“Thật sự không được sao?”

“Chuyện đó em đừng nghĩ nhiều, ngủ đi, anh ra ngoài có chút việc.”

Phi Ngạo yêu thương xoa tóc cô, vừa muốn đứng lên, góc áo liền bị cô túm chặt. Hứa Nhan cảm thấy chưa bao giờ mình lại yếu đuối đến mức này, hốc mắt đỏ lên:

“Hứa với em! Phi Ngạo, anh phải hứa với em!”

“Em... được rồi, đừng khóc.”

Anh vội ngồi xuống ôm cô, vừa mềm giọng an ủi vừa hôn lên tóc cô. Hứa Nhan biết bản thân lúc này rất cố chấp, nhưng là tưởng tượng đến lúc sinh, cô lại kiên định nói:

“Cho dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng phải bảo vệ con!”

Phi Ngao nháy mắt liền cứng người, cánh tay bị cô túm chặt, bắt đắc đi đành gật đầu:

“Được, anh hứa.”

Nhận được sự hứa hẹn của anh, cô như trút bỏ hết gánh nặng, mệt mỏi nằm xuống giường. Cô không biết tương lai sẽ thế nào, nhưng vẫn muốn nắm chắc vận mệnh của hai đứa con gái sắp chào đời.

Nam nhân dịu dàng đắp lại chăn cho cô, vội vàng rời khỏi.

Phi Ngao vận dụng toàn bộ tài lực của mình để tập hợp những vị bác sĩ giỏi nhất nước về một chỗ, hi vọng bọn họ có thể tìm ra biện pháp giữ an toàn cho cô vào thời điểm cô sinh nở. Mấy ngày liền, anh thậm chí không trở về biệt thự, nhiều nhất chỉ gọi điện thoại cho cô để nói vài câu.

Phi Ngao tới lui khắp nơi, vừa phải điều hành công ty vừa phải nghĩ cách giúp cô điều dưỡng thân thể. Ra ngoài một tuần, anh gầy đi trông thấy. Đêm đó hoàn thành tốt tất cả mọi việc, anh mang theo hai vị bác sĩ bên ngoài cùng Trần Thụy về nhà, Chu quân gia đứng ở cửa đón anh, vừa thấy anh liền mừng rỡ nói:

“Cậu chủ, cậu về rồi!”

“Cô ấy thế nào?”

“Ăn rất ít, mỗi ngày trừ lúc ở cạnh Tiểu Vũ là nói nhiều một chút, thời gian còn lại đều ở trong phòng, như vậy thật sự không tốt cho thai nhi.” Chu quân gia gấp gáp trả lời.

“Tôi về trước.” Trần Thụy nhìn bọn họ, thật nhanh đánh bài chuẩn.

Phi Ngao ra hiệu cho Chu quân gia đưa hai vị bác sĩ đi nghỉ ngơi, còn mình thì bước nhanh về phòng. Anh đi đến cửa liền nhìn thấy Hứa Nhan đang ngồi trên giường may áo cho con gái, Tiểu Vũ ở bên cạnh nghiêm túc nhìn chăm chăm.

Thời gian này không đi làm nên cô rất nhàn rỗi, tuy cũng muốn dưỡng thai cho tốt nhưng không hiểu sao tâm trạng luôn bất ổn, mọi thứ ăn vào miệng đều thấy nhạt nhẽo.

Nghe được tiếng bước chân, Hứa Nhan ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy khuôn mặt đầy râu của Phi Ngao, cô liền ngăn ra.

“Ba về rồi!”

Tiểu Vũ reo vang, từ trên giường vội phóng xuống, lon ton chạy về phía anh. Phi Ngao cúi người ôm lấy thân hình bé nhỏ của con trai, không quên hôn một cái lên mặt thằng bé.

Cảm giác được bên mặt bị đâm nhồn nhột ngứa ngứa, Tiểu Vũ tò mò đưa tay sờ lên cằm anh, sờ đến mấy sợi râu nhỏ vừa mọc lên liền thích thú chà xát.

Hứa Nhan nhìn ra dưới mắt của anh có vết thâm, vội vàng đặt dụng cụ trong tay sang một bên. Cô biết gần đây anh vất vả vì cô, nhưng không nghĩ đến một người luôn luôn chú trọng hình tượng như anh lại để cho bản thân nhếch nhác như vậy.

“Tiểu Vũ, đến đây với mẹ, ba vừa về, cần phải đi tắm.”

Cô ngoác tay ý bảo con trai buông cổ Phi Ngao ra, anh nhìn chính mình có chút lỗi thời cũng không nhận được, vội đi tẩy rửa thân thể.

Lát sau, Phi Ngao toàn thân sạch sẽ với gương mặt bóng loáng bước ra từ phòng tắm, quả thật so với vừa rồi khác xa hoàn toàn. Anh mặc áo thun và quần lửng đen, tóc còn vương chút nước rũ xuống trước trán, tản ra mùi hương kinh người. Hứa Nhan sờ sờ mũi, phát hiện một tuần không gặp anh còn đẹp trai hơn trước.

Anh đưa khăn cho cô, thản nhiên ngồi xuống đối diện rồi đưa đầu tới gần cô, ý bảo cô giúp anh, chậm rãi hỏi:

“Nghe Chu quân gia nói mấy ngày này không có anh, em ăn rất ít? Khó chịu sao?”

Hứa Nhan thật tự nhiên cầm lấy khăn lông, vừa lau tóc cho anh vừa nói:

“Không có, chỉ là nhạt miệng chút.”

Tiểu Vũ ở một bên nghe vậy liền mách lẻo: “Mẹ ăn còn ít hơn con nữa đó.”

Về mặt của Hứa Nhan lúc này thật khó coi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt nhìn con trai.

Phi Ngao tuy rất mệt nhưng vẫn dành thời gian trò chuyện cùng cô, bàn tay to mang theo hơi ấm sờ bụng cô, nhẹ nhàng vỗ về:

“Hai đứa con gái của anh phải tròn xinh như Tiểu Vũ mới được, ngày mai ăn nhiều chút.”

Hứa Nhan không thể làm gì hơn là gật đầu, lau khô tóc cho anh xong, một nhà ba người ôm nhau ngủ. Cảm nhận được hơi ấm từ Phi Ngao, Hứa Nhan cuối cùng cũng ngủ được một giấc yên lành. Cả tuần nay cô đều có cảm giác không an toàn, lại thường hay tỉnh giấc giữa đêm, thật sự rất khổ cực.

Hai vị bác sĩ được đưa từ bên ngoài vào cực kì chiều cô, liên tục đưa ra những liệu pháp giúp cô thư giãn, sau đó ngay cả khẩu phần ăn hằng ngày cũng phải thật khoa học. Bọn họ bảo những thứ này có tác dụng tu dưỡng thân thể, vì vậy Hứa Nhan ngoan ngoãn làm theo, ăn cũng đặc biệt nhiều.

Về sau Phi Ngao thường xuyên đưa cô ra ngoài, cách tuần lại đến công viên dạo một vòng. Ở nhà, chỉ cần cô nói muốn ăn trái cây, lập tức có một lớn một nhỏ sẽ bóc vỏ quýt và gọt táo cho cô ăn. Chỉ cần cô nói khát, sẽ có người đưa nước tận miệng.

Phi Ngao chăm cô cẩn thận thái quá, thậm chí lúc cô đi tiểu anh cũng không yên tâm muốn đi theo, nhưng lại bị cô hung dữ đuổi ra.

Công việc của Phi Ngao tất nhiên không quan trọng bằng vợ con, hơn nữa trong một tuần chạy đôn chạy đáo kia, anh đã xử lý tốt tất cả mọi thứ, hiện tại một tuần bảy ngày thì có đến sáu ngày anh ở nhà bồi bên cạnh vợ.

Mang thai sáu tháng rưỡi, bụng Hứa Nhan đã to bằng phụ nữ mang thai chín tháng.

Phi Ngao có chút tò mò:

“Sẽ rất đau sao?”

Hứa Nhan ngẫm ngẫm, đưa ra một cái ví dụ:

“Anh thử tưởng tượng đem một trái lê nhét qua lỗ mũi xem? Sinh con chính là như vậy!”

Tiểu Vũ ở bên cạnh tiếp thu kiến thức từ cô, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Sau này con sẽ không lấy vợ.”

“Tại sao vậy?” Hứa Nhan chớp mắt nhìn con trai.

“Vi sẽ khiến lỗ mũi cô ấy đau.”

“Khụ khụ... Em vừa dạy bậy cho con trai phải không?” Người nào đó nhìn chồng, xấu hổ nói.

Phi Ngao cười khẽ, đưa tay xoa xoa đầu con trai, sau đó ở trên mặt vợ in xuống một nụ hôn rồi nói:

“Tiểu Vũ thật ra rất thông minh, sau này thằng bé sẽ hiểu.”

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thai đã được tám tháng. Hứa Nhan mỗi ngày đều lo lắng không đâu, đêm đó cô đang ngủ chợt thấy đau quặn bụng, vội vàng kêu rên một tiếng.

Phi Ngao mở mắt ra, liền nghe thấy tiếng thở gấp của cô.

“Đau... đau quá... Ngao, em đau quá...”

Cô hơi co người lại, sắc mặt trở nên trắng bệch, tay ôm bụng không ngừng đổ mồ hôi.

Phi Ngao luống cuống bấm máy gọi cho bên bệnh viện chuẩn bị phòng, sau đó cẩn thận ôm cô lên.

“Cố chịu một chút, anh lập tức đưa em đi bệnh viện.”

Tiểu Vũ cũng bị đánh thức, thấy baba ôm mẹ đi thì vội vàng chạy theo, chân cũng chỉ kịp xỏ một đôi dép bông giống baba.

Hứa Nhan cảm giác được bụng dưới căng tức, từng cơn đau nhói liên tục kéo đến khiến cô muốn ngất đi, nhưng nhìn Tiểu Vũ, cô cắn răng chịu đựng. Trái tim nhỏ đập mạnh vô cùng, cảnh vật xung quanh đảo lộn trước mắt cô.

Cô không biết mình đến bệnh viện bằng cách nào, nằm hơn một tiếng trên giường, rốt cuộc cũng được đưa vào phòng sinh. Trong thời gian này cô đau đến mức mặt mũi đều trắng, chỉ có thể liều mạng cắn môi chờ đến lúc cửa mình mở rộng.

Lúc này, y tá và bác sĩ vây quanh cô, vẻ mặt mỗi người đều căng thẳng.

“Cô phải cố gắng một chút, nghe theo tôi, hít sâu vào, thở ra! Lặp lại! Dừng sức rặn!”

Hứa Nhan nào còn nghe được lời bác sĩ nói, thân thể như bị chia làm hai nửa, cô đau đến mức cả người chết lặng, đầu óc cũng mơ hồ.

“Không ổn rồi, bác sĩ!”

Cho dù trong thời gian qua Hứa Nhan luôn cố gắng điều dưỡng thân thể, nhưng di chứng từ lần sinh trước vẫn khiến cô khó sinh. Cả người cô lạnh toát, mồ hôi thấm ướt cả váy ngủ.

“Phải mổ! Mau chóng chuẩn bị!”

“Tình hình này nếu mổ chỉ giữ được một đứa trẻ, trước thông báo cho Phi tổng đi.”

“Vâng!”

Hứa Nhan loáng thoáng nghe được lời nói của bác sĩ, đột nhiên mở to mắt, thờ hèn hồn bắt lấy tay một người trong đó:

“Giữ... giữ cả hai... làm ơn...”

Cô không muốn, không muốn như vậy! Cho dù thế nào đi nữa cũng phải sinh cả hai đứa!

“Nếu giữ cả hai, chỉ sợ cô sẽ bỏ mạng! Chuyện này chúng tôi không dám quyết định...”

Người nọ khó xử nói, Hứa Nhan chảy nước mắt nhìn bọn họ, thờ không ra hơi nhưng vẫn cố chấp rặn từng chữ:

“Cho tôi... gặp... Phi Ngao...”

Còn chưa nói hết, y tá vừa rời ra ngoài đã trở lại, bên cạnh là Phi Ngao. Anh lo lắng đi đến nắm tay cô, giọng có chút run rẩy:

“Anh ở đây.”

“Ngao, cứu con... cứu cả hai... làm ơn...”

Hứa Nhan thật mệt, nhưng vẫn cố gắng biểu đạt ý muốn của mình, môi đều tái cả đi.

Thấy cô như vậy, Phi Ngao cũng có chút chịu không nổi. Bất quá anh không đáp lời cô.

“Anh... đã hứa...” Hứa Nhan khóc nức, trước mắt nhòe đi.

Cô hi vọng sẽ nghe được câu “giữ hai đứa trẻ” từ Phi Ngao, lại chỉ thấy vẻ mặt đau đớn của anh.

“Giữ lại một đứa đi!” Phi Ngao nhắm mắt lại, khổ sở lên tiếng.

Anh nói cái gì? Hứa Nhan thoáng chốc như rơi vào trong hầm băng, tim cũng ngừng đập một giây. Cô không nghe lầm? Không phải anh đã hứa rồi sao!

“Không... không được...”

Cô liều mạng lắc đầu, nhưng ngoài việc tuyệt vọng ra thì không thể làm gì được. Bác sĩ bắt đầu tiêm thuốc tê cho cô, nghe được tiếng da thịt bị cắt, cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn Phi Ngao.

Anh giữ chặt tay cô, không nói lời nào. Động tác này không thể nghi ngờ gì khiến cô rất giận anh.

Từng phút giây đối với Hứa Nhan đều như tra tấn, cô không ngừng xin bọn họ cứu cả hai đứa con gái của mình, nhưng bác sĩ không nghe, Phi Ngao cũng làm như không nghe được.

Bác sĩ tận lực giúp cô sinh cả hai đứa nhỏ ra, nhưng một trong hai... không còn hơi thở.

Hứa Nhan đem móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay, máu tươi cũng tràn ra, lại không sao sánh được nỗi đau trong lòng.

Giống như ai đó vừa cắt mất một miếng thịt trong tim cô, vừa xót vừa đau rất.

Những tháng này cô đã nỗ lực chăm sóc tốt bản thân, Phi Ngao cũng sử dụng mọi biện pháp có thể, vì cái gì? Vì cái gì kết quả cuối cùng lại thế này?

Hứa Nhan xụi lơ trên giường, bác sĩ may lại vết thương ở bụng cho cô, ánh mắt cô dần dần tan rã.

Con của cô, con gái của cô... Thiên An, Thiên Ngọc...

“Mẹ xin lỗi, xin lỗi...”

Hứa Nhan lẩm bẩm, không thể ngừng khóc được, nước mắt nóng hổi chảy xuống gò má.

Cô đã từng nghĩ nếu thật có hai đứa con gái thì cuộc sống sau này sẽ tốt đẹp như thế nào, có thể chọn quần áo đôi cho bọn nhỏ, sau đó thắt bím tóc cho Thiên An, cột tóc đuôi ngựa cho Thiên Ngọc.

Cô đã từng nghĩ nếu là sinh đôi, vậy ắt hẳn sẽ có một đứa thích đồ ngọt giống cô, đứa kia thích ăn mặn giống bố.

Cô đã từng nghĩ Thiên Vũ ở cạnh hai cô em gái sẽ là bộ dáng gì, chắc sẽ bị bọn nhỏ nghịch ngợm bắt nạt, sẽ rất đáng yêu.

Cô đã từng nghĩ đến viễn cảnh sau này sẽ đem hai đứa gả cho người như thế nào, con rể đều phải yêu thương con gái cô, công việc chỉ cần ổn định là tốt.

Cô đã từng nghĩ rất nhiều rất nhiều...

Nhưng là...

Cô không thể bảo vệ con gái mình, cô thật vô dụng phải không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trẻ Con Lúc Mới Sinh

Hứa Nhan khóc nức nở, bên tai không ngừng vang lên âm thanh lo lắng của Phi Ngao. Cô mơ mơ màng màng nằm ở trên giường, đập vào mắt là đèn chùm pha lê kiểu dáng tinh xảo đang phát ra ánh sáng nhu hòa, cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên, mồ hôi chảy dọc theo trán và cằm cổ trắng mịn.

"Bảo bối, em gặp ác mộng sao?" Phi Ngao ở bên cạnh nắm chặt tay cô, giọng có chút khàn khàn do mới tỉnh ngủ.

Ác mộng? Hứa Nhan ngây ngốc nhìn anh, đại não vẫn còn đang trong trạng thái đờ đẫn. Không phải cô vừa sinh non sao? Cô... chỉ là đang gặp ác mộng?

Bàn tay to mang theo hơi ấm chạm vào gò má cô, yêu thương giúp cô lau đi nước mắt.

"Anh ở đây, đừng sợ, sẽ không có việc gì."

Phi Ngao ôm cô vào lòng, vừa rồi cô đột nhiên kêu đau, sau đó lại bật khóc khiến anh không biết phải làm sao. Nhìn sắc mặt của cô lúc này trắng xanh mà tim không khỏi đập nhanh hơn mấy lần, sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Anh từng hoảng loạn, sợ hãi, còn có cô đơn và tuyệt vọng trong nhiều năm liền. Từ vị đó thật sự chỉ nhấm nháp một lần là quá đủ rồi.

"Ngao, em sợ lắm... con của chúng ta..." Hứa Nhan tựa vào trong ngực anh, như một đứa nhỏ bị kinh hoàng mà khóc thút thít.

Phi Ngao cảm nhận được cơ thể cô run lên nhẹ nhàng cùng với nước mắt ấm nóng trượt trên cổ mình, thật cẩn thận vuốt ve tóc cô, trái tim co rút lại.

"Không sao rồi, mọi chuyện đều ổn, chỉ là ác mộng mà thôi."

Anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, nhưng là cô chỉ biết ôm siết anh mà rơi nước mắt, thậm chí còn khóc nức lên.

Cô thật sự rất sợ cảm giác mất đi đứa nhỏ, giống như sinh mệnh của mình bị cướp đi, bị rút đi từng chút một, vô cùng tàn nhẫn.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập, hai vị bác sĩ đầu bù tóc rối mang theo dụng cụ khám bệnh vội vàng xông vào trong phòng. Bọn họ thờ hèn hồn nhìn ba người trên giường, Phi Ngao ôm chặt Hứa Nhan, còn Tiểu Vũ thì vừa bị giật mình mở mắt ra.

"Phi tổng, chúng tôi đến rồi!"

"Đến xem cô ấy một chút."

Nam nhân ngoác tay ý bảo bọn họ đến gần, Tiểu Vũ không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng thấy Hứa Nhan khóc thì cũng đi đến ôm cô thật chặt.

Hai vị bác sĩ chạy đến kiểm tra thân thể cho Hứa Nhan, trong lòng thấp thỏm, vừa rồi Phi Ngao gọi cho bọn họ, nói là có chuyện khẩn cấp làm hại họ sợ chết khiếp! Cứ ngỡ là Phi phu nhân sinh non rồi, may mà cô ấy vẫn bình yên vô sự!

Hứa Nhan ngơ ngác để cho bọn họ chạm vào người mình, kiểm tra sơ bộ xong cũng không phát hiện có gì bất thường, hai vị bác sĩ thức thối lui ra ngoài, không quên để lại một câu:

"Phu nhân chỉ là gặp ác mộng chịu chút kích thích, cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến thai nhi, Phi tổng có thể yên tâm."

Một câu này trực tiếp kéo về hồn phách của Hứa Nhan, cô run rẩy sờ vào phần bụng nhô cao của mình, cảm giác được con gái phản ứng lại, còn dùng chân đạp nhẹ nhẹ, trong lòng nhất thời mềm nhũn. Cảnh tượng đáng sợ vừa rồi chỉ là mơ, chỉ là mơ mà thôi. Con gái của cô vẫn ổn!

Cô trở tay đem Tiểu Vũ ôm vào lòng, ngẩng lên nhìn chồng, vẻ mặt không giấu được sợ hãi, yếu ớt nói:

"Ngao, anh còn nhớ lời hứa của mình sao?"

Hứa Nhan trần ngực bất an, hốc mắt sưng đỏ đáng sợ, trên mặt vẫn còn vương nước mắt. Phi Ngao vừa nhìn thấy tâm liền siết chặt lại, khẽ cúi người hôn lên trán cô:

"Anh đã hứa sẽ bảo vệ mẹ con em, sao có thể quên? Bác sĩ nói thân thể em đang tốt dần lên, em cũng cảm giác được, phải không? Cho nên đừng lo lắng quá."

Bọn họ bỏ ra tám tháng thời gian, nghiêm khắc thực hiện những biện pháp mà bác sĩ nói, kết quả hiện giờ rất khả quan. Hứa Nhan không còn cảm thấy đau nhức thắt lưng như thời gian trước nữa, sức khỏe cũng được cải thiện không ít.

"Em biết... chỉ là..." Hứa Nhan rừ mi mắt, một tay ôm Tiểu Vũ, một tay đặt lên bụng mình, nhẹ nhàng vuốt ve. "Vừa rồi mơ một giấc mơ rất kinh khủng."

Phi Ngao không cần hỏi cũng biết cô sẽ mơ thấy cái gì, dựa vào câu nói vừa rồi của cô, anh có thể đoán được phần nào. Anh nhú mày nhìn cô, trong lòng cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác lo lắng.

Một đêm này Hứa Nhan gặp ác mộng nên không thể ngủ tiếp, trần trọc mãi, cứ thế mở mắt đến tận lúc gần sáng mới mệt mỏi mà thiếp đi trong vòng tay của Phi Ngao.

Phi Ngao ở bên cạnh kéo lại chăn giúp cô, trong lòng tính toán sớm một chút đưa cô đến phòng VIP của bệnh viện nằm. Nơi đó không khác lắm so với khách sạn năm sao, phòng ốc còn muốn sạch sẽ hơn nhiều, cũng tiện cho lúc cô sinh. Vốn dĩ anh định chờ thêm một tuần nữa, nhưng nghĩ đến việc cô có thể không may mà sinh non, liền đưa ra quyết định.

Buổi sáng ngày hôm đó vừa ăn cơm xong, Phi Ngao lập tức gọi người thu xếp. Hứa Nhan cũng thật ngoan ngoãn đi theo anh đến bệnh viện nằm, ban đầu cô không muốn chuyển đi, nhưng nào ngờ nơi này lại đầy đủ tiện nghi chẳng khác gì ở nhà, không khí cũng rất thoáng đãng.

Gió nhẹ thổi vào cửa sổ, cuốn bay những trang sách trên bàn. Hứa Nhan nằm trên giường híp mắt lại, Tiểu Vũ ngồi bên cạnh cầm truyện tranh đọc cho cô nghe, mặc dù phần lớn chữ đều do cô đọc thay, nhưng là thắng bé cực kì kiên nhẫn và chăm chỉ, bảo là muốn đọc cho hai em gái nghe.

Hứa Nhan vẫn thường xuyên nhớ đến giấc mơ đêm đó, cho nên lúc này không thể làm gì khác hơn là đem sự chú ý dời qua người con trai của mình, có như vậy mới giảm được chút căng thẳng.

Được chồng và con trai chăm đến tận chân răng, cô cảm giác mình chẳng khác gì đứa nhỏ, rất mất mặt. Bất quá để có thể an toàn vào phòng sinh thì cô đành nếm mặt mũi qua một bên vậy!

Những ngày ở bệnh viện, Hứa Vân và Lâm Dương cũng ghé qua vài lần, nói là đợi cô sinh xong sẽ bàn bạc về chuyện cưới hỏi của bọn họ.

Hứa Vân nắm tay chị gái, trong lòng tràn ngập hưng phấn nhưng bên ngoài lại giả vờ trấn định nói:

"Hôm nay em gặp được cái người tên Giai Kỳ kia ở quán ăn."

"Ừm? Có chuyện gì xảy ra sao?" Hứa Nhan nhìn khuôn mặt bày ra biểu cảm "hỏi em đi, mau hỏi em có chuyện gì" của em gái, buồn cười nói.

Được như ý nguyện, Hứa Vân hớn hờ kể lại:

"Em cứ nghĩ cô ta làm việc cho chi nhánh của DINOZ ở thành phố khác chứ? Nào ngờ cô ta đang làm phục vụ ở nhà hàng, còn giật bạn trai của nữ nhân nào đấy thì phải, cho nên đã bị đánh ghen, đội hình đánh ghen rất là hoành tráng luôn!"

Hứa Nhan nhú mày suy nghĩ, không ngờ Giai Kỳ đã bị đuổi việc. Không đợi cô mở miệng, Lâm Dương ở bên cạnh đã lên tiếng giải thích:

"Thật ra thời gian trước Phi Ngao vì khá bận rộn có nhờ tớ xử lý một số việc. Anh ta nói người làm giả giấy bệnh của cậu là Giai Kỳ, cho nên đuổi cô ta ra khỏi công ty rồi."

A? Đuổi đi rồi sao? Hứa Nhan ngẩn ra, không nghĩ tới anh chồng nhà mình lại còn tâm lý và tinh tế đến mức này. Lúc mới về nước liên tiếp xảy ra rất nhiều việc nên cô không có thời gian quan tâm Giai Kỳ, lần trước gặp mặt cũng cảm thấy cô ta khá đáng thương, vì vậy đơn giản ném luôn vấn đề của cô ta ra sau đầu. Nhưng Phi Ngao tuy bận rộn vẫn còn nhớ được, thật sự khiến cô có chút cảm động.

Hứa Vân chống cằm nhìn cô, tiếp tục nói:

"Người đáng thương cũng có chỗ đáng ghét, nếu em là chị thì cô gái kia không chỉ bị đuổi việc đơn giản vậy đâu. Anh rể vẫn còn tốt bụng lắm!"

Hại gia đình người ta tan nát như vậy, không phải chỉ dùng một câu xin lỗi là có thể hoàn tác lại. Huống chi Giai Kỳ cũng chưa mở miệng nhận lỗi với chị gái của cô? Tuy đây chỉ là một trong những nguyên nhân dẫn đến một xô máu huyết sau này, nhưng nếu không có tờ giấy khám bệnh kia thì Phi Hoài cũng sẽ không ép chị cô rồi đi!

Hứa Nhan nhìn bộ dáng tức giận của em gái mà bật cười, đưa tay búng trán cô nàng một cái:

"Em nói hay lắm, cũng sắp thành vợ người ta rồi mà tính tình sao vẫn trẻ con thế này?"

"Em chỉ đang nói lên nỗi lòng của mình mà thôi!" Hứa Vân đưa tay che trán, bĩu bĩu môi. "Còn nữa, mấy hôm trước em đến công ty của anh rể, phát hiện một tin rất hay, chị muốn nghe không?"

"Không muốn."

Hứa Nhan dứt khoát trả lời, sau đó giả vờ nhắm mắt lại, nhưng cho dù cô nói vậy thì em gái vẫn liến thoắng mà kể:

"Mấy ngày trước có vài người bên tổ kế hoạch bị đuổi việc vì nói xấu chị đó, chị đi đâu cũng đụng độ kẻ thù thế này, vận khí thật tệ. Trong số những kẻ này còn có cả phó phòng kế hoạch, anh rể thật ra không tốt bụng lắm nhỉ, rất vô tình, người ta khó khăn lắm mới trèo lên vị trí đó được, nói đuổi là đuổi."

Hứa Nhan lại nhận được một tin bất ngờ, thật ra trong đầu cô không còn mấy ấn tượng với phó phòng kế hoạch kia, tên cô nàng hình như là... cái gì nhĩ? Tạm thời không nhớ được. Bất quá chỉ cần biết Phi Ngao bao che cô như vậy là được rồi. Khóe môi cô cong lên, được một nửa thì chợt cứng lại, bụng dưới đột nhiên quặn đau khiến cô run run nói:

"Chị... hình như chị sắp sinh rồi!"

Hai người bên cạnh vừa thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô liền khẩn trương lên, Lâm Dương nhanh tay bấm nút đồ ở bên giường, Hứa Vân thì chạy ra ngoài gọi điện thoại cho anh rể cùng đi. Trong phòng thoáng chốc rối loạn lên, Tiểu Vũ cũng hoang mang dùng bàn tay bé nhỏ xoa xoa bụng cô:

"Em gái ngoan, em gái ngoan, chờ một chút nữa mới được ra!"

Hứa Nhan đang lo lắng cũng phải vì hành động này mà kéo khóe môi, thân mình cô đã dưỡng rất tốt, Phi Ngao cũng liên tục bảo đảm với cô sẽ bảo vệ hai đứa nhỏ, cho nên cô không còn quá sợ hãi nữa. Cô phải tỉnh táo, thật tỉnh táo!

Trong lòng tự nhủ như vậy, nhưng là đợi thêm một lát, bác sĩ đến nơi thì cô đã đau đến mức thở không ra hơi.

Phi Ngao như gió cuốn xông vào trong, giúp bác sĩ đưa cô vào phòng sinh. Vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của anh, trái tim nhỏ của cô liền bình ổn xuống. Anh trực tiếp đi vào phòng sinh cùng cô, tay vẫn luôn nắm chặt tay cô.

Anh đứng bên cạnh chờ bác sĩ chuẩn bị, cô chỉ đang chuyển dạ, vì vậy ghé xuống tai cô nói nhỏ:

"Cố gắng một chút, dùng sức như lúc em ở trên giường cùng anh là được."

"..."

Hứa Nhan mở to mắt trừng anh, lúc nào rồi còn có tâm tình đùa bỡn như vậy? Bên dưới đột nhiên lại co thắt một hồi khiến cô vô thức siết chặt tay anh, hàm răng cắn chặt vào môi dưới để nén xuống tiếng kêu đau.

Chờ thêm gần bốn tiếng đồng hồ dài đằng đẵng, Hứa Nhan mới chính thức lâm trận, chuẩn bị sinh con.

Thật ra Phi Ngao cũng rất sợ, mồ hôi trên trán đã rịn ra, cả người căng cứng đứng ở bên cạnh cô. Anh liên tục ở bên tai cô nói chuyện, khiến cô tỉnh táo hơn hẳn. Cách này lại có tác dụng bất ngờ, mỗi khi Hứa Nhan cảm thấy bản thân sắp chống đỡ không nổi liền nghe được giọng điệu trêu chọc của anh, cô lập tức mở mắt dùng sức rặn.

"Aaa... đau quá..."

Hứa Nhan siết chặt tay Phi Ngao mà kêu to, đem móng tay cắm sâu vào trong da thịt của anh, thật sự không thể nào chịu nổi cảm giác lúc này! So với lần đầu tiên sinh cũng không khá hơn bao nhiêu, đau đến mức cô muốn co người lại, chỉ có thể thở hắt hắt ngửa đầu nhìn Phi Ngao.

"Cố gắng chút nữa, sắp thấy đầu của đứa trẻ rồi!"

Bác sĩ đều là người có kinh nghiệm phong phú, lại thêm Hứa Nhan cố sống cố chết dùng sức, cuối cùng cũng nghe được âm thanh vui mừng của bọn họ.

"Ra rồi! Đầu của đứa trẻ ra rồi! Lại dùng sức thêm một chút!"

Nửa người dưới của Hứa Nhan cơ hồ sắp hồng mắt, cứ cách một lát lại cảm giác được thắt lưng siết chặt, bụng dưới co rút dữ dội. Nghe đến câu kia của y tá, cho dù ruột gan bên trong đều giống như bị con gái nhỏ lôi kéo sắp đứt hết thì cũng cố cắn răng gồng mình dùng sức.

Bên dưới vốn đang căng nứt chợt trở nên nhẹ nhõm, cô còn chưa kịp thở phào một hơi, lại tiếp tục đau quặn lên.

"Vẫn còn một đứa nhỏ nữa, tiểu thư, mau dùng sức!"

Trán cô lúc này đã mồ hôi nhễ nhại, Phi Ngạo ở bên cạnh chứng kiến toàn bộ quá trình, sống lưng lạnh ngắt. Sau này anh tuyệt đối sẽ không để cô sinh nữa! Thấy cô đau đớn quằn quại trên giường như bị tra tấn, trong lòng anh cũng không thoải mái chút nào.

Phi Ngạo siết chặt tay cô, thúc giục:

"Hứa Nhan, em cố gắng chút nữa, đừng bỏ cuộc! Thiên Ngọc vẫn còn ở trong bụng em!"

Nghe đến tên con, Hứa Nhan nâng mí mắt lên, mồ hôi chảy vào trong mắt cô vừa xót vừa rát, nhưng là cô chỉ nhìn chăm chăm vào đứa trẻ vừa được y tá ôm lên. Còn một đứa nhỏ! Cô thật sự đau muốn chết, cũng mệt sắp chết đến nơi, thân thể tựa như không thuộc về mình nữa, nhưng mà so với con ác mộng ngày đó thì vẫn tốt hơn gấp trăm lần!

Hứa Nhan ở trên giường sinh lăn lộn và giằng co suốt một tiếng đồng hồ mới khẽ thở phào một hơi, bởi vì cô đã nghe được tiếng kêu vui mừng của y tá. Vùng lưng dưới giống như bị chai mất, chẳng còn chút cảm giác nào. Cô xụi lơ trên giường, cố gắng hé mắt nhìn hai khuôn mặt nhỏ đang nhăn nhó của hai đứa con gái, sau đó nghiêng đầu liền ngủ mất.

Sau lưng Phi Ngạo đổ đầy mồ hôi, thấy hai đứa con gái, rõ ràng sắc mặt trầm xuống, có chút không chấp nhận được đây là con mình. Sau đó mới cố gắng bình tĩnh an ủi bản thân rằng:

"Trẻ con lúc mới sinh luôn xấu như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Người Chồng Mẫu Mục (Hoàn)

Hứa Nhan sinh xong liền ngủ, hơn nửa ngày sau mới tỉnh dậy. Cô phát hiện cả người trên dưới đều đau nhức tê rần, không có cách nào hoạt động bình thường được, nhúc nhích liền đau. Bởi vì vừa sinh xong nên cô phải ở cữ, có rất nhiều thứ đều không được ăn, đặc biệt là khoảng thời gian này cũng không được gội đầu bằng nước lạnh. Hiện tại chỉ có thể dùng khăn lông thấm nước ấm để lau người, da thịt dính nhớp có chút khó chịu.

Cô ăn com qua loa xong liền đưa mắt nhìn về phía Phi Ngạo, thấy vẻ mặt bất mãn của chồng, khóe môi cô run run. Những đứa trẻ vừa sinh ra thì da mặt đều nhăn nheo như người cao tuổi, mắt cũng nhắm tịt lại, rất khó xem, nhưng là không cần phải biểu hiện rõ ràng như anh có được không?

"Anh ghét bỏ con của chúng ta đấy à?"

Thấy Hứa Nhan không vui, Phi Ngạo miễn cưỡng đem tầm mắt nhìn sang chỗ con gái rồi nói:

"Không có, bọn nhỏ rất đáng yêu."

Anh nói xong cảm giác có chút chột dạ, lại thấy ánh mắt như sắp toát ra lửa của vợ, vội vàng bổ sung:

"Giống em như đúc."

Một câu này trực tiếp chọc giận Hứa Nhan, cái gì mà giống cô như đúc chứ? Mí mắt cô nhấc lên, giọng nói tràn ngập uy hiếp:

"Ý anh là chê em xấu có phải không?"

Phi Ngạo nghe xong ngậm chặt miệng, không dám nói thêm lời nào, bởi vì anh biết phụ nữ sau khi sinh thì tính tình vẫn còn rất táo bạo và thất thường. Hiện tại anh nói cái gì cũng là sai cả.

Người ta bảo đàn ông lấy vợ chẳng khác gì mua dây buộc mình, tự đâm đầu vào rọ. Trước kia Phi Ngạo cũng không thật sự hiểu ý nghĩa của câu nói ấy, bất quá bây giờ anh đã lĩnh giáo được thâm ý sâu xa của nó rồi. Nếu để người ngoài biết đường đường là tổng giám đốc của DINOZ lại sợ vợ thế này thì danh tiếng của anh xem như hỏng bét hết...

Hứa Nhan nghi ngời thêm một lát, Tiểu Vũ rút cuộc tan học chạy đến xem hai đứa em của mình. Trên khuôn mặt bầu bình là thần sắc nghiêm túc, mắt không ngừng liếc qua liếc lại giữa hai đứa trẻ, môi chu lên, quả nhiên là cha nào con nấy, cùng một giuộc với Phi Ngạo, cay độc mở miệng:

"Không giống con chút nào! Quá xấu!"

"..."

Hứa Nhan cảm thấy rất may mắn vì bây giờ cô không thể cử động mạnh, nếu không, cô nhất định sẽ đem hai bố con trước mắt ném ra khỏi nơi này, vĩnh viễn cũng đừng mơ chạm vào con gái của cô!

Đáng thương Thiên An và Thiên Ngọc ra đời còn chưa đến một ngày đã bị bố và anh trai đã thương lòng tự trọng. Bởi vì nghe không hiểu người ta nói cái gì, cho nên chỉ nằm yên mà ngủ, tay thỉnh thoảng hươ hươ vài cái, chân đập đập một chút.

Một tháng ở cữ trôi qua trong êm đẹp, dưới con mắt kinh ngạc của Phi Ngao, hai đứa nhỏ bắt đầu có những biến hóa vô cùng lớn. Da thịt non mịn trắng trẻo, cả người tròn tròn xinh xinh, đặc biệt là đôi mắt đen đáng yêu đã mơ hồ có nét giống Hứa Nhan, chỉ cần Phi Ngao vừa lại gần, hai đứa nhỏ liền tò mò nhìn anh, nhìn một lát, tìm gan anh đều muốn chảy nước. Mặc dù là sinh đôi, thế nhưng bởi vì trong lúc Hứa Nhan dưỡng thai sống rất lành mạnh, lại kết hợp với những phương pháp mà bác sĩ cẩn thận nghiên cứu ra, cho nên hai đứa trẻ đều rất khỏe, rất tròn trịa.

Y tá nhiều lần đến kiểm tra sức khỏe cho bọn nhỏ đều không nhìn được mà trừu chọc một phen. Sinh đôi kì thật cũng không hiếm lắm, nhưng nhìn bố mẹ của hai đứa trẻ này liền biết ngoại hình tương lai của chúng sẽ nảy nở như thế nào. Không phải mỹ nữ động lòng người thì cũng là ngự ty tràn ngập khí phách, họ phải tranh thủ thời gian làm thân. Sau này nếu một trong hai trở thành minh tinh thì bọn họ cũng có thể tự hào vì ngày xưa đã chăm sóc cho người nổi tiếng nha!

Khoảng thời gian này, Tiểu Vũ càng ngày càng thích quần bọn trẻ, một chút cũng không thêm để ý đến Phi Ngao.

Phần lớn thời gian ở bệnh viện, thằng bé đều đứng nhìn Thiên An và Thiên Ngọc phun bong bóng, sau đó vờn hai ngón trỏ đặt lên nắm tay của hai đứa em gái, vui vẻ chờ bọn nhỏ nắm chặt tay mình rồi ngây ngô cười.

Hứa Nhan có chút quan ngại, bởi Tiểu Vũ càng ngày càng có xu hướng trở thành một tên "muội khổng". Vì vậy cô len lén cho thằng bé đi học thêm Tiếng Anh để cắt bớt thời gian thằng bé đến bệnh viện, nó ngược lại còn vui mừng, ra sức học tập, hại cô áy náy không thôi. Ngẫm lại kì thật "muội khổng" cũng không sao, bọn nhỏ nên yêu thương nhau mới tốt, cô cười nói:

"Mẹ nghĩ lại rồi, hay là không cần học tiếng Anh nữa? Hiện tại con vẫn còn nhỏ, cho nên..."

Thiên Vũ vừa dùng ngón tay trêu em gái, vừa ngẩng đầu nhìn cô:

"Không sao đâu ạ. Baba đã nói nếu con muốn cho hai em cuộc sống tốt thì phải thật giỏi, hơn nữa, con cũng rất thích học."

Phi Ngao chỉ là trong lúc nhàm chán liền nhắc nhở thằng bé một câu "muốn sống tốt thì phải tài năng hơn người", không nghĩ tới Tiểu Vũ nghe một lần là nhớ rõ.

....

Chẳng mấy chốc, Hứa Nhan liền chuyển về nhà sống.

Chu quản gia tỏ vẻ mình đã già yếu, không thể quán xuyến hết công việc trong biệt thự, đặc biệt lúc này còn có thêm hai đứa trẻ, vì vậy đề nghị Phi Ngao thuê bà vú.

Cuộc sống của bọn họ rốt cuộc trở lại bình thường, Phi Ngao đi làm, Tiểu Vũ đi học, cô ở nhà chăm sóc cho Thiên An cùng Thiên Ngọc.

Cặp sinh đôi này thật ra rất dễ nhận dạng, bên khóe mắt trái của Thiên An và khóe mắt phải của Thiên Ngọc đều có một nốt ruồi nhỏ, vừa khéo giúp cả nhà phân biệt ai là chị ai là em.

Sau nhiều năm tự dần vật chính mình, Hứa Nhan cuối cùng cũng buông xuống được áp lực và những mệt mỏi trước kia, cùng Phi Ngao tiếp tục nói chuyện yêu đương.

Có bữa quá nhàm chán, Hứa Nhan ngồi ở bàn ăn ngẩng đầu nhìn anh, người đang làm bữa tối, sau đó tò mò hỏi:

"Này, em thật ra rất thắc mắc, không biết anh phát hiện mình yêu em là từ khi nào?"

"Anh quên rồi."

"Thật sự quên rồi? Em nghe nói trí nhớ của anh rất tốt kia mà?"

Phi Ngao một thân khí khách lại đứng trước bếp xào rau, cô còn đeo một cái tạp dề rằn ri màu hồng nhạt được Hứa Nhan mua ở chợ về, trông qua có chút buồn cười.

Anh tắt bếp, đem tạp dề tháo ra rồi treo lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, chậm rãi nói:

"Làm sao biết được khi nào chúng ta sẽ yêu? Duyên đến, tâm tự nhiên sẽ thông suốt."

Hôm nay Phi Ngao đột nhiên phun ra một câu triết lý như vậy, khiến Hứa Nhan ngẩn cả người, hai gò má phồng phồng ửng hồng.

Anh nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cô, trên khuôn mặt lạnh lùng kéo lên ý cười nhàn nhạt:

"Ăn cơm được rồi, em lên gọi Tiểu Vũ đi."

"A... Đã biết."

Hứa Nhan phục hồi tinh thần liền đi xem con trai, hai đứa nhỏ hiện tại đã biết bò, đang ở trong phòng cùng anh hai chơi đuối bắt.

Dưới sàn nhà lót nệm dày, lại là loại chất lượng tốt nhất nên bọn nhỏ có lăn như thế nào cũng không bị đau.

Thấy cô, cả ba xoay mặt ra nhìn, Thiên An hoạt bát hơn một chút lập tức dùng tứ chi ngăn ngừa bò nhanh về phía cô, miệng ề ề kêu lên.

Trẻ nhỏ dễ thương nhất là ở giai đoạn này, đợi lớn thêm chút nữa học nói xong, có một số đứa sẽ thành "con nít quý", hỗn láo đến mức làm người ta đau đầu.

Mấy ngày trước khi Hứa Nhan đưa Tiểu Vũ đi học liền bắt gặp một đứa nhỏ như vậy, hình như là thiếu gia nhà giàu nào đó, lúc nói chuyện mặt hất lên trời, đối với người lớn cũng không có nửa điểm tôn trọng.

Vừa nghĩ, Hứa Nhan vừa cúi xuống ôm Thiên An vào lòng, nhẹ nhàng hôn một cái lên gò má của con bé.

Thiên Ngọc thích bám anh hai, cho nên lúc này vừa thấy chị gái bò về phía mama, liền nhân cơ hội nhào lên ôm chân Thiên Vũ.

Hứa Nhan gọi bà vú một tiếng, đem Thiên An và Thiên Ngọc giao cho bà rồi cùng con trai xuống ăn cơm. Hôm nay Phi Ngạo nghỉ việc nên đặc biệt vào bếp một phen, tay nghề cũng rất được.

Trên bàn ăn bày hai món mặn và một món canh, Phi Ngạo ngồi đối diện Hứa Nhan, không ngừng gấp thức ăn cho cô.

Nhìn chén mình chất đầy thịt, cô bất đắc dĩ đưa tay ngăn lại động tác của anh:

"Bụng em sắp thành một mâm thịt ba chỉ rồi, anh còn muốn em tăng cân sao? Sẽ xấu."

"Em xinh đẹp để làm gì? Dù sao hiện tại cũng chỉ có mình anh cần em, anh không chê là được."

"..."

Hứa Nhan thật buồn bực lại không biết nói cái gì, đem toàn bộ thịt gấp vào trong chén của con trai:

"Con ăn nhiều một chút, béo khỏe béo đẹp!"

Phi Ngạo không nói gì, im lặng đem hơn nửa đĩa thịt thả vào trong chén của cô.

Kỳ thật anh cảm thấy sức khỏe của cô không tốt lắm, từ sau lần sinh Thiên Vũ vốn đã bị ảnh hưởng một chút, Thiên An và Thiên Ngọc ra đời xong thân thể lại càng dễ ngã bệnh. Thịnh thoảng lại đau lưng đau đầu, so với thân hình bốc lửa thường ngày, anh tất nhiên thích nhìn cô khỏe mạnh hơn.

Mà quan trọng nhất chính là cô quá xinh đẹp, chăm cho cô lên cân một chút thì có thể giảm thiểu tình địch đến mức thấp nhất.

Hứa Nhan nghĩ đến trước kia anh cũng chăm cô như vậy, trong lòng ấm áp, nhất thời cười rộ lên:

"Gặp được anh không biết nên xem là may mắn hay xui xẻo đây?"

"Anh đẹp trai, sự nghiệp ổn định, nếu không muốn nói là vô cùng phát triển, còn đặc biệt sợ vợ. Em nghĩ xem, đàn ông như anh còn tồn tại trên thế giới sao? Sớm đã tuyệt chủng rồi! Anh là tiêu chuẩn của người chồng mẫu mực!"

"..."

Anh là ai? Thật là Phi Ngạo sao? Hứa Nhan ghen một hòng, cơm ở trong miệng không có cách nào nuốt xuống được. Đạo gần đây anh giống như càng ngày càng hài hước?

Nam nhân nói xong làm như không có việc gì mà bình thản ăn cơm, Tiểu Vũ len lén nhìn baba của mình, lại nhìn mama một cái, vội vui đầu vào thức ăn trên bàn.

Buổi tối, bên ngoài trời đổ mưa. Tiếng gió thổi cùng tiếng lá cây xào xạc cách một lớp kính cách âm lọt vào tai cô, lúc có lúc không, giống như lông vũ nhẹ nhàng phát qua trong lòng, vô cùng mềm mại khiến tâm trạng cô đột nhiên tốt lên rất nhiều.

Hứa Nhan nằm ở trên giường cùng Phi Ngạo, không gian dần yên tĩnh lại, thậm chí còn nghe được tiếng hít thở đều đều của anh.

Cô đem đầu vùi vào ngực anh, cảm giác được hơi ấm nhân nhật bên người, chợt nở nụ cười hạnh phúc:

"Phi Ngạo, kỳ thật ước nguyện cả đời của em chính là có thể gả cho một người chồng mẫu mực như anh."

*Muội không: Là một dạng yêu thương, cưng chiều và bảo vệ em gái hơi thái quá một chút. Ví dụ như không thích người khác lại gần em gái mình, không chấp nhận ai ăn hiếp em gái mình. Nói nôm na là cuồng em gái đó mấy thím.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Thiên Vũ bảy tuổi đã biết chăm em, hai đứa trẻ lại đặc biệt thích chơi với anh mình, cho nên trong nhà luôn tràn ngập sinh khí.

"An ha?" Thiên An bập bẹ nói, nắm tay bé nhỏ vươn về phía trước hươu hươu, bộ dáng tròn tròn xinh xinh khiến Thiên Vũ cười rộ lên.

Riêng Thiên Ngọc thì tương đối thích an tĩnh, phần lớn thời gian đều tự mình bỏ quanh phòng, thậm chí lúc này người mà con bé thích nhất đang ngồi gần đây cũng chẳng thêm quan tâm, chỉ lo lật người qua lại, chơi cực kì vui vẻ.

Thiên Vũ thật nhẫn nại cầm gấu bông đưa tới trước mặt Thiên An, lặp lại hai chữ:

"Anh ~ hai ~"

"Ang hai!" Đôi mắt của Thiên An long lanh nhìn hấn, nắm tay bé xíu lại giờ về phía gấu bông, thậm chí chồm cả người tới trước muốn đoạt lấy đồ chơi.

Nghe thấy tiếng kêu ngong nghiu của em gái, cả người Thiên Vũ như được ngâm trong nước ấm, trong lòng vô cùng sung sướng.

"Ngoan lắm, cho em."

Thiên Vũ hôn một cái lên mặt em gái, sau đó đưa gấu bông cho Thiên An ôm, lại nằm lăn dưới sàn nhà tiếp tục đi dụ dỗ Thiên Ngọc kêu anh hai. Đưa

nhỏ này lúc nào cũng rất im lặng, hầu hết thời gian đều mơ mơ màng màng, chẳng bao giờ khóc nháo hay đòi người khác ôm, thật sự rất ngoan.

Thiên Vũ vừa mới bò lại gần, Thiên An đột nhiên hắt xì một cái, nước mũi đặc sệt phọt ra ngoài, toàn bộ bắn hết lên mặt hắn. Hắn giống như đã quen với việc bị em gái bôi bẩn, vì vậy đơn giản rút khăn giấy ướt ra lau mặt.

Mùa hè nóng nực, Phi Ngạc dứt khoát bỏ xuống tất cả công việc, dắt tay Hứa Nhan ra nước ngoài du lịch để hưởng tuần trăng mật "muộn".

Anh cảm thấy mình cần chút không gian riêng tư! Từ lúc Hứa Nhan mang thai đến khi sinh ra hai đứa con gái là chín tháng, sau đó lại phải dưỡng thân thể hơn nửa năm, tổng cộng là một năm ba tháng có lẻ, anh đã không được sử dụng "phúc lợi của một người chồng"!

Bác sĩ đã khuyên bọn họ kiêng cử chuyện phòng the ít nhất đến khi thân thể yếu ớt của cô hồi phục hoàn toàn, vì vậy anh phải nhẫn. Nhẫn một lần chính là hơn một năm trời!

Cho nên, anh nhịn đến mức sắp hỏng mất rồi...

Khi hai bé gái trong nhà bắt đầu hiểu chuyện một chút, chúng thường xuyên lôi anh trai mình ra làm trò...

Ví dụ như một buổi sáng nào đó Thiên Vũ thức dậy, phát hiện tóc bị người ta kéo tới kéo lui có chút khó chịu, thì ra là Thiên An không biết từ bao giờ đã xuất hiện trong phòng, đang ngồi trên giường dùng dây thun tạo kiểu tóc cho hắn.

"An, em đang làm gì?"

Bé gái chớp chớp đôi mắt to tròn ngập nước của mình, nũng nịu nói:

"Tạo mẫu tóc đó nha~ anh hai chờ một lát!"

Đôi tay bé nhỏ nhanh chóng hoạt động, chẳng mấy chốc đã buộc mái tóc rối tung của hắn thành hai chùm. Thiếu niên khẽ thở dài một hơi, trở tay ôm lấy thân hình béo tròn của em gái, dễ dàng bế con bé lên. Đứa nhỏ bị hắn nhấc lên liền cười khúc khích, chẳng chút sợ hãi vuron tay ra sờ loạn lên mặt hắn.

"Em làm sao biết mật khẩu phòng anh?"

Thiếu niên nhin xuống cảm giác nhồn nhột trên mặt, dùng ánh mắt chất vấn nhìn em gái, thấy con bé im lặng không đáp mà chỉ nhìn chằm chằm ra cửa, hắn cũng nâng mắt lên nhìn theo hướng đó.

Cửa chính hé ra một chút vừa đủ để hắn nhìn thấy người bên ngoài. Thiên Ngọc đứng nơi đó sợ hãi quan sát hắn, một tay bám vào trên cửa.

Con bé mới sáu tuổi, ngày thường vẫn luôn im lặng ít nói cho nên mọi người đều nghĩ con bé ngốc, không ngờ lại có một mặt lạnh lợi như thế này, ngay cả mật khẩu phòng của hắn cũng mò ra được.

Thiên Vũ điều chỉnh lực tay, nhẹ nhàng ném Thiên An lên giường, sau đó không thèm mang dép mà phóng nhanh ra cửa.

Thấy hành động này của anh trai, Thiên Ngọc giật mình vội vàng bỏ chạy, bên tai còn nghe được tiếng kêu oai oái của Thiên An...

"Á, tỷ tỷ bắt lặc! Tiểu Ngọc mau chạy đi! Quái vật xông chuồng rồi!"

"..."

Thiên Vũ nghẹn lời, chân dài bước nhanh tới bắt được em út, đem con bé vác lên trên vai. Cách nhau năm tuổi, Thiên Vũ lại dậy thì sớm, hiện tại đã cao hơn hai đứa em mình rất nhiều.

"Cứu mạng! Tỷ tỷ cứu mạng!"

Đứa nhỏ cuối cùng cũng chịu mở miệng, vội vàng cầu cứu, nhưng mà vị tỷ tỷ thân yêu kia vừa xông lên liền bị anh hai một phát bắt được, ôm ngang lên như xách món hàng.

Thiên Vũ gắng gượng lôi kéo hai đứa em, gân xanh trên tay cũng ẩn hiện rõ ràng, thật sự là nặng chết hắn.

Tiếng động ồn ào bên này vừa vãn thu hút sự chú ý của Hứa Nhan, cô vừa ra khỏi cửa, Thiên An liền nhanh mắt nhìn thấy, vội vàng kêu to:

"Mama, cứu con với, yêu quái bắt được con rồi!"

"Mama..." Thiên Ngọc bị vác trên vai Thiên Vũ cũng mở to mắt long lanh nhìn mama mình.

Hứa Nhan nhìn con trai lớn đầu tóc rối bù, còn cột thành hai chùm nhỏ, nhin cười đến mức cơ mặt giãn gật. Cô quay đầu nhìn chồng, thấy anh chuẩn bị đi làm liền phối hợp với con gái ôm tay anh, vừa cọ cọ trán vào vai anh vừa nũng nịu nói:

"Con gái của tiểu nữ bị yêu quái bắt đi rồi, cầu tiên nhân cứu giúp ~"

"..."

Phi Ngao đánh mắt nhìn Thiên Vũ, lại nhìn qua Hứa Nhan, phát hiện vẻ mặt nịnh nọt của vợ đặc biệt đáng yêu, cô còn cố tình chọc cho anh cả người nóng lên, cánh tay rắn chắc vươn ra ôm ngang eo cô, cúi đầu ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí:

"Tiểu tiên hiện tại đang đói bụng, cảm thấy nàng rất ngon miệng, có thể ăn nàng trước được không?"

Con trai lớn của bọn họ vừa nghe xong thoáng chốc đỏ mặt, vội vàng xách hai đứa em chạy ra xa.

"Anh buông tay... Phi Ngao, em còn phải đi làm!" Người nào đó bị ôm ngang lên, tức giận kêu to.

m thanh giận dữ của cô nhỏ dần, cánh cửa khép lại, sau đó chỉ còn tiếng nước nở xin tha.

Cuối cùng, Phi Ngao và Hứa Nhan đến giữa trưa mới có thể đi làm..

Thời điểm Thiên Vũ mười bảy tuổi, hai đứa em gái nhỏ của hắn cũng đã lên mười hai.

Tiểu thiếu gia nhà họ Phi còn chưa hoàn toàn trưởng thành liền toát ra khí chất trầm ổn, cao đến 1m77, ngũ quan trên khuôn mặt có tám phần giống bố, môi hồng răng trắng, mắt phượng hẹp dài, lông mi vừa cong vừa dày, rất ra dáng tiểu mỹ nam. Không xét đến gia thế sau lưng, chỉ xét riêng thành tích học tập ở trường và dung mạo hơn người đã đủ khiến mấy bạn nhỏ cùng lứa tìm đập thành thịch khi nhìn thấy hắn.

Thiếu niên vừa bước chân vào nhà, còn chưa kịp cởi giày ra đã bị hai bóng đen nhào đến trên người.

"Anh hai về rồi!" Bé gái bên phải hô lên, cười hi hi bám vào trên người của anh trai mình.

Thiên Vũ bắt đầu dĩ đành cúi người xuống ôm lấy cả hai, trên khuôn mặt đều là ý cười, khoe môi mỏng hơi cong lên.

"Thiên An, Thiên Ngọc, có nhớ anh hai không?"

"Có ạ."

Hai bé gái đồng thanh trả lời, phấn điêu ngọc mài, da thịt trắng nõn tinh tế, lớn lên vô cùng đáng yêu. Thiên An mặc váy đỏ thêu hoa, Thiên Ngọc mặc váy trắng nhạt đơn giản, mặc dù hai khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng tính tình lại khác biệt hoàn toàn, từ góc độ chọn quần áo liền có thể nhìn ra một phần tính cách của bọn họ.

Thiên Vũ cúi người đem giày đặt lên kệ, phân biệt nắm tay hai đứa em đi vào trong phòng khách.

"Anh hai, hôm nay mấy bạn học lại tặng em rất nhiều bánh kẹo, Tiểu Ngọc cũng có, phải không?" Thiên An cười hi hi ôm một đồng bánh kẹo trong cặp ra khoe, sau đó huých vai em gái.

"Ừm, vui." Thiên Ngọc không phải dạng người nói nhiều, chỉ phun ra một chữ liền chẳng biết nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chị mình.

Hôm nay vẫn như thường ngày, hai chị em vừa đến trường liền bị các bạn học vây quanh, tuy có chút ồn ào nhưng cũng không đến nỗi quá nhàm chán, ngược lại cuộc sống trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Hai bé gái nhìn nhau, sau đó nhìn về phía cổ áo của anh trai, trong mắt toát ra một tia tính kế, đều cười cực kì vô hại.

Buổi chiều Thiên Vũ ra ngoài cùng bạn, trong phòng của hắn liền xuất hiện bóng dáng của hai bé gái, một ngồi trước máy tính gõ bàn phím, một ở phía sau khoanh hai tay lại rồi chu môi nói:

"Cổ áo anh hai hôm nay có dấu son, không biết là của ai."

Thiên Ngọc chuyên tâm tra xét máy tính, mặc dù không thể hiện ra ngoài nhưng rõ ràng cũng rất khó chịu trước nguy cơ bị người khác cướp mất anh trai yêu quý. Cô nhóc liếc mắt lên màn hình, thấp giọng nói:

"Tìm thấy rồi."

"Là ai? Cho chị xem mặt thử đi?"

Một cái click chuột, trên màn hình máy tính lập tức hiện ra trang cá nhân của mấy cô gái liền, loại hình nào cũng có, tomboy, đáng yêu, nữ tính, xinh đẹp...

Thiên Ngọc nheo mắt, đơn giản giải thích:

"Hôm nay có tiết thể dục."

Song sinh luôn có thân giao cách cảm, cho dù không thật sự nghe được giọng của nhau khi ở xa trăm dặm, nhưng cảm giác liên kết giữa họ lại đặc biệt mạnh, cũng rất hiểu ý nhau. Thiên An vừa nghe câu kia liền nghĩ ra, bởi vì hôm nay trên trường có tiết thể dục, sau khi thay đồ xong anh hai sẽ đem áo sơ mi đặt trong tủ, sau đó có người lên đến bôi dầu son lên cổ áo của anh. Cô nhóc bĩu môi nói:

"Anh hai luôn không phòng bị như vậy ~"

"Đây là những người có chút quyền hạn trong trường." Mười ngón tay ở trên bàn phím bay múa, Thiên Ngọc lọc ra những người có khả năng đeo bám anh hai của mình nhất, tổng cộng bốn người.

Hội trưởng và hội phó hội học sinh, con gái của hiệu trưởng, lớp trưởng lớp 11A. Những học sinh có chức vụ cao trong trường phần lớn đều là nữ, cho nên anh hai nghiêm nhiên trở thành mục tiêu theo đuổi số một của bọn họ.

Kiểm tra suốt mấy tiếng đồng hồ, Thiên Ngọc cuối cùng dừng chuột ở bên cạnh một bức ảnh chụp. Đó là lớp trưởng lớp 11A, mái tóc ngắn ngang vai uốn xoắn tự nhiên ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, da thịt trắng mịn nõn nà, thật sự chọc người yêu thích. Hôm nay cô ta đăng một bức ảnh lên mạng xã hội, màu son vừa vặn hợp với màu son trên áo của Thiên Vũ.

Thiên An cầm điện thoại lên, hùng hù hỏ hỏ gọi cho vệ sĩ trong nhà:

"Anh bảo vệ anh hai kiểu gì vậy?"

[Tiểu thư? Có chuyện gì xảy ra sao? Tôi vẫn luôn ở cạnh cậu chủ không rời.]

"Anh điều tra giúp em lớp trưởng lớp 11A, sau đó tìm cách ngăn chị ấy tránh xa anh hai một chút, lần sau còn biến thái như vậy, em sẽ không nể mặt đâu!"

[Chuyện này... làm sao tiểu thư biết?]

Thiên An không rảnh trả lời, trực tiếp ấn nút tắt. Từ nãy đến giờ Thiên Ngọc vẫn luôn im lặng quan sát ảnh chụp của chị gái kia, gia đình giàu có, học hành không tệ, bất quá tính tình dường như có chút khác người...

Đội người bên dưới đem tài liệu cho mình, Thiên An và Thiên Ngọc lại vui đầu kiểm tra một phen. Chị gái kia quả nhiên không bình thường, toàn bộ những người muốn theo đuổi anh hai đều bị chị ta dùng thủ đoạn tệ hại ném ra xa. Bất kể anh hai xuất hiện ở đâu, chị ta cũng sẽ tìm cách lãng vãng đến gần, cái này giống như theo dõi vậy, đỉnh điểm là ngày hôm trước lên ở lại lớp học mở tủ lấy áo sơ mi của anh hai ra hôn!

Chị dâu của bọn họ phải là một người tốt, ít nhất thì không được bản tính như chị gái lớp trưởng này...

Thiên Vũ vốn dĩ thông minh, từ nhỏ cũng học được cách quan sát cẩn thận mọi việc, vì vậy chuyện hai đứa em gái âm thầm điều tra tất nhiên hần đều biết rõ, chỉ có thể cười trừ. Về phần cô gái đã làm ra hành động kì cục kia với áo sơ mi của hần, nếu còn tái phạm thì hần phải chuyển trường không thể nghi ngờ, hần sẽ nhắm mắt làm ngơ bỏ qua lần này vậy.

Ngày còn nhỏ hần thích trêu em, cứ mỗi lần đùa nghịch bị Thiên An đánh trúng một cái, hần sẽ giả vờ nín thở để hù con bé, sau đó đợi cho hai đứa em khóc hô "anh hai đừng chết" mới chịu mở mắt ra. Cái trò này hần dùng hơn mười lần nhưng hai đứa luôn luôn bị lừa, thật sự rất đáng yêu.

Hiện tại nhắm mắt mở mắt một cái, bọn nhỏ đều đã lớn ra và thông minh hơn xưa, không thể trêu được nữa.

Thiên An giỏi các môn tự nhiên, thích thể thao.

Thiên Ngọc thiên về các môn xã hội, yêu máy tính.

Điểm đặc biệt là cả hai cực kì nổi tiếng ở trong trường, bởi vì vẻ ngoài lẫn cả gia thế đều khiến người khác ghen tị đến đỏ mắt, thành tích học tập cũng chẳng chê vào đâu được. Bất quá, dường như xu hướng tính dục của bọn trẻ có chút...

Thiên Ngọc trầm tính và thích nhốt mình trong phòng, mới mười hai tuổi đã ra dáng bà cụ non, lúc nào cũng tỏ vẻ rất bài xích con trai. Có lần một anh chàng lớn hơn sáu tuổi chạy đến tỏ tình với con bé, bảo sẽ chờ con bé lớn lên, kết quả bị phủ không thương tiếc.

"Anh biến thái sao? Tôi mới mười hai tuổi, còn chưa dậy thì hết đâu! Nếu anh còn đến gần thêm lần nào nữa, tôi sẽ gọi vệ sĩ!"

Lần sau, để tránh tình trạng bị đeo bám, con bé thật sự mang theo vệ sĩ đi học.

Thiên An cá tính hơn một chút, luôn chạy nhảy bên ngoài, hôm trước con bé đột nhiên lên đi cắt tóc ngắn khiến cho cả nhà hoảng hốt một trận.

"Thời tiết có chút nóng nên con cắt ngắn đi thôi. Mẹ, con muốn chuyển đến trường nữ sinh, mấy tên con trai chẳng đáng yêu gì cả!"

Đối với chuyện này, Thiên Vũ cảm thấy rất đau đầu. Mà người làm cha mẹ như Phi Ngạo và Hứa Nhan cũng thật bất lực, đây không phải do cách giáo dục của bọn họ có vấn đề đó chứ?

Hứa Nhan suy nghĩ rất rất lâu, cuối cùng phải hẹn một buổi tâm sự mong với con trai. Nhớ lại mấy hôm nay thằng bé liên tục đi cùng một tên nhóc cùng lớp, nhìn không được vuốt vuốt trán:

"Tiểu Vũ, con đã mười bảy tuổi rồi, có từng thích ai chưa?"

Khỏe môi Thiên Vũ gãi gãi, biết rõ mẹ gọi hẳn ra sẽ hỏi đến vấn đề này, vì vậy cực kì chân thành nói:

"Mẹ, tuy đến giờ con vẫn chưa thích bạn nữ nào, nhưng con có thể khẳng định mình hoàn toàn bình thường!"

"Mẹ là người hiện đại, sẽ không cấm cản hay trách móc một lời nào đâu, con không ngại cứ come out. Mẹ biết con và tên nhóc kia rất hay đi cùng nhau, nếu thích thì nói đi." Hứa Nhan cười cười, tự thấy bản thân đúng là một vị phụ huynh tâm lý.

Người nào đó uất đến mức muốn học máu! Có làm hay không vậy? Hẳn chưa có bạn gái, bạn thân hẳn đúng là gay, nhưng không có nghĩa hẳn cũng vậy!

Thiếu niên đưa tay đỡ trán, thật vất vả phun ra một câu: "Con thật sự không như mẹ nghĩ."

Hứa Nhan vỗ vỗ vai con trai, sau đó đi ra khỏi phòng.

Thiên Vũ ngồi ở nơi đó không còn lời nào để nói, nhìn trần nhà mà thầm than trong lòng. Rốt cuộc hẳn đã làm gì sai chứ? Bố mẹ người ta thì sợ con cái yêu sớm sẽ hỏng mắt tương lai, còn phụ huynh của hẳn thì luôn miệng hỏi bao giờ hẳn mới có bạn gái, đúng là ngược đời mà.

Bản thân hẳn vẫn đang tập trung học, lại có hai đứa em cần đề tâm, thời gian đâu mà nghĩ đến chuyện yêu đương chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ngoại Truyện 2: Phỉ Ngao

"Ngao, nghe nói cậu và cô ta chia tay rồi?"

Nam nhân ngồi trong góc phòng hơi ngẩng đầu lên, đem bút vẽ trong tay đặt xuống khay bên cạnh. Anh nhìn chăm chăm vào bức tranh còn đang dang dở của mình, chậm rãi nói:

"Những thứ cô ấy cần, tôi hiện tại đều không có, cậu nói xem nếu cậu là bạn gái của tôi thì có muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa không?"

Rầm.

Trần Thụy thấy bạn thân bày ra dáng vẻ "hoàn toàn là lỗi của tôi" như vậy, tức giận vỗ lên bàn một cái thật mạnh.

"Đồ nào tôm! Ngay từ đầu ông đây đã nói cô ta chỉ là loại ham tiền hám lợi, cậu còn cố chấp không nghe, bây giờ thì hay rồi, tư vị bị đá như thế nào hả? Đã tỉnh ra chưa?"

Phỉ Ngao nghe xong lời này cũng không trả lời, chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của Giai Kỳ, lúc cô ấy cười, lúc cô ấy khóc, lúc cô ấy làm nũng hay giận dỗi, tất cả đều là ký ức đẹp đối với anh. Chỉ là anh không nghĩ đến, cô ấy lại có thể nhẫn tâm mang anh một cách cực kì thậm tệ, sau đó chạy theo người đàn ông khác.

"Phỉ Ngao, chúng ta chia tay đi. Anh trừ bỏ một cái túi da tốt thì còn có gì chứ? Tôi gặp khó khăn anh cũng không xì ra được một đồng nào! Tôi không cần anh đưa tôi đi ăn hay mua những thứ vật vãnh cho tôi! Cái tôi cần là tiền, tiền mặt đó! Anh thật sự nghĩ sẽ có người phụ nữ nào tình nguyện yêu một kẻ vô công rồi nghề như anh sao?"

Cô ấy đã rất tức giận.

Thật ra ngẫm lại những lời đó cũng không sai, bởi vì anh luôn chống đối bỏ mình, nhất quyết chỉ muốn học vẽ, cho nên không thể chu cấp cho cô ấy tiền sinh hoạt hàng tháng được. Anh cảm thấy mình làm bạn trai có chút thất bại.

Phỉ Ngao thờ dài, sau khi suy nghĩ kĩ, anh từ bỏ ước mơ vốn có, quay lại tìm người bỏ quyền lực của mình để bắt đầu một cuộc sống mới.

Khoảng thời gian gầy dựng sự nghiệp, anh chưa từng quên mối tình đầu của mình - Giai Kỳ. Cho nên lần đó vô tình nhìn thấy bức ảnh của người phụ nữ có khuôn mặt tương tự như cô gái anh từng yêu, trái tim anh không khỏi một lần nữa đập mạnh. Anh muốn biến cô gái kia trở thành người phụ nữ của mình, để trả thù Giai Kỳ, cũng để tìm một thứ thay thế khoảng trống trong lòng. Vừa hay dạo gần đây bố anh liên tục tạo áp lực, anh liền cưới cô gái này để ngăn chặn rắc rối.

Chỉ là anh chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ vì sự ngu ngốc của Hứa Nhan mà yêu cô. Cô luôn thích im lặng chịu đựng tất cả, không muốn dựa dẫm vào anh, cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ làm vậy. Cô bị đau, bị uy hiếp, bị người khác bắt nạt, tất cả đều tự mình chống chọi, căn bản cô không hề tin anh. Đối với cô, cuộc hôn nhân này chẳng khác gì một việc mua bán.

Anh không muốn thừa nhận, nhưng bản thân đã vô tri vô giác thích cô ngay từ những ngày đầu tiếp xúc. Không thể nói rõ là cảm giác như thế nào, giống như chỉ cần gặp đúng người, trái tim sẽ nhanh chóng khắc sâu hình bóng của người đó.

Sau khi hiểu rõ bản thân muốn cái gì, Phi Ngạo hết mực cưng chiều cô, yêu thương cô. Đổi lại... cô rời đi.

Ác mộng lần nữa hiện lên trong tâm trí, trái tim Phi Ngạo co rút dữ dội. Vẫn là tiền, vẫn vì tiền, phụ nữ luôn như vậy sao? Anh muốn tin cô, nhưng là nhìn cô cầm chỉ phiếu từ tay bố mình, cho dù có muốn lừa dối bản thân cũng không được nữa.

Anh cầm chặt đơn ly dị trên bàn, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm vào chữ kí của cô, thế giới xung quanh như động lại.

Thật buồn cười, thật ngu ngốc. Anh giận đến phát điên, nhưng là càng điên hơn khi đã cố hết sức nhưng vẫn không tìm thấy một chút tin tức về cô. Cô trốn rất giỏi, thật sự giỏi, anh tìm cô suốt mấy năm liền nhưng luôn luôn không tìm thấy.

Đoạn thời gian đó Trần Thụy cũng là hết lòng khuyên nhủ, nhìn bạn thân từ một người đàn ông luôn ăn mặc chỉnh tề nghiêm túc biến thành bộ dạng lôi thôi nhếch nhác như người vô gia cư, hẳn đột nhiên cảm thấy thế giới này có những việc thật khó đoán.

Phi Ngạo gầy đi một vòng, hốc mắt hõm sâu vào trong, dưới cằm cũng lún phún râu, người không ra người quỷ không ra quỷ. Anh nhớ cô muốn điên rồi, chỉ hi vọng có thể nhìn thấy cô, ôm cô vào lòng, không bao giờ nghĩ buông tay nữa.

Anh làm gì sai sao? Ban đầu anh đối xử với cô có chút quá đáng, nhưng thời gian trôi qua mối quan hệ của bọn họ cũng đã cải thiện rất nhiều, vì sao cô rời đi chứ?

Rốt cuộc, Phi Ngạo tìm về được chút lí trí khi phát hiện ra thông tin về cô. Bất quá chẳng bao lâu, Hứa Nhan liền trở lại cùng Bạch Hạo Trì, còn mang theo một đứa con trai. Sự thật này, anh có chút không thể chấp nhận nổi.

Phi Ngạo không rõ làm cách nào mà bản thân đối diện với cô lại có thể bình tĩnh như vậy, anh khao khát được ôm siết cô vào lòng, nhưng nhìn thái độ xa cách của cô, đành nén xuống cảm giác đó.

Cô có con cùng người đàn ông khác, tim giống như bị ai hung hăng xé rách.

Phi Ngạo nhìn không được chạy đến nơi cô ở, ép buộc cô quay về. Anh hèn hạ ư? Phải thì như thế nào? Anh chấp nhận trở thành một người bị ôi, không ngại sử dụng hết thảy thủ đoạn, thậm chí đem con trai cô ra uy hiếp chỉ vì muốn cô ngoan ngoãn ở lại bên cạnh mình.

Hứa Nhan có thể mắng chửi anh, đánh anh hay làm bất kì điều gì khác để trút giận lên người anh, anh đều có thể chịu được, nhưng cô lại lựa chọn phớt lờ anh.

Nơi ngực trái vẫn luôn âm ỉ đau, vì cô mà càng máu chảy đầm đìa.

Dưới sự cố gắng không ngừng của Phi Ngạo, Hứa Nhan vẫn lựa chọn tha thứ cho anh, đem mọi hiểu lầm ngày xưa xóa bỏ. Và đứa trẻ đó là con trai anh, không phải của Bạch Hạo Trì! Anh sững phát điên, muốn đem hết thảy những điều tốt đẹp trên thế giới này tặng cho vợ con anh!

Mỗi lần nhớ về những việc mà cô phải chịu đựng, anh đều đau lòng và hối hận muốn ôm cô vào trong ngực.

Giống như hiện tại, Phi Ngạo nhìn Hứa Nhan mang tạp dề loay hoay trong bếp, không hiểu sao xúc động chạy đến hôn một cái lên mặt cô.

Hứa Nhan đang xào rau liền dừng đũa lại, đưa đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn anh:

"Trần Thụy đưa thuốc không đúng liều sao? Hay là nhầm thuốc rồi? Gần đây anh lại bắt đầu có xu hướng mắc bệnh thần kinh."

Phi Ngạo cười cười không để ý, đưa tay ôm eo cô, đem cằm đặt lên đầu cô cọ cọ:

"Bảo bối, Tiểu Vũ lại muốn có em."

"Cút!"

Người nào đó hung dữ đánh đuổi anh, bởi vì mỗi lần nam nhân nói ra câu này, buổi tối liền giống như bắt đầu tiến vào thời kì động dục, khiến cho cô có cảm tưởng anh thật sự muốn có thêm một đứa nhỏ nữa. Thân mình cô hiện tại tuy đã rất tốt nhưng nếu muốn sinh thì hoàn toàn là đánh bom liều chết, anh chỉ muốn tìm cái cớ để giúp cô xin nghỉ việc và ở nhà cùng nhau vận động mà thôi.

Hai người ở trong bếp vui đùa một lát liền đến bữa trưa, ăn cơm xong, Hứa Nhan thường thường không có gì làm sẽ nằm nghiêng trên sofa xem tivi. Thiên Vũ đang ở trường, Thiên An và Thiên Ngọc mới hai tuổi thì ở trên phòng ngủ trưa, hiện tại chỉ còn hai vợ chồng, cô liền không kiêng nể gì đem chân gác lên vai Phi Ngạo.

Anh ngồi ở đó cũng không phản kháng, thật bất đắc dĩ kéo ống quần dài của cô lên, giúp cô xoa xoa bóp chân trắng mềm, ân cần hỏi:

"Vẫn còn đau sao?"

"Không đau, chỉ là hơi mỏi chút."

Hứa Nhan lười biếng mở đôi mắt nhắm nhèm ra nhìn anh, thỉnh thoảng cô vẫn hay bị chuột rút ở bắp chân, tần suất cũng không cao, nhưng là thật bất tiện, bất quá chỉ cần có Phi Ngao ở bên cạnh, anh sẽ giúp cô mát xa chân. Xoa bóp một hồi liền xoa lên đến đùi cô, khuôn mặt tuần mỷ vẫn như cũ không có lấy một chút xấu hổ nào.

"Ngao."

"Humm? Cái gì?"

"Em bị chuột rút bắp chân, không phải đùi."

"Anh biết."

Người nào đó thân nhiên đáp, tay vẫn như cũ sờ soạn đùi ngọc, thậm chí có xu thế bắt đầu mắt kiểm soát. Hứa Nhan chống tay lên trán, nghiêng đầu nhìn anh, cười ngọt ngào:

"Anh nghĩ thử xem nếu bây giờ em đem cái chân đang đặt trên đùi anh duỗi ra thì sẽ thế nào?"

Phi Ngao nhìn xuống đùi mình, một cái chân của Hứa Nhan đang vắt ngang qua, dựa theo tư thế của bọn họ lúc này, nếu cô duỗi chân ra thì sẽ... tiếp xúc thân mật với "tiểu Ngao". Anh ho nhẹ một tiếng đem tay dời xuống bắp chân cô, nghiêm chỉnh tiếp tục nhiệm vụ của mình, sau đó ủy khuất nói:

"Em bắt nạt anh thành nghiện đấy à?"

"Em có bắt nạt anh sao?" Hứa Nhan nhướn mày.

"..."

Phi Ngao cắn răng nói: "Không có."

Giác quan thứ sáu mách bảo, chỉ cần anh dám mở miệng nói "có" thì buổi tối liền phải ôm gối ngủ một mình ở phòng khác.

Tuy không muốn thừa nhận chút nào nhưng anh... sợ vợ.

Trần Thụy từng cười vào mặt anh vì cái tính này, nhưng anh không để tâm người khác nói gì, cứ như vậy sùng cô hết nửa đời còn lại là được rồi. Mỗi ngày mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của cô thật tốt biết bao, không phải sợ hãi mất đi, không phải mệt mỏi tìm kiếm.

Hứa Nhan trêu chọc như vậy cũng thấy bản thân trẻ con, cô rút chân về, sau đó ngồi thẳng người nhẹ nhàng hôn hôn gò má anh:

"Bởi vì có anh dung túng em, cho nên em mới dám bắt nạt anh đó."

"Ừ."

Phi Ngao nhìn sâu vào mắt đối phương, sau đó đem cô ôm vào trong ngực, để cô ngồi lên đùi mình. Anh vẫn thích nhất tư thế này, vì nó có thể dễ dàng khiến cô xấu hổ đến đỏ mặt.

Hứa Nhan sờ loạn lên mái tóc mềm mại của anh, sau đó bóp bóp gò má anh mà than thở:

"Anh lớn lên đúng là không có chỗ nào để chê."

"Chỉ có như vậy thôi?" Anh cười nheo mắt cô.

"Ừm, ngoại trừ khuôn mặt cùng "tiểu Ngao ra", cái gì cũng xấu."

Cô gái trong lòng lại được dịp trêu ghẹo anh, Phi Ngao cúi người hôn xuống cái miệng nhỏ đang lăm bằm của cô. Hứa Nhan cảm giác được mông bị cái gì đó cọ lên, thâm nghĩ giỡn có chút quá đà, không xong.

Anh cắn nhẹ lên lỗ tai cô, đầu lưỡi tinh tế liếm một cái:

"Tiểu Ngao đói rồi."

Hứa Nhan run run nhìn trần nhà, vừa rồi cô cũng chưa có làm gì, sao "Tiểu Ngao" đã muốn "nướng" vậy? Nam nhân đúng là khó hiểu!

"Không phải vừa rồi mới ăn cơm xong sao?" Cô co người lại, cười giả ngu.

"Xem như món trắng miệng."

Phi Ngạo đè lại tay Hứa Nhan, đem thân thể mềm mại của cô ôm lên, đi thẳng về phòng.

Sau đó?

Không có sau đó, hai người ở trong phòng làm cái gì, không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Em Chạy Không Thoát!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.